

Duben.

1.

Život svatého Hugona, biskupa Gracianopolitanského (Grenoble).

Ř. 1132.

Do počtu mužů, kteříž v středověku svatým životem svým církev ozdobovali, náleží také sv. Hugo, biskup Gracianopolitanský. Narodil se léta 1053 na Novém hradě (Chateau neuf) v biskupství Valenském v Francském království ležícím, kdež jeho rodičové, ať urozeností tak i bohabogostí a neauhonným obcováním proslulí, své statky měli. A ti vedli synáčka již od dětinství ke všemu dobrému a naučali jej na kázeň a bázeň Boží; i dočkali se na něm te radosti, že se na těle i na duši dokonalým křesťanem stal. Byl postavy vysoké a stíhlé, tváří sličné a mravů ušlechtilých; měškeré jeho smyšlenky a skutky zdobila přemile panická stydlivost, již ostrážitým nad smysly bděním a tuhau kázní hágil a oživoval. Rozsáhlau též

učenosti nad jiné vynikal a nicméně býval
rozdy se všem vlídný a ponížený, rád odpau-
sťmáge winníkům svým; w nehodách pak trpě-
livý a tichý, w službě Boží horlivý, živý to
příklad věřících, »w slovu, w obcowání, w lásce,
u jiné, w čistotě.« (I. Tim. 4, 12.) Z ohledu
tak škwělých ctností a vlastností wňborných uzna-
la ho důstojná kapitola Valenťá za hodného,
byť audům gegim připočten byl.

Téhož času byla církev swatá velikými
neřestmi skličená. To wida sw. otec Řehoř VII.
zasadil se proti těmto neřádům a wyslalť od-
stranění gích do všech zemí muže šlechetné,
utvrzené w bážni Boží a w zákoněch církewních
zběhlé. Do země Francouzské byl poslán biskup
Dienšťh, též Huğo nazwaný, muž obezřetný a
dokonalý. Ten šhledaw, že náš Huğo gest bo-
habogný, a že má powěst velmi chwálibebnau,
swěřil mu nepřivě část své prawomocnosti, a
wida, že velmi opatrně si w tom počíná a že
požehnání Boží s ním gest, welice si ho obljbil,
a proto i roku 1088 do Alwignonu na sněm
s sebou wzal.

An šhromáždění otcové o záležitostech cír-
kewních rofugj, ay! přicházegj poslowé z biskup-
stwj Gracianopolitanského, žádagice Huğona
za biskupa svého, proto žeby neřády w němž
také biskupstwj zniště, neylépe odstraniti mohl.
Slušše Huğo věci tyto, ulekl se náramně a
s pláčem prosil, aby se takové břemeno na ra-
mena geho nekladlo, že nemá ani důstatečných

let, ani potřebné zkuffenosti, tjm méně gakhch
ctnostj, a že nikdá k tomu nepřivolj, aby dů-
stognost biskupa se posstwrňowala ničemnostj
geho. Čjm wšak wjce odporowal, tjm wjce do-
léhal na něj wnslanec papežský, řka, na Boha
aby se zpoléhal, nikoli na swau sílu, a s hůry
aby po-oc daufal, od dárce wšeho dobrého,
genž gj rád uděluje prosscjm ho. Tu wida
Hugo, že děle wzdorowati nelze, podrobil se
sice konečně žádostem poslu, ale nic méně při
každé příležitosti, aby toho křjže sprostěn byl,
prostiti nepřestáwal. — Na něm se wynplnila
slowa: »Kdo se ponižuge, bude w sláwě;«
(Job 22, 29.) »čjm gj wěšši, tjm wjce se po-
nižug we wšech wěcech a nalezneš milost před
Bohem.« (Sirach 3, 20.)

Pro poswěcenj na biskupstwj musil se Hugo
osobně k swatému otcí do Říma obrátiti, kamž
ho bez toho powěst welmi chwálibná byla pře-
dělá. Tam kdnž na poswěcenj čekage dlel,
upadl z dopuštěnj Božjho do welmi těžkého
pokuffenj, tak že na prožřetedlnosti Božské po-
chybowati počal. To mage za znamenj své
nehodnosti, hleděl gessie gedekráte auřad biskup-
ský se sebe swrbnauti. Wše nadarmo. Swatý
otec sám w kázni Boží nad mjru zběhlý, těšil
ho řka: »Že Hospodin kárá a tresce, tohož mi-
luge, a bičuge syna, gehož přigjmá, a že čjm
ostřegšši bič na něho připravil, tjm patrněgi
lásku swau k němu na gewo dáwá,« i doložil,
že dábel gen proto od auřadu biskupského od-

strassiti geg hledi, an předzwojda, že přičiněním
geho řisse pekelná welkau ugmu utrpj. — »Zku-
ssuge wás Hospodin Bůh wáš, aby známé bylo,
milujete-li ho z celého srdce a z celé duše své.«
(IV. Mož. 13, 3.) »Za nejwětšj radost mēgte
bratřj mōgi, řdňž w rozličné pokussenj upadnete,
wědauce, že to zkaussenj wjry wassj trpěliwost
působj, trpěliwost pak skutek dokonalý má. Bla-
hoslawený muž, který snássi pokussenj, nebo řdňž
bude zkussen, wozme korunu života, kterauž za-
sljbil Bůh těm, genž ho miluji.« (Zak. 1, 2.—
5, 12.) — Tnto řeči potěšily i posilnily Hu-
gona nade wšse pomyslenj tak, že přemoha
wzdor wšselich, od pápeže Řehoře VII. posvě-
titi se dal, mage lét teprw aš sedm a dwadcet.

Řězbydom i mň také w čas pokussenj,
řdňž malomyslnost náš sličuge, wždň se utekli
k Bohu, genž pomocnjkem gest daufagjcjm
w Něho.

Hugo nalézl své biskupstwj w nejwětšjim
nepořádku a nad mjru zpustlé. Wšsude pano-
wala hrubá neznámost náboženstwj, wšsude bez-
božnost a hřjch, wšsude nespravedlnost a náti-
stň, tělesnost a smilstwo. Také zbožj biskupsté
bylo rozebráno cizj lakomostj, a swatý biskup
musil s lidem swým nauzi třiti. Wida Hugo
tuto wěc, zplakal hoře; wšak w naděgi, že
Kristuš, wěčný pastýř, milostj swau mu přispě-
ge, gal se wykonáwati auřad swůg s myslj ne-
ohroženau, srdcem láskau planaucjm a horli-
wostj neumdlenau. Tu neumělé w zákonech

Božich wnučowal, tam blaudjcy, aby se nawrástili k Bohu swému, napomínal, zatwrdzowal časny a wěčny tresty wnhrožowal; twrdoslygné káral káznemi cirkewnymi a s slzami gich powzbuzowal, aby, an milosrdenstwí Boží se k nim přiblížilo, nezatwrdzowali srdce swých, nýbrž wěčné zláze utřagjce w kájnosti ku Kristu se obrátili, genž i nejwětšij hřisnjich přigymá. (Luk. 15, 2.) »Nelze wypowěditi,« djšauwěť žiwotopisec geho, »gaké práce swatý tento muž podstaupil, gaké starosti a posty přestál, gak se namodlil a nabděl, gak se nazpíwal a naplakal, aby naklonil milost Boží k osadnjšum swým a na prawau cestu ge uwecl.« Následek byl welmi požehnany. W krátkém čase změnila se téměř celá twárnost biskupstwí Gracianopolitanského, a kdez přiwé býwala peleš hřichů, tam nynj milostně wykwětaln ctnosti a zbožnost se rozwigela. Nic méně zbylo gessťe mnoho osob urputně milostj Boží pohrdagjich, což Huĝo wida a hřisnost a neschopnost swau za přčinu toho mage, složil po dwauletém blaženém zastáwánj biskupského auřadu swau důstognost a wstaupil do Benediktinského kláštera Chaise-Dieu (Sjdlu Boží) w biskupstwí Klaromontanském, a tam se w pokoře, w lásce a w tuhé kázni wssemožně cwiče, příkladem wssem bratrjm se stal.

An, gak welice zahanbuge swatý tento biskup mnohého z nás, genž se nezřídka dosti nepatrným owocem swého aučinkowánj honosjme

zapomínajíce ovšem, že »kdež gest vofora, tut i maudrost gest,« a že »za pssným gde penj: ženj.« (Přisl. 11, 2.—29, 23.)

Hugo byl ovšem toho mjnĕnj, že ho nikdo z tichosti klášternj wntřowati nebude, w tom wssak se zmenlil. Neboť gať mjle se o tom sw. otec Řehoř domĕdel, přisně mu přikázal, aby bez průtahu se nawrátíl a w auřad swůg se uwázal. Hugo se gal teď stádečko swé s omlazenau horlivostí pásti; láska geho w tichosti a samotĕ klášternj roznícená, mluwila k osadnjkům plamenná slowa, rozhříwala ledowá prsa a wníkala až do neyhlubšší skřenšší srdce gegich, tať že nezřídka do srdečného pláče se dáwali a wětegnĕ před nesmjrným množstwjm lidj z hřjdů swých se zpowjdati neostýchali, a tať w krátkém čase wnhynuly skoro poslednj stopy předěšlé prostopášnosti a bezbožnosti. »Žiwat gest řeč Boží a mocna, a pronikawĕjšší nad wsseliký meč na obĕ strany ostrý, a dosahuge až do rozdělenj dusse i ducha, klaubů tať i mozků (w kostech) a rozeznáwá myššlenj a mjnĕnj srdce.« (Žid. 4, 12)

Toho času (1186) měl Hugo neobyčegné widĕnj; i zdálo se mu, že widj Boha, an na gedné pausšti w biskupstwj chrám starj a sedmero hwĕzd cestu k němu ukazuje. Mezi tjm, co přemĕnšší, coby ať to widĕnj znamenalo, an přicházj sw. Bruno šĕ ššesti gessĕ bratry, žádage o 'něgaké autočistĕ, kdežby se před mrz: kostmi a marností swĕta, ukrýl. Z mage Hugo

za to, že pod hvězdami Bruno a towarýssi geho se wrozumjwagj, sřrže něž Bůh nowý řád duchownj založiti chce, uweďl ge na gednu welmi diwofau paussi, giž Chartruese čili Karthause řikali; a pomáhal jim ten kostel a přibytý starvěti. Nowý tu na paussi založený řád dostal gměno: řád Karthusianský, a stal se pak autočissěm wšsem, genž za hřichů swé tuhé pokánj konati a uraženého Boha smjřiti w ausmyslu měli.* Tam docházjwal sw. Huĝo welmi často, řduž tomu auřednj práce dowoliln, tam wykonáwal swé modlitby a giné pobožnosti, tam podrobował se neytěžšjim pracem, gakoby byl neyposledněšj z bratřj, a tak welice si w tichosti klássternj libował, žeby tu na paussi na wěky byl zůstal, řduby to na něm bylo záleželo. Z musjwal geg někdý Bruno skutečně napomjnati, aby se giž k stádečku swému opět nawrátil a chlebem Božjim geg krmil. Čehož wšsať gemu přáno nebylo, toho dočkal se na otcí swém Odilowi, kterýž mage roků osmdesát, zákon Karthusianský na se wzal a po osmnáctileté službě Božj konečně w náručj syna Huĝona swatě žiwot dokonal.

Huĝo nebyl gediné toliko wýborným biskupem, bedlivě pečujcjm o časnu i wěchnu blaženost oweček swých, nýbrž byl i křesťanem dokonalým, genž sám neyprwé auplně a dokonale zachowáwal, čemuž učil. Obezřetně bděl nad smysly swými, aby neposřwornil čistoty a

* D tom šjřegi se gednati bude dne 6. Řigna.

nemínností srdce, a píše se, že po 52 let, tedy po celý čas svého biskupského úřadu ani jedině ženské od tváře neznal. Když jednau gísta žena s ním mluvila, negsaucj okolo hrdla a nader dosti potěsně přioděná a on jí za to nepokáral, divili se, kteříž s ním byli, nálež on řekl: že toho ani nepozoroval, a že ani pochopiti nemůže, gať se před zlymi myšlenkami opatřiti můžeme, nekrotjce oťj. Podobně mýval také ušši a gazyľ na uzdě. U geho přjetínností nesměl nířdo bez přisného pokáranj bližnjho pomlauwati, tjm méně se on sám opowázil, o gíných coš nepravého mluwiti; neboť řazdný, řjřáwal, má na swých hřjssjch dosti, a nenj potřeby kľewetami swědomj swého aneb gazyľa przniti. S úst geho newyšla také nířdný řádná lež a tať byl wždň prawdomluwný, že se auhlawnjho nepřjtele swého, hraběte Guigona, od něhož třikráte z biskupstwj wyhnán byl, směle tázati mohl, řdali řdný lež z úst geho slyšel? S w ostatnjch geho řčech a řkutcjch gewila se nadobněgná rozřasnost a upřjmnost. Nepřigal nířdný pro osobu swau řádného daru; před saudnau stolicj geho byli mu wřřčnř lidé synj Bořjmi a rozřudeľ geho neporušila ani osobj důřstognoř, ani bohatřtwj, ani přátelřtwj ani řádný gíný ohľed lidřřj. Ř hřjssnjřřm řagjcm wřřřať býwal nad mřru přjwětřwý a lařřawý, z celého řrdce swého ge milowal a s Bohem ge řmjřiti wřřřemožně se řnařil. řám plařáwal nad hřjchj gegich a řastofřate i na

kolénách gich prosjwal, aby na utrpenau křimdu nerozpomjnali wjce, aneb žádost učinili uraženému bližnjmu; a nezřídka obměkčily slzy swatého biskupa zatvorené srdce, oť byla marně usta se pokaussela. Sám co nešwědomitěgi plnil zákon Křistůw: »Milujte nepřátely swé, dobře činite těm, kteříž wás nenáwidj: a modlete se za ty, kteříž wám protivenshoy činj a utrhaaji wám,« (Mat. 5, 44.) a říkával, že se nikdy tak wraucně nemodlj gafo za nepřátely swé a gmenowitě za hraběte Guigona. Mimo to gsa nad njuu střidně žiw, že žádussj nikdy k swému užitku neobrátil wjce, než co k zachowánj žiwota bylo nanenwenš potřeby, maze za to, že žádussj zbožjim chudých gest; protož jim wesskeré důchody swé rozdával, a proto i nenlaskawěssjim otcem gegich gmjn byl. Gať welice tito na srdci mu leželi, okázalo se zwláště w čas neurody a hladu, když, nemage giž ničehož, čjmbn pomáhal, zlatý kalich s ginými ozdobami a klénoty biskupstými prodal, a za stržené peníze pro ně potravu nakaupil; ano i swé wlastnj koně bylby prodal, kdyby to sw. Bruno nebyl překazil, bogjci se, aby sw. biskup tuhau lázni bez toho welice zemdlený, někde náhle neumřel, kdyžby pěsskn po biskupstwy choditi přinucen byl. Toto sšlechtné lástkn plné gednánj působilo tak blahoděgně na wsse strany, že i ostatnj lid za příkladem miláčka swého ruce chudým sštedře otwjal a ochotně wssem nuzným pomoci posšytowal.

W tom ohledu píše o Huĝonowi rŝŝim pr wem geho ŝivotopisec: »Do n ho gedin ho wloŝila milost Boŝi toliŝ ozdobn ch ctnostj, ŝebn roz elenn mezi mnoh  gednoho kaŝd ho u inily slawn m. Chw lj-li se geho  istota? Dj pa  d le, k oŝ nad n ho byl  istotn gŝŝi? pa li prawdomlumnost, k oŝ byl w  e i opatr n gŝŝi? pa li l ŝka   bliŝnjmu? k oŝ byl laŝkaw gŝŝi? pa li po ora? k oŝ byl ponjŝen gŝŝi? pa li almuŝna? k oŝ byl ŝ   r gŝŝi? aneb modlitba? k o wrauc n gŝŝi? aneb trp livos ? k o wytrwalegŝŝi?« —

Kn ŝ ta  do onal  ŝdaŝ neni pro osadu ney w  ŝŝim dobrodin m a d  kazem obŝw  ŝtnj milosti Boŝi? Ale Huĝo gina  o sob  ŝmenŝŝel. Ŝ nyny se m l za nehodn ho   ŝast w nj au   adu biskupŝ  ho a a koli pod pe livau  eho rukau wŝŝude ctnosti pr milostn  wy w  tal  wŝdy pr dc    wal, ŝe aupln  neschopen gest   spr w w nj osady a   wŝ   w nj w  rj ch ow     , a protoŝ k nŝ ŝest rnul, ŝnaŝn  ŝw. otce Honoria II. ŝ dal, aby geg au adu biskupŝ  ho ŝbawil. Oŝŝŝ n gŝa, op t wal ŝ dos  u Inocencia II. proŝe, aby n m ŝ ka pro ŝtolici biskupŝ au do Gracianopole ustanowiti r  il. Wŝ   ani ten r te wysŝŝŝenj nenaleŝna pr inucen byl w d  stognosti ŝw  aŝ do ŝmr i ŝetrwati, k er ŝ ho roku 1132 dne 1. Dubna, k nŝ ofind ŝ t let ŝ ar byl, wŝ  ch t hot zemŝ  ch ŝbawila. N ŝ ale um  el, nawŝ  jwil ho P n B h g     d au hau a pr boleŝtnau nemocj, k er uŝ ta  ŝemd el.

že po některý čas před smrtí pro věci pozemské i pamět ztratil, na věci Boží wššak a na modlitby dobře se pamatoval.

Ž w nejwětších bolestech modlil se neustále a když se některj domníwali, že by tjm bolesti své rozmáhal, odpověděl: »Že ho modlitba neunawuge, ale sly.« Že rtú geho nebylo po celý ten čas žádného nařikání ani reptání slyšeti; to gediné ho rmautilo, že pro nemoc a chorobu mnohým gest obtížným, i prošil proto za odpustění a hognými slzami každý i ten nehmennj pokléseť oplakával. Když ho některj těšili řkauce, aby tolik neplakal, že se dobrowolně nikdy smrtelně neprohřešil, dal za odpověd: »Což medle na tom? Nepřispěge-li nám milosrdenstwj Boží: nepostačj k ztracenj našemu gediná gen tělesná a marná mysl?

A pohrbu geho sešlo se nesmjrné množstwí lidu, poslední čest a lásku mu profazugje. Pochován gest w kostele Matky Boží w Gracianopoli, a giž po dwau létech na to od Innocencia II. za swatého gest wyhlášen.

Rozgjmání.

»Každý má na swých hřijších přestati a nenj potreby klewetami swědomj své aneb gazyl swúg przniti.« Tak řkáwal sw. biskup Hugo a tak bychom také i my smeyšleti a gednati měli, wědauce, že kdo wady bližnjho odfrýwá, swau wlastnj hanbu uřazuje. Wať protiwno nám

bývá, djwati se na rány, na nichž se ufazuge hniš, tať protiwni mēli by nám lidé býti, genž rádi bližnjho wadn sī připomjnagi a s rozklossi o nich mluwj; nebo wadn gsau rány dusse.

A zdaž nemáme nebe a zemi a ostatnj žiwln, o nichž bndhom rozmlawati mohli? Zdaž nemáme i Boha stworitele wesskerých tworů a Jesu Krista, genž za nás a za nasse hřjchů z nesmjrné lásky na dřewě kříže smrt podstaupil? proč gfi gen wýmluwný w posuzowánj mrawů bližnjho swého a proč gfi tať něnů, řdnž Boha welebiti aneb bližnjmu chwálu rozdáti máš? Hled na swůg wlastnj život a swé wlastnj hřjchů káren a napravug, bližnjho ale nechey w pokogi, negsa saudcem geho. Ufrýwen chyb a wadn geho, pokud možno a nezgerug gich, nemageť tomu žádné sprawedliwe příčiny, a pamatug na staré přjslowj: »Dneš mně, zegtra tobě.« A gako před zraků pořádného člověka smeti a spjnu w domě swém ufrýwáme, tať také i wadn bližnjho swého taqiti žádá láska křesťanská. Kdož smeti zbjrá, posspinj se, a řdož bližnjho hřjchů odkrýwá, činj se winn geho aučastným. Kaluzina odporně zapáchá, řdnž gj pohybugeš; a řdnž zacelené rány bratra swého otwjráš, obnowugeš geho bolesti. Swaté buď ti tedn dobré gmeno bližnjho, swatá buď ti geho čest! Gako Hužo utrhačů, pomlawačů a fletetnjků netrpěl, tať také i tn ucho před fletetami zawjren; a měřjž, že řdnž pomlwa ne nagne nakloněného uchať posluchánj, brzo

gméno bližnjho dŕjeti přestane: »Doleť ussi své trnjm, neslyš gaznka zlého a ústům svým udělej dvěře a zámkn.« (Sirach 28, 28.)

»Láska neraduge se z nepravosti ale spolu raduge se w pravdě.« (1. Kor. 13, 6.)

»Gako had, usstkneli tagně, tak nic z toho nemá, kdož tagně utrhá.« (Sirach 10, 11.)

»Neutrŕhentež gedem druhému bratrj. Kdož utrhá bratru, aneb kdož saudj bratra svého, utrhá zákonu a saudj zákon. Saudjšli pak zákon: negšl plnitel zákona, ale saudce.« (Zak. 4, 11.)

»Slyšel-liš co proti bližnjmu svému, nechť to š tebau umře: věř, že tě to neroztrhne, že tjm se nerozpukneš.« (Sirach 19, 10.)

»Kdož tagj proviněnj (chŕby bližnjho svého) hledá přátelstwj, ale kdož ginau řečj ge opětuge rozlučuje přátelŕ.« (Přjsl. 17, 9.)

»Wjtr pŕlnočnj rozhánj děšš, a twář smutná zahánj gaznŕ utrŕagjci.« (Přjsl. 25, 23.)

»Utrŕagjcmu tagně bližnjmu svému, tomu gsem se protivowal.« (Žalm 100, 5.)

Modlitba.

O Bože nemilosrdněgšj! genž gšl nám přikázal, bližnjho gako sebe samého milowati a nečiniti gemu, což bychom nechťeli, aby se nám stalo, hle! nnnj ač pozdě před welebnau twář Twau w skaušsenosti přistupugeme. Káčž, prosjme naplniti nás milostj swatau, deŕ ústům našjím uzdu, aby šetrila gména bližnjho, uzamkní ussi

nasse, aby neposlauchaly řeči utrhačných; propůgč aby gazykowé nassj chwálu welebnosti Zwé dnem i nocj prozpěwowali, ussi nasse ale přikázanjch Zwých poslauchaly, kteráž gsi nám zgewiti ráčil škrze Syna swého gediného, Jesu Krista, genž š Tebau i š Duchem swatým gest žiw a kraluge na wěky wěkůw. Amen.

Na dnešnj den připadá také swátek Sw. Theodory, panny, za cjsare Aureliana w Rjmě umučené. — Sw. Benanciana, biskupa a mučednjka, gehož sw. žústatty w Rjmě se chowaji. — Sw. Wiktor a Štěpána, mučednjků w Egyptě. Sw. Quinciana a Jrenéa, mučednjků w Armenii. — Sw. Maria, wznamace, kteržž od cjsare Carhradského Leona pro ctěnj swatých obrazů wyppowěžen bww, u wyhnanstwj také umřel. — Sw. Walerika, opata Amienšého a m. g. jw.

2.

Žiwot sw. Frantisska de Paula,

zakladatele řádu nejmenších bratří, ginaš Paulanů.

R. 1508.

Sw. Frantisskeš narodil se roku 1437, * w městěčku, gemuž gméno Paula, mezi Neapolj a Reggio ležicjm. Geho otec slaul Jakob Martotilla a matka Vienna, z rodiny řuškady. Byli to lidé nad mjru bohabognj, štědřj a nábožnj. Wšle Božj bñwala gim wždy nešwětěššjm záškonem, gegž plniti wššemožně se wynasnažowali.

* Wšbec se za to má, že se sw. Frantisskeš roku 1416 narodil, což wššak zcela chybno gest.

Gsaue po někerá léta bez djetě, prosili sw. Frantiska Ašieského o přimluwu, sľibugice, pakľibn na orodowanj geho, synem obdařeni. byli, že ho službě Boží zasvěti. Ž vyplnila se konečně modlitba gegich, a noworozeňátku na křtu swatém ze zvláštnj uctiwosti k sw. Frantisku též gměno Frantissek dáno gest. Sľibu swého gsauce pamětlivi, wedli rodičowé synáčka od nenautlegšjho dětinstwj k bohabognosti a k weškerým ostatnjm ctnostem, a měli to potěšenj, že žádostem gegich dokonale dosti učinil a tehďáž giž nadobychgnau náklonnost k modlitbám, k saukromnosti a k mrtwenj na gewo dáwal. Roku 1450 dal geg otec třináctiletého w městěčku Santo Marko k Frantiskánům do kláštera na wychowanj, w němž tenkrát Guardianem byl gish Antonius de Kastanzaro, muž welebný, Frantiskowi i rodičům geho dobře známý. Tam se učil Frantissek počátkům liternjm, tam založil též základ k nápo: tomnému tichému žiwobytj. Giž tehďáž zdržowal se od masitých pořrmů, a lněného oděwu nenosil, giž tenkrát zachowáwal zákon Frantiskánský, ačkoli audem kláštera nebyl, taľ auplně, že bratři w kláštere nedokonalegšj nad hlubokau pořorau, nad čistau lářkau a nad přjsností žiwota třináctiletého mladjka užásli, až i sám biskup geg seznati sobě žádal. Ž Frantiskowa příkladu se učime, že proti tělesnosti co nenčasněgi bogowati máme, dycemeli nad nj náležitě swjtzěiti. »Dobře gest muži, kterýchby nesl gho od mladosti.« (Pláč Jerem. 3, 27) Ža nassich

časů mluvívá se o tom, kterak by se měli vychovávat lidé, aby se stali silní a zdraví na těle i na duši, žeby však k tomu cíli mládež měla se přede vším a nejprvé naučiti na zapírání sebe a na poslušnost, to málo komu napadne. Po roce putoval Frantisek do Říma a do Asisi, do rodinného města sv. Františka, zakladatele řehole Františkanské a gestě na jiná svatá místa.

Na snažnou prosbu provázeli jej rodičové jeho, s nimiž se pak opět, nashitvo vauť tauto po Bohu prahnaucj duše své, do rodinného města navrátil. Mezi tím utvrdil se aumysl jeho býti paustevníkem.

Nemoha ale na otcovském statku pohodlného místa k tomu cíli naleznauti, tesal si vaušťalj na břehu mořském gestynňku, u kterěz s pomocí svých rodičů krásnou kapličku vystavěl. Tam byl živ po čtyři léta v tiché kagjcnosti, dle příkladu starodávnych paustevníků. Holá země byla mu ložem, byliny a kořinky pořmem; hrubý pás, gimž bedra swá opásal, svrdhnyjm oděvem ukrýval. Za učitele v kagjcnosti měl Boha samého, o gehož svatém zákoně přemyslel dnem a nocj a gegž co nedokonalegi zachovával. Brzo rozněsła se pověst o velebných ctnostech mladého paustevníka tak, že lidé z blizka i zdaleka u velkém množstvj k němu přicházjwali, dobré rady v pochybnostech anebo pomoci v chorobě hledagjce, anebo se geho swatému vedenj na cestě k Bohu odewzdávagjce.

Nemage pro učednjšy, genž se den ode dne množili, potřebného bytu, wystawěl Frantissek nowý klášter a kostel. Dle prwnjch základů byloby stavenj to gen skromnické býwalo, ale tu se mu náhle okáže mnich w oděwu Frantisskánském, a gme se ho kárati, že tak malý kostelíček stawj. Frantissek se wymlauwá swau chudobau, onen ale dj, aby daufánj své na Boha wzkládal, od něho že wssemi potřebnostmi zaopatřjn bude. A hle gedwa nawrh k prostrannému stavenj udělal, giž se i prawdiwost slow cizincowých okázala. Ze wssech stran předcházela ho neočekáwaná pomoc, a lid wůkolnj tak žiwau radost nade wssjm tjm gewil, že muži urozenj a panj wznessené wlastnoručně stawiwu donášeli a giné hmotné práce wykonáwali. Sám Bůh oswědčil tjm své zaljbenj nad podniknutjm tjmto, že strž služebnjka swého Frantisska na chorých a nemocných diwné věci konal, náhle ge uzdrawowal a w očitém nebezpečenstwj diwotworně zachowáwal; kterjž pak na to wssude gméno Boží oslawowali. »Uwřz na Hospodina péči swau, a on tě opatrowati bude.« (Žalm 54, 23.)

Když dostawen byl klášter, uwešli se do něho nowj řeholnjci. Frantissek dal jim zákon, gemuž za základ měla býti čistá láska, hluboká pokora a tuhá kagjcnost. Z přikazowal, aby sebe negenom wespolek, ale i každého člowěka srdečně milowali a pro spasenj bližnjho i na to nenhoršj se odwážili. Slowa Páně: »Milugte

se wespoleť, gaťož i gá milowal gsem wáś, (Jan 15,) a opět: »přikázanj nowé dáváám wám: abyste se milowali wespoleť, gaťož gá milowal gsem wáś,« (Jan 13, 34.) měla nowému řádu takměř heslem býti, podlé kteréhož by se od gí-
ných řádů rozeznával. Podobně zawázal geť hluboké pokore, wele gim, aby se gednomu každěmu člověku ponižowali, tomu na důkaz nazýwali se: Minimi, to gest Mennejší, a před-
staveným říkali: Correctores, to gest oprav-
cowé. Z nábytek kláštera a kostela měl osvěd-
čowati chudobu a poniženost nowého řádu. Ro-
nečně ustanowil, aby se zdržowali od masa,
wagec, mléka, sýra, másla a ode wšseho, což
se za starodáwna w čas postnj křesťanům wů-
bec zakazowalo, to pať proto, aby lidé, ma-
gjece žiwý tento příklad kagjcnosti před očima,
tjm ochotněgiť k staré prostotě se nawrátili a ne-
dbalost swau u zachowáwánj postů napravili. —
Člowěk rozmařilý, w rozkossí taužjicj, bude
se wšsemu tomu smáti, místo coby nad zaslepe-
nostj a chaulostiwostj swau se pozastawiti měl; nepo-
zoruge, že se přjinnost takowá zakládá w čistě
lásce k Bohu, a že kdož gediné smyslům swým
slaužj, že otrokem gest tělesnosti swé, upaután
gsa nenohawněgšjmi okowy, bñbn se gakkolir
swobodau swogj wybjnal. Uch gať my ať posty
swé zachowáwáme? newycházegj giť také mezi
námi z obnčege a ze žiwku? Což gsau medle
posty nasse? — Gať pať i těchto na poslednj
stupen ulewěných držíme? Zdaž-li pať se gich

Docela nespauštíjme? Řečbnychom w paměť a w srdce si wstřpili slova Páně, řkajcjhо: »Barugte se, aby snad nebyla obtjžená srdce wasse obžerstwjm a opilstwjm a pečowánjm tohoto žiwota a nepřissel na wáš náhlý ten den (den soudný).« (Luk. 21, 33). Co sw. František od bratřj swých žádal, toho byl sám nenswědomitěgšjm plnitelem. Milowal blížnjho lásskau nenjřdečněgšj a weškeré geho gednání mělo w nj zásklad i půwod swůg. Odkudž bezpochybь to přichází, že maljři malugjce obraz sw. Františka de Paula, wždy slowo „Charitas“ t. g. lásska připisugj. Il něho mohl každý směle autočissťe hledati, každý o pomoc ho žádati; on neznal rozdjlu mezi urozeným a sprostým, mezi chudým a bohatým, gen před žensťhmi se nijwal na pozor, a také bratřjm radjwal, aby se před nimi, byť i sebe nábožněgšj byly, na pozoru měli. Žensťé, řkával a peníze zawáděgi k samolásce a každý řcholnjf mnohem wjce gjmi se popálj, nežli kteraufoli ginau wěcj; proto také negenom sám niřdý žádných peněz neujwal, ale i bratřjm přjssně ge mjtj zakázal.

Čať welice blížnjho milowal, tať welice nenáwiděl sebe, dle slowa Páně: »Kdož nenáwidj žiwota swěho na tomto swětě, k žiwotu wěčnému ostrjhá ho.« (Jan 12, 25.) Gjďáwal gen gednau za den, a to k wečeru. Pokrmem geho byl chlěb, nápojem pať woda, žjřďka pojwal čeho:šj ginať přjpraweněho, ano před weslňhmi swátňh postjwal se po dwa i po tři dni,

dokonce ničeho nepožijmaje. Holé prkno aneb podlaha byly jeho ložem, kámen anebo pařez podhlavníci, a teprva u vysokém stáří spával na rohožce. Po celý čas života svého chodil bos, nikdy neholil brady; nikdy nestříhal vlasů a na nahém těle nosil žíněné rauchy. Nad to nade vše byl nad míru ponížený a pokorný. Ty nenádhurnější práce vykonával, posluhovat každému z bratrů, čistiti oděv gegích, strogiti jim pokrmy, bývalo mu neuvěřitelné rozkoši a gaskoli u papežů, u knížat a králů v neuvěřitelné vážnosti stál a gaskoli se oni o jeho přiznání ucházeli, přede se držel za pomrhel člověčenstva, za nevhodnějšího mezi všemi tvory, a za nevhodnějšího hříšníka, kterýž se toliko z nevysíhlého milosrdenství Božího na zemi trvají. Rozváživše sobě náležitě život sv. Františka de Paula, gak velmi se zastyděti musíme, tak často na bjdu a nuznost svou zapomínajíce a po cti a přednostech bažíce! Z nás se říká, což psáno gest: »Učte se ode mne: neboť jsem tichý a pokorný srdcem.« »Nebude-
teli gak maličtí, nemejdete do království nebeského.« (Mat. 11, 29. — 18, 3.) »Když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: služebníci neužiteční jsme: což jsme byli povinni učiniti, učinili jsme.« (Luk. 17, 10.) »Ponízte se před obličejem Páně a pomníjte vás.« (Zak. 4, 6.) Pomaž člověče »že prach gsi a v prach se navrátíš.« (I. Mogg. 3, 19.)

Z ohledu těchto tak velikých a světlých ctností nadal Bůh Frantisska nadobytčnými milostmi, tak že na jeho orodování ve jménu Kristově mnozí zážrakové se dáli. Tak tu příkladu na jeho modlitbu byli mnozí nemocní ku předestlému zdraví navraceni, i jeden mrtvý k novému životu sřze jeho modlitbu vykříslen byl. Konečně také předpovídal věci budoucí, kteréž se dokonale vyplnily, což vše gest ztvrzeno a dokázáno hodnowěrnými svědky, tak že nigaťz tomu odpřati nelze. Jenj diwu tedy, že se pověst jeho daleko široko roznáßela, že na mnohých místech pro jeho bratry nové klášterové se stavěli, a že jim od papeže Sixta IV. Frantissek nenovýším zpráwcem neb generálem ustanowen byl.

Alle nepřítel lidstý, genuž milostné vytkování nového řádu nenwenš proti myslí bylo, počal newole rozsjiwati a množstwj nepřátel mu wzbudil. Někteří totiž dwořané popudili proti němu krále Neapolského Ferdinanda i celý dwůr jeho, říkauce: že on zařládage a stavě w zemi bez dowolenj nové kláštery důstognost a welebnost králowstwu urážj. Král rozhněwaw se gednomu z hejtnanů nad lodmi rozkázal, aby Frantisska lapil, a do Neapole přivedl. Někteří z bratřj užřewše hejtnana s pochopy, a poznewše aumysl jeho radili Frantisskowi, aby autěkem se zachowal. On ale odpowědel řka: »Budeli tomu Bůh chtiti, zagmau mne, ginať mi niřdo nebude moci usřkoditi,« a hned do

foštelá odesšel. Důstognijš ubjral se přjmo za njm. Zočim wšak muže Božjho, an w ney-
wraucněgšj modlitbě pohřžzen gest, tať náhlau
uctivostiť k němu byl gat, že na kolena padna
za odpusttění ho prošl, do modliteb geho se po-
raučel, a nawrátim se ku dworu, wraucj přj-
mluwau wňžádal, že král negen přisljbil, nestj-
hati ho, nýbrž i sám si ho počal wážiti.

»Kdo se bogj přikázanj, w pokogi obý-
wati bude.« (Přjsl. 13, 13.) Powěst o zágra-
cjch škrze sw. muže wšobenných donešla se až k
Ludwjkowi XI. králi Francěmu, genž toho času
tať těžce nemocen byl, že se o geho žiwobytj
bylo co báti. Zento welmi tělesný a sláwau
koruny swé zcela zaslepený král strachem trnul
při myšlěnce, že se hodinka smrti geho bljží.

Trudnomyšlnost opanowala geg, a každině
ořamžení mu zhnušila. Z wynaloženo wšedko,
co by gen k obweselenj geho slaužiti mohlo;
rozkošse a radowaněy wšelikého druhu střjdały
se neustále, wšak nadarmo; mysl geho nigakž
wngasiti se nedala. Z mušl wňznati, že swět
nenj š to tam útěchu wydobyti, kďňž po srdci
gedem rozkošsji otráweném drawá smrt giž sahá.
Zu se teprw choromyslň král w náruč swatého
nábožestwj utekl, učinil sliby, dáwal za zdrowj
swé na modlenj a na giné služby Božj, a kďňž
i to wšse nadarmo bylo, obrátil se konečně k
sw. Grantiffku a snažně ho prošl, aby do Fran-
cauz přigjti ráčil, weliké wěci mu slibuge. Fran-

tissef ale nedbal na slova králowa, neboť nechtěl Boha pokaušeti k vůli knížete, toliko z ohledů tělesných zážraf žádajícjho, a zagisté by nebyl nikdy uposlechl, kdyby geg k tomu papež Sixtus IV. nebyl poslušnosti zamázał.

Paul gebo z Italie do Francouz byla takměř uštawičný zážraf; nálezstij, že konečně k břehům Francouzským přistál, potěšilo krále tak welice, že dvořenjnu, přichod sw. muže zvěstujcjm, 10,000 tolarů darowal. Naděge gebo rostla, že nynj zagisté předešlé se mu narátj zdramj. Synowé a dvořenjnowé gebo musili w Amboisonu Frantisska očekáwati a ku dworu ho doprowoditi. Král sám wysšel mu s celým komonstwem swým w austrety a užew geg padl mu k nohám prose, aby mu prodlawzenj života na Pánu Bohu wyžádal. Ale Frantissef odpowědel w sproštnosti swé: že žiwobytj králům, gafo každého giného člowěka určitý cjl má, že nezmenitedlni gsau saudowé Božj, a že giného mu nic nezbywá, leč odewzdati se do wůle Páně, a na smrt se pripravowati.

Štěč tato zněla w ussich krále, na wěcech pozemských lpějícjho, gafo saudná trauba, ani poslednj naděge gebo zhasla. Nicméně wykázal muži Božjmu na hradě obydli, a sšaumal geg na mnohý způsob, zdaliby gebo obcowánj w prawdě tak swaté a neauhonné bylo, gať se wůbec hlásalo. A když se byl o wšsem přeswědčil, zamilowal si geg welice, mjwal s njm časté roz-

mlauvaný, weřegně i saukromně, z čeho tak znamenitě prospíval, že poznaw ničemnost a obhydnost marnosti swětšých; počal dofonale na saud Boží se připravowati, a tak život swůg nábožně w náručí swatého muže dofonal. Zemřelého krále náměstek, Karel VIII. a po něm Ludwíj XII. wážili si podobně Frantisska welmi, nesčíslná dobrodiní mu prokázali, brali s ním we wšech věcech radu, a což poradil, rádi plnili; neboť rozum a maudrost geho, ačkoliv neučený byl, byly wěhlasné tak, že se o něm w pravdě říci mohlo, že maudrost Boží ústý geho mluwí. Wšak přijeň králowská a poctiwosti nebyly s to, stálý geho k věčnosti pohled žkaliti; on stál w pokoře a přijnosti upewněn, gafo škála, tak že každé pokussení při pomýšlení na věčnou budoucnost od něho odstaupilo. »Zapomněl na ty věci, kteréž wzadu gsau, k těm pak, kteréž gsau zpředu úsilně chwátal; běžel k uloženému cíli, k odplatě swrchowaného pomolání Božjho skrze Krista Jezisse.« (Filipp 3, 13. 14.)

Štědré a hogné dary od králůw Frantých a giných možných pánů obdržené, obracel Frantissek na založení a nadání nowých klášterů, a poněwadž také Španělský král Ferdinand, ano i sám cjsar Německý w tom ho podporowali, dočkal se toho potěšení, že řád Paulánský gestě za žiwobytí geho w dalekých zemích mnohé kláštery počítal. W tom se i život sw. muže ku konci bral a w 71. roce wěku geho zgeweno gest mu wolání Boží.

To nad njru wzbudilo horlivosť geho, aby se náležitě na poslednj cestu pripravil. Z uza-
wřel se po tři měsíce sám do pokojka a žá-
dnému člověku přístupu k sobě nedal. Rozgý-
mánj o věčném životě, a objránj se s Bohem
bylo geho stále w tom čase zaměstnánj. Swě-
táci se domnjwagj, že tak bedlivě pripravo-
wánj na smrt gest wěc zbytečná ano i posetilá
a směšná; wšak až rauska spadne, kterauž
gim láska k swětu oči zakrývá, až nebudau moci
mudrowánjm upjati ani hrůznau wěčnost ani
wsserwědaucjho a spravedlivého soudce: tu i za-
gihě o poslednjm tom okamženj ginať smeušleti
budau; wždny dj také apostol Páně: »Nebo
ačkoli nic do sebe newjm: wšak w tom ospra-
wedlněn negsem: nebo kdo mne soudj, Pán
gest.« (1. Kor. 4, 4.)

Na twětnau neděli 1508 přepadla ho ži-
mnice, předchůdce to brzké smrti. Na zelený
čtvrtek swolal stařeček své bratry do sakristie,
a posledně, wšak horlivě gich napomjnal, aby
Boha a sebe wšpoleť milowali, a řeholi geho
dokonale zachowávali, pak wyzpowjdam se, při-
gal welcbnau Swátost s neywětšj uctiwostí, gsa
dle rozkazu řeholnjho bos a mage prowaz ofolo
hrdla. Druhého dne ráno žádal o poslednj po-
mazánj a usnul mjle w Pánu dvě hodiny před
půldnem. Bylo to dne 2. Dubna.

Gedenácte lét na to, t. g. 1519, prohlásil
ho Leo X. za swatého. Tělo geho pochované
leželo w Plešiš, kdež skonol, neporuffené, až

ge roku 1562 Hugonotsstj kacíři při dřívj z gednoho welikého krjže spálili. Katoljkům podařilo se gen něco málo ostatků uchrániti, kteréž se w rozličných kostelch chowagj. Hospodin wšál sebéře někdy geho zůstatky a popel geho, a pal užřj rauhači potupeného a geště po smrti pohaněného pausternjka mezi soudci swými a budou wolati: »Hory padněte na nás a vrchové přikryjte nás.«

Rozgjmánj.

Zuhý púst, kterýž sw. Frantisek po celý čas swého žiwobytj přjsně zachowával, mělby nám také býti pohnůtkau, abychom i my cirkwe swaté přikázanj postu bedlivě zachowávali. Geho podstata záleží w tom, že w čas postu gen gednau za den nasytiti se nám powoluge. Přikázanj to nebude nám těžké, umážjme-li geho cjl a konec. Púst má wzbuditi a ožiwiti w nás ducha kagjcnosti, má nás učiti, gať samy sebe zapjratí a i we wěcedy domolených se přemáhati, a tudy tjm snáze nepořádné žádosti své podmaňowati máme. Púst powznáší ducha k Bohu, podporuge nábožnost, usnadňuje rozgjmánj, činj modlitbu Bohu milejší, kagj hñew, rozmnožuge milost Boží, dusj náruživost, skaumá poslussnost, zahanbuge nepřitele, wyswobozuge z nebezpečnstw a z nauze, ba i tělesnému zdrawj napomáhá. Neodwracugme bratři! swéwolně očí swých, kdýž se nám tak znamenitý užitel postů nasty-

tuge a nepohrdenme nesmyslně prostředkem náš
k blaženosti vedoucím!

Kdyby někdo k tobě přišel, praví sw.
Athanasius, a řekl by ti, nepost se jolif, abyš
se nerozstonal, newěř mu a neposlauchen ho;
neboť ďábel posílá ho k tobě. Ach půst neu-
škodí nikomu, ale obžerství a nestřídmost a
hněv a zahálka, dluhé spaní, smilstvo, to vše
podrývá zdraví, uťracuje život a zabíjí duši.
Ptey se lékařů a gsauli svědomitj, přisvědčj
tobě, neboť samo písmo svaté dj: »Nebud la-
kotný při wšelikém hodování a ncepi do se
každau krmi; nebo z mnohých poškrmů býwá
nemoc a přílissná lakota (nesytost) působj žrenj
w břiše. Pro obžerství mnozi zemřeli: ale
kdo geit střídmy prodlaužj živo!« (Sirach 37.)

Když za starých časů lidé geště silněgšj
býwali na těle i na duši, zdržowávali se w
den postnj ode wšeho poškrmu, až pod wečer;
gak my si tedn stěžowati smjme, an se nám po-
woluge mimo oběd i u wečer geště něčeho oku-
siti, owšem gen pro občerstwenj, nikoli pak pro
nasycenj. A poněwadž sw. cirkew tak laškawě
a tak milostiwě slabostem našjmi šhowjwá, oč
bychom měli býti poslušněgšj ostatnjch zákonů
geajch! Zwláště aby náš tělesný půst tento měl
wěsti a nauykati onomu welikému dušewnjmu
postu, genž geit, gak sw. Basilius dj: »Zdržo-
wánj se ode wšeho hřjchu!« abychom se do
ráge nawrátiti směli, z něhož náš nezdrženliwost
poškrmu wyhnala.

»Přigdať dnové, když bude od nich odgat ženich: tehdyť se budau postiti.« (Mat. 9, 15.)

»Pěti o tělo nemijente podle žádosti geho.« (Řim. 13, 14.)

»Běžte, žeť wyslyšši Pán Bůh modlitby wasse, gestliže trwagjce setrwáte w postech a w modlitbách před obličejem Páně.« (Judith 4, 12.)

»Blahoslawenj, kteříž nyni lačnjte: nebo nasyceni budete.« (Luk. 6, 21.)

»Ponižowal gsem w postu dusse své.« (Žalm 34, 13.)

»Poswěťte postu.« (Joel 1, 14.)

»Nenjlíž raděgi toto půst, kterýž gsem w= wolil: zruš swazky bezbožnosti, rozwaž pautu obtěžugjci, propuť ty, kteříž poslačeni gsau, na swobodu, a wsseliké břjmě roztrhni.« (Isai. 58, 6.)

»Toto prawj Hospodin zástupů: Půst — bude domu Israelskému w radost a weselj a w slawnost wznessenau: prawdu toliko a pokoj milugte.« (Zachar. 8, 19.)

Modlitba.

O Pane! popať milostiwě na nasse w= lánj, a propůgč, abyhom cirkewnj půst, gako sw. Frantissek, genž k uzdrawenj těla i dusse nassj ustanowen gest, s upřjmnau wěrností zachowá= wali. Skrze Ježísse Krista xc. Amen.

(Modlitba cirkewnj w sobotu před prwnj nedělj postnj.)

Tentýž den :

Život sv. Marie Egypťské.

Za času panování císaře Theodosia mladšího, žil v jednom klášteře v Palestině nějaký mnich, jménem Zozimus. Od nejaušlejšího věku v bázni a lázni Boží vychován, vedl život velmi dokonalý a svatý. Neaušlešně obcovánj, horlivost v přemáhánj tělesnosti, láska ku samotě, bedlivost v modlitbách a v službách Božích, a osvícená milostj Božj mysl, ziskaly mu u biskupa jeho takowau vážnost, že na kněžstwj poiwěcen byl. Dwa a padesáte let byl již v řeholi přežil, co nedokonalegi wšlechnj zákonnj klášternj wykonáwage: an se ho ta possetilá myšlénka zmocnila, že snad není mezi obywateli těchto pustin muže nad něho dokonalejšího, obzwoláštně proto, že již od dětinstwj po cestě ctnosti kráčj a horlivost swau bez ustánj sly.

Takowými hrdými myšlénkami se objrage, sessel se s jednjm cizjm mnichem, od něhož o bludu swém poučen, a do giného kláštera nedaleko ležicjho poslán byl.

Zozimus uposlechna jeho radn o přjgmutj snažně prosil a dříve neustal, až se mu žádost wyplnila.

Zde teprw šhledal, na jaký stupeň dokonalosti to tamnějšj mnišj přiwedli, a poznal, že proti nim toliko začátečnjkem gest. Dniť

byli tak živi, gafo wtělenj angelé, wěčné mlčenj zachowáwagjce a skoro na potřeby těla zapomínagjce.

Modlenj, zpívánj žalmů a ruční práce byla gegich každodennim zaměstnáním. Nemohouce w čas 40dennjho postu tužšj gessťe žiwot wěsti, aspoň něco neobychěgněho dělati si usmyslili. W čas totiž ten rozcházjwali se opaušstěgjcě tláštěr na rozličné strany a hluboko do pausťe zacházjwali, aby zde každý sám a sám dle wnitřnjho swěho puženj Bohu slaužil. Příkladu toho následowal také Bozimus.

Když gednoho času o poledni obychěgně žalmj přel, uzřel zdaleka stjn lidsťeho těla se mjhagjcj. Bozimus ulekná se poznamenal se swatým křížem a zmužiw se rychlým krokem za mjhagjcj stjnem spěchal, wolage: »Pafli služebnj! Boží aši, stůg a posečken na mne; učiň to medle ž lášťy k tomu, gemuž zde na této pausťi slaužiš. Utřkagjcj osoba přisědšj na místo, kdez se poněkud ufrýti mohla, wolala: »Otče Božime, hod mi swůg pláši, abych mohla s tebau mluwiti a twěho požehnánj dostati, neboť gsem žensťá.« Bozimus slyše na sebe wlastnjm swým gménem wolati, podiwil se welice, ale ginak nesauidil, než že osoba onano, giž Bůh gméno zgewil, welmi swatá býti musj. Hodil gj tedy pláši swůg a ona oděwšj se, postawila se před stařičťeho kmeta, kterňž zočiw gj padl na kolena a za požehnánj prošil.

Alle ona uwrhnuwssí se na twář prawila:
 »Nezapomjnen, otče můg, že kněžem gsí, na tobě
 gest řad, abyš mne požehnal, a za mne nepř:
 bydnějsí hříšníci k Bohu se modlil.« Když takto
 oba dva swau pokoru byli gewili, otázal se
 Zozimus, kdobn byla a dlaholi giž na této
 paussíti bydlí? Načež ona: »Nenprio se k Bohu
 pomodleme, potom ti zadoš učinjm.« Řkauc,
 obrátila se na wýchod a oči a ruce k nebi po:
 zdwihla. Také Zozimus powznese ducha swého
 k Bohu, a pohlédna na modlící se ženu, spa:
 rtil, gať gasným bleskem ozárena gest. Zozimus
 lekna se, ginať nesauidil, než že to bud něgaký
 duch, anebo zlé pokussenj. Ona ale obrátíwssí
 se k němu prawila: »Nessem ani žádný duch,
 ani žádná přisšera, leč ale prach a popel, a
 wssak křtem swatým poswęcena.« A když toto
 domlumila, znamenala se swatým křížem na
 čele, na očích, na ústech a na srdci, řkauc:
 »Bůh náš zachowen před nepřjitelem cirkwe, a
 před nášlím geho, neboť welkau má proti nám
 záwist.« Po těch slowech žádal Zozimus tjm
 horliwěgi, aby netagila před njm, gať welké
 milosrdenstwí Bůh gj profázati ráčil.

Načež ona w tento smysl wyprawowala:
 »Stydjm se, otče můg, zgewiti tobě chawnost
 žiwota mého. Welikož ale widěl gsí nahé tělo
 mé, obnažjm ti také skutky swé, ne šice gako:
 bych dwálu wyhledáwala; nýbrž abyš nepř:
 stáwal za mne se modliti, abych w čas saudu
 milosrdenstwí nalezla. Pocházjm z Egypta; co

dvanaáctileté děvče opomrhnula gsem lássau ro-
dičů swých, a odesšla gsem do Alexandrie, kdež
sem po 17 let nenohamněgssj a nenoplzlegssj
život wedla, smilstwu a milnosti slaužic, ne šice
pro wýděleč, ale gediné, abych ohawné náruži-
mosti howěla, neboť wýživu swau wyhledá-
wala gsem buď žebránjm anebo předenjm....
Takowý wedauc život, widěla gsem gednau
w létě, an se Egyptssj a Libissj stádně k moři
hrnau. Na otázku, kamby se iito hnali, odpo-
wěděno mi, že se chtj ku slawnosti pozdwiženj
sw. kříže do Jerusalema přeplawiti. Uwážic gá,
žebych tu nejlepší příležitost k promozowánj
swého mrzkého žiwobytj nagjti mohla, také gsem
na loď wstaupila. Co se zde tropilo, gať ti
muži Boží mohu wyprawiti? Mnoho zlého gsem
stropila, a když na to wssedko zpomenu, trnu
na celém těle, a dirwj se, že moře mau nesty-
datost snásselo, a že země se neotewřela, aby
mne za žiwa do propasti wěčné pohltila.

Bůh ale mne dle wěčného smilowánj swého tr-
pěl, an nežádá smrti hříšnjka, nýbrž aby se obrátil
a spasen byl. Když na den slawnosti lid zástupně
do kostela se ubjral: chtěla gsem i gá s nimi tam
wegjti; ale s hrůzau znamenala gsem, že gaťási
newiditedlná moc mně wstaupiti bránj. Sna-
žjm se wegjti po druhé i po třetj, ale nadar-
mo, newiditedlnau mocj wždy nazpět držána
gsem byla.

Tu wssak otewřelo se mi wnitřnj mé oťo,
a poznala gsem, že pro množstwj a welikost

svých hříchů mi gest zabráněno, spatřiti dřevo oživující, na kterémž Kristus Pán pněl.

Ž dala gsem se do hořkého pláče a bila se w prsa, a vzdychala z hlubokosti srdce svého, a kvjlic takto a hořekujíc, pomznesu očí, užijm na tom místě, kdež gsem stála, obraz swaté Boží Rodičky. Tu napadlo mi, že ona se nazývá matkou milosrdenstvy a autočistěm hříšníků, i padši tedy na kolena, hlasitě gsem se modlila: »Matko Boží, gestto gš pravého Boha podle těla porodila: wjm, že neslusi mně ctiti obraz twůg a nečistýma očima na tebe žiti, nýbrž zaslubuj od Tebe zamržena a odmíštěna býti. Poněwadž ale, gať gsem slýchávala, Bůh člověkem proto učiněn gest a z Tebe se narodil, aby hříšnýk k pokání přivedl: protož ugmi se mne opustěné. Rozkaž a učin, abych do kostela wegiti a dřevo kříže užiti mohla, na němž Bůh — člověk, gehož gš panno porodila, pro mé vykupení křem swau wyliti ráčil. To-li se stane, sľibugi w tomto okamžení, že po čas žiwota hříchů své oplakáwati budu, že swět opustim, a kam mi rozkážeš, se odeberu.« —

Tak řdyž gsem se byla pomodlila, dodala gsem si srdce a poznowu do kostela gsem šla, a hle! giž beze wšeho bránění. Tu gsem se uwrhla na zemi před křížem swatým, a strašným a lítostným srdcem hříchů své gsem oplakávala. Znamenajíc, že důvěra má roste, wrátila gsem se na prwnj místo, a kleknuwši před obraz matky Boží, horlivě gsem se mo:

dlíla: »O matko milosrdenstwj! Tobě mám from Syna Twého za své obrácení co děkovaťi, ó, dokoně, co gŕi započala. Užkoliv Twé ochrany nehodna gsem, předc Twé pomoci potřebj mám. Na Tobě po Synu Twém svou důvěru zakládám. Tobě gsem ťlibila, že svět opustím, av! gsem k tomu w každém okamžení hotowa. Budiž mi vůdkynj na cestě k spasení!«

Po této modlitbě zdálo se mi, gako bych slyšela zdaleka hlas řkající: »Gdi za Jordan a dogdeš pokoge.«

To gá slyšŕje, pozdvihla gsem rukau svých, řkauc: »Panj má, neopauštĕg mne, nýbrž opatruj mne, kamkoli mne powedeš.« Opustivši kostel, kaupila gsem ťi tři chleby a spĕchala gsem k Jordanu. Na saumrak přišla gsem ke kostelu sv. Zana řtitele, ležícjmu na břehu řeky Jordanské, a wegdauc pomodlila gsem se. Ostatnj noc stráwila gsem oplakáváním hříchůw svých a modlením o Božj milosrdenstwj. Z gitra druhého dne wznala gsem se auplně z hříchůw svých a přigmuvši tělo a krew Páně, přes wezla gsem se w lodce na druhý břeh řeky, a gdauc, přišla gsem na pausť tuto. Zenkrátě gsem byla 29 let stara, a žigi zde giž asi 47 let a po celý ten čas gsem žádně lidské twáři nespatriła.«

»Gak pak gŕi se po celý ten čas živila?« tázal se gj na to Bozimus. »Dny tři chleby, kterěj gsem byla s sebau wžala,« odpowĕděla

ona, »brzo byly stráveny, pak byly kořinky a byliny gedinau mau potrawau.«

»Nemělaš žádné ďábelské pokussenj k přestání?« tážal se Božimuš dále. — »Ach, milý otče! promiň mi wyprawowati, gať hrozný bog a gať strassliwá pokussenj w těch prwnjch 17 letech gsem snášseti musila. Děšjm se, kdýž gen na to pomysljm. Mně se zdálo, gaťoby celé peklo še mnau bogowalo, wšsedň mé nárůžiwosti a staré náklonnosti, dusse mǎ a srdce mé i smyslowé těla mého wše bylo w rozbrogí, záhubau mi hrozice. Ach, gať mnoho to stálo, než gsem swau tělesnost přemohla, a rozkosse swětské a maruosti swěta z mysli wypudila! Že gsem w pokussenj neklesla, mám gediné neskončenému milosrdenstwj Božjmu co děkowati. Tehdáž gsem zdwognásobnila swé modlitby, kagjci skutky, důwěru w Boha a nadězi w odrazu Panny Marie, gíž děkugi, netoliko že gsem se obrátila, nýbrž i že gsem w pokání setrwala. U Tebe matko Boží nassla gsem wždy potřebné pomoci; Tyš mi býwala w zápasu mém přítomna; Tyš slzy mé a lkání mé nošiwala před trůn Syna swého, a we wšsedh strastech podáwala si mi pomocnau ruku swau!«

Těmi a ginými slowy wygerwila kagjci ona osoba knězi Božimowi život swůg, a konečně mu přikázala, aby, dokad žiwa bude, o tom ničomu se nezmynil, nýbrž, aby gen budaucj rok na zelený čtvrtěk, wezma s sebou nesywětěgšji swátost, ku řece Jordanu se odebral, a gj Tělo

Páně podal. To řekši odešla od něho. Zozimus nawrátiv se do kláštera svého, medl zde, co možná tuhý život, s dychtivostí na zelený čtvrtel čefage.

A když doba ta přišla, pogam s sebou tělo Páně, šel k Jordanu a na Marii čekal. A tu gi widj, ana s protějšjho břehu se k němu blížj.

Zozimus newida žádné loďky, po nž by se mohla přeplawiti, podivil se náramně, užřerw gi, ana řeku sw. křížem žehná, a pak po modě, gafo po perwé zemi fráčj. Zdešw se, pádl před nj na kolena; ona wšak poždwihsj ho, kárala, že zapomenul na kněžskau swau důstojnost, a že Pána Boha při sobě má.

Pak poklekši na kolena, wyznala se z hřichů swých a pomodliwši se, přigala Tělo Páně s newýslownau wraucností a nábožností, řkauce: »Nynj propausstjš, Hospodine, služebnici swau w pokogi, neboť užřely oči mé spasenj twé!«

Odebjragjc se opět na paussj, žádala Zozima, aby w postě k Jordanu přišel. Přišed wšak našel swatau paustewnici mrtiwau a když gi byl oplakal, pohřbil gegj tělo podle křesťanského obyčeje.

Wyprawuge se, že lew nesmjrné welikosti přiběhnuw Zozimowi hrob tlapami swými hrabati pomohl, a pak opět do hluboké paussj se nawrátil.

Zozimus přigda do kláštera svého wyprawowal bedliwě wšse, co byl od sw. Marie slyšel aneb widěl, aby spolubratřj welebjece milosrdenstwj Božj, k bohabogosti a k swatému pokánj

se porozbudili. Jozimus žil w klášteře tom gesště mnohá léta, a když se mu naplnilo roků sto, skončil w Pánu.

Rozgjmánj.

Maria, weliká tato hříšnice, negsauc spoznoga, že z hříchůw swých se wyznala, želela gich napotom neustále a po celý život swůg přetěžké poánj konala.

Gsauc ale i nynj od zlého ducha mnoho połaussena, brala wždy swé autočistě k nenyblaženěgšj Panně, a prošila skrausseně o pomoc a ochránu, aby mohla swjtěziti a w poánj setrwati. Z nebyla oslyssena. Co pak ale ty milý křestane činš, když gš se k Bohu obrátil a dokonaleu zpověď wykonál? Gať gest zpořádáno twé poánj?

Zapomjnášli i hned na předešlé hřichy swé, a nekónášli žádného wjce poánj, wěziž, že to špatné známky gsau prawého obrácenj a dokonaleho polepsšenj. W prawdě kagjcj lidé ginat se w tom zachowawagj. Swatý Jan zvěstuge Židům poánj, přikázowal jim, aby činili hodné owoce poánj, (Mat. 3, 8.) a to wztahuge se na každého z nás. Hodné owoce poánj máme činiti! Neopomjneyme každodenně hřichů swých želeti, a Boha za odpusttění gich prositi.

Zachoweyme pilně od cirkwe nařizené tñ: hodnj ugmy pořmu i ostatnj posty, budme mílořdnj, a chudého a nuzného neopausštěgme w

geho potřebě, a vsse to obětugme co skutky řá-
gicj Pánu Bohu. Může-li pak se méně od nás
žádati? Komuž by se to obtížné býti zdálo?
Zdaliž pak gsme mnohdy pro swět a pro tělo
mnohem wětšj těžkosti nesnášeli? Zdaliž gsme
newynfonali wždy vssecko cokoliv nám tě-
lesné náklonnosti nasse sseptaly a napowjday?
Co ale Bůh welj, co swaté učenj geho
nám radj, co přjklad Swatých nám žregmě
láže, tjm bychom opowrhnutí měli? — Od-
stup to! Pamětlivi gsauce prowiněnj swého,
obratme se raděgi k Bohu w pláči, w modlitbě
a w postech, a přigdeli pak na náš gestě gaťe
pokussenj, mēgme autočistě k blahoslawené Panně
a prošmež gj, aby nám wžádala wjtězstwj
nad pokussenjm a stálost w pokánj. »Powsta-
naulí proti tobě bauře pokussenj,« dj sw. Ber-
nard, »pomni na Marii, modli se k Marii!« a
ona gsauc autočistě hřjssnjkú a potěssenj zarmau-
cených zastjnj náš sstjtem swým a wygedná nám
milost — milost časnu i wěchnau.

»Obrat se ku Pánu a zanechej hřjchů swých.«
(Sirach 17, 21.)

»Pro odpusttēnj hřjchů nebywen bez bázně,
aniž přidáwen hřjch k hřjchu.« (Sirach 5, 5.)

»Newjš zdali lásky čili nenáwisti hoden gest.«
(Sirach 9, 1.)

Protož i nynj prawj Hospodin: »Obráťte
se ke mně celým srdcem swým s postem a
s pláčem i s křwjenjm . . . obráťte se k Ho-

spodinu Bohu svému, nebo Dobrotivý a milosrdný gest, trpělivý a mnohého čekání a ukořistitelný nad zlostj. « (Joel 2, 13.)

Modlitba.

Buď Hospodin pochválen a pochváleno budiž milosrdenství Jeho, kteréž mne, milosti Tvé zcela nehodného, od pokusení ďábelského osvobodilo a na cestu spasení uvedlo. — Z chci se službě Tvé, ó Bože, úplně oddati, jen když milost Tvá mne podporovati bude, o niž Te snažně prosím.

Ukaž mi, ó Pane, podle milosrdenství svého tu cestu, kterauž jíti mám. Od nyníčka chci věčně věštv Tvým býti.

Vleg klid a pokoj v duši mau, a dopřen, aby našla, po čemž gediné dychtj: totiž Tobě, Pánu Bohu svému slaužiti se vši silau svou po všedny věky věštv. Amen.

Dneš se též svěť: V Césarei Palestinské sv. Appiana, kterýž za císaře Maximina, všeligať mučen a pak utopen byl. — Tamtéž sv. Theodosie, panny, kteráž pro mřu železnými křikami trhána a konečně do moře vhožena byla. — V Lyoně sv. Nicetia, téhož města biskupa. — V Romě ve Vlastjch sv. Abundia, biskupa svatostj a učenostj věhlašného. — V Lingoně (Langres) sv. Urbana, biskupa, a m. g. sv.

3.

Život sw. Richarda, biskupa.

R. 1233.

Sw. Richard mladší, syn Richarda a Alixe z Wichu, narodil se na zámku téhož gména, roku 1197. Již od dětinství pozorovala se na něm znamenitá náklonnost k ctnosti a bohabognému obcování, neboť gsa nepřítel wsselých rozkoší, po nichž se mládež tak ráda sbíhá, trávil raději čas swůg w nábožnosti, w čtení a w študování, a nad míru z toho se radovával, kdž bližnjmu w potřebách pomoci mohl. Z stalo se, že statky staršího bratra pro rozličné nehody welice zpustly, a slusné wýživny wíce nepřinášely. Richard image nad bratrem lítost, propůgčil se mu w službu, a bedlivostí, přičiněním a maudrau radau w krátkém čase statek geho opět do dobrého stávu uwedl. Z toho měl onen welikau radost, a wida, že dobrý stáw swůg toliko Richardowi děkowi má, a že bez geho přičinlivosti by byl w nauzi přišel: odewzdal mu wšedek statek swůg a dal mu ho listem připsati. Stanow se takto Richard bohácem, měl se dle radny a žádosti swých přibuzných a přátel s gednau urozenau a podobně bohatau pannau zasnaubiti. To zarmautilo bratra, že štěstí to Richardowi záwiděti a upsání swého pylati počal. Než tento gsa mládenec

srdce sšlechetného, a Boha mjce než svět milugij, wida bratrůw žármutek, nawrátil mu wšse, cokoli od něho měl, řka: »Nermuť se, bratře, neboť, gať ždwořilý ty gšl byl ke mně, i gá ť tobě budu. Eñhle, tuto wracjm ti statek twůg i lipiš, ano i swau newěstu postupugi tobě, budeli ona i přátelé gegj tomu chtjti.« — »Neprospěgeť bohatstwj w den pomsty Božj: ale sprawedlnost wyswobodj od smrti.« (Přjsl. 11, 4.)

Richard prost gsa nynj tjže pozemského zbožj, odesšel nejprwé do Oxonie, potom do Parjže, kdež swá študia dokončiti chtel. Zde ť němu přistaupili gessťe dwa přátelé podobně smenššlegij, a wedli ť njm žiwot tuhý a přjsný. Režný chléb a woda byly gegich dennj strawau, gen w neděli a w swátek, anebo u přjtomnosti hostů požíwali masa a ryb. Chudoba gegich byla tať weliká, že wššicni tři neměli gen gediného swrchnjho obleku, a nic méně žpomjnáwa si Richard rád na ty časy, řkage: »že gaktě žiw blaženěgšjm nebyl, nežli tenkráte.« Když swá študia dokonal, nawrátil se do Oxonie, a přigaw hodnost mistrrowskaw, wysokého umění po něgafý čas tam auřad učitelšň zastáwal.

Na to odebral se do Benonie, kdež se po sedm lét práwu cjrkwonjmu učil, a to ť tať welikým prospěchem, že w čas nemoci gednoho z mistrů, ť nemalým žaljbenjm a podhywalau wšsedh posluchačů tomu předmětu wyučowal. Gednať proto a gednať pro dobrosrdečnost a šličné mrawy obljbil si ho nemocný mistr wes

lice, a na důkaz své spolehlivosti ruku gediné své dcery i se všim zbožím a statky mu podával. Však Richard, nadšen Duchem svatým, přemýšlel o jiné věci, a protož poděkovav se zdvořile za tuto důvěrnost, bez meškání do vlasti se navrátil, kdež ho hned pro učnost, hned pro rozšafnost a bohabogné obcování za kancléře na vysokých školách ustanovili. Nyní naučil se ho znáti sv. Edmund, arcibiskup Canterburšský, a šlehdav v něm muže učeného, rozšafného, a což nejvíce gest, bohabogného, chtěl ho přes moc do svého biskupství přestěhovati, což se mu také konečně, ač po velkém namáhání a mnohém prosbení, podařilo, a tak se Richard stal kancléřem arcibiskupským. Ačkoli byl nyní obstaráváním nedůležitějších záležitostí biskupství zaneprázdněn, neulevil předce dále kráčet na cestě dokonalosti, zdvojnásobil nyní horlivost svou, tak že se mohlo o něm říci: že prospíval každým dnem v moudrosti a v milosti Boží. Úřad svůj zastával věrně a svědomitě, nenadázela do něho se žádná pýcha ani hrdost, byl přívětivý a služebný ke všem, a žádným způsobem nedal se přemluvíti ku přimutí nějakého daru, byť by i z upřímnosti aneb z vděčnosti mu byl podáván. »Do něho byla,« dj sauvěký životopisec, »newšlowná tichost, přívětivá autlost, slušná sprostnost, a sprostná pokora i ostatní skutkové mjrnosti a tichosti.« Svému biskupovi byl oddán s největsí láskou a věrností, takže nikterak od něho

odlaučiti se nedal, raději s ním do vyhnanství šel, a teprve po smrti jeho 1240, místo to opustiv, v Orleaně studijm bohosloví a písem svatých se odovzdal. Maby v obém dostatečně zběhlosti, dal se na kněžství posvětit, a do své vlasti se navrátil, kdež auřad duchovního pastýře v gedné osadě s velikým prospěchem po nějaký čas zastával. Ustýšev o jeho navrácení Bonifaciůs, náměstek sv. Edmunda, tak dlouho na něho naléhal, aby se opět v hodnost kancléře uvázal, až ho konečně přinutil.

V tom čase umřel biskup Chichesterský, Radulf Nevelle. Král Vindřich III. chtěl na uprázdnenou stolicí gednoho z milácků svých dosaditi, ažkoli takové důstognosti hoden nebyl; ale biskupové k vyšetření té věci shromážděni, ustanovili gednomyslně, že Richard biskupem Chichesterským býti má.

Nad tím zamrzev se král náramně proto nového biskupa neustále týral a konečně i důchody jeho mu zapověděl. Richard musil v cizím domě bydleti a u cizího stolu se stravovati. To však nebylo mu na překážku u vykonávání povinností povolánj jeho.

Chodil po všech osadách biskupství svého, všadn hlásal slovo Boží, všude uděloval svátostj, všude dokazoval slovn i skutky, že pravým gest pastýřem stáde svého; krále však ani tjm ani prosbami smjřiti nemohl. Teprva po dvou letech navrátili se mu statky, však velmi spustlé a zanedbané, a snad ani tenkráte

nebyl by král žádostem a prosbám jeho pomohl, když se nebyla pře až k papeži Innocenci IV. donesla, kteráž Richarda potvrdilo, časnými a věčnými tresty vyhrožoval všem, kteřížby zboží žádosti a církevní biskupovi namáhati a vydati dále se spjrali. Ona nyní sv. biskup prost a zhamen všech zbytečných starostí o zboží pozemské, obnovil ano zdvojnásobil horlivost svou v službě Boží. Zřetel jeho byl nyní gediné na blaho osadníků a na blaho duše své obrácen; protož stal se nyní, gať sauměti spisovatel jeho skutků vypravuje, v modlitbách vělegšim, v almužnách štědregšim, a v potlačení své tělesnosti zmužilegšim. Od té doby bývala jeho starost o chudé většij, jeho oděm sprostšij; řeti pak a gediná pokorněgšij. Při jeho stole zavznjvalo nábožné čtení, a kdy se přestalo, mluvjvalo se o věcech přechenných aneb ginných vzdělávacijch.

Kdykoli při wisitaci svého biskupstwí do některé osady přišel, kázal i hned pátrati po nemocných a chudých; ony navštěwował sám osobně a ge buď k trpělivosti napomjnal aneb k smrti připravował; těmto ale vždy štědre almužny udělowal a to jice ne teprwa, když prossen byl, nébrž bez prossení. Když gedenkrátě kdosi se ho otázal, pročby žádán negsa penjze rozdáwal, odpowěděl: »Zdaliz není psáno: Předessel gší geg v požehnánijch sladkosti.« (Zalm 20, 4.) Zdaliz není draze kaupeno co sobě prosbami wydobudeme? Zagistě že znal

muž Boží tjiž přisloví řkauceho: »Kdo rychle dává, dwakrát dává; kdo máhá, ten ani ge-
dnau nedává.« — A zdaž nečteme w písmech
swatých: »Weselého, t. g. ochotného dárce mi-
luge Bůh.« Je se při tak znamenité štědrotě
geho důchodny ztenčowaly a časem sotwa stačo-
waly, gest wěc welmi pochopitelná. Wšak on
se raděgi odřekl wěcj i nepotřebnějších, než
aby byl chudého bratra bez almužny propustil.
Gednau wedl si důchodnj geho stížnost, že bi-
šupské důchodny nepostačugj pro welké množstwí
chudých; sw. biskup wšak nařídil, aby drahé
náčení prodáno bylo, by opět byla zásobá,
z kterých dalších almužen udělowati mohl. D
gak hluboce pronikla srdce geho řeč apóstola
Páně řkauceho: »Kdo škaupě rozšiwá, škaupě
i žiti bude, a kdož rozšiwá w požehnánjch
(hogně), s požehnánjmi i žiti bude.« (2. Kor.
9, 6.)

Ostatně si Richard na pozemském zboží
pranic nezafkládal, ani o ně přjlísné starosti ne-
niel, a protož geg žádná byt i sebe wětší ztráta
aneb pohroma šformautiti a zarmautiti s to ne-
byla. Když gednau na statcjch škrze oheň wel-
kau štodu utrpěl a služebnjci nad tjm welice
bědowali, těšil gich s twárj gasnau a weselau
řka: »Nermuite se zbytečně; mámeť zagisté ge-
stě, čím bychom se odjwaly a ostatnj potřebn
sobě opatřili.« Pak přidal: »Zagisté proto
potkalo náš toto zlé, že gsme tak štědrj k chu-
dým nebyli, gak se šluselo. Z přikazugeme

a dycme tomu, aby kudaucně z důchodů našich sstědřegi almužny se udělovalo, než se posud stávalo.« Z té příčiny neohlžel se také nikdy na svou osobu, jen když bližnjmu se pomoci mohlo. Jeho šat býval sice čistý a pořádný, ale beze vsí ozdoby, ano coť skromného a drabého darmo byš byl hledal u něho. Aby ale i po sobě stálau památku zůstavil, zakládal špitály pro choré a věkem sešlé, jakož i pro žáky, kterjž by do stavu duchovního vstaupiti chtěli.

Gať se sw. Richard ukazoval k lidu a k chudým dobrotivým a milosrdným, tať též i žádal, aby vsični zákonů Božjch a cirkewnjch pilně poslussni byli; každého přestupnjka, ať ginať byl dobrotivý a milostivý pán, přjsně káral. W tom přípau neprospěla winnému žádného člověka přjmluva ani prosba. Pjsse se, že gedemfráte gistý duchownj proti zákonu stavu swého hrubě se prowinił. Richard swrhl geg za to s fary. A ačkoli sám král, arcibiskup Kantuarienský a mnozi ginj a wzácni lidé za něho se přimlauwali a o zmjrněnj trestu prošli; nic méně stál sw. biskup neustupně na swém řka: »Pokud dusse w tomto těle bude, nepřistaupjm dobrowolně, aby ten duchownj, pokud pohoršsenj nenaprawj, w biskupstwj mém duchownj auřad zastával; pan arcibiskup, na něhož se kněz odwolává, nechť uťinj podlé toho, gať před saudem Božjm bude moci zodpowjdati.« Aby ale wždy měl na vůli a moci dle swého náhledu gednati, nechťel mjtí

žádného příbuzného, gaskelinu hodného a důstojného v zprávě duchovní; neboť říkával, že také Kristus Pán kliče nebes nebyl dal Jakubovi, příbuznému svému, nýbrž Petrovi, s kterýmž v žádném příbuzenství nestál. Též netrpěl v domě svém žádného pomlouvače, ani utrhače, aniž také rozpustilosti, hrdosti, nespravedlnosti neb čehož jiného, odkudžby pohoršení jakékoli povstati mohlo, tak že o domě svém to samé říci mohl, co druhdy sv. David o sobě byl říkával: »Kráčejíc po cestě neposkvrněné, ten mi přísluhoval; nebudeš bydleti u prostřed domu mého, kdož činí pýchu; kdo mluví nepravé věci, nelíbí se před obličejem očí mých.« (Žalm 109, 6.)

Dřítatně byl Richard také nad mjru tichý a mjrný a stalo-li se kdý, že duchovní na giti: ni pozděgi, než se slusselo, přišli, modlil se sám pro sebe, a zdálo se, jakoby v duchu sladkými slovy Páně k nim mluvil: »Spěte gíž a odpočijente.« Gak welice wraucné modlitby sobě wážil, widěti lze z toho, že, kdýž některého z duchovních nawštíwil, aneb od něho nawští: wen gsa, w lje ho libal, říkával: »Dobřeť gest celowati rty, páchnaucj wůnj swatých modliteb, Pánu Bohu s wraucnostíj planaucjch.«

Dřítatně nebyl život geho bez úforu, a mnozi lidé ubližowali mu welice, gakož swrchu podotknuto; proto se wšak na ně nehňewal, anobrž wšeliké dobré gim profazowal. Tak k. p. widěl se nucena na gakehoji Žana, syna Alba:

nowa pro mnohé bezpráví biskupství Chichesterskému učiněné církevní kletbu vnést, do křesťanství zádost nečinil. Když pak tento k němu gedenkrátě přišel, přivítal geg sw. biskup velmi wliďně, podržel ho u stolu, a při rozchodu pravil: »Kdy se dvě strany pro právo své hádají, nemá se proto auwazeť lásky roztrhováti, neboť, když chci sobě wydobýti, což mého gest, neschází, což Božího gest, upjati.«

Nemohlo se ale působení sw. Richarda toliko na biskupství Chichesterské, noprž sahálo až do vzdálenějších krajů zvláště od toho času, co na rozkaz sw. Otce měl kázati, aby potlačeným křesťanům w zaslíbené zemi ku pomoci se přispělo a swatá místa nedražší křoví nasého Wykupitele zasvěcená z rukau newěřících se wytrhla. Poslussen rozkazu papežowa chodil od města k městu s newětší horlivosť nabýzege lid, aby nedleli obětowaním časného zboží, lásky k Spasiteli swému dokázati, genž krew swau pro nás byl wylil. Když se blížil k městu Doweru, upadl do těžké nemoci a předce neustál zpowjdati, biřmowati, kněze swětiti, až i tělesná síla geho klesla. W Doweru poswětil gestě kostel ke cti sw. Edmunda, předka swého, pak ale celý zemdlený do nemocnice donessen, ulchnauti musil. Předzwydage, že se hodinka smrti geho přiblížila, připravowal se na to okamžení s newětší wraucnosťi dusse své, pak rozkázal sobě kříž podati, lžbal místa ran, a gakoby před sebou widěl právě umřagjícího Spasitele, takto

ě němu wolage: »Díky vzdávám Tobě, Jesu Kriste, za wšední dobrodiní, kteráž gš mně prokázal, za rány a za potupu, kterauž gš pro mně byl snášel, tak že gš wšim právem upěti mohl: Jenj bolest, gačo bolest má. Z wjě Pane, řdyby se ti bylo líbilo, žebych byl rád potupu, mučy, ano i smrti pro Tebe snášel; a gačož wjě, že to prawda gest, tak se také nade mnau smilowati račiž, neboť Tobě poraučim dušsi swau.« Pak obrátiv se we wraucnosti srdce ě blahoslawené Matce milosrdenstwj řikal: »Maria, matko milosti, matko milosrdenstwj, Ty náš střez před nepřitelem a w hodinku smrti náš přigmi.« Tuto modlitbičku si od přítomných duchowních tak dlouho předřikáwati dal, až dušsi wypustil. Umrti geho připadá na třetj den měsíce Dubna léta 1253; stár byl 56 let.

Rozgjmání.

Sv. Richarda život gest nám zrcadlem, w kterémž widjme, zač zbožj pozemského powožowati máme. Duse geho nelpěla na zbožj pozemském, ani na čemž giném, na čemž lidé smyslnj tolik si zakládaj, ale Bůh gedinn byl předmětem lásky a tauhy geho, wše ostatnj zdálo se mu mrwau a pléwami býti. Ach řžbychom i my také s njm stegně smenšleli, řžbychom my také si připomjnali, že lépe gest nynj poznati a řci: »Co prospěge nám wše toto zbožj!« než po smrti teprw narřkati si: »Ach co

prospělo nám vsse, co gsme měli a čeho gsme užjvali!« Milé bhvá nám kwtjko kwetaucj. Gať krátká to radost! Řdňž oprchá, opowrhu=game gjm. Tať wesskeré zbožj zemské gen kras= tince náš těssj, pať hyne opět neb náš omrzj. A protož oplýwáš-li zbožjm aneb kocháš-li se w rozkossj, domenyssleg se, že snjš, a že procitna vsse pomine. Tať mine každá rozkoš gaťo sen, a nemá žádného trwánj; gest gaťo rakéta, genž se stkwěle ku oblaťm wznássj a maličko gen, nezbhvá z nj nic než kauř; a po tom bychom taužiti měli? Co nám prospěge, čehož udržeti nelze? co nám prospěge, což s sebau wzjiti nemůžeme, anoť se ztratj, gaťo dým a kauř. S kěz bychom maudrými byli, a zpamatovali se i uwážili, že nic neprospěge, zjssati celý swět, dusse pať zkázu trpěti. S gaťe to lopocenj, gaťá to snaha a práce pro hrstku prsti, pro prach a popel, pro dým a kauř; pro Boha ale, pro spasenj dusse, pro žiwot wěčný, gaťá to lenost a nedbalost! Běda, běda nám, budauli synowé tělesnj opatrněgssj, nežli synowé swětla!

»Wsselické tělo gest gaťo tráwa, a wsselická sláwa geho, gaťo kwět polnj. Uwadla tráwa a spadl kwět, protože duch Hospodinůw powanul na něg.« (Jf. 40, 6. 7.)

»Bohatý, řdňž usne, nic s sebau newezme: a wssak řdňž odewře oči swé, nic nenalezne.« (Job 27, 19.)

»Žesnuli snem swým a nic nenalezli wssični muži bohatstwj w rukau swých.« (Žalm 75, 6.)

»Smjch s bolestj smjssen bude, a po radosti na poslednj býwá žalost.« (Přisl. 14. 13.)

»Widěl gsem bezbožníka welmi wywýsseného a pozdwiženého, gafo cedry Libanské; a šsel gsem tudy, a ai nebylo ho; a hledal gsem ho, a není nalezeno mjesto geho.« (Žalm 36, 35. 36.)

»Marto, Marto! pečliwa gš, a rmautjš při mnohých wěcch, ale gednoho gest potřebj.« (Luf. 16, 41. 42.)

Modlitba.

Wšsemohaucj, wěčný Bože, kterjž gš milost swau w takowé hognosti na služebnjka swého Richarda wyliti ráčil, že srdce geho od žádosti swětšých se odwrátilo a gediné po Tobě, genž neywněšši dobro gš, taužilo: račiž, prosjme, nám na přjmluwu téhož swatého propůgčiti, abyhom marnost a pomigitelnost wšseho žbožj pozemského nahljželi, a Tebe Pána nasseho gediné hledali. Nebo co prospjwá hledati wěcj, kterěž srdce ne-naplňugj. Zdalíž Ty to negš, Pane, genž každému Tebe a králowstwj Twé hledagjcjmu sli-bugeš dáti, čehož potřebuge? A protož Hospodine i gá se wšseho chci odřjci a Twým uřednjkem býti na wěky wěkůw. Amen.

Na dnešnj den připadá též swátek: Sw. Pankratia, biskupa Talaminského w Sicilii. — Sw. Evagnia a Benigna w Tomi w Skythii. — Sw. Grěny, Agapy a Chonie, panen, wlastnjch sester, kterěž za cjaře Diokleciana w Theěsalonice diwně mučeny, žiwot dokonaly. — Sw. Ulpiana, kterjž w Tyru še pšem a hadem do kofe zassit, a pak do moře hosen, utonul. Sw. Miketa, opata, genž mnohé strasti pro swaté obraby od cjaře Leona Armenšého snášeti musil. — Sw. Burgundofory, panny, abbattyše Cicestrenské w Anglicku a m. g. sw.

4.

Život sv. Zšidora, biskupa Sevillského ve Španělsku.

R. 636.

Sv. Zšidor se narodil v šestém století ve Španělském městě, Karthagena řečeném, z rodičů velmi urozených a bohabogností daleko pověstných. Jeho otec nazýval se Severianus, matka slaula Theodora.

Poněvadž oba Pánu Bohu dušej a srdcem slaužili, vynasnažovali se také, aby děti své nápodobně Pána Boha nade všeho milovati naučili. Z žehnal Hospodin své děti přičiněním velice, neboť svatá Církev uznala děti za hodné, do řádů svatých a vyvolených Božích postavit. Šau pak tyto: sv. Leander, biskup Sevillský; sv. Fulgencijs, biskup Karthaginenský; sv. Florencia, geptiska, a sv. Zšidor mezi nimi nejmladší.

Sv. Zšidor byl nejprve v domě otcovském vychován, když ale do toho věku přišel, že se k umění obrátiti měl, poslán byl do Sevilly ku bratrowi Leandrowi, kterýž nejen pro rozsáhlou učenost, nýbrž i pro svatý a neauhonný život u všeho lidu ve velké vážnosti stál. Nejprve nedůvěřoval se mladý student v sílu svou a zausage nad dobrým prospěchem, prchl tagně z města, trestu školního se obáwage. Po dlouhém chození sedl si celý umdlený vedlé gedné

studně, kdež gamkowitz kámen a hřidel u studně s hlubokými zářezy pozornost jeho wzbudily. An o tom přemyslí, odkudby to wšse pocházelo, an přigde někaká žena pro wodu, kteráž užřemší pacholík welmi krásného a usslechtileho, otázala se, co by chtěl, a co by zde samotén dělál?

Zšidor wyptával se, proč a gak ty gamky w kamenu a ty zářezy w hřideli byly powstaly? Žena wysvětlowala mu to, řkaut: že gamky učiněny gsau od kapagij wody a zářezy od promazu na hřidel se nawinugjicjho. Zšidor přemyslel dlaho o té wěci, an nagednau gakýsi wonitěnj hlas k němu mluwil: Když twrdý tento kámen častým kapánjm wody se wydlabe a dřewo opětným nawinowánjm promazu se wyřeže: čím wíce budu moci i gá s pomocj Božj weliké učestnosti nabýti, když každým dnem gen o krok dále prospěgi! Tato myslénka tak pronilla celau dussi geho, že se i hned opět do Sevilly nawrátíl, a s neywětšíj pilností a bedlirostí studowati počal. Milost Božj přispěla mu také ku pomoci, že w mudrcowj, w písmech swatých a w řečnictwj, zwláště ale w řeči latinské, řecké a hebreyské weliké pokroky učinil, až se wssični nad tjm welice divili. K wůli studowánj a učenj nezanedbáwal Zšidor usslechtěnj srdce a dusse a zdošonalowánj žiwota swého, ano čím wíce geho učenost rostla, tjm wíce rostly také ctnosti geho, neboť zagisté neschastný ten, kterýžby znal wssěcky stwořené wěci, sebe ale a Boha by neznal. »Nechlub se maudrý w maudrosti swé;

ale w tom nechť se chluby, kdo se chluby, že wj a zná mne.« (Jerem. 9, 23. 24.)

Toho času vládlí Visigothé nad Špaňheln, kteříž gsauce Arianskému kacířstwj horlivě oddáni cirkew katolickau welice tjsnili a sauzili. Tehdeg-
šij Špaňhelský král Leowigild a wssicni téměř welcj páni byli tjm bludem nakwasseni a tak horlivě se ho drželi, že mnozi prawowěrnj knězi a biskupové od nich welkých úkorů snášeti musili; gedni z nich byli ze země wyprawězeni, druzi zgmáni a do wězenj uwrženi; třetj zas hladem, žiznj a giným gessťe xpůsobem ukrutně mučení, ano i usmrcowáni. Tato protiwenstwj nepotkávala toliko cirkew w Špaňhelch, ale i mimo Špaňheln, proto že Leowigild, gsa udatným a sstašným bogownjkem, kam co wjtěz wtrhl, tam také katolický utiskowal. On prý se také zapřisáhl, že wywrátj Řim a katolickau cirkew ze země zahladj. Wssak co zmůže marná lidská chlauba proti wůli prozřetedlnosti Božské! Mnozi opowázili se giž w zaslepenosti své proti skále se postawiti, na nž cirkew gest wzdělána, ale ti, kteříž neroztřístili si hlavu, změnili zámysly své. »Postawili se králowé země a knížata spikla se proti Hospodinu, a proti Pomazanému geho: ale ten, kterýž přebývá w nebesch, smáti se bude gim, a Pán posmíwati se gim bude. (Žalm 2, 2. 4.)

Mezi biskupy ze Špaňhel wyprawězenými byli také sw. Leander, arcibiskup Sevillský, a Fulgenciůs Karthaginenský. Tjm utrpěla cirkew

Španhelská ovsšem welkau ztrátu, nemagjc nynj nikoho, kdožby gj proti autokům nepřátelským hágil. Na štěstj nebylo nic uzavřeno proti sw. Isidorowi, proti tomuto muži maudrostj, spravedlnostj, statnostj a horlivoštj wěhlasnému. Ten wida cirkew osiřelau, a že na ni auskočnj nepřátelé ze wšsich stran dotjragj, postawil se gj w čelo a nedal se odporným osudem bratřj swých zastrassiti, wýwracel blud Arianský, wjru pať prawau katolicau: »že Kristuš gest syn Božj, a že gedno gest s Otcem w podstatě a přirozenosti,« wýmluwným gazykem hlásal. Ariané pustili se s njm několikráte do hádky o bludném swém učenj, nemohauce ale odolati důkazům a wýmluwnosti geho, wždy musili s hanbau ustaupiti. Widauce, že proti němu newzniknau, slibowali mu weliké odměny, hrozili přjsnými tresty, tupili geg a haněli nešetřjce ani giných prostředků, gen aby ničehož proti bludu gegich nepodnikal. Isidor wšak byl tjm zmužilegšjim, tjm horliwěgšjim, čím wětšjch úkorů mu bylo snáseti, čím wětšj nebezpečenstwj mu hrozilo, ano tať se upewnil a utwrdil w lásce ku Kristu Pánu, gehož božskau podstatu hágil, že si negedenkrátě přáwal smrt pro něho podstaupiti. Tať statné a blahoplné počjnánj nemohlo biskupa Leandra tagno zůstati, kterýž nad tjm radostj naplněn Isidorowi psal, aby w hágenj cirkwe neumdléwal, ale raděgi pro ni wšse nasaditi hotow byl. A Isidor chowage se dle proseb a rady bratrowy, hágil wjru katolicau bez bázně a bez strachu před knžaty a

králi, před učenými i neučenými, před vzácnými i sprostými, písemně i auctně, a to s tak velkým užitekem, že i královic Rekkared, a po smrti otce Leowigilda († 587) vládař Španělský Arian:ského bludu se odřekna samospasitelnau wjru katolickau wyznal, a tak cirkwi dárno pohřesse: ný pokog a odpočinutj zjiskal. Nynj nawrátili se také wypowězenj biskupowé na místa swá. Kostelové se počali zaš ozdobowati, lid plésal radostj, a kde kdo byl, vzdáwal každý djky Bohu, že w čas neynebezpečnější poslati jim ráčil tu wymolenau nádobu swau sw. Zsídora, sčrže něhož tak divné věci se byly staly; Zsídor ale ukrnl se w samotu klášternj, w swé pokoře za to mage, že duch geho geště wětšj dokonalosti má potřebj, a že samoláska a tělesnost geště přjliš nad nym panuge. —

Čyhle gať žkussenj bogownjci Boží po se: sjenj taužj, gať nedůwěřuaj se we sju swau a gať k modlitbám a k rozzjmánj autočistě berau, když zotawiti se chtěj! A my nowáčkové, my můžeme wjtězstwj daufati nad nepřjtelem spasenj swého, byt bychom se byli w swětšlé věci pohřžili? »Blahoslawený člowěk, kterýž geť wždnyčn bá: žliwn (opatrný): ale kdož geť twrdé myšli (kdo nemá ani swatau bážen), upadne w zlé.« (Přjstl. 28, 14)

Zásoba duchownjch pokladů, kteréž si sw. Zsídor w kláštere w krátkém čase nashromáždil, měla se konečně pro obecné dobré celé cirkwi odes: wřiti, a wšsem hogné požehnánj wydáwati. Dkolo

roku 600 totiž umřel sv. Leander, arcibiskup Sevillský, a tu zvolili král a duchovenstvo i ostatní lid jednomyslně Zfidora, bratra nebošťáka, za nástupce jeho; on ale v fromnosti své drže se za nehodného a neschopného pro takový auřad, nedtě nikterak jim po vůli býti. Wida to netrpělivý lid, hnal se autokem do kláštera, a s nesmírným plésaním do kostela ho odwedl. Ehtěl šice sv. muž nařikati si na násilí, ale hlas jeho ztratil se v hluku gásgajicjho lidu. Wida tedy, že wzdor wsečen marný a že by hřisné bylo, vůli Boží děle se protiwovati, swolil konečně k posvěcení svému na důstognošt biskupskou. Gám sv. otec Stehor welice se z toho radoval, že Zfidor Leandrovým nástupcem se stal, a hned také poslal mu arcibiskupské Pallium, na důkaz a na znamení, že ho v důstognošti nové potwrzue a plnau moc mu k spravování toho biskupstwí dáwa. Co Job o sobě prawil, řka: (29, 15.) »Dko gsem byl slepému a noha kulhawému; otec byl gsem chudých, a na věci, gichž gsem nebyl powědom, pilně gsem se wyptával, strjal gsem čelísti neprawého, a že zubů jeho wydjral gsem laupež. Steřž mne slýchawali, očekawali nálezu mého, a pozorujice mlčjwali k radě mé;« to wše platí o swatém Zfidorowi.

U něho nacházeli chudí a zarmaucení pomoc a útěchu, a opustění a osiřelí dobrau radu a ochranu. On byl tak dobročinný a štedrý, že i u něho bljže stogjci se divili, odkud tak hogné pro:

středky k almužně bře. Ostatně byl také k vyšší službě ochotný a říkával, že »kdo s nemohli bližnímu slauží, o vyšší zásluhu se přivádí.«

Pozornosti geho nic neusslo, a pod geho starostliuau rukau požehnánj na wsse strany se rossiřowalo, on wynasnažowal se wsselikau stopu Arianských bludů zahladiti, uuedl welký počet poblauzených do lúna sw. cirkwe, on byl takměř dušj wssedh cirkewnjch sněmů, k utworzenj kážně tenkráté držaných, wssady postupowalo se mu prwnj mjesto a nenwětšj wážnost se mu prokazowala. Nárwhy geho přigimaly se bez odporu a zákonom se stáwaly; neboť w gednánj geho gewila se hluboká maudrost, nezrussitedlná tichost a nezwydaná upřjmnost, pokora neljčená a horliwost neywřeleggj. K oživenj wraucnosti a k utworzenj se w bážni Božj rozgimáwal každodenně, že se Kristus Pán pro nás až ku přehořké smrti kříže ponjžiti ráčil. Ostatně byl swatý Isidor welmi wldný, na každého laškawý a k službě ochotný: gen k sobě samému přjsný a skaupý. Sobě nepřál žádného pohodlj a žádného odpočinutj; byl žiw nad mjru sprostě, postjwal se často a dlouho, a co tak ussetřil, rozdáwal s radostí chudým. A při wssem tom býwal wždy weselé mysli a žádná nehoda a žádná strast nebyly s to, poklid duše s twáre geho shladiti; byl to zagisté následek perwé důwěry w Boha a w čisté swědomj. S proti nepřátelům bágjwal se wždy laškawostí, trpěliwostí anebò modlitbau a to wždy s welkým prospěchem, neboť

bezděky odvírala se mu srdce geých a nebylo nikoho, kdožby ho byl nemiloval.

Poněmadž rozkvétánj cirkwe sw. nehyjce od dobrého duchowenstwa záwisi, a mladj lidé, kterjžby se k službě cirkewnj obětowati chtěli, neasauce geště w ctnostech utworzeni, snadno poblauditi a zbugněti mohau: wystawěl za městem krásný dům, a tam ge po čtyry léta na swé autraty chomal, wnučomal a pěstomal, dožadžby se neupewnili a dostatečně newywcwčili. Že ale mnohými záležitosťmi zaneprázdněn neustále žežáky swými objrati se nemohl, powolal i muže učené a w bážni Božj zběhlé za učitele; gim swěřil wychowánj budaucjch správcu duchownjch, a bedliwě na to dohlížel, zachowáwáli se wssude řád Božj a cirkewnj, aniž sobě oběžomal, kdykoli mohl, sám ge wěsti k bohabognosti, pjsma swatá gim wykládati, a spisy swatých otců gim wyswětlowati. Ž padala slowa geho gafo oblažugjci rosa na srdce poslauchačů a občerstwowala ge, že ožiwily a zahorely láskau k Bohu swému. Uby napotom duchownj auřad swůg důstogně zastáwati a u osadnjků wážnost a uctiwost k swaté cirkwi i k sobě samým wzbuditi mohli: wnučomal ge co nehyhorliwěgi obřadům a zákonům cirkewnjm; nebo kdež cirkew a služebnjci gegj u wážnosti negsau, tam gest odpadnutj od wjry že wssemi hrůzyplnými následky na blizku. Ža tau přjčinau sám také o Řimském papeži, gafožto o hlavě cirkwe s newětšj uctiwostí mluwjwal, a každého duchownjho, by i byl podhy:

bíl, u veliké vážnosti mýval, věda, že k tomu z lidí vzatý gest, aby za lidi a za hříchy gegich obětoval dary a obět. (sr. Žid. 5, 1.)

Geho pozornosti neusslo také duchowenstwo řeholnj. Sám na své autraty několik klášterů wystawěl a sepsal pro ně nowau řeholi, w kterě přikazuje, aby se každý mnich objral čtánjm nábožných knih a swatým rozgjmánjm, bez kteréhož trwanlivá bohomilost dociliti se nemůže. »Kdofoli,« říkával, »u Boha býti chce, mussi se často modliti a w duchownjch knihách čtati, neboť wsseliký prospěch w dobrém z čtenj a rozgjmánj pocházi. Čtenjm učjme se, a rozgjmánjm zachowáwáme, čemu gsme se byli přiučili. Ne podporugeli milost Boží čtené aneb slyssané slowo, wtiskne se sice w pamět, w srdce pak nic. Tehdáž gen dostane se slowo Boží ussima do hlubiny srdce, řdž milost Boží wnitr srdcem pohne, aby slowo rozumělo.« Dstatnj wybýwagjci čas měli mnissi podle rozkazu sw. Isidora na práci ručnj obrátiti, aby tak dle příkladu sw. apostolů sami wýživu si wydobýwali, i gestě nad to čehoš chudým udělití mohli. »Kdož nepracuge,« říkával, »gest zahálkau a pohorssenjm, neb dwogjm hříchem winen.«

Upřjmná a wěrná péče sw. Isidora o blazenost křesťanů přesahowala meze biskupstwj Sevillského, přeblaženě aučinkugjci na wssedky kostely Španhelské i na osady zahraničné; nebo kamž bedlivý pastýř sám osobně nepřissel, tam se dostaly listy gehu a giné učené a nábožné

knihy, pro kteréž nazván byl: »výborným učitelem, neynovější okrasou církve, neyučenějším mužem svého věku, jehož jméno s uctivostí gmenováno býti má.« Na jeho přimluvu Bůh i rozličné zážrky učiniti ráčil, jako ku př. když pro wyprahlau zemi hognau vláhu wyprosíl. Sv. Isidor přišel tenkráte na po-
mezi Francauzské. Dowěděwše se o tom oby-
watelé, hrnuli se zástupně k němu, žádajíce, aby
jim wyprosíl vláhu nebeskau. Isidor odebera
se do kostela napomínal lid, aby měli pewnau
důwěru w Boha, a hle po modlitbě jeho dal
Bůh děšť, a země obcerstwená wydala owoce
swé. Při té příležitosti k nim wáznými slovy
mluwil napomínage wšech, aby činili pokání
a život swůg naprawili, wstřihajíce se swůd-
njků, genž k nim přicházegj w rausse owčjm tiché
nábožnosti, odwrátiwše ge ale od pravé wjry,
co wlcí hltawj o blaženost wěchnau ge přiwáděgj.
Podobně i dobročinnost jeho až do neywzdá-
lenějšjch krajín zasahowala; negen chudým od-
lehčowal, nýbrž i zagaté buď wykupowal aneb jim
přimluwau swau na swobodu pomáhal, zátež we-
škerj opět za něho modliti se nepřestáwali. Kře-
stanské panny w nebezpečenstwj hřjchu wězjci
buď sluffně zaopatřowal, aneb ge, chtěl-li se swěta
odřjci, do klášterů, bezpečných to autočist duffj
newinných, rád přigjmal. Kostelů hogný počet
ozdobil aneb nowé, kdež gich bylo potřeba, wy-
stawěl. Pro tyto wznesené ctnosti a neuna-
wenau činnost jeho prokazowali mu králowé

a knjžata hlubokau wážnost a podporowali ho rádi we wšem, což byl podnikl; ostatnj pak lid welebil geg co nengistěgšsijho twůrce pokoge, kterhž w duchu sw. Ewangelium nepřátelstwa a newole potlačuge a w přátelstwo proměňuje.

Uplnňch 35 let pracowal Zšidor co wrchnj pastýř na blaženosti stádečka swěho s hogz ným požehnánjm Božjm. Poznawage, že mu sijn ubhwa, a že konec žiwota giž blizko gest, powolal wšsedň biskupn Španhelské, přednostn klášterů i pánn zemské do Toleda, kdež ge duchem swornosti a lásky nadchnauti, a téhož ducha gim co drahé dědictwj odkázati chtěl.

Když tedy se byli wšsicni sešli, wstoupil mezi ně, a mluwil k nim slowy wraucnými a pohnutlivými, napomjnage gich, aby perwě stáli w pravé katolické wjře, aby statně wzdorowali wšelikému zcestnému učenj, a papeži Řimskému aby poslussnost zachowali, gelikož gediné tjnto způsobem gednotu we wjře uchowati možno, ginať sice že wzegdau bludn a kacířstwj. Také prosil, aby byli pilni powinnostj swých, a slibowal slawné gměno, pakli wšsedň řeči zachowagj, a konečně požehnow gim, propustil ge. Po několika dnech nawrátil se opět do Sewilly. W každém mjestě, gjmž ho cesta wedla, napomjnal lid k bohabognosti, a chudým štědrě almužny udělowal. Wšsude geg wjtali s nenwětšj wraucnostj, a zdálo se, gakoby předzwj= dali, že za žiwa geg wjce neužřj.

Po navrácení se upadl do těžké nemoci, níž po půl léta sklíčen byl. Tento čas podobal se palác jeho špitálu pro chudé a nužné, kteříž takměř dnem i nocí otce svého obstupovali, štědré almužny berauce. Při zmáhající se nemoci kázal se do kostela sv. Vincencia, mučedníka donesti. Shůh lidu byl nesmírný a nářek veliký, žeby se zkamenělé srdce bylo musilo ustrnauti. Dva přítomní biskupové oblékli ho v rauch a kájej a posypali hlavu popelem. Nato odstaupí a on vztáhna ruce, takto se modlí: »Ty, Pane! neustanovil jsi polání pro spravedlivé, kteříž nehřešili Tobě, ale pro mne hříšného. Řekby nenalezl na mně starý nepřítel nic trestu hodného! Ty vjď, Pane, že jsem od té doby, co jsem nehodný břemeno biskupské na se vložil, v mnohém klesl. Poněwadž jsi ale řekl: že v kteraukoli hodinu hříšník se k tobě navrátí, že zapomeněš na nepravosti jeho; protož i já pln důvěry a naděje k Tobě volám: vyslyš modlitbu mou, a uděl mi, hříšník, odpustění hříchů mých.« — Na to složil svou zpoměd, prosil přítomných za odpustění, pakli se proti nim provinil, a dostav od duchovenstva rozhřešení, přigal svátost oltární s takovou skrausseností, že se nížádný z přítomných pláče zdržeti nemohl. Po vykonané pobožnosti obrátil se k biskupům a k ostatnímu duchovenstvu a napomínal a prosil gich, aby wespolek v lásce setrvali, a zlé zlym neodpláceli, a tak ani gediné z duší sobě svěřených zahynauti nedali.

Napotom wšse swým dlužníkům dluhy odpustil, zápisy jim nawrátil, a ostatek peněz chudým dáti rozkázal, a poljbim každého z přítomných na znamení úplného odpustění a smíření do domu svého se odnésti dal. Od té doby obíral se jedině se Spasitelem svým. Čtvrtého dne po zporůdění dal se opět do kostela donésti a posledně zde k lidu mluvil. Po skončené řeči wstana, wztáhl ruce k nebi, požehnal wšsedny přítomné, poraučel stádečko své do ochrany Boží a wypustil duffi. — Neobyčejná wůně naplnila nyní kostel, slaužic přítomným za důkaz, že milený biskup korunu wěčné sláwy dosáhl; bylo to roku 636. Jeho swaté tělo bylo 1063 přeneseno do města Leonu, kdež se až po dnes w kostele sw. Jana Křtitele chová.

Rozgjmánj.

Sw. Zsidor netrpěl, aby duchownj, třeba i chybugjci, tupeni byli; nedopustil tomu, aby nimi kdo pohrdal, a to gisté wšsim právem. Lidé potupně o duchowenství, o kněžjch, biskupjch a papežjch mluwjcj, předstíraji obyčejně bezbožné žiwobytj některých z nich. Ale ať nic nedjme, že mnohé wady se jim křiwě připisugj, ať nic nedjme, že mnohé chybičky duchowenstwa přjliš se přeháněgj: to gisté a uwáženj hodné gest, že při welikém počtu duchownjch osob mnohem méně se gich nalézá, genžby wšsim právem welkých hřjchů winni a opowrženj hodni byli,

an naopak mezi světskými mnohem více hrubých přestupníků se nalézá. Spravedlivě-li pak gest, dle některých neschlechetných osob gistého stavu souditi vssecky ostatnj? Nebylo-li by to zlomyslné, pro gednoho Židáše vssecky apóstoly zawrhnauti?

Když ale i we společnosti Páně zrádce bezbožný se nalézal, genž newšsmage si swatého učenj a božských milostj Spasitelových, osidlům dábelským omámiti se dal, gest se co diviti, když i za našich dnů z tisíců duchowných osob, některý poswátneho stavu swého nehodný po=blaudilec se nachází? — A byt by i takových w některé době, anebo fragině většj počet byl, nikdý nesluffj, pro některé celý stav souditi a zawrhnauti. Zdaž neplatj příkázanj Boží: »Cti otce swého!« ať gsau některj otcové toho swatého gména nehodni? — Zdaž neplatj příkaz swatého apóstola Pawla: »Každá dusse mocnostem vyššim poddána bud,« aťkoliv mnohé wrchnosti moci swé zle užjwagj? — Toho ten samý apóstol Páně důwod uwádj, řka: »Nenj mocnosti, nežli od Boha; protož kdo se protiwj mocnosti, Božímu řizenj se protiwj.« (Řim. 13, 12.) Tak i duchownj, bytby i gažkožto lidé křehcj některé posléšly na sobě měli, pro wznessenau moc, gim Bohem danau, a pro welebnost stavu swého, wždy wážnosti a cti hodni gsau. Protož i o chybugjich dj Kristuš: »Na stolici Mojššowě posadili se zákonnjci a Fariseové. Protož cožkoli řeknau wám, zachov=

wente a činite, ale podle skutků gegich netinite.« (Mat. 23, 2. 3.) Poslyš konečně co sw. Jan Zlatoustý píše: »Nemjě, co kněz gest? On gest angel, gest wyslanec Boží. Pohrdáš-li gjm, pohrdáš Pánem Bohem, genž ho ustanowil.... Kdoby učenj wjry přewracel, neposlaučen ho, bytby i anjelem byl. Učj-li ale prazwdu, nedáwen pozor na geho žiwot, ale na geho slowa.... Medopaußstěgme rauhati se wjře nassj, abyhom neskodili samy sobě. —

»Tak o náš smeyßleg člowěk, gafo o sluzebnjcch Kristowých a rozdawacjch tagemstwj Božjch.« (I. Kor. 4, 1.)

»Nesudte před časem, dočudž nepřigde Pán, kterýž i oswjti skryté věci temnostj a zgerj radj srdcj.« (Zutěž 4, 5.)

»Kdož wáš slýßj, mne slýßj: kdož wámi pohrdá, mnau pohrdá.« (Luk. 10, 16.)

»Ze wßj dusse bog se Pána, a knězi geho w uctiwosti měj.« (Sirach 7, 31.)

»Medotýkente se pomazaných mých.« (Žalm 104, 16.)

»Kdoby zpýchal, nechťe poslednauti rozfázánj kněze, kterýž toho času posluhuge Hospodinu Bohu Twému, aneb wýpowědi saudce, umře člowěk ten. (V. Mogž. 17, 12.)

M o d l i t b a.

Ó neymilegßj Ježíßi, Spasiteli a Wnkupiteli dussj nassjch, pastýři náš nedokonalegßj!

Náčiz, prosíme, srdce naše naplniti hlubokou uctí-
mostí ku kněžím, rozdávačům tagemství Tvých;
ukáž nám důstojnost a velebnost gegich a mady ge-
gich před očima našima ukryj, aby hrdá a zpupná
mysl neurážela se na obcování gegich, nýbrž aby-
chom tím raději swatého slova Tvého z úst gegich
poslauchali a ochotně ge plnili; genž gš živo
a panugeš s Bohem Otcem a Duchem swatým
na věky věkův. Amen.

Dneš se také swětj swátek: W Tesalonice sw. Ağa-
thopoda a Theodula pro wjru w moři utopených. — W Car-
hradě sw. Platona, mnicha, pravého ctěnj obrazů hágowšjho.
— W Palestíně sw. Zozima, pausterníka, co sw. Marii Egypt-
skou pochováł. — W Carhradě sw. Josefa Hymnographa. —
W Likaonii na hoře Malea sw. Giry, pausterníka a m. g. sw.

5.

Život sw. Vincencia Ferreria.

Swatého Vincencia otec, Wilhelm Ferreri
a matka Konstancia Miguel patrili k starým
a urozeným rodinám we Španělsku. Dba
byli velmi nábožnj a zvláště středrotou k chu-
dým slawně powěstni, o nichž se píše, že každo-
ročně wšsedn duchodn ze zaprawenj swých po-
třeb na chudé a na giné dobré skutky obraceli.
Za to ale odměnil gim Bůh dobrými a sile-
chetnými djetkami, z nichž sw. Vincenc, narozený
dne 25. Ledna 1357 we Valencii w cirkwi
swaté se stal neyznamenitěgšjim a neypowěstněg-

šim. Osa od Pána Boha nadán nadobytých nými dary a schopnostmi, bystrým a pronikavým rozumem, podivu hodnou pamětí a srdcem čilým a ke všemu dobrému na nejvyšší schopným, byl od milých rodičů svých ke všemu dobrému veden, a bedlivě vychován, čímž se stalo, že se schopnosti jeho krásně vyvinuly. Od rodičů učil se umučenj Páně a neyblahoslawenějšj rodičku Božj nábožně ctiti, učil se od nich milosrdným k chudým býti, což mu zvláštnj radost působilo; a pilně do chrámu Páně chodil, kdežto všem za příklad mrawnosti a skraussenosti slaužil. Umyšl časně tělesnosti své mrtwiti a rozličné kagjci skutky konati, zvláště pak na památku smrtedlných aužkosti na hoře Olivetské Ježíše Krista a na památku přehořkého jeho umučenj uložil si, že w každau středu a w každý pátek bude zachowáwati tuhý půst, a to po celý život svůj.

Co se od něho očekáwati mohlo, ukázalo se, když do školy choditi počal. Byl žákem pilným a učenlivým, málo kdy se svolužáky hrával, a staloli se kdy, že se gich několič sešlo, měl ge po krátké a slusné hře vždy k tomu, že si tisse sedli, co on staupna na powýšsené mjesto, říkával: »Poslauchente hossi, zdali ze mne bude dobrý kazatel?« A poznamenaw se sw. křížem přednášel gim, co si z kázanj pamatowal: »Jisse se též, že když někde dobrého kazatele slyšel, i hned buď geho wýřečnost anebo způsob gednánj nápodobňowal, aneb některé pěkné průpowědi po něm říkával. Geho pokrok a pro-

spěch ve všem literním umění byly v skutku tak nadobyté, že již v 12tém roce na vyšší školy odejiti mohl a negsa ještě 22 let star v bohosloví a mudrctví za neyučenějšího ve Valencii držán byl. Při tom byl ducha nad míru skromného, nikdý se nepauště v žádnau hádku, aniž kdý rodičů svých, kterýchž sobě na nevněš wážil, urazil. »Kdož se bogj Pána, ctíť rodiče své, gako Pánům slaužiti bude těm, kterjž ho zrodili.« (Sirach 3, 8.)

Bohabogné vychowánj domácí gest sime, svým časem skwošné ovoce přinásegjci; z něho zagisté swatý Vincenc učinil wznessený pokrok v umění a v ctnostech, byw od neyautlegšího mládj weden k modlitbě a k pilnosti. Zoto dvě, kdež se nacházi, tamť zagisté gest pewný základ ke všemu dobrému. — Neožiwjli se za našjch časů domácí nábožnost a nebude-li wěrně pěstowána, sotwa se čeho dobrého do mládeže při všem wychowánj dočkáme. Nebude-li Hospodin stawěti domu, nadarmo usilugj ti, kterjž stawj geg.« (Žalm 126, 1.)

Dospěw na léta, že se k něgakému stawu odhodlati měl, dal mu v tom bohabogný otec auplně na wůli z trogjho gedno sobě wywoliti; buď aby se službě Boží zcela oddal; anebo aby k zachowánj welkého zbožj otcowského v staw manželský wstaupil, anebo konečně k dowršenj své učnosti do Říma, nebo do Paříže se odebral, a pak něgaký slawný auřad na se wzal. Na to odpowěděl sw. Vincenc: »Wěziž otče, že

bohatství, tělesné rozkoše a sláva světská mně se na nejmenší protiví. Besserau lásku a péči, náklonnost a radu svou složil jsem již na Krista Pána, a protož také uzavřel jsem vstoupiti do řádu sv. Dominika a v něm Pánu sloužiti. Milugeš-li mne, milý otče, uděl mi svého požehnání, gegž také od matky žádati budu, abych s požehnáním vašim do služby Boží vstoupiti mohl.«

Tato řeč tak pohnula otcem, že radostí zplakal a požehnal syna, uvedl geg k matce a o všem, což se stalo, jí zpravil. Z tato zardowala se, a užřewši syna, an na twáři leže o mateřské požehnání prosí, nemohla se od pláče zdržeti, konečně pak řekla: »Tož gest prawě, synu můj co jsem si vyžádala, a oč jsem neustále Pána Boha na modlitbách prosjwala. Negen tobě, i nám oběma rodičům twým to za štěstí pokládám; tobě, že ugdeš béd pomjgegjcjho světa; nám ale, že jsme od Krista Pána vyplněni modliteb svých wyprosili. Protož požehnen Bůh twůg wstup a wýchod, uděl ti svého nebeského požehnání; mé požehnání, pokud žiwa budu, wždy tě prowážeg. »Požehnání otcewo utwzuge domy synů.« (Sirach 3, 11)

W nábožných rozmluvách stráwila bohabogná rodina celý tento den. Z gjtra druhého dne pogal otec 18letého Vincencia a sám ho do kláštera domedl, kdež také s wljdnau ochotností a beze wšij překážky přigat byw, za krátký čas w zdrženliwosti, w kázni a w zachowávání

zákonů klášterních ostatnj bratry daleko předčil. Za wzor a za příklad svého živobytí wyvolil si zakladatele řádu kazatelského, sv. Dominika, jehož život čítal téměř neustále, a co pěkného a bohumilého v něm nalezl, bedlivě plniti hleděl.

Abn dle potřeby řádu též na dokonalého kazatele dospěl, studoval co nenbedlivěji písmá swatá a spisy swatých otců, hogná to gemu žřjdlá maudrosti, útěchy a posily. Ostatnj čas wyplňoval modlitbami, umrtwowáním těla a wykonáváním ostatnjch powinností klášterních. Modlitba, swatá rozgjmání a studování, zvlášť pak základnjch článků swaté wjry, budiž nenblawněgšjim zaměstnáním každého kazatele, kterýž auřadu swému dosti učiniti žádá. »Každý učitel umělý v králowstwj nebeském podoben gest člowěku hospodáři, kterýž wynáší z pořádku svého nové i staré věci.« (Mat. 13, 52.)

Představeni kláštera, widauce usslechtilé mravy a welkau učenost mladého řeholníka, přikázali mu, abn ostatnjm bratřim wykládal zákony maudrosti a swobodná umění jim přednássel. Wymlumnost geho a dobrá powěst přiwábila i mnoho swětských mladjků do sskoly té, a magjce titu před očima příklad mistrůw, prosjwali netoliko v maudrosti, nýbrž i v bázni Boží. Po některém čase byl Vincencius poslán nenprw do Barcelony, pak do Leridy, kdež na tamněgšjch daleko ssiroko powěstných sskolách swá studia bohoslownj dokončiti měl; i wy-

nišl w krátkém čase učenostj nad ostatnj spolu: žáky tak welice, že giž roku 1384 z ruky kardinála Petra de Luna klobauf doktorský obdržel, mage věku svého 28 let. Dosáhnum cíle žádaného, nawrátil se opět do Valencie. Bracugicjho přivítala slavně obec Valenská. — Na žádost biskupa a některých znamenitějšjch osob musel nynj Vincencius písmá swatá we: řegně wykládati a giná gessťe učenj přednáseti, čemuž se i rád a ochotně podwolil; a gelikož při tom také lidu obecnému slowo Boží kázá: wal, zrostla tudj powěst geho mnohem wjce, tak že gediný w celém městě neyučenějšjim, ne: nábožnějšjim, neywěrnějšjim služebnjkem Kri: stowým gmjn byl. Zástupně hrnul se lid z blizka a z daleka do Valencie, aby slyšsel místra Vincencia učjeho aneb kázjeho. Učkolí mnohými pracemi a starostmi zanešsen, předce nezanedbal ničdý swá obwyklá nábožná cwičenj, ano, gafo gindj, tak i nynj še studowánjm modlitbu spo: gowal, a to i žákům swým pilně zachowáwati poraučel. »Chceš-li, aby učenost ti prospěla,« píjše kdesi, »budiž nábožnost neustálým prů: wodcem učenosti twé; wšseho pať umění twého budiž neywyššjim a gediným cílem spaseni dusse. Raděgi se Boha, než knih o radu dotazug, a žáden ho pokorně o milost, abyš tomu, což čteš, dobře wyrozuměl. Studowánjm omdléwá duch a srdce chřadne; protož občerstwí ge čas po čase u nob ufrizjwaného Spasitele svého. Kras: taunké odpočinutj w ranách geho udělj ti čerstwé

sjly a nového světla. Učenj své modlitbau po-
činej a modlitbau též dekonámen, ano i při
práci pozdvihni částěgi srdce svého k Bohu, neboť
učenost gest dar Otce světla, nikolivěť wšak gen
následek pauhé pilnosti a rozumu twého.«

Swaté toto obcowánj a bohumilé aučín-
kowanj swatého muže na lid blížný i vzdále-
ný, popudilo k závistí nepřitele lidského, an roz-
ličnými ausloky ho přemoci a potlačiti hleděl.
Tu mu stawěl na mysl, že zbytečné gest, w tak
mladém věku tuhau fáznj se mučiti; tu opět,
že tak nebude moci až do konce wytrwati, a že
panictwj, kterěz posud zachowává, ani Bohu
milé ani lidu prospěšné a užitečné není, a g. w.
Vincenciů nedůvěruje se w sílu swau, utýkal
se wždy w čas pokussenj k Bohu a k Rodičce
Boží, a wraucná modlitba a pevná důvěra
w pomoc s hůry, wždy geg tak posilniły, že
z tuhého boge skutečně pravý Vincens, to gest
wjtěž, wyházel. Kdykoli na něj pokussenj gaře
dorazilo, říkával: »Kdo mi propůgčil, abydy
započal, propůgčj mi též, abydy wytrwal.« —
Patriž w příkladu tomto, milý křesťane, co i
ty w pokussenj swém činiti máš. Chop se zmu-
žile w podobném bogi i podobné zbraně, a zku-
sjš, že, což ti mělo býti k záhubě, bude ti k zá-
sluze a k ctnosti. »Wěrnýť gest Bůh, kterýž ne-
dopauští pokaušeti nad to, což můžete, ale
učinj s pokussenjm také prospěch, abyšte mohli
sněsti.« (I. Kor. 10, 13.) Často přemoženný a
poraženný nepřitel obnowil nicméně opět s sw.

mužem, a nemoha ho odlauditi od cesty započaté, chtěl ho w hnusněgšj hřích anebo aspoň w podezřenj hřichu uvrhnauti. Gistá osoba w bugarosti a w kwětu mladých let zahorela nečistau láskou k sw. Vincenciowi, sličnostj twáře a usslechtilostj mračů nad mjru wynikagicjmu. Často nawssťemowala ho pod zámjnkau nábožnosti, daufajc tak aspoň cestu k srdci geho si proklestiti. Widauc wssak, že aučelu swého nedosáhne, stawěla se nemocnau, a Vincencia k sobě zawolati kázala, pod zámyslem, že se mu bude zpowjdati. Přissedšjmu wngewila swůg nestydatý aumysl, a wsseligakými auklady k pádu ho dráždila. On wssak pozdwiwnuw srdce a očí k nebi, promluwil k nj krátce a důtklivě, a učinil to, což w podobném nebezpečenswj skoro bez wýminky býwá neylepšj — kwapně se w autě dal. Nestydatá chlipnice wzala nynj, co žena Putifarowa, autočistě své k ossemetné lži, řkauc, že Vincenc gi násilj učiniti obmenšlel. Metla Božj dostihla wssak bezbožnosti takowé; na bjdnici přisslo dábelstwj a zle gi trápilo, a teprw upustilo, kdž se z hřichu swého wyznala a uražený Vincenc se za ni modlil. Gindy zase uwedli někteřj, pro důtkliwá kázanj rozhorlenj chlipnjci, tagně do pokojka sw. muže sličnau fregjřku. Vincenc užřew gi, tak důtklivě gj domlawal, že mu negenom wssedň své zámysly a gména nesseschetných té wěci půwodců wyzradila, nhybž litugjc hřichů swých, žiwot swůg dokonale napravila. Hle! tak i auklady

dábelské slaužili. k rozmnoženj a k upewněnj wážnosti sw. Vincencia u wšeho lidu! Budeme-li také my dle příkladu sw. Vincencia na Boha důwěrně obranu swau wzkládati, když se nám na cti utrhá a dobré našj powěsti auklady se strogj: gísti býti můžeme, že se nám hana w poswěcenj obrátj, a wděčni za to budeme, že gizliwj gazytowé o nás se trau. Hospodin učiněn gest autočistě chudému, spomocnj w čas sauženj. Ať daufagj w Tebe, kterjž znagj gměno Twé, nebo gš nevpustil hledagjcjch Tě, Hospodine.« (Žalm 9, 10. 11.)

W těch dobách byla cjrkev katolická welmi štjtněna.

Sw. Vincenc wěda to, prosil, aby se mu powolilo, slowo Božj wšude hlásati, kdezby se k tomu příležitost udála. Wšickni mu to zrazowali a k tomu ho měli, aby od předsewzetj toho odstoupil, než usilowánj gegich bylo marné, a muž Božj se bez odkladu na apostolské cesty wydal.

Práci swau zawočal we Špaňheljch 1397, na to kázal w Piemontu, w Sawonii, w Němcjch, w Lotringách, w Genui, w Nizozemjch, i sám král Anglický pozwal ho, aby wřigda w zemi geho pokánj a sw. Ewangeliium hlásal, a kamkoli přissel, wšude wjtalj geg, co nowého blaz hozwěsta. Kázanj geho býwala ale také wřelá a rázná, důkladná a libá, hlas geho hřměl, když mluwil o hřjchu, o saudu, o wěčnosti i o pekle, tať že se nescmjrné množstwj newěřjcjch a

hříšníků k pravé víře a ku pokání obrátilo. Ven ze Španělsku bylo pryč 33 tisíc Židů a Saracenů pokřtěno. Mnozí slowny geho gako omráčeni, padali do mdlob, jiní wyznávali se beze strachu veřejně ze hříchů svých, a lichváři, raubači, smilníci, zloděgové a hříšníci nenazatrzelegšši umřehovali se mu k nohám, za pokání a rozhřešení žádajce. Mezřídka, kdož ho gen gedenkráté kázati slyšel, býwal geho slowny tak pohnut, že takměř všude za ním chodil, až někdy geg mnoho tisíc lidí od města k městu doprowázelo, »Živát gest řeč Boží a mocná a pronikavějšši nad všeliký meč na obě strany ostrý, a proniká až do rozdělení duše i ducha i tuhu i kloubů.« (Žid. 4, 12.) — Nepředstíraj se také nám často tyto hrůzoplňné pravdy? Kde ale zůstává naše lítost, naše pokání? Zdá se, že strach náš wystrahau Páně buď příliš malý gest, buď že jsme příliš lehkomyslni, poněwadž na náš podobné řeči téměř nic neaučinugj. Řečbnychom konečně zmaudřili a počali se starati o blaženau budaucnost. »Bodniž báznj swau tělo mé, nebo saudů twých gsem se bál.« (Žalm 118, 120.)

Dstatně není divu, že kázanj geho tak mocně útrobu každého posluchate pronikala, neboť srze něho Bůh množstwj zážraků učinil — auřadně wyšetřených a potvrzených počítá se gich 800. Život geho saukromný a veřejný srovnával se auplně s geho řečmi a někdy se i zdálo, že to nemluwj člověk, noprž angel ústj

lidstými. Na všech cestách a při každé práci řeholi svou tak dokonale zachovával, jako by teprve v Noviciátě byl; a chudobu tak miloval, že mimo oděv řeholní, písmo svaté, kruzifix a breviář neměl pranic, co by svým nazváti mohl; nikdy žádného daru nepřijímal, a pakli se mu co vnutilo, hned na místě chudým to rozdal. V poslušnosti nikdy ho nepředčil, a aby tu ctnost vždy konati mohl, nebylby se pro živý svět v žádný auřad aneb důstojnost duchovní uvažal, až se jinak ke každé službě církvi i člověčenstvu velmi rád propůjčoval. Od té doby, co byl do kláštera vstoupil, nepožíval mimo potřebu žádného masa; from neděle a svátků postíval se v každý den, spával na holé slámě aneb na posteli listy poslané. Nikdo geg newiděl wyswlečeného. Na důkaz své lásky k usmrcenému Spasiteli mršťával se každau noc, chodil neustále pěšky, a teprve poslednj léta gezdíval na oslu. Zpovídal se každý den přede Mssí swatau a každého okamžení po práci wybýwagícjho k modlitbám, ku swatému čtení aneb ku spasitedlnému rozgymání použil, sily a oswjcení ku budaucím kázáním v tom hledage. Ačkoliv králové a cisařové na newenš ho ctíli, setrwával vždy v své pokoře a poníženosti, stwořením newybídněgšjim a hřjssnjkem newětšjim se nazýwage.

Roku 1417 pozwal Vincencia wévoda Bretanský, aby také v zemi geho hlásal slowo Boží. Mage to pozwání za rozkaz Páně, odebral

se do Bretanie, kdež od wéwodny, od manželky
geho, od biskupů a od ostatního duchovenstva
s neobhýtnou ctí uvítán a s plesáním wšeho
lidu pozdraven byl. S pomocí pěti duchovních
ze svého řádu a gestě některých kněží dowedl
tam věci k neuwěření: zastaralé zločiny se wy-
fořenily, powěry zapudily, neřádny odstranily a
celé wéwodstwj dostalo nowau twářnost; kdež
zločiny dříwe wšedken zárodek dobrého dusily,
wykwetala nyní ctnost a bázeň Boží. Takové
věci dowede milosti Boží každý horlivý duchov-
ný, kdž tak gedná gak mluwj a na modlitbu
nezapomjná! Dvě léta hlásal sw. Vincenc
w Bretanii slovo Boží s utěšeným prospěchem,
an znamenal, že sily mu ubýwá. Průwodcowé
geho nutili geg, aby se do vlasti zpět nawrá-
til. Konečně svolil. Rozlaučiw se w různé
řeči s lidem a s wéwodau i s celým dworem
geho, wydal se z Bannes, sjelejšího to města
wéwodny, za času nočního na cestu. S sli
mnoho hodin, ale z rána stáli opět před branau
téhož města. Z řekl Vincenc: »Bratři, wúle
Boží gest, abych w tomto městě umřel; nuže,
gděme weň! Valencia mé kosti neobdrží, neza-
chowá-li mé učenj. (A w skutku nemohli Špaň-
helové žádným způsobem sw. pozůstatkům svého
kragana obdržeti.) Nemýslowná byla radost
Bannešćanů při nawrácení se sw. muže; ale
radost změnila se náhle w hoř, kdž uslyšeli,
že w krátce zde bude mjeti hrob swůg. Předuh,
na kterýž trpěl, horššil se bez přestání; tělesná

šla mizela wůtíhledě; ale lágjcnost a strausse-
nost rostly tjm wjce. Poslednj swátost přigal
s newůslownau wraucnostj. Z w nehwětšj
bolesti newůssel ze rtů žádný nářek a ústa geho
neotewřela se než k dobrořečenj Boha a k po-
slednjmu napomenutj nawůstěwugjcich geg. Pro-
sil zwlášť biskupa a wrchnosti, aby dále krá-
čeli na započaté cestě, a řissi ctnosti příkladem
a slowy aby rozmnožowali. Modlitba geho byla
plna wraucnosti; trpěliwost geho rostla w té
míře, w kteréž se bolesti wzrnáhaly, a do wůle
Boží tak auplně se odewzdal, že ani tuhý zá-
pas se smrti perwnost geho neoblomil. Desátého
dne nemoci své, totiž dne 5. Dubna 1419
dokonal běh života, tisse w Pánu zesnuro. Po-
chowán byl w hlawnjm chrámu Banneském,
kde se geho sw. požůstatky na oltáři gedné kaple
k uctěnj wšsem wěřjcjm až podnes ukážugi.

Rozgjmánj.

Hle, gať záhy započal sw. Vincenc tělo
své a nezřjzené geho žádosti krotiti. Tehdáž
giž, když nenbugněšj býwagi a gim člowěk ncz-
raděgi howjwá, držel ge přjsně na uzdě, nedal
se wnufnutjm zlého ducha mámiti, aby mladý
wěk swůg wesete tráwěl a pokánj až na stará
léta odložil. Za nassjch dnů wšak wětšj díl
lidu naopak smeyššj, domnjwagje se, že do-
wolenau gest wěcj, w mladých letech wšsem žá-
dostem swým howěti, dle chuti rozkossj swětšjch

požívatí a na cvičení nábožné nedbati. Gať a čím se takové smyšlenky omlouvá, zvláště když svědomím anebo domluvou lidí vážných káráno bývá? Obvyčegně tím, že na pokání a nábožný život času dosti, až v stáří, aneb že napravíme se a polepšíme, až do toho neb jinému stavu vstoupíme. To ale gisté gest důkazem neuctivosti a neděčnosti k Bohu, stvořiteli svému, když první a nejlepší díl života v službě hříchu zmrháme a ostatek teprv Bohu zasvětíme! Tak gednal bezbožný Kain. Pro sebe podržel, co měl nejlepšího, a co mu zbýlo špatného, to Bohu za obět přinesl, protož také nepatřil Hospodin na obět geho. (Mogž. 4, 5.) Varugme se, aby se i nám takto nestalo. Nebo gakož Bůh v starém zákoně přikazuje, aby se gemu obětowaly prvotiny všech plodů, tak žádá i prvotiny života našeho. Gemu ge tedy obětugme, Gemu, Otci nedobrotivějšímu, zasvěcugme květ věku svého! Nesluší se, nejprvé hledati rozkošný světských a žádostem těla howěti a pak teprv poslauchati přikázání Božích. — Mimo to ale gest i veliká zpozdilost odkládati ctnostný a počestný život až na čas budaucí, o kterýchž ani nemáme, gestli se gich kdy dočkáme? Hle, tak mnoho lidí již umřelo a umírá dosawade v mladém věku; což kdyby také náš povolal Pán se světa dřívě, než se naděgame, dřívě, než Gemu slaužiti jsme započali? Gotwa budeme míti potom času k doplnění toho, čeho se nám nedostává; a bytbychom

i času měli, podhybugi, že pak tak snadno starých nawyklostj se odřekneme, zakořeněné náruživosti přemůžeme, - a vždy toho se přidržíme, což nám povždy bylo protivného. Spíše se stane, co písmo praví: »Mládenec podle cesty své, také když se sestará, neuchýlí se od nj. (Přisl. 22, 6.) Protož nedbeme na posetilé řeči lehkomyšlných a prostopáských lidí, ani na wnutřanj ďábelské: slaužiti w mladosti světu, pokánj pak až na stará léta odkládati; následugme raděgi příkladu sw. Vincencia, a držme se perwně písna swatého, an dī: »Pamatug také na Stwošitele swého a na geho příkázanj we dnech mladosti své, prwé než na tě přigde čas trápenj a přibljži se léta, o nichž dīš: Meljbj se mi; (Sirach 12, 1.) dnů pak a let, kteráž gsme w službě swěta zmrhali litugeme, hotowí gsauce, pokánjm a horlivosťj wnnahraditi, co gsme w lenosti a w malatnosti lehkomyšlně proměškali.

»Ali wn, kteří řikáte: Dnes neb zitra půjdeme do onoho města a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a něco zísťjme: gesťto newjte, co zitra bude.« (Zak. 5, 13, 14.)

»Gát musjm dělati dīlo toho, kterýž mne poslal, dokudž den gest: přicházjť noc, když žádný nemůžē dělati.« (Jan 9, 4.)

»Bezbožný, když přigde na hlubinu hříchů, pohrzi.« (Přisl. 18, 3.)

»Nechtěgtež býti gafo kůň a mezeť, kteříž rozumu nemagj.« (Žalm 31, 9.)

M o d l i t b a.

Ó Jezíši, wylupiteli a spasiteli můg! Dlauho-li gessťe budeš prodléwati, zamýtatí u mne, dlauho-li mám gessťe w osídlech swěta a dábla dlíti? Ó pogď! pogď wylupiteli dusse mé a neprodléwen, zahlad w srdci mém wssj náflonnost ku marnostem swětským a ohen lásky we mně zapal, roztrhey wazby mé a den mi swobodu srdce, ať želim toho, že gsem tať dlauho od Tebe, lásko wěčná, vzdálen byl, a řdyž k Tobě přigdu, abych w pořánj a žalu Tobě slaužil, negen milostiwě mne opět přigmi, ale i stará práwa synowská milosrdně nawrať. Aí, Jezíši můg! tu gsem, wzhlědni, wzhlědni na mne služebnjá swého pokorného, an wsse, což mého gest, š wděčnostj Tobbě w obět přinássim; neopaušstěg dila rukau swých, za kterěz kreu swau gš wycedil, genž gš požehnany na wěky wěkůw. Amen.

Dnes se také swětj: Sw. Zenona, kterýj nepprw odien, pať smolau pomazán, a konečně do ohně umržen byl — W Africe mnoho sw. mučedlnjů, kterýj w kostele od kacířů Arianických usmrceni byli. — Blahosl. Juliany, abbatisse w Korneliburce blj Luttichu. — Sw. Pompeja, mučedlnja. — Sw. Theodory, wdowy a geptistky w Tessalonice. — Sw. Alberta, biskupa w Monte Corvini w Apulii a m. g. sw.

6.

Žiwot sw. Célestina, papeže.

R. 432.

Célestin, rodem Řiman, byl po smrti Bonifacia roku 422 gednohlasně na stolici Římskau

dosažen. Všedně, což učinil, gěst patrnyým důkazem, že pravým byl náměstkem sv. Petra, apoštola; a viditedlnau hlavau swaté Římské katolické církve. Geho péči a bedlivosti nic neusslo, bděl nad zachovániím dobrých mravů w duchowenstwu, zasadil se co perwná škála proti wsselikým bludům, zvláště proti kacířstwj Nestoria a Pelagia, a swolaro wsseobecný sněm církerwj Efezský, wjru katolickau zmužile hágil; udušil swárny o spisy sw. Augustina, kterěz někteří wsseteční lidé podle krátkého rozumu swého natahowali a wyládali, a konečně i do cizjch pohanských wlastj, zvláště do Britanie, do Skotska a do Irska blahozvěstj wyslal, kterjžby gim sw. Ewangelium zwěstowali, mezi kterýmiž nanenwňš wynikli sw. Palladius a sw. Patricius; slowem, byl tjm, co se na papeži žádá: otcem a hlavau a wůdcem církve swaté. Z mohl tedh wssim právem o sobě říci: Péče mého pastýřského auřadu nenj obmezena hradbami, wztahuje se na wssedňj země, kde se gměno Kristowo welebí a ctí.

Zéměř 10 let zastáwal Celestin tento wznesený auřad, an roku 432 dne 1. Grpna w Pánu usnul. Nápis na gehu hrobě dj o něm: že byl wňborným biskupem, milowán gsa a wážen od každého, a že za odměnu swatého obcowání za hodného uznán byl, patřiti na twář Boží a wěčného požíwati blahoslawenstwj.

Rozj m á n j.

Tak plně a svědomitě může gedenkaždý z nás starati se o blaho sw. cirkve a o spasení bližního, gak plně a svědomitě sw. Cělestin o ně se staral. Nebo ačkoli nelze nám to vše činiti, co sw. papež pro církev a pro bližního učinil, gelikož nám k tomu gedená přiležitosti a gedená důstatečné síly schází: tak vezme, že Bůh více na dobrý aumysl hledí, nežli na skutky, a že většijho zalíbení má v dobré vůli, nežli ve věci samé. Obět Kainova byla zaržena, obět Abelova ale přigata, neboť hleděl Bůh na aumysl obětujících bratrů. Z kráse Saula obět nelibila se Bohu, protože neuposlehl rozkazu Hospodinova, (I. Král. 15, 22.) ale na obět Dawida, služebníka, mzhledl Bůh milostivě, že se pokoril a v skrauffenosti srdce hřichu svého pykal. (II. Král. 12, 18.) Do pokladnice chrámu Jerusalemského kladli bohatí židé veliké dary; tam také wdowa chudičká wrhla dva penízky, a věčná prawda, Kristus Pán prawí: že wdowa většij oběti přinesla, nežli židé oni bohatí. (Luk. 21, 4.) Protož nermui se nikdo, říkage, že ničehož dobrého konati nemůžeš, ani velikých záslub u Pána Boha si získati, gelikož i přiležitosti i síly ke všemu se ti nedostává; raději v srdci svém oheň lásky k Bohu i k bližnímu rozněcug a hled, aby počátek i konec weškerého smeyšlení i gedenání twého byl gediné Bůh, a více na

to žřetel swůg obrať, co byš rád pro Boha a pro bližnjho činil, kdybyš příležitosti a šly měl, než na to, co w skutku konáš a konáš. Melže, aby wšickni byli mučedlnjky neb blahožřěstny, zapotřebj, aby také někteřj w pokore ducha do wůle Boží se poraučeli, a kdež wětšj pokora, tam také wětšj zásluha. Aby ale aumysl dobrý nebyl galowý, ale před twáří Boží se líbil, musíme k modlitbě autočistě bráti, modljce se, aby Bůh strže giné wywěsti ráčil, čehož mi nehodni gsme. A wašli i napotom Bůh aumysl twůg dobrý w skutek newwedl, těž se tau myšlénkau, že proto zásluha twá se neumensšj, ale o mnoho zwýššj, an se tudy w pokore cwičiti, marné myšl wyhošť dáti a newyzpřatelný saud Boží obdivowati můžeš. Čiň totiž co můžeš; a Hospodin, což dobrého gest před očima geho, učinj. (I. Kor. 3, 18.)

»Djěli: Nemám takowé moci: ten kterýž zpřytuge srdce, dobře tomu rozumj, a strážce duffe twé nic nezklamá, a oně odpłatj člowěku podlé skutků geho.« (Přisl. 24, 12.)

»Geslit wůle hotowá: podlé toho, čehož nemá.« (II. Kor. 8, 12.)

»Ten waš, kterýž zpřytuge srdce, wj čeho žádá duch.« (Řim. 8, 27.)

»Sprawedliwý gš Pane, a wšickni sawdowé twogj sprawedliwi gsau, a wšedny cesty twé gsau milosrdenstwj a prawda i saud.« (Job. 3, 2.)

Modlitba.

Ó Pane Bože! kterýžto v nás působí
i chtějí i dokonání podle dobré vůle své, ra-
diž do srdcí našich Ducha sv. vliji a myšlen-
ky naše očistí, abychom Tebe dokonale milovali
a důstojně velebili. Nehleď, prosíme, na skutky
naše hříšné, kterýmiž tě tak často urážíme, ale
na dobrou vůli naši, kteráž Duch sv. v ná-
s zpłodil, a podle ní nás soud, a v říši své ne-
beské sídlo nám připrav, skrze Ježíše Krista
spasitele a vykupitele našeho. Amen.

Čentýž den:

Život sv. Viléma, opata.

Vilém narodil se okolo roku 1105, v
Paříži z rodu urozeného, vychován však byl
od uce Hugona, opata v klášteře sv. Ger-
mana de pratis (St. Germain des Prés)
pod jehož pečlivou kázní nad míru prospíval
ve všelikém umění a zvláště v bohabognosti
a v nábožnosti, čímž v krátkém čase nad spo-
luzáky tak se povzněl, že jim za příklad pil-
nosti a mravopověstnosti sloužil. Když do let
mládeneckých přišel, vstoupil na radu bohabog-
ného uce do stavu duchovního, a nedlouho
na to obdržel kanovníctví u kolegiálního ko-
stela sv. Genovefy. Obscování duchovních při

témž. kóstele ustanowéných nebylo zřizeno dle wůle Boží, a mnozi wedli život welmí newázaný a swětstý. Wšak Wilém, tauhau gsa po dokonalosti pužen, nedal se pohorššlímým příkladem zawěšti, ale tím wíce pilen byl žiwobytí bohabogného a nábožného. Wykonáwal welmí bedliwě wšedny powinnosti swého powołání, chodil pilně do kúru, a an druzí dráhý čas w swětstých rozkóšsich a w rozmařilosti tráswili, užíwal ho on k modlitbám, k čtení nábožných knih a k spasitedlnému rozgýmání. — »Synu můj, gestližebý tě lákali hřisnjci, nepřivolug jim — nechodiž s nimi, zdrž nohu swau od stezek gegich, nebo nobý gegich lezlému běžj.« (Přísl. 1, 10. 15. 16.) Dwšsem bylobý za slusno býwalo, aby geg pro sšlechetné chorání každý byl ctíl a sobě wážil; častěgl wšak býwá ctnostný člověk hřisnjšúm předmětem nenáwisti a záššti, a gačo nemocný často po tom dychtjwá, čímž se nemoz rozněcuge, hógitelné léky zawrhuge: tak také hřisný, na dušši nemocný člověk gednáwá; i on miluge, což mu záhubu přináššj: zlá towaryšštwá a přjeležitosti k hřjchu; sprawedliwého pať nenáwidj, prptože geho příkladem zahanben a odsauzen býwá. To též pohřjchu zkusil sw. Wilém. Geho bohabogné obcowání bylo swětákúm protivné, tak že se mu posmjwali, geg wšseligať pronásledowali. On ale snášel wšše s bohumilau trpěliwostí, a wzkládage protiwenštwj swé na Hospodina, genž srdce lidská zná a ledwj

gegich staumá, w dobrém a w bážni. Božj až do konce setrwal. Nemoháuce takto cje swého dosáhnutí, wzali autočistě k austokům a liti. Geden z nich, starě se, gako by rozmarilého žiwobyti se byl odřekl, přemlauwal Wiléma, aby se s nym do některého kláštera odebral, a tam s nym lagicj žiwot wedl. Wilém zardowar se nad tau řečj, odpowěděl, že rád se ho gakožto staršjho přidržj a následowati ho bude. Z sli tedy do kláštera Cistercienského. Tu ale počne se enen mymlauwati, že se musj gessť postarati o matku a o sestru, že ale w krátce se nawrátj, aby tedy gen dobré myslj byl a w rauchu řehoľnj se oblékl. Wilém domenyssleže se podwodu, odpowěděl: že se podle něho, gakožto staršjho řjdiiti bude, a následowně zákonnj rauchu dřjwe něho newezme.

Z některj duchownj osočowali ho, wsseli: gať mu na cti utrchowali, až posléz i biskupa proti němu popauzeli. Wsse nadarmo. Wilhelm wssedť tisse a pokorně snássel, a msta geho nad blaudjcjmi bratry byla, že wraucně za ně se modlil, dle slow Páně: »Dobrořečte těm, kterjž se wám protiwj: dobrořečte, prawjm, a nezlořečte.« (Řjm. 12, 14.)

Těhož času uprázdnilo se probosstowj w Espinay bljž Paříže k chrámu sw. Genowefy náležjcj. Té příležitosti použili oní kanownjci k odstraněnj Wiléma a dosadili ho tam za probossta. On se rád tomu podiwolil, myslje, že po odchodu kyselost proti němu přestane,

aneb se aspoň umírní. Tu ale přišel také den odplaty. Roku totiž 1147 uslyšelo papež Eugen III. o nepořádku a o neřádech mezi oněmi duchovními panujícími, odvolal s do- rozuměním krále Ludvíka VII. všechna práva gegich a výhody, a propustil je, uvedl na gegich místo řeholníků sv. Augustina z opatství sv. Viktora. Eudo aneb Ddo od sv. Viktora dán byl za představeného novému товариštvu, kteréž však velmi bídne a nuzně živo bylo, poněvadž se gegich předkům všechni důchody až do smrti byli ponechali.

O těchto změnách zpravil opat Eudo Wiléma, a aby co nejdříve k němu přišel, ho pozval. Wilém vydal se bez odkladu na cestu. Opat přivítal geg velmi srdečně, vypravoval mu o všem, co se bylo stalo, a konečně řeč obrátě, vzbuzoval hosta k pohrdání světa, řka: »Synu, chceš-li bohatým býti, vyhledávej pravého bohatství, miluješ-li slávu a důstojenství, pospěš si, abyš u nejvyššího dvora angelů zapsán byl. Rozvaž si, co Pán v Evangelium praví: Kdo miluje otce neb matku více, nežli mne, není mne hoden. (Luk. 10, 37.) A opět: Běhoslavení chudí duchem: nebo vaše gest království Boží. (Luk. 6, 20.) Rozvaž, že Jan Evangelista píše, (I. Jan 2, 15.) abychom nemilovali světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou, a že milujíť kdo svět, není lásky Otce v něm. Rozvaž také, že sv. Jakub píše: že příjezď tohoto světa gest nepřij-

telkynj Boží, a že šdobylkeli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn býwá. (Zač. 4, 4.) Medli medle obrátiti se k Bohu a neodkládey to ode dne ke dni: ať nepřigde náhle hněw Boží na tebe a w čas pomsty zahladj tě. Welmi gest possetilý, šdož za to, což gen fratinkau dobu k upokogenj tělesnosti slaužj a bjdnau žádost mržkau rozkošj nasycuge, i wěčné blahoslawenstwj dává i do wěčného zatracenj se uwrhugé. A protož odřekni se wšseho, co máš, beř každodenně na sebe kříž Krista, kterýž gsa neybohatššim a neymocněgššim králem nebes a zemi, dobrowolně chudým učiněn gest, aby náš aučastné učinil swého bohatstwj w králowstwj Otce swého.«

Wilémowny oči otewřely se šice spašitedlné prawdě, gen bohaté důchodn probosštstwj geg gestě poněkud pautaly. On byl u welkém rozpásku. — Hle tu opět, gať welmi nebepečno gest, wěšseti srdce swé na wěci pomjgitedlné. Náklonnost ku pozemšskému zboží odlučuge mnohé š cestu spašenj. Protož dj Kristus: »Amen, prawjm wám, že bohatý nesnadně wegde do králowstwj nebeského.« (Mat. 19, 23.) Znaménage Eudo wnitřnj bog dusse geho, pogal ho za ruky a postavim před obraz ukřižowáného Spasitele, řekl: »Hle, gať sladkau láskau tě k sobě zwe? Hle, gať po tobě náruč swau rozpjná, an se pro tebe i smrti kříže podiwolil.« — Tato slowa rozhorlila srdce Wilémowo; i padl na kolena swá, obětował sebe i še wššim

žbožím svým Pánu Bohu, a o přigmutí do nového kláštera hognými slzami prošel. Žádost jeho vyplnila se bez odkladu. Tu odložil on škvostný oděv svůj, a vzal na se sprosté rauchy řeholnj. Od té chvíle bylo jeho gedinau snahau, zdočonaliti se a Bohu dnem i nocí slaužiti, a že milost Boží byla s ním, učiněn gest obrazem ctnosti, z nichž se nejvíce mjrnost a tichost, poslušnost a pokora, láska a zapjránj sebe samého škwěly, Ľudo, kláštera opat, hleděl s welkým zaljbenjm na rostaucj dočonalost bratra Viléma, a gačo na odměnu učinil ho podpřeworem w kláštere. Vilém byl w nové důstognosti opatrný a horlivý a gačo sám zákony klášternj na wlas zachowával, tak také netrpěl, aby kdo swéwolně ge přestupowal. Ale horliwost jeho promázela wždy láska a co nejwětšj ku každému šternost; což zagisté přispělo, že každý z bratrj rád příkladu jeho následowal a kážeň klášternj ochotně a dočonale zachowával.

Tak statně š na cestě ku křesťanské dočonalosti počjnage, dosáhl Vilém 60 roků. Tu zgewil se mu we snách Kristus Pán w podobě mládence, a zvěštowal mu, že musí w službě Boží do daleké cizj země giti, kdez bjda a nauze, protiwensiwj i pronásledowánj na něho čekaj, že ale řdyž s milostí Boží wšse to přestogj, do králowstwj nebeského wegde. Ačkoli pochopiti nemohl, cobj widěnj tote znamenalo, poručil se nicméně do wůle Boží, hotow gsa,

pro Krista vsse i to nepřetčejší, ba i smrt podstaupiti. A hle, po některém čase wypravil Absolon, biskup Roschildský w Dánsku, posly ku Gudowi, kláštera sw. Genowefy opatowi, žádage, aby Wiléma, (gehož giž znal, řdyž gessťe w Paříži na studiich byl,) gessťe s některými bratry do Dánska propustil, že geho pomoci w kláštere Eschildském kleslau kázeň obnoviti chce. S radostí podrobil se Wilém těžkému rozkazu a roku 1105 s třemi tovaryšsy na cestu se wydal. Waldemar, král, a Absolon, biskup, přivítali milého hosta velmi počestně a laskavě, a odemždali mu řízenj řečeného kláštera s tau snažnou prosbou, aby w něm obnovil kleslau kázeň a klášternj život opět wzbudil.

Gaf mile se Wilém w správu klášternj uwážal, wynasnažowal se, co nysnažněgi k povolánj swému dostáti, klášternj kázeň podle zákonů řádu obnoviti a w mysli bratřj nábožnost a bohabognost wzbuditi. Tu wssak powstaly nesmírné překážky a těžkosti rozličné, každby nepřítel zlý wší sílu swau wynaložil, aby geho swaté podnikánj, gjmž se láska a horlivosť w srdcích obywatelů celého Dánska roznjtit měla, překazil a w niwec uwdl. Wlast ta byla pro cizince od gihu přislé skoro k nemohdrženj, zimawá a studená, gazyl cizý, zrnky a obyčejowé neznámj, klášter chudý, geho starší obywatelowé nawykly na život newázany, odporowali nowému opatowi, nechťce se nové

kázni podrobiti. Přichozí tři bratři opustili své-
ho opata w krátkém čase, domácí trvali ale
w svém odporu, nikač poslušnosti se nepo-
dawše, tupili geg a pronásledowali, až geg i
konečně, aby se protivného mravokárce namýdny
sprostili, za otroka prodati obmenšleli. K tomu
že wšsemu musil ubohý opat rozličná pokúsenj
w srdci svém vzniklá snášeti, tak žeby byl
snad sám do vlasti se nawrátil, kdyby geg ne-
byl biskup utwrdil a upamatoval na řeč Jere-
miáše, říkájho: »Bžetěný ten člowěk, kte-
rýž daufá w člowěka a kterýž klade tělo za
rámě své a od Hospodina odstupuge srdce ge-
ho.« (17, 5.) Tak utužiw mysl swau, a sta-
rosti své Bohu poručiw, pokračowal na cestě
nastaupené, daufage, že konečně Bůh odporným
bratřim zaslepené oči otewře, zatwřelé srdce
obměkčí a noby gegich opět na prawau cestu
milostiwě dowede. S dlel proto neustále na
modlitbách, když bratři w noci spali, modlj-
wal se w pláči za ně. Nikdy neodložil oděw
kagcý, spáwal gen na slámě, odjwáwál se gen
šatem wolněnjm a postjwal se téměř ustawičně.
S urputným byl trpělivý a tichý, w domlau-
wánj laskawý, w káránj milosrdný a sprawe-
dliwý, ku kagcjm laskawý, k hřjssnjkům přjsný
a že wšsem wjdný a ponjžený. S wzhlédł
konečně Hospodin, »genž modlitbu sprawedi-
wých wyslýchá,« (Přjsl. 15, 19.) na modlitbu
a na práci služebnjka swého; a prostopášnj
mnissi otewřeli oči, užčewše propast záhuby své

naprawili smeyšlenj a srdce swá a poznawšse bezprávij, kterýmž swatého muže až posud stíhali, obrátili se k němu, a počali se k němu chowati láskou neupřimnějšj, litugjce wšseho, čímž se byli proti němu provinili. Od té chwile wykwétala ctnost a bohabognost w klášteře Eschildském tak milostně, že sw. Wilém blíž Roschildu nowý klášter, u sw. Tomáše řečený, založiti a horlivými duchovními obsaditi mohl. Kdož gest w stavu wypsati útěchu, kteréž sw. opat pocítil, wida, že mimo naděgi duchownj i swětšj lidé hříšné své cesty opustiwšse, Bohu w kagjcnosti a skrauffenosti slauží? Kdož gest s to wypsati, gať wraucné za to díky Bohu vzdáwal, gať welice welebil milosrdenstwj téhož, kterýž nechce smrti hříšnjka, nýbrž aby se obrátil a žiw byl. —

»Žádný, kdož wztáhna ruku swau k pluhu, ohlídá se nazpět, není způsobný ku králowstwj Božímu.« (Luk. 9, 62.) S sw. Wilém po tak utěšené změně bratrj kláštera Eschildského neustal na počaté cestě, alebrž bez přestánj dále kráčege, dokonalosti křesťanské dostihnauti chtěl. S nynj nacházel w modlitbách a w swatém rozgjmánj neywětšj potěšenj, w tuhé kázni a w zapjránj sebe posilu proti pokušenj, a w podporowánj chudých, w nawšštewowánj nemocných a zarmaucených rozkoš duse, gaťaužby byl nedal ani za zbožj celého swěta. W radosti a w žalosti, w potěšenj a w protivenstwj dosáhl sw. Wilém giž 90 roku a byl opět nebeským

zgerownjm potěssen. Skázal se mu totiž stařec gakhši přewelebné twáři a postawy důstogné, a zvěstowal mu, že za sedm dnj umře. Wilém z toho wyrozumjwage, že za sedm dnj umřiti má, připrawowal se horliwě a odhodlaně na hodinku smrti. Sedmý den wssak přissel a Wilém žiw a zdráw zůstal. Z myslil, že za sedm neděl a konečně že za sedm měsíců hodinka žiwota gehu wyprssj. Když ale ani tentkrátě nic podobného se nestalo, nepochybował giž, že na sedm lét to má rozuměno býti. Na onu hodinku swěho odchodu připrawowal se s tak tuhau kážnj a s takowau horliwostj, že předesslé gehu žiwobytj u porownánj s nyněgšjim zdálo se býti w rozkossj a w rozmaru stráweno.

Zdali pak nemáme i my čas, připrawowati se k onomu okamženj, po němž nic wjce se změniti nedá, an strom na té straně ležeti zůstane, na kterauž padl? Pomysleme si, že nám snad ani sedm dnj žiwota nezbywá; hodinka smrti přigde nenadále. W gakhém stawu nás někdy nalezne Pán, až přigde a zaklepá? Choweyme se nynj tak, ga ko si tehdaž přátí budeme, abychom se byli chowali. »Pozney sprawedlnost a saudy Božj a stůg w losu uloženj a w modlitbě k nenwyššjmu Bohu« (Sirach. 17, 24.) Než sedm lét uplynulo, nawšstjwil Wiléma gessťe Hospodin boleštnau a ohyždnau nemocj, neb celé gehu tělo bylo gako mředny poseto. Při ráně této se těšil s Jobem, řka: »Dobréliž wěci toliko brátí budeme od Boha,

zlých pať nebudeme přigjmatí.« (Job 2, 10.)
 »Buď požehnáno gméno Hospodinowo.« (Job 1, 21.)

Konečně i od tohoto neduhu osvobozen byl, tak že poslední dny svého žívobntj w po: logi strávil. Na zelený čtvrtek léta 1023 slaužil gessťe mssi swatau tak nábožně, že wssch přítomných až k pláči pohnul. Na to podá: wal lidu wečeři Páně a myl drahnému množ: stwj chudých nohy. Když po poledni také du: chownjm bratřjm tuto lásku prokázati chtěl, do: stal náramně pjchánj w bohu a zimnici, takže se na lůžko odebrati musel, z něhož wjce ne: wstal. Bolestj přibýwalo. Na Boží hod při: gal wečeři Páně, kázal, aby ho na žiněné rau: cho položili, a brzo na to dussi swau Pánu Bohu nawrátil. Honorius III. uvažuge geho ctnostné a nábožné obcowánj a diwny, kterěž se na geho přjmulowu dály, prohlásil ho roku 1224 za swatého.

N o ž g j m á n j.

Nemalé nebezpečj hrozilo ctnosti a nábož: nosti sw. Wiléma, když se u prostřed zlých na: cházal. Ona mlad gessťe, měl se swětáky obco: wati, denně gegich daremné řeči poslauchati, na pohoršlivé přjklady gegich hleděti. W podobném přjpadu se nacházj drahné množstwj křestanů na swětě. Ten stogi samotén u prostřed lehko: myslných přjbužných a přátel, s kterýmiž byl

wychowán; toho umrhl star a pomolánj mezi nezivedené a prostopássné. saudruhy, onen opět musí wyhledáwati wyžiwu swau u lidí nemravných a poťazených. Gať se ochrániti před nakazenjm, ku kterémuž tolik příležitosti? gať zachowati zbožnau mysl, aby zponenáhla neodhábila? Tomu učj sw. Wilém, genž ani přiwětíwým domlawánjm některých společnjků swých, ani aussměsskem gegich pohnauti se nedal, by opustil žiwot nábožny a šlechetný.

Lidé, žiwaučj mezi prostopássnjky, magj, aby mrawopočestnost swau uežtratili, wždy spasenj dusse své na paměti mjeti, a dle toho se chowati. Meylépe gest odstraniti se ode wssedychůžek s nimi a warowati se wssého zbytečného rozmlawánj, z kterého se neyčastěgi k daremným řečem přicházi. Lépe zagisté gest opusttění křáčeti po cestě žiwota, než u společnosti mnohých k záhubě se bráti. Když se ale wyhnauti nelze, nemá se dbáti na hřjssná slowa a gednánj bližnjho, ani pohorssenj bráti na nemravnosti geho, nýbrž máme ohraditi srdce své, aby ani zlý příklad, ani potupa, ani pochlebenstwj, ani poučánj od prawé cesty nás neswedlo; dobře gest také o tom přemyslet, gaťby se zlé co neywjce překazilo, a gaťby se blaudjcy bratr napraviti a polepsiti dal. K tomu přede wssim ale potřebj milosti Božj, bez kteréž nic spasitelného k žiwotu wěčnému dociliti se nedá. D nj tedy pro sebe a pro bližnjho prositi w Boha pewně důwěřowati, i sebe i blaudjcyho bratra

denně v modlitbách do ochrany Boží poračeti, buď každého křesťana přední povinností; Bůh neodepře pomoci své, těm, jenž ho vyzývají srdcem upřímným.

»Neodpovíden bláznů podle bláznovství jeho, abyš nebyl učiněn podobný tomu.« (Přisl. 26, 4.)

»Ty ale mluv co sluší na zdravé učení.« (Tit. 2, 1.)

»Vynvř posměvace ven, a vngde š ním svár a přestanu rozepře i hanění.« (Přisl. 22, 10.)

»Nevad se š nevhodnými, aniž následug bezbožných.« (Přisl. 24, 19.)

»Odstupte od stanů lidí bezbožných, aniž se čeho dotýknete, což gegich gest, abyšte nebyli zachváćeni v hřích gegich.« (4. Mogg. 10, 26.)

»Počáreň přitele; snad učině bezpráví, nerozuměl tomu, a řekbn: Nečinil gsem toho: pakli učinil, aby wjce nečinil.« (Sirach 19, 13.)

Modlitba. .

Dobrotivý Bože! jenž dobré i zlé jako káukol a pšenici růsti necháváš; denž nám pro zásluhy služebníka svého, Viléma, tu milost, kterauž gš i tomu propůgčil, abychom zlým přikladům a wšelikému nakažení š pomocí Tvau vždy odolali, a zůstawiše neposkvrněni ve svě-
tě tomto, tam se dostali, kdež není žádného pohorš-
ení a žádného swůdnictví, ale čistá blaženost a věčná odplata, u Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Na dnešek připadá gesťte swátek: Sv. Fista, papeže, za panování císaře Hadriana umučeného. — Sv. Timothea a Diogena, kteříž v Macedonii pro víru umučeni byli. — V Askaloně sv. Plajonida, s dvěma gesťte mučedníky. — V Karthagině sv. Marcelliana, mučedníka. — V Říku sv. Celsa, biskupa, a m. g. sv.

7.

Život bl. Hermana Josefa.

R. 1236.

Blahoslavený Herman narodil se za panování císaře Bedřicha rýnsobradého, v Říně Kolně. Rodičové jeho byli dříve zámožní a u sousedů ve veliké vážnosti, když se ale Herman narodil, byli již velice schudlí, a synáček jejich vyrůstal v bídě a nauce.

Wšak pro chudobu neopominuli ho ke všemu dobrému vésti, a což nad zlato a stříbro gest, v bázni Boží vychovávat. Uvádíce pacholka až šestiletého do školy, napomenuli ho gesťte gedenfráte, aby se zlého tovarného waroval a raději saukromnosti pilen byl, což Herman také pilně zachovával, a proto se stranjval her spoludruhů, raději v kostele se modljlval, co oni hrau se weselili. »Kdo se dotýká smolu, pomáže se od ní.« (Přisl. 13, 1.) V loštěle zvláště se mu libil geden obraz Rodičky Boží, Ježíška na klíně drjící. Před ním sedával často v nemraucněgšj nábožnost pohřížen, rozprávě buď s Rodičkou Boží, buď zas s Ježíškem, gakoby žij před

njm stáli; gim si stěžoval, gim i dětinskau upřímností své radosti wyprawoval.

Herman gsa zrůstu sstíhlého, twáři přejwětivé, a gať na těle tať na duffi wybornými vlastnostmi nadán, wstaupil we 12. roce svého stáří do kláštera řádu Prémonstratského we Steinfeldě. Že ale pro mladý wěk slavné sliby složiti nesměl, byl poslán do Frieska, aby se latinské řeči a giným wědám učil. Herman tať wynikl pilností i ctnostmi nad wšedny spolužáky, že mladším se zdál býti učitelem, starším ale wtěleným anjelem. »Do něho nebylo,« dj gistý spolubratr geho, »žádného pokléšku, žádné drzosti, ani neposlušnosti, ani lži, ani zahálky, ani swárliwosti, ani lžcoměrnosti, ani giné neřesti genž se w mladém lidu tať často ancházjwagj; než gen pauhá čistota dusse, nezwidnost srdce a wraucj tauha, Bohu se lžbiti.« Čistotnému a newinnému geho citu býwalo wždy urážkau, řdyž bágeť o pohanských bozích poslauchati anebo ge odřjkáwati musel; i řjkáwal: že welice se Bůh urážj, řdyž Jupitera aneb Juno a giné zločinů plné osoby bohy nazhýwáme. — Řěžby učitelowé o bágkách pohanských mluwjce, nezapomínali na marnost modloslužebnosti poukazowati a mladistwá srdce řdjklučiněnj za nebeské učenj Kristowa wzbužowati! A čemu prospjwá učenost, řteráž hubj čistau mysl a mrzké žádosti budj: Blahoslawenj gsau čistého srdce, nebo oni Boha widěti budou.« (Mat. 5, 8.)

Po skončených študiích navrátil se Herman opět do Steinfeldu, a že wsselikerými ctnostmi a mnohau učeností wynikal, také slawné sliby složil. Šel rád by byl nyní, jako druhdy Maria, Marty sestra, pomůcky se dáwal u noh Páně; rád by se byl gediné modlitbau a swatým rozgímaním zanášel, rád také každé okamžení službě Boží zasvěcoval; ale představení uložili mu mimo jiné práce, obstaráwati wečeřadla a posluhowání ostatním bratřím, což ho poněkud zarmutilo, gelikož pro neustálé práce tělesné obwyklým modlitbám, swatému čtení a rozgímání tolik času obětowati nemohl. Šel naríkáwal si často, pláče, že pro neustálé práce tělesné wíce času Bohu wěnowati nemůže. Widauce Maria Panna geho zármutek, zgerila se mu a těšila ho, řkauce: že nenwěťší geho powinností býti má, bratřím w lásce slaužiti: »Plnost zákona gest milování.« (Řím. 13, 10.)

Tau řeči posilněn, přemeyšlel Herman, zdaliby kde takowého gedenání nenassel wzor a příklad? Šel přissel mu na mysl onen neywěšší služebník služebníkům, Pán Ježíš, kterýž slowy a skutky ukazal, že služebníkem nassím gest; a slowy sice, an se táže: »Kdo wěťší gest, ten-li, kterýž sedí, čili ten, kterýž slauží? zdali ne ten, který sedí? Ale gá mezi wámi gsem jako ten, kterýž slauží; nebo Syn člowěka nepřissel, aby gemu slauženo bylo, ale aby on slaužil.« (Luk. 22, Mat. 20.) Šel ale

služebnjíkem býti se ukázal, an tak hrubě se ponížil, že apostolům svým nohy myl a rauchem utíral. (Jan 23.) Tento krásný příklad mace před očima, počal Herman povinnosti své s největší ochotností a s tvářej vždy veselau plniti, a k posluhování bratří již nechodil více, nýbrž takměř lital. Za tak ochotnou lásku udělil mu Pán Bůh na odměnu té zvláštní milosti, že nademě pomýšlenj dlouho bez pořmu býti, což on tak výborně užíval, že nikdy dlouhé a tuhé posty geho nepozoroval, ba ani onen bratr, s kterýmž pospolu večeradlo k obstarávání měl; neboť když čas k jídlu býval, vždy si něco mimo večeradlo na práci vzal, odkudž se pak vůbec domnívalo, že buď již pogedl, aneb teprva jísti bude. Po některém čase učiněn gest Herman sakristanem, a tím nabyl příležitosti, že pohodlněji Pánu Bohu modlitbami a svatým rozjímáním slaužiti mohl. Objrage se nyní věcmi wzbuzujícjmi ku pobožnosti a k rozjímánj, wraucnau po obcowánj s Bohem tauhu tak w sobě rozjítil, že často celé noci na modlitbách wytrwal. Tehdáž i rostla geho láska k Marii Panně, a stávala se vždy autleggšj a wraucněggšj. Maria zgewowala se mu teď častěji. Maria mu byla útěchou w zármutku, radou w pochybnostech a swětlem w temnostech, a sotwa gest swatého, kterémužby ona hogněggšjch milosti byla udělowala, než Hermanowi. Ale i Herman milowal matku »milosti« po Bohu nade wšedco

cokoliv ke cti gegj wymysliti mohl, to také wždy w skutek uwedl, a gediné pohleděnj na obraz gegj wzbudilo u něho wytrženj myslj. Kdžž gměno gegj wyslowowal, pokloňowal se až k zemi, a nebyli od giných pozorowán, uwrhowal se až na zem, při čemž, gač gednomu z bratrů se swěřil, přeutěssenau a newyslowitelnau, občerstwugjcy a posilňugjcy wůni cjtjwal.

Zdali pak se dá wmluwiti nasse nedbalost w službě Božj mnohým zanepřáždněnjm, kteréz obnčegně toliko předstjráwáme k ukrntj swé malatnosti, kdžž Hermana nemohla omluwiti potřebná starost o klášter? S měgme se napozoru před hrjchem malatnosti, neboť gesti tjm nebezpečněgšj, čjm tagněgšj a skrntěgšj gsau osjdlá, kteréz k ulowenj dusse nassj rozprostjrá. »Zlořečený kdož djlo Hospodinowo lstiwě (nedbale) dělá.« (Jerem. 48, 10.) Gač weliká byla Josefowa wraucnost a láska k Marii Panně, tak weliká také, ano i mnohem wětšj byla geho wraucnost a láska k neyswětěgšj swátosti Oltárnj. Chodjwalť we dne w noci, kdžž gen foli mohl, do kostela a klanjwal se gj, skoro někdy nečetl Mšsji swatau, aby nebyli se oči zarosily slzau lásky, slzau wděčnosti. Tehdáž nabýwala osoba geho gakeši důstognosti a welebnosti a plamenná láska, wznášjwala geg u wytrženj až do rjše nebeské, tak že někdy po celé hodiny u oltáře stáwal ozářen swatau sláwau ani o sobě newěda. Josef gsa nad mjru skromný a pokorný nezhrdl pro tyto a pro mnohé giné ctnosti, ano pokora

geho tím více rostla, čím více geg osvěcovalo
 gasné světlo milosti Boží. Z držmal se proto
 za to nehybnější stvoření a radovával se,
 byl-li potupen, aneb stala-li se mu křivda; proto
 také nosil wždy habit wetchý a spravowaný,
 a říkával, že lepššího hoden není; proto také
 nemohl žádné chvály snést, a proto také so-
 nečně gistého člověka požádal, aby ho w lje bil,
 řka: »Ach gá gsem twor pln hříchů a nečistoty,
 a nemohu tolik ponížen býti, gať bych zaslau-
 žil.« Takové chování zdálo se mnohým po-
 šetilstj býti; on wšak nic nedbaje, že za blá-
 zna držán gest, horliwě po nastaupené dráze
 krácel a posty, bděním a modlitbami za hřích
 své dosti učiniti se snažil, gaťoby neywětšým
 hříšníkem byl, ať se wj, že srdce a mysl geho
 tať cudné a čistotné byly, že gaktěžiw žádného
 tělesného hnutí nepocítil. On také říkával, že
 čas pozemského putování nasseho gest čas po-
 lánj. Ustawičným a přisným lánjm podrylo se
 zponenáhla zdrowj Hermanowo, i mýwal ča-
 stěji ted žaludka a hlavy bolenj, zwláští před
 welikými swátky se zmáhající. K tomu přišla
 i rozličná pokussenj a protiwensťwj; milost Boží
 geg opustila, a dusse geho wyprahla, a gaťáši
 trudnost a těžkomyslnost doléhaly na něho, wšak
 čím wětšj bylo pokussenj, tím horliwěji ode-
 wzdával se do wůle Boží, neustáwage w mo-
 dlitbě a w lágjcnosti, dokawad byly tmy w dussi
 geho neminuly, a neokázalo se mu opět světlo
 milosti Boží.

Nepečoval ale Josef toliko o spasení duše své, nýbrž byl i k bližnímu svému laskavý a milosrdný. U něho nacházel každý zarmovcený útěchu a každý opustěný pomoc; on vyučovával neumělé cestám Božím a lenivé k horlivosti vybuzovával; u něho mohl každý pokášením stíženým radu a křesťanskou dostatečnou posilu obdržeti; komu pomoci nebylo, za toho se aspoň k Pánu Bohu modlíval. »Usta spravedlivého jsou jako pramen života.« (Přisl. 10, 11.)

Konečně přiblížil se čas, kdež Herman Josef věčné odplaty pokory své dožiti měl. Geprisský kláštera Hornenského blíž Steinfeldu prosily, aby blah. Josef u nich v čas postní služby Boží konal.

Nenpřítel neměl tomu ani opat ani sbor bratří povoliti, když ale sám Josef prosbu gegich podporoval, dohládage: že to vůle Boží jest, povolilo se konečně žádostem gegich. Josef vydal se s radostí a bez odkladu na cestu neboť mu bylo zjevno, že ho Pán Bůh k sobě povolati ráčí. Přigda do kláštera vykřeslil holý svau na zemi podobu hrobu, a řekl: »Zde na tomto místě mne pochovajte.« Za řeč nigaž se pravdě nepodobola, an Josef vsedl cirkonj obřady až do středy svatého týždne osobně konal. Ale ve středu ulehl nemoc geho zmáhala se a rychle vsedku sílu geho stráвила. Když po dlouhém vntřením konečně k sobě přišel, pravil: »Můj Ježíš není k upro-

ffenj, gá nemohu na něm niťteraf, oť gsem prošil, obdržeti.« Dť ale prošil, žůstalo tagemstrojm. Kdňž se hodinka geho přiblížila, prošil o swátosti umjragjcich, kterěz s nenywěťssj wraucnostj přigmul, a na to rozlaučil se s přjto-
mnými sestrami a usnul w Pánu we čtwrtel po welikonoci, roku asi 1236. Pochowán gest na mjestě od něho wykázaném. Po některém čase rozkázal arcibiskup Koljnský, aby do klá-
stera Steinfeldského přenessen byl. Učkolí gž 7 neděl w hrobě ležel, nalezen byl beze wssého porussenj. Sběh lidu při té slawnosti byl welmi hlučný, a Pán Bůh wywoleného swého tjm oslawiti ráčil, že mnozi choťj a nemocnj při té přjležitosti náhle auplného zdrawj nabylí.

Rozgjmánj.

Blahoslawený Hermann Josef Rodičku Boží od nehautlegssjho dětinstwj s nenywěťssj wraucnostj ctil a synowskau důwěru k nj po wssedňnj dni žiwota swého chowal; za to ale také byl od nj nadán neobyčejnými milostmi.

D neopominť dusse křestanská každodenně s nábožnostj k nj se modliti a důwěru w ni klásti, neb gestť ona skutečně matkau twau. Neboť an gednorozený Syn Boží nenyblahoslawenějsj Pannu za matku si wywoliti a w gegjm nepossťworněném těle člowěčenstwo na se wzjiti ráčil, učiněn gest oprawdowě bratrem nassjm a následowně stala se Maria matkau nassj. Wzpo-

meň na slova Páně, kteráž na kříži pně k mi-
láčkovi svému Janovi pravil, řka: »Má matka!
« W osobě pak Jana wyrozumjwá se celé
člowěčenstwo. Když tedy Maria Rodička Boží
nassj matkau gest, proč bychom gi nemilowoli
eo matku swau? proč bychom nebrali k ni au-
točistě w zármutku a nedaufali, že ona bude
stjtem nássim a orodownicí u syna swého Je-
žíše Krista Pána nasseho? Pakli ale Maria
matkau nassj gest a my synové gegj, záslussno
gest, abychom také k ni se měli, gako zvedené
djtj k matce své se chowaji, poslussni totiž a
wděčni gsauce, a upřímně wždy gi milugjce. Wy-
nasnaž se, dj sw. Bonaventura, matku Páně we
wssem gako dobře zvedené djtě následowati, po-
kud sja stačí: pak také bude ona tobě prawau
matkau, přispěge ti, dítu svému, ku pomoci,
wyslssj žádosti twé a uweđe tě konečně do
wěčného blahoslawenstwj. Ona miluge tě wjce,
dj tentýž swatý, nežli tělesná matka twá. Zdrá-
wa buď milosti plná, Pán Bůh s tebau, po-
žehnaná ty mezi ženami. (Luk. 1, 28.)

»Ženo! an syn twůg — an matka twá.«
(Jan 19, 26, 27.) »Přistuptež ke mně wssični,
kteřj mne žádostiwj gsťe, a od plodů mých na-
plňte se.« (Sirach 24, 26.)

Modlitba.

Synowstau lástkau a nepřistssj taužeb-
nostj wzdychám k Tobě, ó Maria, matko má.

Kéž bych Tě náležitě milowati mohl! Nauč mne, neposkvrněná Panno, ať bych Tebe slusně ctíti měl. Š by w plamen se roznítla dusse má, ať by horaucj k Tobě láskou zetlelo tělo mé! Š by mysl má Tebe dle důstognosti Twé ctíti, srdce dle wýborných wlastností milowati, dusse má dle powinnosti Tobě slaužiti mohla, ó Maria! To budiž zaměstnáním života mého! To mi, prosím, na Synu swém milostiwě wyžádej a wymož. Š milostiwá, ó přjwětiwá, ó přesladká Panno Maria! Amen.

Dneš se také swětj swátek: W Africe sw. Epiphania, biskupa, Donata, Rufa, a třinácti giných mučednjů. — W Siliicii sw. Kalliopia, mučednjka, kterýž na kříž přibit byl. — W Nikomedii sw. Cyriaka a desjti giných mučednjů. — W Alexandrii sw. kněze a mučednjka Polensia. — W Rimě sw. Hegezippa. — We Weroně sw. Saturina biskupa. — W Syrii sw. Alfraata, paustemnjka, kterýž wjru katolickau mnohými zágraty proti Arianům, kacířům hágil a m. g. sw.

8.

Život bl. Alberta.

R. 1814.

Albert narodil se roku 1150 w Kastro di Gualteri, w biskupstwji Parmenském. Rodičowé geho pocházegjce z rodu urozeného dali syna ať se slusselo wšelikému umění a wědám učiti, kterýž i ostromtipností swau a rozumem w krátkém čase wšlechtý spolužáký swé daleko předčil. Dle zwláštnej swé náklonnosti k bohoslowji odebral se do kláštera Mortarienského, kdež wraus

cnau nábožností, neljčenau pořadu, srdečnau upřímností a tichostí lásku všech spolubratří v takové míře sobě získal, že již roku 1180, nedlouho po složeném slavném slibu za převora vymolen byl. Když pak aťžad tento po několika let s neunavenau bedlivostí a s velikým prospěchem zastával, povolali ho na stolicí biskupskou do Vercelli, an mu teprve až 35 let bylo. Albert gsa pokorného ducha a ve svých žádostech skromný, zpěčoval se všemožně přigmauti důstojnost tuto a teprve rozkazu Lucia Papeže se podrobil. Že se osadníci Vercellensští v biskupovi nesklamali, o tom gsau důkazem vesškerý skutkové geho On vykonával vždy sám osobně vesšedny služby Boží a to s vraucností, gjž nířdo neododal; on sám také kázával slovo Boží, a slova geho nadchnutá horaucí láskou k Bohu pronikala srdce i nezatvrzelegššich hřššníků. Bohabognost rostla vůčihledě. A řdyž někdy někoho pro hřššný život kárati a k polepššeni napomínati měl, tať důtklivě to činjal, že žřďka řdy cje svého se minul. Stegnau láskou nakloněn byl k chudým i bohatým, k sprostým i wznesseným, aby vesšedněm vesšedě býti a vesšed k spasení přivesti mohl. Chudí měli v něm zvolášštře štědrého a dobrotivého otce, řternž s láskou k nim na sebe byl přjšný, v gjdle a pití střďdmý, v oděvu sprostý. Od zlata a od hedwábí nepřššlo nířdý nic na tělo geho. — Co tať se uhospodařilo bylo djeim gměni chudých, a dje

lem obracoval se na založení nových a na ozdobení starších kostelů, a na oslavení služeb Božích. — Kdož oplývá zbožím a statky, gest toliko od Boha ustanoveným správcem nad gměním svým, a následowně co činí dobrého, to mu negde z vlastního, nýbrž gen z pügčeného. Protož i Kristus Pán poukázav na wdomu poslednj haljř do pokladnice chrámové ochotně kladaucj, řekl: »W prawdě pravím wám, že wdowa tato chudá wjce uwrhla, nežli wssični ginj. Nebo wssični tito z toho, což jim zbýwalo, dali dary Bohu, tato pak z toho, čehož se jí nedostává, wssedku žiwnost swau, kterauž měla, uwrhla.« (Luf. 21, 2, 4.)

Dstatně wychwaluge se na Albertowi, že byl welmi maudrý, w gednání opatrný a w cirkewnjm i w zemském práwu nad mjru zběhlý; že byl pewný a obezřetný hagitel práv a swobod cirkewnjch, wssj nesprawedlnosti a nepravosti auhlawnj nepřítel, a utištěného a potlačeného nehwtěšj zástupce. Geho poctiwost a sprawedliwost gehu we wěcech, gak duchownjch tak i swětšlých obratnost a zběhlost byly na slowo brány; sám papež Kliment III. a cjsar Bedřich ryssobradý swé newole gemu k rozsauzení dali, gehu nálezu we wšem bez wýminky podrobiti se slibugice. Dwadcet let spravowal Albert biskupstwí swé ku spokogenosti wssedch osadnjků, řdnž ho prozřetedlnost Boží ginam powolati ráčila.

Toho právě času umřel Monacha patriarcha Jerusalemského, a že pověst o svatosti a dokonalosti Albertově až do Syrie pronikala, usnesli se duchovní a světszí páni geg na místo nebožtíka dosaditi. Innocenc III. uwáže, že pro osadu tuto nelze naléztí muže nad Alberta obratnějšiho, dokonalejšiho a horlivějšiho potvrdil wolenj to (1204.) Albert ale, genž se dříwe byl zdráhal dosednauti na stolicí biskupskou we Vercelli, i nynj w tu důstognost pod rozličnými wýmmluwami uwázati se nechťel. Tu mu ale swatý otec psal: »Že Kristus Pán, genž w oněch tragich pro wykaupenj nasse tolik práce a strastj byl podstaupil, toho zagisté zasluhugé, aby také služebnjš geho na se kříž wložil, a nezpěčowal se z wděčnosti pro něho trpěti, což on prwé pro služebnjka swěho byl snássel a trpěl. Kdožby, pišse pak dále, medle neopustil wšse zemské zboží pro něho, o němž wjme, že pro nás s nebe na zem sstaupil? Kdožby nepoložil duffe swé za něho, kterýž duffi swau za nás na kříži wypustil? Chcemeli tedy odplatiti gemu za wšsedka Dobrodinj, která učinil nám, nesmj nám brániti ani sauženj, ani aužkost, ani smrt, ani mež ofusiti kalicha utrpenj, kdýž toho potřeba a užiteš žádá. Uzawřeli-li gšme choditi, gakž on chodil, nesmj nás nic, ani potupa, ani osjdlá, ani nepřátelska zuřiwost, držowati následowati šlépěge Geho, s Njm trpěti a s Njm též do králowstwj nábesčeho wjiti. Wjme, že srdce geho tiché bylo, kdýž

mu gizlivj gazňťowé spjľali, že synem gest te-
 řařowým, že gest pigákem a hřjssnjřu přjtelem,
 wjme, že řdož ř Njm chlěb gřdal, proti němu
 powřstal; wjme, že trpěľiw byl, gřa upľiwán
 poličťowán, trnjm řorunowán a řonečně uřři-
 řowán. A ty byř řtworiteli řwěmu se upřjal; ty
 byř řdráhal se přewřjti břemeno cřřkwe řerusa-
 ľémsřé, řterauř on řřwj řwau wyřaupil? Pařli tebe
 řa nářtupce wřwóliti ři rářil, řdaliř neuwářeř se
 w řěřictwj geho a newřbudjř řemeno mřřtwěmu
 bratru, řterňř řnad řřřze tebe řće w řemi puto-
 wánj řwěho řjmě řwangelium rozmnořowati...
 řřřstup to, abyř pro řěho řracem se wřhňbal
 řenř řj, že pro tebe řnářřege uřřál, (řř. 1, 14.)
 a řenř od řhůze umřlen, řosařil se okolo řo-
 řiny řřřřé u řřudnice. (řan 4, 6.) řřřstup to,
 abyř pro řěho boleřtem se wřhňbal, o řěmř
 wřř, že pro tebe boleřti řnářřel a řám uřřř pro-
 řořa wola: ř wř řřřřřřni, řterjř řřřete řestau,
 řozorugte a wřřte, gestľi boleřť gařo boleřť mř;
 a že o řobě w řwangelium řj: řmutnář gest
 řusse mř, až ř řmřti. (řar. 14, 34.) řřřstup
 to, abyř pro řěho řřřachu se wřhňbal, řenř
 o řobě řj: řážen a řřřřeni přřřřřlo na mne
 (řalm 45, 6.) a o řěmř w řwangelium řřeme:
 že řočal ľeřati se a řeřřľiw býti. (řar. 14, 33.)
 řřřstup to, abyř pro řěho řřudobě se wřhň-
 bal, řenř pro tebe řař řřudňm uřřněn gest, že
 u řřoroka řj: gř pař řřem řřudň a boleřť tr-
 pjcj; (řalm 68, 30,) a w řwangelium: řřřřř
 řaupata magj a řřáci nebeřřřj hňřřřa: ale řyn

člověka nemá kdeby hlavy sklonil. (Luk. 9, 58.)
 Odstup to, abyš pro Něho auzkostem se vyhýbal,
 we gměnu Gehož prorok dj: Semřjn gest
 w mně duch můg, we mně zkformautilo se srdce
 m; (Žalm 142, 4.) a Genž sám o sobě pravj:
 Gá sám křtem mám křtěn býti, kterať gsem
 saužen, dokawade se newykoná. (Luk. 12, 50.)
 Odstup to, abyš pro Něho nauzi se vyhýbal,
 kterýž pro tebe hlad a žizeň snášel, gaťož
 o tom prorok wyprawuge, řka: Dali mi za po-
 krm můg žluč a w žizni mé napágeli mne
 octem. (Žalm 68, 22.) I sw. Ewangelista pišse
 že gemu na křži wolagjicimu: »Žiznjm!« po-
 š myrrhau a š žlučj smjssený qd katanů ocet
 dán byl.«

Tento list přemohl odpor pokorného a
 skromného Alberta. Teď se wjce nezpíral, aniž
 se lekal gake práce, aneb gakeho protivenstwj
 pro Wykupitele swého, nýbrž srdečně taužil i smrt
 pro Něho podstaupiti. Než se na mjesto powo-
 lánj odebral, opatřil gessťe biskupstwj Bercellensté
 a pať přes Řjm, kdez od sw. otce pallium, pra-
 womocnost papežského legata a mnohé swobodny
 pro cirkew Jerusalémstau obdržel, a přes Janow
 do Syrie odplaul.

Mezi tjm zmocnili se Saracené opět swa-
 tého města Jerusaléma. Albert nemoha tedn
 tam se usaditi, odebral se do Ptolomaidn a od-
 sud spravowal swé biskupstwj š takowau mau-
 drostj a obežřetnostj, že š u osadnjků náklonnost

a lásku u pohanů ale a Saracenů dobré gméno a vážnost získal.

Neyprvnějšj starostj geho bylo zaopatřiti sobě auplnau známost o stavu křesťanské cirkve w těch krajinách, gakby ale utištěnému křesťanstvu nejlépe pomoci se mohlo, brámal vždy radu s Bohem na modlitbách svých; a ne nadarmo. Bůh osvědčoval geg milostj svou a požehnal pracem geho, tak že přičiněním geho drahné množství odpadlců do lůna cirkve se navrátilo, wrtkavj se upewnili, hříchové a zločinové mizeli, bohabognost se rozšiřovala a rostla. A tak náhlé změně přisojvaly mimo milost Boží na neuvěřj horlivé řeči a kázanj geho. W nich napomínal důrazně věřjcích, aby hříchů se vystřjhalí, a kdž buď ze zlého amyslu aneb ze slabosti byli do hříchů padli, rychle se káli, dokládaje, že nebezpečno gest pokánj od gednoho swátku k druhému aneb dokonce až k hodině smrti odkládati. Tato opětaná napomínánj swatého patriarchy tjm byla aučinnějšj, tjm požehnanějšj, an vlastnj geho život bez auhony byl a pln milovánj Božjho. On i nynj zachováwal tuhou kázeň, na kterauž již we Vercelli uvrhl a w službě Boží si libowal; i nynj býwal štjtem utištěných, hřjssnjků pak a zlosynů stálým karatelem, a i nynj ochotně se každému k službě propůgčowal, kdož pomoci geho byl potřeben.

Gak wýborně známý mu byly cesty k bohabognosti a ku věčnému spasenj medaucj! do

kazugi zákonu, Karmelitánům na snažnou prosbu Brokarda přemora gegich předepsané, kteréž oni až po dneš zachovávali. On také rád putoval na horu Karmel, a kdykoli tomu auředni práce domolovaly, slaužjwal tam Pánu Bohu w saukromné tichosti, w modlitbách a w postech.

Albert nepožjwal po celý život swůg ani dost krátkého pokoje, neb měl téměř bez přestání zápasiti s rozličnými nepřáteli, kteříž na něho zanevřeli; buď že pro hřichy od něho byli káráni, buď že leš a sláwu aména geho mu záwiděli. Geden z nich, byw gednau pro neřádný a prostovášný život důtkliwě káran, zapřisáhl se w hněwu swém, že se hrozně pomstí a i strassliwě aumysl swůg wykoná. Když to-
 tiž biskup na den powýšsenj swatého kříže w rausse biskupském slawný průwod do kostela wedl, prodal se onen padauch k němu a w zúřimosti swé dýkau geg proklal a zavraždil. (1214.)

Rozgjmánj.

S mnozi gsau mezi námi, a snad, wíce než bychom si pomyslili, kteříž také gako onen padauch, co bl. Alberta zavraždil, sněsti nemohau, když ge na pokléšty gegich pozorný činjme, aneb aby se napravili, napomjáme. Tu i hned se durděgi a hněwagi, ano i pomstu obmýšlegi, tak že o nich se řjci může: že nenáwidj trestagi-

cjho, a toho, genž mluj dofonale w nenáwisti magj, (Amoš 5, 10.) a že gen chtěgj; aby se k nim mluwily wěci ljbé. (Isai. 30, 10.) Uch ti bjdnj newědj, že ten gediné mým přjtelem, kdož mne na wady mé činj pozorna a nikoli ten, kterjž mi pochlebuge a w hřjssjch mne utwazuje. Kdžž tē někdo na sřwornu w twáři učinj pozorna, aneb na něgakau wadu w oděwu, an gaké tu wzďawáš djky: proč medle těžce neseš, kdžž na wěci mnohem důležitěgřj připomjnán býwáš? Kdo nakládá s tebau upřjmněgi, ten-li, co ti newědomě běžjcjho w propast wýstrahu dárwá, za tebau wolá, abyš se nawrátil, ano i nářilně od frage odtahuge: čili ten, co wida tē w prohlubeň padagjcjho gestě popuzuge, abyš gen běžel, že gistá cesta a konec pěkný? Co mysljš, že bez hřjchu gřj, že nepotřebugeš napomjnán a warován býti, že sám sobě dosti mawdry gřj? mysljš, že widjš wšse, což zlého na sobě neseš, že kažďau uedofonalost swau znáš, a že nenj do tebe, cobj káranj zasluhowalo? Ž wěž, že gakó nemůžeš twáři swé widěti, tak že také ti nemožno wěřterj mraw a nedofonalost swau znáti. K tomu zapotřebj gest giněho ofa, genž by na tebe se djwalo, skutky twé widělo; a djšli, že bez hřjchu gřj, — lhářem gřj, dj Kristus, a hrdým zpozďilcem. U protož nepokládey to za zlé kněžjm wrchnostem, rodičům, hospodářům a t. d., kdžž tē na pokléřky twé pozorna činj aneb tē pro ně káragj; alebrž raděgi odewři gim řdce swé a hluboko pogmi slowa

gejich a hled, abyš život swůg tať napravoll, aby budaucně do tebe nic wjce ku káranj nena: ležali. Z dj proto pismo :

»Kdož miluge kážen (wňstrahj), miluge uniě: nj: kdož nenáwidj domlaumánj, nemaudrň gest.« (Přisl. 12, 1.)

»Chudoba a hanba potká toho, kterňž opauští kážen (nedá se wňstrjhati): ale kdož pomoluge tomu, kterňž ho tresce, oslawen bude.« (Zutěž 13, 18.)

»Dobré gest káranému ukázati na sobě po: kánj; nebo tať utečeš dobrowolného hřjchu.« (Sirach 20, 4.)

»Muž hřjssuň wňhýbá se trestánj (domlau: wánj), a po wůli swé nalezne srownánj (po swé hlawě zákony wňkládá).« (Zutěž 32, 21.)

»Což tedj učiněn gsem wassjm nepřjtelem prawdu wám prawě? (Gallat. 4, 16.)

»Kdož domlaumá člowěku, potom mílost nagde u něho, wjce nežli ten, kterňž gážněm lahodným oklamáwá.« (Přisl. 28, 23.)

»Lépe gest od maudrého býti trestánu, nežli bláznů pochlebenstwjm zklamánu býti.« (Sirach 7, 6.)

Modlitba.

Wšemohaucj wěcný Bože, genžto náš ústw služebnjků swých na pokléstj a na hřjchy nasse pozornj činjš, a sám náš tať nemocmi, neau: rodau, drahotau a ginými nehodami stjháš, aby

chom se we wjru tělesnosti a swětáctwj zpamatovali: račiž, prosíme, milostiwě srdce nasse obměčiti, aby kázeň Twá, kterauž náš napomínáš a wodíš, na zmar nebyla, nýbrž abychom poznawšse swau nehodnost na pokání se dali, život swůg napravili a hodny se učinili zaslibených Kristowých. Genž gfi žiw a kralugeš ic. Amen.

Tentýž den:

Život sw. Gualtera aneb Waltera,

opata.

R. 1214.

W kragině Wimeské we Francauzsku leží weš Audainville aneb Ainville nazwaná, — rodinné to místo sw. Gualtera, čili Waltera. Gualter gsa od rodičů časné k bázni Boží a k učenj přidržowán, a mage hlavu wtipnau, přewyššil w krátkém čase wšecky swé spolužáky. Když přišel do let mládeneckých, opustil domow a přibuzenstwo swé a putowal k rozličným mistrům a učeným mužům, kdežto, což u nich pozorowal pěkného a dobrého, sobě přivlastňowal, zdokonaluge dle učenosti gegich maudrost swau. Tjm nabyl znamenitého umění a gsa pro ně daleko široko znám, zarazil na rozličných místech školy, w nichž s welkau pochwalau a s wětšim gessťe prospěchem malé i velké žáky vyučowal.

Co tak sobě uměním slavného gména do-
býval, dotkla se ho náhle milost Boží. Neb
obrátilo gedenkrate oko dussewnj do srdce swé-
ho, počal se obáwati, že chwála lidská zrať geho
zaslepuge, dussi marnau wysokomylnosti kážj, a
že ze wsseho toho, což posud byl konal, před
twářj Boží welkého zisků nemá aniž miji bu-
de. — »Gednohoť gest zagisté zapotřebj: hledati
totiž nejprw králowstwj Božjho a sprawedlnosti
geho; což gest také platno člowěku, aby wssečen
swět získal, a dusse swé by škodu trpěl?«
(Mat. 16, 26,)

Čemi a podobnými myšlénkami se objrage
uzamřel konečně odřjci se swěta, a někam do
kláštera wstaupiti, gakožto do gistého přjstauu
budaucj naděge. Počal tedy zklaušetj sebe,
zda liby tuhé klášternj žiwobytj snesl: mrtwil
tělo tuhými posty, odjwal se w hrubý šat,
přebděl mnohau noc na modlitbách a ginať ge-
stě se na žiwot klášternj připrawowal. Gsa
tak nynj galsi otužen k snášení kážně řeholnj,
wstaupil do kláštera Rebbacenského ldež odře-
knuw se wsseho zboží a statků, wyswélékl oděw
swětšlý a s ním i starého člowěka se skutky
geho, a počal býti člowěkem nowým, člowěkem,
genž stwořen gest w sprawedlnosti a w swatosti
prawdy.

W tom čase usnesli se někteří mnissi, že
blíž Pontisaru nowý klášter založí, a tam wrau-
cněgi a uwrjmněgi Pánu Bohu slaužitj budau
než byli posud činili. A ti uslyšawše o swa-

tém a neauhonném obcowánj Ůualter, wywolili ſi geg za opata, čemuž se on také konečně, ač bezděky, podwolil. Čjm wětſſj byla důstojnost, tjm wíce hleděl Ůualter k wyšſſj dokonaloſti ſe pomzněti. Z wykonáwal co nenauplněgi powinnosti ſwého powolánj a aby ſnad giným káže ſám nebyl zawržený, přemáhal tělo ſwé a podrobował w ſlužbu. On nebyl žádným ſtranným, aniž nepochlebowal hříſſnjkům. Dobří welebili geg pro wldnost a přiwětíwost, zlj ale ſtrachowali ſe geho přjſnosti. On nebyl ani w ſmjchu rozpustilý ani w žármutku mrzutý; on ſe neweſelil přjliſ w ſtětſtj ani w neſtětſtj přjliſ ſe nermautil. Také oděw geho byl ſproſtý ſice ale wždy pořádný a číſtý, ſlowem zachováwal we wſſem prawau mýru.

Řeč geho býwala wždy gaſná, rozmluwa přjgemná, a kdýž kázał, zdálo ſe, že miloſt Boží z úſt geho ſe rozplýwá: učenj a ſproſtj ſlyſſjce geg, nemohli náramnému podíwenj a hlubokému pohnutj ſe ubrániti, načež pať ſtrauſſenost ſrdce náſledowala a poſánj. Co do těla byl Ůualter poſtawy welké, twáři uſſledhtilé, wzežřenj téměř angelſkého a tak dobře uměl ſ každým zacházeti, že bohatj a urozenj geg co důſtogněgſſjho ctjwali, chudj ale, ku kterýmž nad mýru ſtědrý a dobrotiwý býwal, geg za ſebe rovného držíwali.

Alčoli Ůualter byl mužem wýborným a welmi blaženě na wſſech ſtrany aučínkowal, nicméně ſ ſebau a ſ pracj ſwau předce ſpokojen nebyl. Stále na myſli měl, že weliké přj-

liš břemeno na se uvalil, že spravování duší
 gest umění těžší nad osvědka jiná umění, že
 bude mítí gednau z ovčiček svých aučty klásti
 a z každého gegich pokléstku odpowjdati. Už-
 kosti a strachem stisněn opustil tagně klášter a
 wstaupil do řádu Kluniacenského, tenkrát pro
 wýbornau kázeň a učenost audů svých daleko
 široko slavného. Wšak nebylo mu dlaubého
 pobytí zde přáno. Pokora a nábožnost geho,
 gaž i ostatní ctnosti rozněsly se brzy po celém
 okolí. Bratři kláštera Pontisarského uslyšawše,
 kde opat gegich přebývá, žádali arcibiskupa Ro-
 tomagenského (Rouen), aby ho k nawrácení při-
 nutil. Gualter wyššího rozkazu poslussen na-
 wrátil se sice, ale po krátkém čase w gedné
 kryptě blíž kláštera se ubytowal, a tam w tuhé
 kázni žiwot trávil. An ale i zde od lidí po-
 koge neměl, o radu a pomoc w záležitostech
 duse i těla k němu přicházegjich, opustil i toto
 místo a blíž Furona na ostrůwku, kdež kostelječek
 ku cti sw. Kozmy a Damiána nacházel, se usa-
 dil. A wšak gaž nemůže swětlo na swjcnu
 skryto býti, ani město na wrchu, tak také ne-
 mohl se Gualter ukrýti. Dbywatelé města, mezi
 nimi i duchowní osoby, zpozorowawše swaté obco-
 wání přichozjho paustewníka, geho pokoru, mau-
 drost a stálé obírání se s Bohem, hrnuli se k ně-
 mu zástupně hledagjce u něho útěchy, posíly a
 maudrosti, začej mu hogné přinášjwali dary;
 což i hned mezi chudé rozdal. Gednau stalo
 se, když wše již rozdáno bylo, že gestě by byl

rád gednomu chudému almužnu udělil, ale nemage, čimby mu pomohl, dal mu knihy své, aby gda ge zastawil, a penjze k své potřebě obrátil. Gindy dal i swrchnj oděw chudému, raduge se z toho, že w chudém člověku Krista přiodil.

Mezi tym dowěděwssse se bratrj Pontifarsstj opět, kde opat Gualter se nachází, poslali k němu posly, prosjce, aby přigda spráwu kláštera přewzal. Snažnými prosbami přemoužen i tenkrát se nawrátil; po krátkem ale čase putowal do Řima, prose sw. otce Řehoře VII. aby geg auřadu opatského sprostiti ráčil. Než sw. otec wida, žeby Gualter byl mužem učeným, spravedlivým a maudrým a že milost Božj na něm spočjwá, oslyssel žádost geho, ano přikázal pod trestem cirkewnjm, aby bez dowolenj wjce z kláštera neodcházel, w gehož spráwu řizenjm Božjm se byl uwázal. Posilněn tedn požehnánjm aposstolským, nawrátil se do kláštera a slowy a skutky duchownj bratry k dokonalosti křesťanské wzbuzowal. On byl wliďným a přjwětivým ku ctnostnému, ku kagjcju dobrotivým a milosrdným, ostrým ale a přjsným k těm, kterjž hřjchy a nesprawedlnost swau wymlauwali. Z neassetril z lásky ku sprawedlnosti nikoho, ano i knjžatům i wsselikým giným osobám důstojným upřjmně to wytykáwal, když se něgaké nesseslechetnosti byli dopustili, nedbage zdali přjzeň anebo zássť mu to poneše. Slowa Páně u proroka Ezechiele: (13, 5.) »Nemstaupili gste

naproti, aniž gste nepostavili na odpor ždi pro
dům Izraelský, aby ste stáli v bogi v den Ho-
spodina,« tolik účinkovala, že jedině slávu
jména Božího na mysl i na oči měl, gi
všš silau rozmnožovati usiloval a proto se
domníval, že vsselíkému hřichu vssemožně brá-
niti musj. »Ne nám, Hospodine! ne nám, ale
jménu svému den slávu,« (Žalm 113, 9.) bylo
mu heslem vsskerého smyslenj i gednánj. On
proto nic nedbal ani na chválu ani na potupu
lidstau, ano aby chval vssech vssel, cokoli
dobrého do sebe měl, bedlivě před lidmi ukrý-
val. Gedině komůrka byla svědkem bděnj, mo-
dliteb, postů, bičování a ostatnj kagjcnosti
geho; a kdžž almužnu dával, stávalo se to
také co možná tagně, aneb na takový způsob
aspoň, aby se nezdálo, žeby od něho pocházela.
Tak f. p. dhtě gedenkrátě znamenitau sumu pe-
něž chudým dáti, povolal dva dobře známé
kněze, řka: »Že obdržel od jednoho dobrého
přjtele sumu peněz pro chudé, gelikož ale newj,
gať a toho by měl podělit, že prosj, aby ty
penjze wzawsse, podlé ljboští a dobrého wědomj
chudým ge rozdali. Podobně ukrýval posty
swé a ostatnj skutky kagjcj tak, že bratři ani
nepozorowali, že tužšj než oni život wede. Ge-
den toliko bratr, kterýž mu podtagj mjesto au-
prawných pokrmů nespřostěgšj strawu a mjesto
wjna čistau wodu přinassjwal, o tom vssem wě-
děl. Takto zachováwal zagisté na wlas přifa-
zanj Pána, řkajcjhо: »Pilně se warugte, aby ste

spravedlnosti své nečinili před lidmi, (s tím úmyslem) aby jste byli viděni od nich. (Mat. 6, 1.) Když dáwáš almužnu, učin, ať neroj levice tvá, co činí pravice tvá, aby almužna tvá byla w skrytě, (tutéž 6, 4.) a když se budeš modlití, wchdi do pokojka svého a zawra dwěře modliž se k Otci svému w skrytě.« (Tutéž 6, 6.) W tuhé kázni w službě Boží a w správě kláštera sestárł Gualter, sja geho tělesná wůčihledě mizela, duch wšak geho byl geště bystrý a čilý, tak že se sw. Pawlem řici mohl: Když jsem nemocen (mdlým na těle), tehdáž silen jsem. (II. Kor. 12, 10.) W poslednj wšak půst čtyřicetidennj byly posty a bděnj a ostatnj kázeň nad mjru tuhá, wšecku předesslau daleko přerossugje. — »Na kwětnau neděli,« tak piše geden ze žáků geho, »tak lastawě s námi rozmlauwal, gako by se od nás laučiti chtěl. W ten také den pogeł s námi na nassj žádost — posledněkrátě. Z gitra druhého dne zpjwal Mssi swatau, a tu počala gjm weliká zimnice lomcowati, sja tělesná mizela. . . . Před odchodem svým powolaw nás, gež byl otcowsslau lássalau milowal a w bážni Boží wychowal, žádal o poslednj pomazánj. Z sso se k němu s průwodem a byl zaopatřen; nato poljbil nás každého a když s neyhlubssj wraucnostj k ukřižowanému Kristu se pomodlil, učiněn gest awčasten swátosti wykaupenj nasseho.«

»Mezi tím zarmautili gsme se nad nastáwagj a gístau smrtj muže Božího, bogjce se,

aby geho aumrtjím klášter náš a kázeň řeholní
 w zkázu nepřissly. Tu náš gessťe gednau wssedň
 k sobě swolal, takto k nám wece: »Nermutte se,
 synáčkové moji, a netruchlete příliš nad smrtí
 mau. Důvěřugte se w Boha, wssednu starost
 swau na něho uwrhugjce, neboť on starost o
 wáš mjtí bude. Kéž se láska Boží we wáš
 upewnj, abyšte byli sworní a wespolek se co
 bratři milowali. Budeteli se wespolek w Pánu
 Bohu milowati, wěztež, že we wáš we wssedň
 Pán přebýwati bude. Blížeť gest, gať žalmista
 dj, Hospodin wssedněm, kterjž geg wzhýwagi
 w prawdě, a wůli těch, kterjž se ho boji, učinj a
 prosbu gegich wyslyšj. (Žalm 144, 18. 19.)
 Neutrhugete sobě wespolek, neboť utrhači a po-
 mlaumáči gsau u Boha w nenáwisti. Neodstu-
 pugte od swatého předsewzetj, nečinťe mezi sebau
 roztržky ani se neřidťe rozkazem lehkomážných
 lidí . . . Setrwáteli gaťo až posud w pokoře,
 w swornosti a w lásce, opatři Hospodin dům
 wáš wěrným hospodářem, kterjž wáš mjr-
 něgi než gá opatrowati bude.« Těmi a po-
 dobnými řečmi hleděl stařeček potěšiti náš. Pak
 wezma stolu a berlu opatskau náš rozhřessil,
 požehnal a do ochrany Boží poručil. Na ze-
 lený čtvrtěk prawil k bratřím, kterjž byli okolo
 něho: »Ciž nebudu déle mezi wámi dljtí; ne-
 boť zjtra dle wůle Boží odeberu se z tohoto
 swěta.« Na welký pátek přigjmal swátost ol-
 tárnj a k večeru duffi swau swatau wnpustil.«

Rozgymánj.

Swatý Walter káráwal bez rozdjlu každého, genž nesprawedlnost a hřichy páchal. Lásku k Bohu a starost o spasení duši nutily ho k tomu, neboť věděl, že za ně na saudu Božím odpovídati bude. — Ten příklad mělby' každého k podobnému gednání porýzbuditi, gemuž časem i věčná blaženost bližního svěřena gest. Gedenkaždý mělby' bratra blauidjeho napomínati, aby se odwrátil od bezbožnosti své a od cesty své bezbožné a žio byl. Snad tě uposlechne a zachráni duši svou a Hospodin nebude krve jeho wyhledáwati z ruky své, protože mluvil gfi mu, aby se odwrátil od cesty své bezbožné. (cf. Ezéch. 3, 18. 19.) Ady gať mnohý ted w hřissich zatwřelý člověk bylby se stal mužem sšlechtným a dokonalým, kdyby hned při prwnjm pokléstu napomenut a pokárán býwal. Tenkrát bylo srdce jeho měkké wšeho dobrého schopné, ted ale sestaralo se w hřissich a pro ctnost mštečka wice w něm není. Lěky neprospjwagj, když rať gíž po celém těle se rozežral a rána, která počátečně mohla zahogena býti, gest ted příčinou smrti. Tak také zahynau mnohé duše, krowj Kristowau wykaupené, kteréž spaseny mohly býti, kdyby rodičowé a hospodářowé nebyli při prwnjm klesnutí a hřichu škrz prsty hleděli: tenkrát mohli gíš škrz udušiti, a nechtěli; požár darmo hasiti budou; ó by to nebyl požár ohně věčného! A co

pautáwá toliť gazyl gegich, že mlčiwagj, bytby i ta nenwětsšj pohorssenj widěli? Gest to bážen, aby přjtele neurazili, aby se o přjzeň někteřé wzácné a mocné osoby nepřiprawili, aby o zisť gakysj nepřissli, aby neupadli w nenáwist zlych lidj a t. p. Tito nemilosrdnj lidé widj bratra běžeti w záhubu a newarugj ho; widj, že pádj u wětnau žkazu a nezadržugj ho. Bogj se z ohledů lidských w twář mu odpjrat, ale poskutně, řdyž toho neslyššj, drau gměno geho a iista swá hřichy geho si vyplakugj. Gaká to bezbožnost, gaká ossemetnosi! báti se člověka, kterýž bez wůle Božj ublžiti nemůže, proto že dobře s njm nakládáme, a Boha se nebáti, kterýž tělo i dussj zatratiti může! gaká to zpozdilost a gessitnost se strachowati, abychom nepřissli o zisť marný, ale o wěčné blahoslawenstwj auzkoť nemjti! — Wy tedy předstawenj, hospodářowé a rodičowé wězte, že an nad dussmi wám swěřeními gste ustanoweni správci, že Bůh dusse ty od wás žádati bude, a že přjsné aučty budete dáwati ze wssěho toho zlého, kterémuž gste mohli zabrániti a nezabranili gste. Wězte, že na saudu wětném nic wám neprospěge wýmluwa, že gste se báli nenáwisti zlych lidj aneb pronásledowánj hřjssnjšů; tenkráté budau na wás žalowati wssični lidé: gedni, že utwrzeni byli w hřjssjch, an káráni nebyli, a druzj, že přjkladem nekáraneho hřjssnjša se horššili. — Co ale stane se s těmi, kteříž zlému negen nepřekážj, nozbrž přjležitoť k njm dáwagj a ponaučagj?

Gim zagisté lépe by bylo, aby se byli nenarodili.

»Medáwen synowi wůle za mladu a nepřehlžden obmyšlenj (wýstupků) geho.« (Sirach 30, 11.)

»Zhřessil-liby proti tobě bratr twůg, gdi a potresci ho mezi sebau a gjm samým; uposlechl-liby tebe, zjiskal gš bratra swého. Pačliby tě neuposlechl, přigmi k sobě gessťe gednoho aneb dwa, aby w ústech dwau aneb třj swědků stálo každé slovo. Pačliby gich neuposlechl, powěz cjrkwj: gestliže pač cjrkwě neuposlechně, budiž tobě gako pohan a publikán.« (Mat. 18, 14 — 17.)

»Bratřj, byl-liby i zachwácen člowěk w něgakém hřjchu, wy, kterjž duchownj (dokonalegšj) gste, učte takowého w duchu tichosti, prohlédage každý sám k sobě, aby snad i ty nebyl pokaušjn.« (Gallat. 6, 1.)

»Hřessil-liby (bratr) zgewně, potresci ho slowy, abyš neměl nad njm hřjchu.« (II. Mogž. 19, 17.)

Modlitba.

Gworchowaný wěčný Bože, Dče náš ney-laskawěgšj! Ty gš dle nesmjrné milosti a neobsáhlé maudrosti swé nám synům swým usta-nowil duchownj i swětské wrchnosti, aby náš we aménu Twém k časné i k wěčné blaženosti wedli. Z prosjme pokorně, račiž ge milostj swau co nehogněgi obdariti, aby swaté wůle Twé netoliko sami pilni byli, ale i neohroženau myslj náš, když gsme se cesty swatých zákonů Twých spustili, opět na ni nawrátili. Dterwři usši i

srdce nasse, posilniž wůli nassj, abychom rádi a bez reptánj gegich káránj přigali, a pak tjm ochotněgi ku konánj zákonů Twých běželi; strže Pána nasseho Jezisse Krista. Amen.

Dnessnjho dne připadá také swátek: W Alexandrii sw. Nedesia, mučednjka. — W Africe sw. Januaria, Mariny a Makarie, mučednjků. — W Karthagině sw. Koncesy, mučednice, a sw. Dionisia, biskupa učenosťj a wýmluwnosťj powěstněho. W Euroně sw. Perpetua. — We Jerentě sw. Redemta, biskupa. — W Romě sw. Amancio, biskupa wyznawáce — Mimo to se dnes připomjná památka sw. Herodiona, Ayn, kryta a Glegonta, o nichž sw. apoštol Pawel w listu k Řimanům zmjnknu čini; a m. g. sw.

9.

Život sw. Marie Kleofášowé.

R. 636.

Swatá Maria Kleofášowá byla sestra čili přjbužná rodičny Božj. Ona se provdala za Alfěa, čili Kleofáše,* čemuž tré synů porodila: Jakuba, Šimona a Judu Thaddeáše. Bylať wěrnau přjtelkynj Krista Pána a rodičny Božj a tudy také očitým swědkem wšsech těch wěcj, kterěz se s Kristem Pánem dály od začetj až do usmrčenj geho. Ona také byla mezi ženami, kterěz nakaupiwšse drahých mastj tělo Páně w neděli ráno pomazati chtěly: wšak od angela nálezšťj obdržely, že ten, kteréhož hledagj, dle předpowěděnj swěho z mrtwých wstal. — Wjce o životu gegym newjme nic. To gediné

* Gmenowal se vlastně Kolfai, což Řeťowé pro lepsj wnslowenj swé proměnili w »Alfeus« anebo »Kleofáš,« gako my mēnjme »Gallus« w »Havel.«

se gessťe wyprawuge, že když Židé po na nebewstaupenj Páně proti sw. Uposttolům powstali, Jerusalém opustiwšši po rozličných fragjch a městech sw. Ewangelium hlásala a konečně prý we Blasťem městě Berulam umřela, kdež se pak mnozi žážrafowé stali.

Rozgjmánj.

Swatá Maria Kleofášowá tať wraucně swého Wykupitele milowala, že lásku swau i na mrtwém těle geho prokázati chtěla, tím zagistě nám příklad dadauc, že, milugemeli bližnjho gať sebe samy. že tať my o tělo geho mrtwé starati se a počestně ho pohřbiti máme, tať gať tomu swatá cirkew nasse chce. Prawda sice, že za nassjch časů wěregnými zákony ustanoweno gest, že mrtwj na swatá mjsta počestně pochowáwati se magj, a wšak mnjm, že i nynj dosti časlo příležitosť se nám udáwá, kdebymhom tento milosrdný skutek křesťanské lásky bližnjmu swému prokázati mohli. Zdaž neumjragj tať chudj a nuznj lidé, kteří sī slusného pohřbu zgednati nemohau? zdaž neumjragj tať cizinci a ginj lidé neznámj, o gegichž slusný pohřeb, kdožby se postaral, nenj? — Gať krásná musj ať téhož člowěka dusse býti, kterýž mrtwol chudého a opustěného bratra, nikoli že zwyku, ale z upřimné lásky ku hrobu doprowázi, za něho se srdečně modlj a potřebné službyj cirkewnj mu obgednáwá! S nenj podrybnosti, že Bůh milostiwý, genž i nejmenšij službičku bližnjmu prokázanau odměňuje, že

i tento milosrdný skutek tím více odmění, gelikož zemřelý bratr sám zaplatiti nám nemůže, což dobrého jsme na jeho mrtvém těle prokázali a písmo svatá drahně příkladů nám o tom podávaj. — Či snad těla mrtvá této křesťanské lásky, této cti hodna negsau? Což negsau těla křesťanská domovem Ducha svatého? Negsau nástrojem, skrze kterýž milost Boží vcházel do duše? Nepožjwala ústa křesťanská těla Páně? a nepila jeho nejsvětější krev? Uneb nebyla to těla, kteráž uváděla w skutek, cožkoli dobrého duše zamejšlela učiniti? neobžiwau těla nasse až trauba Páně zaznj, aby wzala podjl na saudu věčném? (cf. Mat. 24, 31.) a nestanau se těla nasse podobná tělu Kristowu, když hříchům umřela? (cf. Řim. 6, 5. a 8, 29.) Či newěřjte, že těla nasse z mrtvých wstanau, a nedaufáte, že tam na věčnosti opět se shledáte se všemi těmi, kterýmž jste gaťakoli dobrodinj byli prokázali? S gďete tedy a doprowážegte, kdykoli můžete, mrtvé bratry ku hrobu a moudlete se za ně, aby i za wás se modlilo. Tam na hrobě mrtvých užjte teprwa, že wšickni jsme bratřimi, kromj Kristowau wykaupenými, že wšickni k gednomu cíli běžime a že před twářj Boží ani bohatstw, ani urozenost, ani krása, ani učenost nic neplatj. Tam se wám ukáže, gať marné gest wšecťo usilowanj a namáhanj lidské, genž z Boha počátek newzalo, tam užjte, že wšecťo bláznowstw gest, krom milowati Boha; tam se také rozpomenete, že an sanu

smrteční gste, šťastně umjratí učiti se musíte, pokud gste na živě. Synu nad mrtvým wyved slzy a gafo trpě těžké věci začni křviliti, a dle rozsauzenj přifreg tělo geho a nepohrden pohřbem geho. (Sirach 38, 16.)

Poslal Dawid posly k mužům Zabeš Gaalad a řekl k nim: Požehnani wy Hospodinu, kteříž gste učinili milosrdenstwj toto s pánem našim Saulem a pochováli gste ho. A nynj odplatj wám milosrdenstwj a pravdu.« (II. Král. 2, 5. 6.)

»Milosrdenstwj (Dobrodinj) wšem živým milé gest: i mrtvému nezbraňug milosti.« (Sirach 7, 37.)

»Když gfi se modljal s slzami a pochováwal mrtvé a necháwal oběda swého a mrtvé ukrýwal gfi přes den w domě swém a w noci pochováwal gfi ge, gá gsem obětowal modlitby twé Pánu. A nynj poslal mne Pán, abych uzdrawil tebe, a Saru manželku syna twého od dábelstwj wyswobodil. Nebo gá gsem Rafael, angel gcden ze sedmi, kteříž stojme před Pánem. Tob. 12, 12. 14. 15.)

Modlitba.

Pane Jesu Kriste, kterýž gfi strze wtělenj swé těla nasse posvětil a na křtu sw. chrámem Duchu sw. učinil: nedopausstěg prosíme, abychom kdy na důstojnost těla swého zapomjnali a hříchem negakým ho poskvrňowali. Nauč

nás také tělo bližního svého w uctiwości mjeti a milosrdnau lásku k živým i mrtvým w dusi naši wleg, abychom negenom hogných pokladů pro věčnost si nastrádali, ale také Twého Božstwj tak se stali aučastni, gako Ty člowěčenstwj aučasten gsi byl, genž gsi žiw a kralugeš na wěky wěkům. Amen.

Xentýž den:

Žiwot sw. Badema, opata.

Ř. 376.

»Trestati tě bude zlost twá a odvrácenj twé domlauwati budau tobě. Pozneyž tedn a wěž, že zlá a hořká wěc gest, že opauštíš Hospodina Boha svého, a že nenj bázně mé při tobě.« (Jerem. 2, 18.)

Tak mluwil Hospodin Bůh zástupůw k nevěrnému lidu Israelskému, a tjmto důtkliwým slowem také sw. Bademus gistému od wjry odpadlému křesťanu ohavný skutek geho předstjral. Bademus, kterýž i Badimus slowe, pocházel z Perského města Beth-Lapat. Rodičowé geho byli welmi bohatj. Po gegich smrti wystawěl Bademus za městem klášter, ostatek gmění rozdal chudým, a aby Bohu s celau dusi slaužiti mohl, odřekna se swěta, stal se mnichem.

Okolo něho sebralo se brzce množstwj lidu, po spasenj dusse taužjci, gež on, milosti a

pravdy plný, co nádoba Boží wyvolená wěr-
 ně a horliwě k dokonalosti křesťanské wedl.
 Wšsem byl wzorem a zrcadlem ctnostného obco-
 wánj; u něho nacházeli chudí a nužní wždy
 ochotnou pomoc, zarmaucení útěchu a opusttění
 maudrau radu. Postijwal se tak přjsně, že za
 celý týden gen gedenkráté gjdával, a to gen
 suchý chléb a wodu. Celé noci na modlitbách
 bděl, a nedal se nigakž přemoci ani žádostj těla,
 ani pýchau žiwota, ani bohatstwjm swěta. Ji-
 wotopisec geho o něm prawj: »že byl muž prá-
 wě Bohem wyvolený, přebýwal w domě Men-
 wyšsijho a wstaupil na horu Páně; že obdržel
 požehnánj Hospodina a milosrdenstwj Boha
 spasitele swého, a že hledal twáři Boha Zaku-
 bowa; že byl kwas od prwnjho mučedlnjka pro
 nechutný wěť náš zachowaný, aby wzkrjžil krmj
 a umučeníjm swým nasse ochablé časj. Geho
 se netkla laupež, w něm shasl oheň nárůživo-
 stj tělesných, w něm lakomstwj a zisťnost udu-
 ssenny gsau. Hrdost w srdci geho potřena, pý-
 cha přemožena, wysofomyšlnost w prach ponj-
 žena gest. Za to ale usedla se a upernila se
 chudoba u noh geho, tichost obgala bedra geho,
 prawda a sprawedlnost setkali se w něm, láska
 obegmula ho s radostj a pořog geg poljbil s
 weseljm; w geho owčinci panowal pořid, a
 swornost přebýwala w sijní geho. Přetýkal owo-
 cem sprawedlnosti, wsseliká ctnost sjdlila w něm
 a wůně dusse geho byla wšsem přjgemná.«

Tyto ctnosti dowrřsily se umučeníjm, kteréž

byl podstaupil. Král Sapor, geden z neyufrut-
nëgssich protivnjků wjry křestanské, kázal sw.
opata gessťe se sedmi žákŷ geho do wězenj
umrhnauti, kdez ge po čtyry mësice bičowanjm
a ranami mučil, chtëge ge přinutiti, aby se
slunci klaněl. Dni wssať trwagjce nepřemoženě
we wjře w žiwého Boha, zmužile wssedla pro-
tivenesswj snásseli. »Blahoslawený muž, kterýž
snássj pokussenj; nebo kdynž bude žkussen, wezme
korunu žiwota, kterauž zasljbil Bůh těm, genž
ho milugj.« (Zař. 1, 12.)

Těhož času byl w městě Uria w kragině
Bedgerme geden křestanský wládař aneb knjže,
gménem Nersan, kteréhož také Sapor nutil, aby
se slunci klaněl, a kdynž po wůli mu býti ne-
chtěl, do wězenj umrhl. Zde ale ochábl duch
geho a srdce geho zachwělo se aukstj, kdynž se
podjwal na hrozná mučidla, kteráž se na
něho připravowala, a kdynž si představil roz-
kossë swětské a pozemské žbožj, co wssë w hog-
nosti by požjwati mohl, kdyby Krista zapřel.

A hle, swět swjtězil nad milostj, Nersan
klesl, odřekna se Krista a učenj geho. »Kdož se
domnjwá, že stojj, hlediž aby nepadl.« (L. Kor.
10, 12.)

Král uslyssaw, že Nersan wjru křestan-
stau zapřel, zaradowal se welice. Wn pak se
o prawdě a o skutečnosti geho pádu přeswědčil,
podrobil ho hrůzoplne žkaussce, řka: aby Ba-
dema vlastnj rukau zavraždil, to učinj-li, že

sproštěn bude paut a vězení, a že navracený mu bude statek jeho i se zbožím Bademovým. Z byli Nersan i Bademus do královského paláce v Beth-Sapat postaveni. Dva královští auředlnjci oznámili rozsudek krále, dohlžeti magice, budeli vsse dle rozkazu králema wykonáno. Ohavný odpadlec Nersan uslyšew vůli královu, odhodlal se i hned k ohavnému tomu činu, a bez meškání vytasiv meč na Badema šel. On opustil Boha a Bůh opustil geg. Tu ale přepadla ho hrůza a řdyž ránu smrtedlnau muži Božjmu zasaditi chtěl, náhle se co žlamenělý zarazil.

Bademus pohlédna na chaulostivého vražedlnjka, wece: »Tak daleko, ó Nersane! twá bezbožnost tě přivedla, že giž nestačí zapjрати Boha swého, ale že i služebnjky jeho vražditi chceš? Běda tobě bjdnjče! Co počneš aneb kam se utečeš v den soudný, kdy budeš musit aučty klásti spravedlivému a věčnému Bohu? Gá sice, bjdný člověče, rád pro Krista smrtj. mučedlničau umřjti dci; vsšak ale byl bych si přál umřjti šrže ginau ruky, ne pať šrže twau.«

Bohaprázdný vsšak Nersan nedbal na řeč tuto, a v zatvorenosti své, gsa prázden vsseho milosrdenstwj, máchl mečem po swatém muži. Řřesaucj se vsšak hrůzau ruky jeho neměla důstatečné síly, aby ho byl gednau ranau usmrtil, i musil rány opětowati; nové rány rozmnožili sice muky sw. muže, ale nepřemohly ho, genž

chchý byl, co beránef ani ústa neotewřel, až Dus
ia wypustil.

Pohané přístogjci divili se tichosti sw. mu-
čedlnjka, genž se w trpělivosti swé spjše soše,
než živému člowěku podobal, hanili a tupili
ale Nersana pro chaulostiwost a bogácnost geho.
A wšak i Nersan wzal žaslauženau odplatu za
ohawnosti swé; nebo pro mnohé zločiny padna
w nemilost krále, hanebnau a bolestnau smrti
utracen byl, a tak časný i wěčný život ztratil!
An se ostýchal co křesťan smrt mučedlnickau pod-
staupiti, musil co newěrný odpadlec tjm bolesti
něgi skonati, časnau potupau i kletbau wěchnau
obtjžen.

Tak odměňuje hřích! Takové gest owoce
lásky ku swětu! Gisto tedn, co řekl Pán: Kdo
bude chytiti dussi swau zachowati, ztratjí gi. (Mat.
16, 25.) — Sw. Bademus korunován byl
smrti mučedlnickau dne 8. Dubna roku 376.
Geho swaté tělo, kteréž za město wyhozeno bylo,
sebrali tagně někteří nábožnj křesťané a počestně
pochowali. Dstatnjch sedm křesťanů s Bades-
mem uwězněných zůstalo gestě 4 léta a šice až
do smrti Sapora w žaláři, a tu trprwa na
swobodu se dostali. Ted také powolilo se gim,
aby dle swé swaté wjry bez překážky žiwi byli.

Rozgjmánj.

»Co počneš, aneb kam se utečeš w den
saudný, až budeš musít aučty klásti sprave-

dlivému a věčnému Bohu?« Zemi slovy chtěl Bademus zpronevěřilého Mersana od ohavného skutku odvrátiti.

Pomněnj, že i my gednau spravedlivému Bohu odpowjdati budeme, nemělo by nám nikdy z myslí wyházeti. Gest to neymocněgšij zbranj proti hřjchu a nehogněgšijm pramenem wssedctnosti. Přigde den saudný, a my počet dáme ze wssedh skutků swých, kterjž zgementi budau před celým swětem. Počet dáme ze wssedh dnů žiwobytj swého, ze wssedh dobrodinj, kterýchž gme zle užjwali, počet dáme ze wssedh milostj a wnitřnjho oswjcenj, kterýmiž gme opowrhli, ze wssedh napomenutj, gegichž hlasu gme neposledhli, a násilně gim srdce swé zawřeli. Počet dáme ze wssedh hřjssných myslénef, aunyslů, žádostj, ze wssedh bohaprázdných, utrhačných, hanebných a lživých slow a ze wsseho bezprávj, kteréhož gme se dopustili, ze wssj zatwřelosti srdce, do nebe wolagjci nespravedlnosti, bohaprázdného utisko-
wánj! Počet dáme ze wssedh zločinů a hanebnosti, kteréz gme sami zpáchali, ku kterýmiž gme giné swedli, ge swým příkladem w nich utwrdili, anebo ge mohauce překaziti, nepřekazili.

Počet dáme ze wsseho dobrého, což činiti gme měli a neučinili gme, ze wssedh zlých následků, kteréz gme zlými řečmi, skutky, učenjm a spisy způsobili, a kteréz gako morowá rána se rozšširugje, nesčjslné množstwj dussj u wěchnau záhubu umrhugj. Počet dáme ze wssedh dussj které strze náš o wěchnau blaženost byli okrade-

ny. A kdo bude našim soudcem? kdo vyřídí
ortel náš? — Bůh, Bůh všemohoucí, nespou-
stěný, nepochybně spravedlivý! Před jeho soudem
neuchrání nás nic, ani drzé zapírání, ani marné
vymlouvání. — Kdož hrozného soudu užití
chceš, obrať se upřímně k Bohu, jenž rád při-
jímá těch, jenž jsou skrauseneho srdce.

Protož gedenkaždý z nás sám za sebe
počet mndávati bude.« (Řim. 14, 12.)

»Všichni my ukázati se musíme před soudnou
stolicí Kristovou, aby přigal gedenkaždý vlastní
věci těla, jakž činil, buďto dobré anebo zlé.«
(II. Kor. 5, 10.)

»Pravím vám, že z každého slova prázd-
ného, kteréž mluvili budou lidé, mndají počet
v den soudný.« (Mat. 12, 36.)

»Každému, komuž jest mnoho dáno, mnoho
bude od něho požádáno, a komuž mnoho poručili,
víceť požádají od něho.« (Luk. 12, 48.)

»Neobstojí bezbožní v soudu.« (Žalm 1, 5.)

»Na myšlení bezbožníka tážáno bude a
hlas řeči jeho přigde před Boha k trestání
nepravosti jeho.« (Maud. 1, 9.)

»Aly soudce již přede dveřmi stojí.« (Žal. 5, 9.)

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože! Ty znáš mau
nemaudrost a provinění má nejsau skryta před
Tebou! Ach jak obstojím před tváří Tvou,

až přigdeš saudit živých i mrtvých; gať ospravedlním se, až budeš proti mne státi, gať, gegž vlastnj svědomj teď odsuzuge a zatracuge! — Pane zhřessil jsem! Bože otče můj! teď, ať před Tebou wyznávám se z hříchů svých, račiž, prosím, na přimlovu sv. Vadema, služebníka svého, pro gméno swatě své způsobiti, abych budaucně nezapomjnal na brožný saud Tmůj, ale z lásky k Tobě všech hříchů se vystříhal, všemožně po ctnostech taužil a v dobrých skutcích zbohatnauti se přičiňoval. O to Te prosím skrze Ježíše Krista Syna tvého, kteráž za hřichy nasse na kříži umřiti ráčil. Amen.

Dneš se také svěť: V Antiochii sv. Prochora, gednoho ze sedmi prvňch jáhnů. — V Římě sv. mučednjků Demetria, Koncešja, Hilaria a tovaryšů. — V Sirmii sedmero swatých panen pro mřru umučených. — V Cěsarei Kappadocké sv. Eupychia, za cjiare Juliana umučeného. — V Africe sv. mučednjků Masylvitanů. — V Amidě a Mesopotamii sv. Afkatta, biskupa, kterýj pro vykaupenj věznů i kostelnj nádoby obrátil. — V Rhotomagu (Rouen) sv. Hugona, biskupa. — V městě Quim sv. Marcella. — V Monju blah. Waldetrudy a m. g. sv.

12.

Život sv. Ezechiela, proroka.

Ezechiel syn Buzy z pokolenj Lewi byl s ostatnjm lidem Izraelským do začetj Babylonského odveden roku asi 3435 po stvořenj světa anebo 618 před narozenjm Kristovým. Pátého roku počal z rozazu Božjho prorokovati, předpovj-

dage, že lid zagatý do vlasti opět se navrátí, chrám Jerusalemský vystaví, že na to budoucí Spasitel přijde, a mnozí národové pak vyvrá-
ceni a rozptýleni budou. Poněwadž ale lid Ži-
dovský pro modloslužebnost a jiné hřichy do-
zagetý přišel: proto ho i napomínal, aby se na-
vrátil k Hospodinu Bohu svému a život svůj
napravil. Ezechiel zastával auřad prorocký po
22 let, co nehybně vykonával rozkazy
Páně, a často lid slovy nezdůtklivějšími kárá-
val, slovy Hospodinovými k nim řík: »Všech
dusse mé gsau, gakož dusse otcowa, tak i dusse
synowa mé gsau. Dusse ta, kteráž hřeš, umře.
Něbo, bylliby kdo spravedlivý, a činilby saud
a spravedlnost; na horách by negjdal (ž obětj
modlám učiněných) a očí svých nepozdvihoval
k modlám domu Izraelského, a manželky bližnjho
svého by neposkvrnil; kterýžby žádného neutiš-
kal, základ dlužnjku svému by navracoval,
cizjho mocj nebral; chleba svého by lačnému
udjlel, a nahého přiodjval rauchem; na lichvu
by nedával, a úroků nebral, od nepravosti
ruku svou by odvracoval, saud pravý mezi
gednjm i druhým by činil; v ustanovenjch
mých by chodil, a saudů svých ostřjhal, čině
což pravého gest: spravedlivý ten že bude
živ, pravý Panovník Hospodin. Zplodilli by
pak syna lotra, prolévače krve, kterýžby čimko-
li z těch věcj škodil bratru svému: onoho pak
všeho nečinilby . . . zdaž bude živ? Nebude
živ. Poněwadž všechy ohavnosti tyto činil,

gistotně umře, krev jeho přigde na něj. (Ezech. 18, 4.) atd. —

Takové řeči popudily proti němu zatvrdělý lid Izraelský u veliké mje a píše se, že od jednoho soudce židovského, jehož byl trpce pro modloslužebnost pokáral, násilně usmrcen byl. Pochován prý gest w hrobě Sema a Arfarady, rodičů svých. —

Rozgjmánj.

Řeč Páně k lidu Izraelskému skrze Ezechiele proroka říká se také i náš vssed, kteřížto chceme, aby dusse nasse živy, to gest spaseny byly.

Gako židé život věčný si wydobyti mohli gen stálati wjrau w gediného a pravého Boha, pewnau nadějí w budaucjho wykupitele a dobrými skutky, tak také my gediné prawau wjrau w Krista Ježíše wykupitele a spasitele svého a dobrými skutky spaseni býti můžeme.

Ó, kžby nebylo wjce žádného bludu a křivého učenj! Kžby někdo se wjce neprohřešil proti přikázanj Božjmu; abychom wesměš k životu věčnému se dostali! Kdož gste se ale provinili proti zákonu Božjmu a hříchů pášsete, slyšte, co k wám Bůh mluwj skrze téhož proroka Ezechiele: »Obrátte se a činite pokánj ze wssedch nepravostj svých a nebude wám ku pádu nepravost wasse. Odvrzte od sebe wssedka přestaupenj swá, gichž gste se dopustili, a učinite sobě srdce nové a ducha nového. (Ezech. 18,

30.) Nebo pašliby bezbožný činil poňanj ze wšech hřichů swých, kterěz činil, a ostržhal by wšech přikázanj mých, a činilby šaud a spravedlnost: žiwotem žiw bude a neumře. Wšech nepravostí geho, kterěz činil, nezpomenu, w spravedlnosti své, kterauž činil, žiw bude. Zdalíž wůle má gest smrt bezbožného, a ne, aby se obrátil od cest swých (zlých skutků) a žiw byl? (Ezech. 18, 21. 30.)

»Poznyntež, že ti, kterjž gsau z wjry, ti gsau synowé Abrahamowi.« (Gal. 3, 7.)

»Bez wjry nemožné gest ljbiti se Bohu. Nebo přistupugjci k Bohu wěřiti musj, že gest Bůh těm, kterjž ho hledagj, odplatitelem. (Žid. 11, 6.)

»Wšicni wy synowé Boží gste šrže wjru, kteráž gest w Krista Ježíše.« (Galat. 3, 26.)

»Zgewilať se milost Boha spasitele nasheho wšechněm lidem, wnučugjci náš, abychom odřeň nauce se wšj bezbožnosti a swětšých žádostí střizlimě a spravedlimě a pobožně žiwi byli na tomto swětě.« (Tit. 2, 11. 12.)

»Wy wšecťu pěti přiložjce připogugte k wjře své ctnost a k ctnosti uměnj, k uměnj paš zdrželimost, k zdrželimosti paš trpělimosti paš pobožnost, k pobožnosti paš milowánj bratrštwá, k milowánj paš bratrštwá lásku ke wšechněm lidem ... Takť zagisté hogné způs sobeno wám bude wgjtj do wěčného králowštwj Pána nasheho a Spasitele Jesu Krista.« (II. Petr. 1, 5. 6. 7. 11.)

Modlitba.

Pane a Bože náš! Ty gfi náš povolal
 sŕze Syna svého Jezisse Krísta ku wjře a
 sŕze wjru k žiwotu věčnému. Často wšak wjra
 nasse mrtwa gest, a žádného owoce nepřinášj.
 S gať medle budeme moci wegiti do králowstwj
 Twého, kamž níkdo newegde, kdož gen řká:
 Pane, Pane! ale wůle Twé naplnj? S Bože
 budiž nám bjdným milostiw!

Džiw, rozplod a utwřz milostj swau wjru
 nassi, abychom sŕze pewnau wjru k swatým
 skutkům a sŕze Twé milosrdenstwj k spasenj
 přigiti a Tebe twářj w twář spatřiti mohli na
 věčnosti, Tobě se klanjce a Tebe s wywolenými
 Twými welebje:

Sláwa budiž Bohu Dci, kterňž náš stwořil;
 sláwa Bohu Synu, kterňž náš wylaupil; sláwa
 Bohu Duchu swatému, kterňž náš poswětíl. Sláwa
 nehywššj a nerozdjlné Trogici, gegjž skutkové
 gsau nerozdjlnj, gegjž králowstwj trwá na věky.
 Tobě Bože náš budiž chwála, sláwa a čest na
 věky věkůw. Amen.

Děnýž den:

Žiwot sw. Terencia, Afrikana, Marima, Pompeja, Bena, Alexandra, Theodora a společníků, mučedníků.

Císař Decius žádostiv gsa k vůli modlářstwj weškeren lid u věčnau zkázu uwrći, poslal do wšech krajů rozkaz, aby weškerj křesťané modlám obětowali a gedli z obětj modlářských, což kdoby kdo činiti odporowal, aby k saudu pohnán a přísně potrestán byl. Když císařsků tento rozkaz do Afriky Fortunaciánowi vládaři se doňesl, sedl tento i hned na saud a wšechň křesťany pohnaw, takto k nim promluwil: »Obětugte bohům, sic trestáni budete!« a domluwim rozkázal rozličná mučidla připrawomati; což užřewšse některj strachem uposlechli a od Krista odpadli. Dstatnj ale, počtem 40, uzavřewšse pešně u wjře Kristowě wytrwati, takto wespolek si srdce dodáwali: »Hledte bratři, prawili, abychom nezapřeli Pána nasseho Jesu Krista, aby On někdy nezapřel nás. Pamatugte si, že Pán náš řekl: Nebogte se těch, kterjž zabjgej tělo, ale dusse nemohau zabiti: než bogte se raděgi toho, kterjž muže dussi i tělo zatratiti do pekelného ohně.« (Mat. 10, 28.)

A těm obrátě se Fortunacián, řekl: »Widjm, že gste muži dospělj, maudři a protož diwne gest

mi, že tať zpozdilj gste, a nazýváte Bohem a králem, gehoť Židé co zlosyna byli ukřizowali.« Na to we gměnu wšech odpowěděl Terencius: »Kdyby gšl wládaři znal moc Ukřizowaného, powrhna bludy modárskými flanel a modlil by gšl se k němu také. Neboť On gest Syn Boží, On gest dobrotivý, bohatý, milostivý a milosrdný. On sstaupil dle wůle Otce swěho na tento swět, spogil Božstwí swé s. člo- wěčenstwím naším a pro spasení nasse smrt na kříži podstaupil.« To uslyšaw Fortunacián, řekl: »Obětugte, aneb ohněm zahubjm wás.«

Alle Terencius odpowěděl: »Mysliš, že nás k bludu přinutíš? Negsme my tať chaulostiwí, bychom zapřewšse dárce života, cizím modlám se flaneli. Protož učiň s námi rydhle wedlé wůle swé, neboť gsme statní a stálj ctitelowé Kristowi.« Rozgítěn hněwem kázal ge wládař z oděwu swléci a do modlářského chrámu odwěsti, w kterémž modly zlatem a střibrem a stkwostnými rauchy ozdobeny byly, a opět ge wnhjzel, aby obětowali welkému bohu Herkulesowi, že přý užřj geho moc a sláwu. »Blaudjš,« odwece na to Terencius, »a co ti prospjwá, neznamenáš. Tito bozi twogi negsau nic než kámen a dřevo a litina a železo, a zlatem gsau přioděni, aby lidé do bludu a wěčné zřázy tjm snáze upadli. Neboť modly tyto ani newidj, ani nemluwj, ani neslyšj, ani nechodj, a toliko podobu lidskaw magjce, činj sobě rowné, kterj ge dělajj, a w ně

se důvěřuji. Řekněte medle, zdali ti, genž wy bohy nazýváte, zdali sobě mohau pomoci, aneb mstíti se nad těmi, od nichž byli uraženi? A když oni tedž sobě pomoci nemohau, gať pať nám budau pomáhati?«

Uslůšáv tyto řeči Fortunacián, kázal Terencia, Africana, Maxima a Pompeja do těsného vězení uvrci a pilně stržci, a povolav Zenona, Alexandra a Theodora s ostatními, welel jim, aby modle Herkulesovy obětowali, nemoha však po dobrém k tomu gich přemluwiti, nechal gich ukrutně mrskati a holemi bíti. Wida ale, že ani to nic neprospjwá, a že mužedlnjci weseli gsau a gasné twáři, gaťoby ran ani necítili, prawil k nim opět: »Obětugte, a gá wás těch muť sprostjm.«

Když oni nic neodpowjdali, nařídil rány gegich octem zaljwati a solj zasypati, pať ale hořjcmi pochodněmi připalowati. Tu pozdwihsse mužedlnjci Boží oči k nebi, modlili se, řkauce: »Pane, Bože náš! kterých gš tři mládence z ohniwé peci bez aurazu wyswobodil, a Daniela z úst lwů wytrhl; kterých gš Ježíše Krista z mrtwých wzkrjssil a nám rozmanitá dobrodinj prokázal; kterých gš swětlo stworil a nebe gaťo oblauť napnul; kterých hwězdy sčjtáš a každou gménem gegjm nazýváš, i prawdu wěchnau na swět gš poslal: wyslyš modlitbu nassj a z bjdy nassj náš wyswobod, neboť sláwa Twá trwá na wěky wěkůw, Amen.« Tu zahorel wládař hněwem na nehyweš a rozkázal ge powěšiti a .

háky trhati. Potoky frve tekly z ran gegich, ale Pán Bůh dodával jim zmužlosti a síly. A tu wece zas k nim vládař: »Přesvědčily vás již muhy o zpozilosti váš: aneb gestě w bezbožnosti své trwáte?« Mjsto odpovědi pozdvihli mučedníci zraků svých k nebi, poznamenali se sw. křížem a dedli na modly, kteréž se i hned w prach rozpadly. A pak pravili: »Widjš bohů své? kde gest síla gegich? mohli sobě pomoci?« Ne dlaugo na to zbeřil se i chrám modlářský. Tu odsaudil Fortunaciánů muže swaté k utracení mečem, kteraužto smrt oni s radostí podstoupili.

Po těchto věcech powolal opět Terencia, Afrikána, Maxima a Pompeja, i řekl k nim: »Obětugte bohům, aneb bjdně zahynete; a nikdo nebude moci váš wytrhnauti z rukau mých!« Tito ale odpověděli: »My gsme křesťané a na děge nasse zpočjwá na Kristu Pánu. Dáblům a bohům twým klaněti se nebudeme a muť twých se nebogjme. Utiň s námi dle libosti. S powocí Boží se důwěřugeme, že tě přemůžeme, gačo dábel od Krista přemožen byl.« Tu rozkázal ge Fortunacián těžkými řetězy spautati, a do hnusného žaláře uwrhnauti, gehož podlaha hřeby a ostrými sškořepinami poseta byla. Žádný člowěk nesměl jim ku pomoci přispěti, aniž pomocu dáti ani ginať gich potěšiti. W té tjsni ale přispěl jim angel Páně, kterýž ge okowů zprostil a diwotworně nasýtil. Uslýšaw o tom Fortunacián pohnal ge opět k saudu swému a domlawal jim, aby konečně od své posetilesti

opustili a bohům obětowali. Nadež Terenciůs odpowěděl: »Ta possetilost budiž nám a wšsem milugijm Boha; nebo co bláznivého gest před Bohem, gest maudřegssj před lidmi: a maudrost tohoto swěta gest bláznowstwj u Boha. Ano, byli bychom nemaudřj a nesmyslnj, kdybychom opustiwšse žiwého Boha, gafo ty dáblům se klaněli.« Tau řečj naneywenš rozhněwán, kázal Fortunacián, aby železnými klíky trháni byli, a když gich wšsak ani tjmto způsobem přemoci nemohl, aby mu po wůli učinili, dal ge opět do wězení uwrhnauti a s nimi také drawau zwěr, hady a stjry a giné gedowatě zeměplazy uzavřiti. Ale tyto ulehli si k nohám gegich a poslauchaly chwalozpěwy gegich, nic gim nešfodjce. Tři dni a tři noci trwalo toto wězení, a když čtvrtého dne wládař uzřel, že mužům swatým drawá a gedowatá zwěr neubližila, odsaudil ge k smrti hrdla. Z wšsli tedy z wězení beze wšseho aurazu a djky Bohu wzdawagjce, ubjrali se na poprawistě. A přisědšse pomodlili se maličko a hned byli od katů štati.

Těla gegich sebrali někteřj nábožnj muži a pochowali ge za městem na gednom místě, ašj dwa tisíce kroků od města ležijcjm k wětšj sláwě Spasitele našeho Ježíše Krista.

Rozgjmánj.

Mnozi tázati se budau, proč ašj Bůh dopustil a dopauššj gessťe na swé služebnjky tak

weliká protiwenstwj ano i smrt bolestnau? Toho přičina gest milost a prožřetelnost Božská, kteráž strže protiwenstwj a křij chce gednák dobré w ctnostech udržeti, gednák hříšných k ctnosti powzbuditi. Nebo kde není protiwenstwj a křije, tam ráda se usedá lenost, wlažnost a tělesnost, nenwětšj to nepřátelé dokonalosti křestanské, an naopak křij a protiwenstwj náš na powinnosti nasse pamatugj, k Bohu náš mocně wedau, a naděgi w budaucj život w náš wzbužugj.

Když tiché bylo moře, spali také apostolové; když wšak zbautilo se, tu teprw wolali: Pane zachowenj náš, hyneme! (Mat. 8, 25.)

A to zagisté každj trpěj sám na sobě snadno shledá, pakli upřímně do dusse své nahlédne. Gak mile se mu trochu ulehčí, an hned odhabuge horlivosť geho, a wraucná mysl hyne, když ale se mu přitužj, opět Boha se horliwě chytá. Mnohý ubohý w sauzenj a w strastech sestárný člověk snad by byl hlauběgi klesl, kdyby byl pozemského štěstj požjwati směl. Protiwenstwj ale a křij učinily ho pokorným, wzbudily w něm lásku k bližnjmu, důwěru w Boha, očistily geho mysl ode wšeho hříchu, a utwrdily naděgi geho w život budaucj.

Sprawedliwě-li pak si nařjkati smjme, když protiwenstwj na náš se walj, a když prst Boží se náš dotýká? — Co máme za zásluhj před Bohem? — Co nám Bůh a Pán náš gest powinen, gegž denně urážjme. Negsime my djlo rukau geho? — Či smj se nádoba protiwiti

stvořiteli svému? Raději děkujme, že křijem na nás vzpomíná, abychom se vzpamatovali a po někud aspoň za hříchů své dosti učinili; budme rádi, že teď náš kárá, abychom napotom odměněni byli. Neboť jako gen při wlnobití a bauřkách perly se dělají, jako gen w ohni se zlato čistí a kládím koruna se kuge, tak také ctnost gen w protivenství a w křijí žrage a dokonale bývá. A protož gsíli stjhán strastmi, pomozneš oka a srdce svého k Bohu; Bůh wj, co ti prosí; a zagisté blaženěgi gest člověku strastmi sličenému, nežli hříšník blaženostmi zemskými oplýwajícímu; tam na toho pamatuge gestě Bůh a k poznání sebe geg přivěsti se snaží; tento ale zdá se od Boha opustěn a zanechán býti sobě samému, aby požíwal rozkossí světských, kdž se mu věčných za podíl nedostane, jakož sám Spasitel dj: Že Dtec nebeských každau radeš, kteráž nenese owoce w Kristu Ježíši, odřeže, a každau, kteráž nese owoce, očistí, aby wíce owoce nesla.

»Ztuchněl m lů a zpíčil se: ztlustna, ztuchněw, rozsšířim se opustil Boha stvořitele svého a odstaučil od Boha Spasitele svého.« (5. Mogg. 32, 15.)

»Zatai byla nepravost Sodomy ... Entoš a hognost chleba a zahálka gegj a dcer gegjch.« (Ezech. 16, 49.)

»Kdž saužena byla dusse má, na Hospodina wzpomenul gsem.« (Jon. 2, 8.)

»We wšech sauženj trpjme, ale nestýštáme

sobě; w divných nesnadnostech býwáme, ale nebýwáme opustěni.« (Jerem. 31, 18.)

»Protivenstwí trpíme, ale nebýwáme zanecháni (bez pomoci), býwáme poraženi; ale nezhyne.« (II. Kor. 4, 8. 9.)

»Malíčko musíte se pormautiti w rozličných pokússených, aby šrže takové zkússení wjrawasse mnohem dražší nežli zlato, kteráž se w ohni zkússuge, nalezena byla k chwále a sláwě i ke cti při zgerwení Ježíšse Krista.« (I. Pet. 1, 6. 7.)

Modlitba.

Ó Pane Bože, Otče náš neymilostiwější! hle, my se co synové twogj do wůle Twé odewzdáváme, učíš s námi wedlé neywětšího milosrdenstwí swého.

Chcešli náš ponížiti, staň se wůle Twá, chcešli náš powýšiti, staň se wůle Twá; chcešli abychom šlechetni a blaženi byli na zemi, oblaž náš; chcešli ale, abychom zápasili se strastmi a nehodami: neprotiwugeme se w trpěliwosti snášseti, což na náš šesleš; gen o to. wraucně prosíme, neodwracug od náš twáři své a milosti své nám neodgjmey. Tyli budeš s námi, kdož bude proti nám; tyli nám pomůžeš, w swatosti setrwáme. Ó pogď Ježíši, pogďiz, a pro gméno swaté Swé nad námi se smilug. Amen.

Dneš se také swětj swátek: W Římě mnoha swatých mučedníků, kterých sw. Alexander papež u wězení gsa, pokřtil, pať ale wládař Aurelian utopiti dal. — W Alexandrii sw. Apollonia, kněze, kterých gessť s pěti mučedníky utopen byl. — W Antiochii sw. biskupa Makaria a m. g. sw.

11.

Život sw. Leona Velikého, papeže.

R. 461.

Swatý Leo narodil se w Římě ze vznešeného rodu Toskánského. Osa schopnosti vynborných a srdce usleditěného negen we wssch wědách, zwláště wssak w řečnictwí, nýbrž i we wssch ctnostech tak podiwuhodné pokroky učinil, že pozornost téměř wssého lidu na se obrátil. Z Římskýj papežowé, Célestin I. a Sixtus III. wázili si ho nad mjru a ziskawssse geg pro cirkew poručili mu nedůležitěgssj záležitosti cirkewnj, zwláští ku kteronž bylo opatrnosti a obratnosti zapotřebj. Že ge wssedny šťastně provedl, způsobilu mu wssude tak welikau wážnost a důwěrnost, že sám cisar Valentinian III. do Gallie ho poslal, aby tam rozepře mezi Římskými wéwodami, Aletiem a gakhýmsi Albinem zničil, ukončil a welké nebezpečenstwí od státu odwrátil. Co nedůtkliwau tau záležitosti se zanással, umřel papež Sixtus III. Duchowenstwo Římské i ostatnj lid wywolili Leona, ačkoli nepřítomného, za nástupce, a wyprawiwssse k němu slawné posly, žádali, aby bez meškání do Říma se odebral a w spráwu cirkwe i města se uwážal. Leo se dlaho zdráhal swolití w žádosti gegich, za nehodného se gednak drže tak welebné důstognosti: a gednak mysle, že neschopen gest,

swatau cirkew a Římský stát spravowati, gimž tenkráté od pohanů a od kacířů ze wšech stran na ně se řitjích očitá zláza a zhauba hrozila, gafo nikdy dříwe. Řdnyž ale poslowé prositi neustali, podrobil se konečně wůli gegich a skončím záležitosti cisařské nawrátíl se do Říma, kdezto od lidu s newyslowným plesem uwjtan a dne 29. Zářj 440 na papežský trůn dosazen byl. Gakkoli Leo byl mužem wýtečných ctností a wlastností, a gakkoli skutkem dosazowal, že důj stognosti té není nehoden, porožowal nicméně auřad swůg za dráhu welmi fluzkau, na kterěz člowěk snadno klesnauti může. Wera tedn ohled na slabost swau, gednať na nebezpečný staw cirkwe, a že zde moc lidská nič sama od sebe neprospěge: wzal hned, gať se o auřad uwážal, swé autotjště k Bohu, gehož wraucně a s krausseně o pomoc a o milost wzýwal. »Glyssel gsem Pane,« tať se modlil, řdnyž prwnj řeč swau k biskupům a k duchowenstwu měl: »Glyssel gsem Pane! wolagjci hlas twůg a hrůza pogala mne; užřel gsem břemeno, kterěz gfi na mne wložil a aužkost pronikla kosti mé. W gaťem pať směru gsau břemeno to a má slabost: aneb tato důj stognost a má nicota? Co gest hrůzněgssjho nad wznessenau hodnost bez zásluhy a nad swatý auřad, řdnyž plni gsme hřjchů? O ty, kterýž gfi toto břjmě na mne wložil, pomozij mi ge nésti! Budiž wůdcem mým a mau podporau. Uděl mi potřebné sily, kterýžto gfi k práci mne powolal a tjjži tuto na má ramena wložil!«

(Sermo 2. de Assumpt.) Bůh pať, genž rád slyšsji náš zač bychomkoli prosili podlé wůle geho, (cf. I. Jan 5, 14.) neoslyšel skraussenau modlitbu služebnjka swěho, ale udělil mu moudrosti a rozum geho nadal opatrnosti a srdce geho neobroženosti a stálosti; načež se on gal weškeré powinnosti wznesseného auřadu swěho wykonáwati a wisse, což opatrnost a moudrost lidská kázala bedlivě plniti. On přiblížel co nenbedlivěgi ke wšsem záležitostem sobě swěřeným wybral si z duchowenstwa ty nymaudřegssji a nendofonalegssji muže za rádce, š dwoigitau horliwosti potjral hřich, wstěpowal ctnost a weřegně i potagmu rozněcował w srdcích wěrného křestanstwa žiwau wjru, pewnau naděgi, aučinliwau lásku. Slovo Božj plynaucj z úst geho libě a mocně pronikalo srdce lidská a pčinášselo neočekáwané owoce. Žijdka řdy minul se žádaného aučinu; a to proto přede wšsm, že což kázal, to také nyswědomitěgi sám zachowáwal, waruge se i stjnu hřichu. W utrobě geho nenalézalo se žádné žádosti po zbožj a sláwě swětšćé, žádné chlauby, žádné myšli marné ani tauhy po rozkossjch swětšćich; w něm usnuly náruživosti weškeré a žádosti srdce, a zdálo se, že wšseliký traud š hřichu uhašl. On ožiwował denně wjru swau bážnj Božj, wjra tato zplodila w něm lásku, a láska opět wjru žiwila dobrými skutky a ukazowala gemu, coby činiti aneb čeho by se warowati měl; dobré pať swědomj sjlilo opět naděgi geho tak, že ani

vo protivensťovj nezaufal ani vo šťastj se nevy-
pjal, nýbrž vždy swatý poklid vo srdci zach-
oval a tichost vo twári gewil. Co neyaučintli-
wěgšj prostředek f přemoženj lidské nárůživosti
welmi schwalował neustále modlenj, časté posty
a hogné almužny, neboť gediné těmito pro-
středky, řikáwal, dagj se zahogiti rány vo bogi
s nepřjtelem lidským obdržené Bůh se tjm smjřj,
hřjch wykořenj, pokussenj přemůže. »Budeteli
podlé těla živi, zemřete: pakli duchem skutky
těla mrtwiti budete, živi budete.« (Řjmi. 8, 13.)

Welkých starostj a bolestj způsobili swaté-
mu papeži kacjři, tenkrát gedomaté bludy své
s welkáu offemetností roztrussugice; zwláště ale
Nestoriané a Eutyhiané čili Monofysité, kteříž
právě toho času byli powstali a se staršjmi, totiž
s Manichéy, Ariann, Donatistj a Prescillianistj
se spolčiwšse sgednocenau silau na swatau pra-
wowěrnau cirkew doráželi tak, žeby byla mu-
sila tehdaž padnauti, kdyby gi nebyl Bůh na
šťále newywratné rozdělal. Leo gsa pastýřem
bedlivým o spasenj stádečka swého dbalým, wy-
nasnažował se wšsemožně, zdaliby poblaudilé bra-
try od zcestného učenj do lůna cirkwe přiwěsti
nemohl. Dopisował jim a ráznými důwody
bludy gegich potjral; on wysylal listy f bi-
skupům a powzbuzował gich, aby se bludné-
mu učenj na- odpor postavili a wjru katoli-
ckau zmužile hágili. Gám wykládal Řjmanům
austně prawé učenj, a aby před bludy ge wy-
střjhal, wjru katolicckau podstatnými důkazy twr-

díl; on také s muži maudrosti a bohabogností
wěhlasnými o blaho swaté cirkwe často se ra-
dawal a mnohé také sněmy swolal, na nichž by
se prawá wjra wykládala, bludy ale se zawr-
hly. Neznámenitějši zagisté byl sněm Chalce-
donský roku 451 proti Eutychowi, na kterémž
od 630 biskupů prawau wjru katolickau proti
bludu Eutychianskému wyssettiti, wyložiti a
utworditi kázal, kteráž takto zni: »W Kristu Je-
žissi gest gedna gen osoba ale dvě přirozenosti,
gedna Božská a gedna lidská, kteréž co neyau-
žegi spolu gsau spogeny, tak že se odlaučiti a
rozdmogiti nedagj, negsau wssak sebau smyslené
aneb gedna od druhé strámené.« Kdo nechceš
od prawé wjry se odlaučiti, drž se pokorně
učení cirkwe a warug se, powolán k tomu ne-
gsa, s bludaři se o wjru hádati. Swárů a
hádanj o zákon warug se — »gakož i clo-
wěka kacíře po gednom i druhém napominánj,«
tak radj sw. apostol Pawel. (Zit. 3, 9. 10.)

Poněwadž ale »wjra bez skutků mrtwa
gest« (Zak. 2, 25.) a k spasení nepostačuje to-
liko wěřiti, nýbrž i plniti se má, což wjra k za-
chowáwanj nám představuge: protož také pa-
pež tento i welice o čistotu mravů horlil, zwlá-
ště na to tlačil a k tomu hleděl, aby ducht-
wenstwo dle swatosti stawu swého se chowalo,
a aby žádný nehodný na kněžstwj aneb biskup-
stwj se neswětil. »Neauhonné obcowánj před-
stawených, říkawal, životem gest poddáných.«
Prawj se, že k té opatrnosti powzbuzen byl wi-

děním, kteréž měl, když se po čtyřiceti dní na hrobě svatého Petra za odpuštění hříchů svých modlil. Tu zgewil se mu sw. Petr a řekl: »Gá porodowal za tebe; hřichowé twogj gsau ti odpuštění; ale na to pozor dáwen, na toho ruce kladeš, z toho někdy počet wydáš.« — »Neskládey ruku rydhle na žádného, aniž měj spolku s cizimi hřichy.« (1. Timot. 5, 32.)

An sw. papež na wyvrácení kacířstwj, nimiž se zmláštětj š řecká čili wýchodnj baurila, horlivě pracowal a za blaho sw. cirkwe se modlil; neopominul také starati se o tjš západnj čili Řimskou, což se w nengasněgšjim swětle oškázalo, když Attila, král Hunnůw, přjgmjm »bič Božj« k Řimu:táhl, strach a hrůzu před sebau žena. Gijž byly mečem a ohněm popleněny daleké wlasti: Řecko, Panonsko a Německo: gijž byla wywrácena welká a perwná města Aquileja, Ticino, Milán, Mantua, Kremona, Bergama a m. g. an wytekly dimoch Attila s hordami swými také Řim wywrátiti chtel. Řimané ne:wědauce si ani rady ani pomoci mřeli strachem. Ale sw. Leo w hrozně té době uzwřel s ponocj Božj hrozcj zkázu od města odwrátiti. Nejprw napomjnal Řimany, aby se káli, modlili a perwně w Boha daufali, sám gim w toni we wšsem wzorem a příkladem gsa, pať postawil se w čelo poslům a šsel hruzonosnému wjtěži wstřjc s tau perwnau naděgj, že Bůh neopustj, kterjž w něho daufagj, a že swatj apoštolé Petr a Pawel ochranau a šstjtem mu

budau a záhubu od lidu a od města Římského odvrátj. Tam, kdež řeka Mincius do Pádu wtéká, tam setkal se w rauchu papežské odjn, s hrůzonošným králem, kterýž geg mimo nadání s neměťšj uctiwostí přigal a lastawě poslauschal, takto mluwjcjh: »Tyš podmanil sobě wesskerý okres zemský, tobě také určeno gest podmaniti si i Řjmany, wjítězi nad wssemi národy; nynj gediné to prosjme, abyš také sebe přemohl, kterýžto wsse ostatnj přemáháš. Když pocjtili zlý bič twúg: kéž nynj zkusj i dobrotiwost twau; buď že wyznagj, že přemoženi gsau: buď že dobrowolně wsse wykonagj co žádáš.«
 A krwožizniwý tyran obrátil se k nemalému podivenj wssch okolo něho gsaujcjh s celým wogskem zpět. Někteřj z důwěrnjků tázali se ho, proč na slowa křestanského kněze tolik dává; načež odpowědel, že po bohu mluwjcjh papeže widěl dwa starce stogjcj s wytasennými meči hrozjcj zabiti ho, pakliby nedbal na řeč geho. Z domnjwagj se křestané, že to byli sw. apostolowé Petr a Pawel, patronowé Řjmsktj. —
 »Dauřagj w tebe, kteřjž znagj gméno twé: neboť gš neopustil hledagjcjh Tebe, Hospodine.«
 (Žalm 9, 11.)

S newyslowitedlným plésánjm wjtali Řjmané wracugjcjh se papeže djřj mu wzdáwagjce, že gim pokog wymohl a celau Italii od nepřjtele obhágil; ale Leo wsse to Bohu připsowal a lid napomjnal, aby sw. Apostolům za udělenau ochranu děkowali, a nynj nowý, pra-

wokřesťanský život wedauce, hněmu Božího proti sobě nepopauzeli wíce. — Lidé wšij wjry prázdni nechťegi uwěřiti, že Bůh wšseobecné pohromy: hlad, wognu, mor, neaurodu a g. pro hřichy na nás sesílá a protož wždyť giným prostředkům autočistě své bráwagj, gen ku pokání nic. — »Mnozi bičové (přícházegj) na hřisňjka, ale toho, genž naděgi skládá w Hospodina, milosrdenstwí obkľjčj.« (Žalm 31. 10.) Řjmané zapomněli w krátkém čase na dobrodinj, kteráž jim papež profázal, gaťož i na napomenutj geho; upadli opět do předešlé newázanosti a prostopášnosti. Wšak pomsta Boží brzo ge zastjhlá.

Cjsařowna Eudoxia chtěj mstjiti se nad Maximem, wražedlnjkem manžela svého Valentiána, zawolala surowé roty Wandalské pod Genserichem ku pomoci. Genserich horlivý Uriánského kacířstwí zástupce, přeplawil se s wogstem swým z Afriky a šel upřjmo na Řjm 455. Řjmané chvěli se strachem. Tu sljtowaw se papež Leo, šel nynj ku králi a prosil o usšetřenj města a o smilowánj, ale tenkráté newymohl nic wíce, než že město sice bylo wydrancowáno, chrámowé ale a ostatnj stawenj že nebyly bořeny a že se nikomu na životu neublížilo.

Po odtáhnutj nepřjtele wynasnažowal se swatý papež, kdež toho potřeba žádala, pomáhati. Wykupowal zagaté, těšil zarmaucených, wzbuzowal každého ku pokání, kostely opravowal, zasopatřowal olaupené nowým nábytkem chrámow

vým a všemožně v časnou i věčnou blaženost
jednoho každého pečoval. Spatřil též no-
vým klenutím chrám sv. Petra, opravil ble-
skem porouchaný kostel sv. Pavla a u Placidie,
sestry císařů Arkadia a Honoria, vyprosil, že ge-
znamenitymi obrazy a sochami ozdobiti dala. —
Tak řídil a spravoval po 21 let loďku církve
svaté v čas nehybnivější s velkou maudrostí
a silou, an konečně dne 10. Listopadu roku
461 umřel. Zásluhý jeho v církvi a celé člo-
věčenstvo gsau nesmrtedlné tak, že všim prá-
vem »Velikým« se nazývá. Tělo jeho pocho-
váno bylo v kostele sv. Petra; později ale
rozdvihlo se opět a dne 11. Dubna na jiné
místo v tomže kostele se přeneslo, odkudž také
pochází, že na ten den svátek jeho se svěťj.

Rozgimánj.

»Neauhonné obcovánj představených živo-
tem gest poddaných,« říkával sv. Leo a to všim
právem; neboť zagisté se darmo namáhá, kdož
mravný gíných napraviti chce, sám pak na po-
lepšeni své nedbá. Gaká to posetilost! My
chceme, aby lidé vedli život dokonalý a svatý,
sami ale v bezbožnosti trváme; gíným rozlazu-
geme ctinosti, sami ale pásseme hříchý! Zdalíž
tím sami sebe nezatrácujeme?

Žádný zákon neaučinuge tak mocně, gačo
řdnž zákonodárce skutky svými geg hlásá, neboť
hlas skutků gest hluchnější a patrnější, nežli

hlas austnj; onen má za spogence kažďn čin, kterýkoli se stane: tento ale zazwonil a umlkl; hlas austnj hýbá srdcem a wynucuge slzu z oka, ale hlas skutků táhne náš mocně za sebou.

Darmo přikazuje hospodář pracovitost, kdež sám se lenosti oddal: a matka bude na prázdno dceř o bážni Boží mluwiti, samali w prostopášnostech si libuge. Kdež se střdmost a čistota nekáže skutkem, tam slowa a napomínánj nic nespomohau; kdež skaupest a lakomost wanuge, rukau ku pomoci štědrých nehleden. Protož dj písmo swaté: »Ty, kterňž giněho učjś, kterak sám sebe neučjś? kterňž kážeś, že nemá kradeno býti, sám kraděś; kterňž prawjś, že nemagj cizoložiti, sám cizoložjś; kterňž se zákonem chlubjś, přestupowánjm zákona Bohu neuctu činjś. (Řim. 2, 21 a 23.) Kdo sice dobře slowy napomíná, zlým příkladem ale ginať okazuje, podoben gest stawiteli, kterňž to, což gednau rukau wystawěl, druhau opět bořj. Z ničehož nezpůsobj, kdož při polepšsenj mravů nepočne sám od sebe, a kdož chce udušiti náružiwosti bližnjho, musj dřjwe udušiti své wlastnj; nebo kterak byś směl řjci k bratru swému: »Bratře, nechaj wywrhu mrwu z oka twěho; sám w oku swém břewno newida?« (Luk. 6, 42.) S gať bjdnj gsme my lidé! w domě swém býwáme newidomými křtky, na ulici ale ostrowidny; co nám scházj, newjme, aniž se o to staráme, bližnjho wssať nedostatky rádi pozorugeme: a rádi bychom ge napravili. S posšetilost nad posseti-

lošti! My wynasnažugeme se bližnjho na cestu spasenj uwěsti, sami ale upřjmo du zatracenj běžjme. My chceme, aby on swatým se stal, sami ale dáblj býti woljme. Bližnjmu přegeme nebe, sami s pešlem hbraucjím spošogeni gsauce. — Z uzdraw tedj léšari nenyprw sebe sám a hled, abyš sám sebe napravil, než bližnjho napravowati počneš, wěda, že šdožby činil a učil, ten weliký slauti bude w králowstwj nebeském.« (Mat. 6, 19.)

»Wššedš, cožbykoli řekli wám (učitelowé farizenšstj), zachowáwenty a činte, ale podlé skutků gegich nečinte: neboť prawj a nečinj.« (Mat. 23, 3.)

»Wy gste swětlo swěta. — Tedj swět swětlo wasse před lidmi, ať widj skutky wasse dobré, a slawj Otce nasseho, genž gěst w nebesjch.« (Mat. 5, 14. 16.)

»Kdnyž gedem slawj a druhý bořj, což prospe gim, gediné práce?« (Sirach 34, 28.)

»Den na sebe pozor i na učenj: a w tom trwen. Nebo to čině, i sám sebe spasena učinš, i ty, kterjž tebe poslauchali.« (Tim. 4, 16.)

Modlitba.

Š Pane Ježjssi Křiste! prawdo a líško wěčná. Ty gš nám ukázati ráčil cestu k žiwotu wědaucj, cestu aužkau šice ale gístau; ó nedopaussšteg, prosjme, pro gměno swaté swé a pro záslubj služebnjka swěho Leona, papeže, abychom

se gj řdy spustili a na sřirokau dráhu swěta přestaupili, nýbrž račiž náš siliti, ať wytrwáme w powolánj swém. Propůgč milostiwě, aby wssični předstawenj, rodičowé a hospodářowé i wssični, gimž gř dusse blížnjho swěřiti račil, wždy zákonů Twých swatých pilni byli a swětlo gegich swjtilo před lidmi, aby widjny byly skutky gegich dobré, a tak swaté gměno Twé aby chwáleno a welebeno bylo na wěky wěkůw. Amen.

Na dnešnj den připadá geště swátek: W Pergamě sw. Antipa, kterýž za cjsáře Domiciana do mola z řowu slitého a ohněm rozpaleného dán a tak umučen byl. — W Saloně w Dalmatii sw. biskupa Domnia, kterýž s osmi wogáři umučen byl. — W Gortině na ostrowě Kretenškém sw. biskupa Jiřippa. — W Nikomedii sw. kněze Eustorgia. — We Epoletě sw. Isaaka mnicha a wyznamáče. — W Eaze sw. pausternjka Warfanusia a m. g. sw.

12.

Žiwot sw. Saby, mučednjka.

R. 372.

Swatý Sabas pocházel z národu Gothského, kterýž od několika stoletj w Dacii a we wůkolnjch fraginách seděl. Řdy se Gothowé ku wjře křesťanské obrátili, newj se, aniž s gistotau řjci lze, gať a kým prwnj známost o Kristu se k nim dostala. To wssať známo gest, že milostně u nich wjra křesťanská kwetla, protože giž roku 325 gegich biskup Theofilus cirkewnj

sněm Nicenský podepsal. — Nedlouho na to nastala pro církev Gothskou velmi truchlivá doba. Athanarich, král Gothský byl litým pohanem, a ten si předservoval, gednat proto již a gednat že zástij k Římanům, s nimiž neustále boje vedl, že křesťany zahladí, genž se přiznávali k vůjře Římanů, nepřátel geho; načež i hned gedni, co vůjru zapřijti nechťeli, usmrčeni byli, druzj ale beže všeho saudu na paubé pozdežrenj, že křesťany gsau, mučeni a vražděni. Aby gméno křesťanské tjm rydhlegi se zahladilo, rozkázal král gakausi modlu na vůž pěkně ozdobený naložiti, po domech křesťanských voziti, a obywateli gegich nutiti, by se gi klaněli. Kterj tak učiniti nechťeli, tēm zapálili se domy, a stalo se, že i gednau kostel s mnohými ženami a dítkami, w něm autočistě hledajicjmi takto sborel. Mezi mučednjšy w těch časch od Gothů usmrčenými gest geden z nenyznamenitěgšjch sv. Sabas.

Svatý Sabas we vůjře katoličá wychowán gsa, narovył si od nenautlegšjho dětinstwj weškeré zákony gegi co nenswědomitěgi zachowawati, tak že i nymensšjmu hřjchu pilně se wyhybal. »Geho vůjra,« píšj o něm stařj letopisowé, »byla čistá, geho poslušnost ku spravedlnosti ochotná, geho tichost a stremnost tak weliká, že všem za přjklad slaužiti mohl. W pěkném mluwenj nebył sice zběhlý, ale pln moudrosti, a gakkoli pokog nad mjru milowal, nic méně horlil všemožně pro prawdu, až i mo-

dláře k mlčenj přinutil. On netaužil po ničem, než po dokonalosti a po dobrých skutcích, staral se pilně o zpěv církevní a o chrám Páně, ano sám vroucně slávu Boží prozpěvował. Nebal o peníze ani o zboží zemské, s tím nemyslíl spófogem gsa. Postil se každodenně, modlil se téměř bez přestánj, vyhýbal se všj marné chwále, a lid ostatnj velmi bedlivě k bohabognému obcowánj napomínal. Geho wjra byla w lásce aučinliwa, protož gi negn srdnatě hágil, nobrž i smrtj swau potvrdil.« Umučenj gehu stalo se následowně:

Roku 370 usnesli se někteří auřednjci a páni Gothstj, že wyhlady církew Kristomu, a za tím aumyslem nutili křesťany gisti od masa modlám obětowaného, a zdráhajci se tělesně trestali ano i života zbawowali.

Někteří dobromyslnj pohané, chtějce přj-
buzné své muš zbawiti a na živě zachowati,
usnesli se, že křesťanům čisté a neobětované
maso předloží, a protivnjky gegich taš ofla-
mau. Takové pokřesťstwj nesl Sabas velmi
nemile, a protož ani sám od toho masa ne-
gedl, anobrž všem veřejně prawil: že nemůže
w pravdě křesťanem býti, kdož takové maso gj.
Tjmto způsobem zabránil owšem, že wšickni
w osídla dábelstá neupadli; ale ti, kteříž tuto
leš byli wymyslili, taš proti němu zanewřeli,
že ho w prwnjm rozhorlenj i z města wyhnali,
brzy ale zaš nazpět powolali. — »Blaze tomu,
kdož se nedá lstj pokřesťců podwěsti, nýbrž pewně

w službě pravdy stoji. Naděje pokrýte zahyne a jako pavučina dásání jeho.« (Job. 8, 13. 14.)

Když přišel rokem pronásledování poznamu vypuklo a úředníci křesťany stíhali, umluvili se pohané, že modlám obětující, přisáhati budou, že w městě není ani jediného křesťana. To uslyšav Sabas, wessel mezi ně, a odhodlaně pravil: »Nikdo za mne nepřisáhej, neboť já jsem křesťanem.« Widauce poháné opět zmaření obmysl svůj, ukrýli nejprvé přibuzné a přáteli své, a pak přisáhau ztvořovali, že w celém městě mimo Sabasa jiného křesťana není. Z musil se tedy postavit. Úředník zemský, když Sabasa ušel an pln důvěry w sprostnosti duse před ním stojí, tázal se přítomných po starcích a zbožj jeho, a uslyšev, že krom oděvu na sobě pranic jiného nemá, pravil potupně; »Takový člověk nemůže nám ani prospěti, ani škoditi,« a vyhnal ho. — »Tak w posměchu zagisté jest sprostnost spravedlivého. Ona jest lampa potupená w myšlení bohatých připravená k času uloženému.« (Job 12, 4. 5.)

Roku 372 vypuklo opět nové pronásledování. Mnozí křesťané ukrýwali se ať gen mohli, i sám kněz Sansala opustil město, a do vlasti Římské ustaupil. Když přišla veliká noc vyndal se sv. Sabas na cestu ku knězi Gutchikowi, u něhož hod velikonoční slawiti chtěl. Odaucjmu zgemil se muž vysoké postavy a

welebného pohledu a pravil: aby se navrátil do domu ku knězi Sansalowi. Sabas věda, že kněz ten w čas pronásledowánj do wlasti Římské odesel, nedbaje na slova welebného muže, dále se bral, an ž čísta gasna takowé množstwj sněhu napadlo, že dále giti nemohl. Ž počal se domníwati že to ž řízenj Božjho se děje, a nawrátil se s weselau ku swým, a nichž také skutečně kněze Sansala nalezl. Ž wyprawowal mu muž Boží wse, což ho potkalo. Welkonoci slawili pospolu. W noci ale třetjho dne wrazil Utharidus, syn gednoho knjžete, s welkau rotau do domu kněze Sansala, nalezná ho an spj, swázal ho a na wůz whodil. W tu chwjlj byl také Sabas swázán a čire nahý trnjm wlačen, holemi bit a ukrutně bičowán. Trpělost geho a wjru nepřemohla žádná ukrutnost a žádná muka. Když nastalo gitro druhého dne, a na těle geho ani gediné známky přestálého utrpenj w předesslé noci nebylo, promluwil k mučitelům swým radostnými slovy: »Což gste mne,« pravil, »newláčeli nahého a bosého trnjm a křowjm? Wizte teď samy nohy mé, zdali kde poraněny gsau, aneb zdali na těle znamenj ran naleznete, kterýmž gste mne ubili. Tau řečj nad mjrú rozhorleni, wzali modláři nápravu od wozu, položili na ni Sabasa na znať a zawázali ruce geho na oba konce osy, pak napnuli podobně nohy geho a mučili geg co neyukrutněgi téměř po celau noc. Když ale tau pracj umdleni usnuli, přiššla gistá žena a

rozvázala ruce a nohy geho. Užkoli by se byl nyní uchrýti mohl, zůstal nicméně neohroženě na místě svého umučení a pomáhal ženě dobroděgné v práci. To když se ráno Utharidus doměděl, dal mu opět ruce zavázati a na trámu geg pověsiti. Nedlouho na to přišli někteří poslové Utharidovy, nesauce maso z obětí modlářských, a domlauwali Sabasovi a knězi Sansalovi, aby gedli a život svůj zachránili. Sansala odpověděl: »My z toho gisti nedeme, neboť gest nám to zařazáno, řekněte Utharidovi, ať nás gen ufrizuge aneb gináf utratí.« Sabas otázal se: »Kdo posílá tyto věci?« Oni odpověděli: »Náš pán, Utharidus.« Načež Sabas: »Geden gest Pán, Bůh, genž gest v nebesích. Záhubně tyto pokrmy gsau netisté a neswaté, gako sám Utharidus, kterýž ge posílá!« Tau řetj rozžlobil se geden z služebníků Utharidových a udeřil Sabasa ostipem v prsa tak nerázně, že se wssični domniewali, že od té rány umřiti musí. Ale Sabas, genž pro pewnost wjry udeření ani nepocítil, řekl násilnjku tomu: »Ty myslíš, že mne tau ranau zabigeš: wěz ale, že gsem gi gináf necítil, než gako kdy by na mne chumác wlny padl.« Z nebylo skutečně žádného poranění na něm k spatření. »Když Bůh s námi, kdož bude proti nám?« (Řjm. 8, 31.)

Tyto podivné věci na Utharida pranic neaučinlowaly, ba naopak srdce geho gestě wjce se zatwardilo, tak že statného wyznawače wjry

usmrtiti welel. Z propúšťěn kněz Sansala, Sabas ale wlečen byl k řece, genž slowe Muséus, kdež utopen býti měl. Pamětliv gsa zákona Páně: že bližnjho milowati máme gako sebe samé, otázal se Sabas: »Co pak prowinił kněz Sansala, že se mnau odprawen nebude?« »Do toho ti nic nenj,« odpowěděli katané. Tu zaplésal Sabas newýmmlownau radostí, řka: »Budiž pochwálen Pane, a welebeno gméno Syna Twého na wěky, Amen. Utharidus odsaudil sebe samého ku smrti a k wěčné záhubě, mne ale posílá ku wěčnému žiwotu. Tak líbilo se ti, ó Pane a Bože, se služebnjkem swým.« Z na cestě ku řece welebil Boha neustále, že brzo zbawen bude wšech strastj, a blahoslawenstwj wěčného dosáhne. Když k řece přicházeli, mluwili katané mezi sebou: »Hle, člověk tento gest newinný, propustme ho; Utharidus se o tom ničehož nedowj.« To zaslechna Sabas, řekl: »Co to mluwjte? proč raděgi nefonáte, což wám rozkázáno gest? Z widjm gá, čehož wám widěti nelze. Hle, tamto giž stoji, krejž mne do wěčné sláwy uwedau.« Po těch slowech wzali ho služebnjci Utharidowi, přiwázali mu na hrdlo břemeno, a do řeky ho uwrhli, w njž on také žiwot dokonal, we čtvrtel po Welkonoci, to gest dne 12. Dubna 272, we 38. roce wěku swého.

Bražedlnjci wytáhli potom mrtwol a nechali ho wedlé řeky ležeti. Ale ani dravá zvěř ani ptactwo netřlo se ho. Tu wzali geg kre-

stane a bedlivě ušly; na to ale poslal ho Junius Soranus, muž velmi nábožný, do Kapadocie, do své vlasti, mace za to, že nelze dražšího a cennějšího daru svým křesťanům dáti, než gest tělo sv. mučedníka Sabasa.

N o z g j m á n j .

Sv. Sabas auhlavním gsa nepřitelem všeho přetvářování a křivého svědectví, nechtěl také trpěti, aby jiní se přetvářovali a křivého svědectví dávali, byťby přitom do patrného nebezpečnosti života upadali. Bohdenž bychom my podobně smýšleli a jednali, bohdenž by nám pravda milejší byla nad všeliké zboží pozemské a nad život. Ale nahlédnemeli do světa, ach, co tu spatřujeme? Bohužel nic jiného, než že lid nazwijce miluje lež a nenávidí pravdu. Ach, jakých tu lží slyšeti u prodavačů a kupovačů, u představených a podaných, hospodářů a čeledínů, až ku dětem do škol chodícím, že člověku při tom až hrozno, když pováží, že »Bůh zahubí všecky, kteříž mluví lež.« (Žalm 5, 7.) Co tu ausťoků, pochlebenství, přetvářování, lichých slibů, zaklínání, křivého přísahání, a to vše jediné k tomu cíli a konci, abychom bližního oklamali a osfidili, protivensství negafé od sebe aneb od přátel svých odvrátili, aneb gafého si získu se dopjdili! Ale »Hospodin má v ohavnosti gazyň lživý, srdce, kteréž ukládá myšleni zlá

a svědka falešného vynássegicjho lež.« (Přisl. 6, 16—19.) A wšak, gašobn na tom gessťe dosti nebylo, že sami se přetwarugeme a křivého svědectwj dáváme, kdyloli se nám to zdá býti prospěšné, i giné k tomu zawádíme rozličnými ausťoky, aby nám k vůli buď austně buď pjsemně křiwě svědčili. Tu ge uplácíme penězi a dary, tu sľibugeme hory doln, tu dokonce i pomšťau wyhrožugeme, nebudauli gaš chceme svědčiti a gednati. Gest bolešno i žbytečno přjkladn uwáděti, anť kdo gen trochu do žiwota lidšťého nahľidnul, o trpě té prawdě se přesvědčj, a niľoho tagno nenj, co mnozi rodičowé podnikaji, tu aby syna od stau wogenšťého osľobodili, aneb ginaš, gaš řjčame, zaopatřili; tu gaš aby dceru za muže wdali, aneb od hanby swěťské osľobodili; tu opět aby zadluženě žbožj před wěřiteli ochránili, aneb giných prospěchů si dobyli. Ale wězte, že

»Ušťa, kteráž ľhau, žabjgi duffi.« (Maudr. 1, 11.)

»Protož sľožjce lež, mľuwtež prawdu gedenkaždň s bližnjm swým.« (Efes. 4, 25.) a

»Nelžete gedni druhým;« (Koloz. 3, 9.) ale

»Mľuwte prawdu gedenkaždň s bližnjm swým: prawdu a saud poľoge suďte w branách swých; a gedenkaždň zľého proti přjtelu swému nemysľete w srdcjch swých, a přjsahy ľžiwé nemľugte: nebo wšfecto to gest, čehož nenáwĩdjm, prawj Hospodin.« (Zachar. 8, 16. 17.)

Modlitba.

Dlauholi, ó Bože! dlauholi budu milowati lež a nenáwiděti prawdy? Dlauholi budu si oblibowati lest a klam? Ó Bože! ty prawdo neskönčená, wzdal ode mne marnost a slowa lžiwá, polož na rta má prawdu a upřímnost w srdce wleg, abych, stana se prawým Izraelitau, w kterémž klamu není, nuluwil wždy prawdu s bližnjm swým, a pro upřímnost a prawdu swau si zaslaužil tu korunu, kterauž Ty prawdoměčný zasljbil gsi wšsem, kteří miluji Tě prawdo věčná, genžs Bůh. Amen.

Na dnesšek připadá gesťte swátek: We Veroně sw. Zenona, biskupa a mučedníka. — W Bracare w Portugalech sw. Wiktor, kterýž pro wjru w Krista Pána stat byl. — We Firmě w Picensku sw. Wišie, panny a mučednice. — W Rjmě sw. Julia, papeže, kterýž wjru katolickau proti bludu Ariánskému statně hágil. — W městěčku Bavingu sw. Konstantina, biskupa a wyznawače. — W Páwii sw. Damiána, biskupa, a m. g. sw.

13.

Život sw. Hermenegilda.

Ř. 584.

Dkolo roku 568 panowal we Špaňheljch král Leowigild, litý zástupce kacířstwj Ariánského. Ten měl dwa syny, Hermenegilda a Rekkareda, owšsem také w bludu Ariánském wychowané. Čhtěge gim po swé smrti wládu we

Špaňheljch pogistiti, učinil ge spolufráli, Hermenegildowi odewzdar frálownstwj Sewillské, Meffareda ale u sebe w Toledě podržew.

Hermenegild pogal za manželku Zndeğundu aneb Zngundu, dceru Siegeberta, frále Austraslého, horliwau a bohabognau katoličku. Z Leowigild oženil se opět po smrti manželky své, a Goswindu si wzal. Goswinda gsauc wěrná pěstitelka bludu Uriánslého, wynasnažowala se, newěstu nenprw aulísnowstj a pochlebowánjm k bludu swému nakloniti, a když to neprospělo, rauhánjm a tupenjm ano i násiljm trpěliwost gegj oblomiti. Než, wšse nadarmo; Zndeğunda snásslá wesskeré úkory a protiwensstwj s tichostj a trpěliwostj podiwu hodnau, a konečně pomoci sw. Leandra, biskupa, i manžela swého Hermenegilda, tak daleko přiwedla, že odřekna se bludného učerj Uriánslého, wjru katoličkau wěregně wyznal. — »Dj! Dobrý gest žena dobrá,« (Přjstl. 26, 3.) »sřrže ženu wěřjci poswěcení gest zagisté newěřjci muž.« (I. Kor. 7, 14.)

Když se Leowigild, král, o tom doměděl, rozhněwaw se welice, wnhrožowal Hermenegildowi, že mu odegme korunu ano i žiwot, ne nawrátj-li se opět ku wjře otcowské. Ale králowic od nábožné manželky a sw. Leandra sřlen, wzkázal otcí swému: »že ho chce we wšszech ginných slussných wěcech poslussen býti, co se ale dotýče wjry, že raděgi králowstwj i žiwota se odřekne, nežliby zrádcem gegjm se stal. Tu táhl Leowigild u weské sřle proti němu a w

Seville po celý rok ho obléhl. Wida. Hermenegild, že déle brániti se nelze, utekl tagně k Rjmanům. Když wšak došl bezpečen tam nebyl, dal se opět na autěf a přišel neyprw do Rordubny a pak do Dšfeta. Než — i tato města musila se vzdáti. Mage Hermenegild takto dalšj autěf zamezený, wzal autočistě do kostela w té naděgi, že otec poswátne místo w uctiwoosti mji bude, a na milost ho přigme. Z přišel skutečně bratr Reffared, a zarmaucen nad nehodau geho, sľibowal, že ho otec na milost wezme, pakli dobrowolně a kľeie za odpusttění prositi bude. Hermenegild byl le wšsemu wolný, nic zľého netusse. Po těch řečech wessel i otec do kostela. Hermenegild se mu uwrhl k nohám a prosil o milost. Dokawad w kostele byl, měl se k němu Leowigild welmi přiwětiwě; sotwa ale do tábora přišli, zbarwil ho i hned wšj ozdoby králowské, uwrhl do tuhého wězení a těžkými okowy spautal. Ubohý králewic musil zde wšskeré nehody snášeti, gaľo neyhorršj zločinec, a s hladem a žizňj zápasiti. L. 568.

W této těžkosti ode wšseho swěta opusttěn, wzal Hermenegild swé autočistě k Bohu; »neboť blýzko gest Hospodin wšsechněm, kteřjž ho wzýwagj; wšsechněm, kteřjž ho wzýwagj w prawdě.« (Žalm 144, 18.) Neuyjce času ztráwíl na modlitbách, ničehož nežádage, než sľlu a stálost k nastáwagjcjmu bogi, po ničem netauže, než po zbožj nebeském. Otec mu častěgi milost

Leowiġild doměděw se o tom, litowal welice skutku swěho, a nemoha swědomi swěho nigak utissiti, zawolal sw. Leandra, a žádal ho, aby gako prwé Hermenegilda, nynj také kralewice Rekkareda u wjře katolické vyučowal. Leander domlaumal králi, aby sám také nawrátil se do lůna prawé cirkwe, ale nadarmo! Ubohý král poznáwal sice prawdu katolické wjry, ale wyznáwati gi nechtěl; buď že se swých dworěnijnů oslýchchal, anebo z giné ničemné přičiny.

Sv. Řehoř Veliký domnjwage se, že rychlé nawrácenj se národa Špaňhelského do lůna prawé cirkwe jediné slawnému umučenj a orodowanj sw. Hermenegilda se děkuje. »Kdybny Hermenegild,« prawj, »nebyl křem swau pro prawdu wylil, nebylby také národ k poznánj prawdy přissel, dle slow Páně: Že zrno psse-
ničné padna w zemi, neumřeli, samo zůstane, pakli ale umře, mnohý užiteľ přinese. (Jan 12, 24.) Wjme, že se to naplnilo na Wykupiteli, gakožto hlavě nassj, zdaž bychom to na audech geho uskutečněno nehledaly? Geden totiž umřel z národa Westgothského, aby mnozi k životu přissli. Geden zrno padlo w zemi, a wzessla hogná žeň dussj.« Tak swatý papež Řehoř. Umučenj sw. Hermenegilda připadá okolo roku 584 na 13. Dubna, w kterýž den také geho památka po celém Špaňhelsku se swětj.

Rozgymánj.

»Ztráta zemského království dá se snadno oželeť, když nadějí máme na věčné mnohem blaženejší království.« Těmi slovy dodával si sv. Hermenegild srdce, aby neklešl v zápasu s pokusitelem, a ta slova neměla by nám také nikdy z paměti wypadnouti, ano pravidlem měla by býti všeho gednání a smyšlení našeho. Neboť nejsme stvořeni pro mrzký tento svět, ale k věcem vznešenějším, k věcem světějším k blahoslavenství totiž věčnému. Proto zagejsté dal nám nenydobrotivější Bůh přimý chod a proto k nebesům žítí a k hvězdám zraků ano srdce povznášeti nám přikázal, abychom pohrdajce mrzkostmi světskými, hledali nenyprvé království Božího a spravedlnosti jeho, ostatní vše slibuje, že přidáno bude. A nebi kdo hledj, tomu svět smrdj. Tam v nebesích, Neny milejší, tam gest pravá vlast naše, zde gsme gen u vyhnanství. Nebesa aurodná gsau na blahoslavenství, svět ale plodný na protivenství. Tam v nebesích nalezneme odpočinutí dušsem svým, zde na zemi gest vše gen trápenj a nepokoj srdce. Wzhůru tedy posjleme své žádosti, wzhůru swá přání. Zemj pohrdejme, k nebesům žěme. Pohrdejme světem, pohrdejme všemi dary jeho, aby se zdaji, že dobré gsau, ale zlým činj toho, kdož gich užívá, ano i cestu do vlasti nebeské zamezugj. Utěcha světská a rozkošse pozemské, nechť gsau podjlem

nerozumných, nám lidem křowj Kristowau wy-
kaupeným se nehodj, gimžto rozkosse nebeské,
blahoslawenstwj wěčné připraweno gest. Oněmi
kdo pohrdá a po těchto gedině taužj, ten wezme
sterau náhradu a žiwot wěčný, a kdož naděgi
má na křalowstwj nebeské, ten tak snadno oželj
ztrátu pozemské blaženosti, gať snadno sw. Her-
menegild ztrátu swěho křalowstwj oželel.

»Ani oko newjdalo, ani ucho slýchalo,
ani na srdce lidské wstaupilo, což připrawil Bůh
těm, kterjž geg milugj.« (I. Kor. 2, 9.)

»Podlé wjry mřeli ... wyznáwagjce, že
gsau pautnjci a hosté na zemi. (Žid. 11, 13.)

»Wjme zagistě, že byl=liby dům zemstj
náš tohoto přebýwánj zbořen, že za něj stawe-
nj od Boha máme, dům ne rukau udělaný,
wěčný w nebesjch. Nebo i w tomto (stánku)
lkáme, w přjbytel náš, kterjž gest s nebe, oble-
čení býti žádagjce. (II. Kor. 5, 1. 2.)

»Nebo wšecťo, což gest na swětě, gest žá-
dost těla a žádost očí a přjcha žiwota, kteráž
nenj z Otce, ale gest z swěta. (I. Jan 2, 16.)

»Nesrownáwenty se s tjmto swětem.« (Řjm.
12, 2.)

»Wygďemež tedn k němu wen z stanů,
pohaněnj geho nesauce; nebo nemáme zde mřsta
žůstáwagjcjho, ale budaucjho hledáme.« (Žid.
13, 13. 14.)

Modlitba.

Pane Bože! dlouho, příliš dlouho toužil jsem po věcech zemských, na Tebe a na věčné blahoslavenství nedbaje. Až teď jsem! nechci více toho činiti. Vše opauštím pro Tebe, co mi bude scházeti? Ty jsi Bůh můj, mé neny-
 vyšší dobré, Ty odměna má největší, Ty dít a dědictví mé, a to by mi nemělo postačovati? Ty pokrm a nápoj můj, Ty chléb nebeský, Ty pramen živý, a neměl bych být býti? J věřím Tobě, nebo pravda jsi, věřím Tobě, nebo dobrota jsi. J nechci od nynějška více věšiti srdce svého na zem, nechci více lpěti na rozkošech světských, ale po Tobě nechť žijí duše má, a pakli bych někdy se zapoměl, od Tebe se odvracel, ó přitáhni mne, ó Bože, k sobě tak láskou, kteráž Tebe na kříž za mne přivedla, tak abych jen v Tobě odpočinutí své nalézal. Amen.

Tentýž den:

Život sv. Justina, mučedníka.

Ř. 167.

Geden z nejslavnějších mužů v druhém století, ano okrasa věku svého i celé staré církve křesťanské, jest sv. Justin, vůbec mučedník nazvaný, proto že vjru svou netoliko

mnohými spisy proti úštěpkům Židů, pohanů a kacířů hágil, anobř také smrti gi potvrdil.

Narodil se na začátku druhého století w Sicheu, w hlavním městě Samaršském, genuž napotom Flavia Neapolis říkávali, nyní ale Naplusa. Jeho otec, Priskus, od narození Křesť, byl pohan, a proto také syna Justina w pohanských pověrách sice vychovával, ale i w krásném umění a ve vědách pilně vychovával. Justin nadán bystrým wtipem a bádatným rozumem, vynikal daleko nad spolužáky, a po ničem netaužil wíce, než po pravém poznání Boha. Aby tedy horauci žijeti uhasil, ode- vzdal se wšší sílou na umění mudrců, ne- vyhlášenější učitele vyhledáwage. Že ale tyto čisté a žijící dussi jeho žádost učiniti ne- mohli, opustil ge opět, až konečně gednoho ze školy Platonikůw našel, gehož učení o Bohu a o ostatních nadmyslných pravdách tak srdce jeho dogalo, že se giž giž domýšlel, že dosta- tečně maudrým gest, a že w brzce dokonale Boha samého žijeti moci bude. Zoho cíle aby rychleji dosáhl a pohodlněji rozgymání o Bož- ských věcech odewzdati se mohl, stranil se spo- lečnosti lidských, samotou vyhledáwage. Z našel také w nj skutečně, po čem posud tak hor- livě ač darmo byl taužil. Procházege se totiž gednau na břehu mořském, w hluboké zabrán myšlénky, upozorowal gačehoš starce přiwětivé a welebné postavy, an w patách za njm gde. Justin divě se, že na tak osamělém místě cizjho

člověka nalézá, pozastavil se, a tu povstala mezi wliďným starcem a po naučenj dychtivým mladjšem rozprávka, z nějž tento wyrozuměl, že wesskera učenj mudrců k tomu cili newedau, po kterémž on taužj, protože mudrcowé sami prawdy nepoznawajj.

Na otázku, kterážby tedj cesta k žádaucj: mu cili wedla, odpověděl stařeček: »Dáwno před wssemi mudrci byli na swětě swatj, sprawedliwj a Bohu milj muži, kteříž Duchem swatým nadáni gsauce, předpowj dali budaucj věci, kteréž nynj se vyplnily, gmenugj ge prorokj; ty gediné poznali prawdu a žwěstowali gi lidu. Gegich spisj, kteréž až posud máme, poučugj čtaucjho welmi gasně o počátku a cily wssedj bytnostj i o giných wěcech, na gegichž poznánj každému mudrcowi záležj. A potwřzenj prawdy nepotřebowali gahýchšj naljčených důkazů, protože žážrafnj a proroctwj řečem gegich wjrnj přidawati každého nutily; žwlášť pak hlásaly wjru w gediného Boha, otce a stwořitele wssedj wěcj, a w Jezisse Krista, syna geho. Předewšjm pak,« doložil stařec, »modlí se wraucně k Bohu, aby ti brány swětel otewřel; neboť tyto věci nemohau od každého rozuměny a pochopeny býti, leč od toho gen, genuž Bůh milosti swé propůgčil.« —

Tauto rozprávkau roznjtíla se w Justiniowi tauha, poznati prawau onu maudrost proroků. Z počal tedj pilně čjsti pjsma swatá a giné knihy křesťanské, a an w nich skutečně

nalezl, čehož tak dlouho marně hledal, — auplné totiž poznání Boha — zalíbila se mu wjra křesťanská a wždy wjc a wjc geg k sobě pautala.* Gessťe ale bránila mu do lůna cjrťwe wstaupiti hanebná a gizliwá utrhaní křesťanů, toho času obyčejná a wůbec za pravdu držaná. Říkalo se totiž: »že prý křesťané we swých sborech se swětlem i lesť čistoty šhají: nagi, a hříchůw ohawnost a stud tmau zakrývají, a že gafo drawj wci maso lidské gedj.« Pro taká rauhawá utrhaní umjnil si Justin, že opatrně bude gednati, a gať se na mudrce flussj, nenyprw o prawdě těchto řečí se přesvědčij, než co podnikne; neboť mnohdykrátě byl již swědkem, že ti, kteréz rozčilená lůza za winné wydáwá, za smilnjky rozkřifuge a co bezbožnjky odsuzuge, gsau nenynewinněgssjmi, nenyčistssjmi a nenybohabogněgssjmi. »Řdnyž gsem mudrcem gessťe Platoníčým byl,« dj o tom: »zpozorowal gsem, že křesťané gsauce utrhanjm stjháni, ani smrti se nebogj, a ničehož, což giným zdá se býti to nenybrozněgssj: uzwawjal gsem, že neny možno, aby ti lidé tato zločinstwj páchali a w chlipnosti se brodily. Gať pať by mohl ten, genž tělesnosti otrokem gest a masem lidským se žiwj, gať pať by mohl ten smrti wesele wstřjc giti, o njž, že ho wssedch těch rozkossj zbawj, ugistěn gest? nebude takowý raděgi hleděti, žiwot swůg prodlaužiti, by déle těch wěcj požjwati mohl; nebude-li raděgi hleděti se ukrýti a knjžata oklamati, aby nenalezli na

něm příčinu k jeho usmrcení?« Z přesvědčení se takto, že vše, cožkoli proti křesťanům se mluví, paubau lži gest a utrhaním, ano že níkdež takové nábožnosti, lásky, čistoty, poctivosti a vším pozemským zbožím opovrhování, jako mezi nimi se nenalezá, šhledav, chtěl se státi audem církve gegich, a když konečně strze křest swatý žádost jeho se vyplnila, hledel vši silau k nenyněšši křesťanské dokonalosti se powzněsti a býti příkladem pokorn, wjrn, spravedlnosti, trpělivosti, lásky a bázně Boží. Aby pro Boha tím wíce podstaupiti mohl, a s nepřátely wjrn tím slawněgi se potýkati: čel a študowal nynj písno swaté mnohem bedlivěgi než prvé, radjwal se se žáký apostolskými a giniými učenými muži, gačby se právě wykládati měly, a zwláště Boha tak dlaubo prosil, aby mu smysl gegich otkázal, až se mu, gač stařetel prawil, otewřely brány swětel, a milost Boží ho oswjtila, že gim dokonale rozuměl. Woge se sw. Zuzstin, aby přisně sauzen nebyl, nechťel tak weliké milosti ladem ležet nechati. Z uložil si, že bližnj posud w temnostech modloslužebnosti wězjci ku swětlu prawdy přiwáděti bude. Za tau příčinau konal daleké cesty w Asii, w Řecku a w Italii, wšsudny hlásal učenj křesťanské ausně i písenně, wšsudny ge před utrhaním neznabohů a bludařů hágil, a s tak ohniwau horlivosťi mu oddán byl, že si snažně žádal, pro ně žiwot swůg obětowati; a aby k Řekům a Řijmanům tím wolněgšjho přjstupu měl, a spolu i

dokázal, že wjra křesťanská gest prawau moudrosti, neodložil také po swém obrácení tak nazwaný plášť mudrců, gehož mimo ně žádný nenosilwal. Nejwice se zdržowal w Římě, tam uče. Zdali byl knězem newj se, gest to ale prawdě podobno, že byl, poněwadž obtížně cesty k rozšíření sw. Ewangelium konal. Ze spisů geho na nás došlých, kteréž k obraně a k obhájení wjry křesťanské zepsal, proslowugi se zwláště dwa spisy geho obranné čili Apologie, w kterýchž nejhlawnějši částky wjry naši uwádj, způsoby a obyčeje pti udelowání swátosti popisuje, nejznamenítějši díly swatých obřadů wykládá, a čisté mravy w staré cirkwi nejzajímavějšimi barwami lječ.

Přičina k gegich sepsání a wyhotowení byla následugicj: Zentráte panowal w Římě cisař Antonius Pius, to gest dobrotiwý. Za geho wladaření museli křesťané od rozličných auřednjků a wrchnosti mnohé nátisky snášeti, kterjž aby tjm swobodněgi zlost swau wyliti mohli, na křesťany u dobrotiwého cisaře žalowali: že prý negsaw nic giného, než gen sběr čarodějnjků a neohawnějšich zločinců; že učení gegich gest bezbožné, že mravy lžj a wlast w záhubu umrhuge: následowně že se wšicni stůg co stůg wykořeniti a zahladiti musęgi. Justin horle pro čest Boží a swaté učení Geho, a gsa o lžech těchto přesvědčen, ugal se křesťanů a wyhotowil swau prwnj obranu čili Apologii, kterauž okolo roku 150 cisaři Antoniomu dwěma

geho za vlastnj wzatým synům Markowi Aureliowi a Luciwí Kommodawi, pať Senatu a lidu Římskému podal. W nj okazuge, že nepravosti, kteréž se křesťanům wytykají, gsau gen pauhé že zássťj wymyšlené lži, a že učení křesťanské gest rozumné, prawdivé, swaté a bližnjmu na neywenš prospěšné. Prosj také, aby co neypilněgi wšse, co se proti nim žaluge, bylo wysšetřeno, a šhledá-li se, že wiuni gsau, ať se trestají, třeba wjce než zasluhují: pakli ale nic zlého na nich nalezeno nebude, aby usšetřeni byli a t. d. Následek této obrany byl, že cjsař zakázal křesťany trestati, aneb ge utráceti pro wjru gegich, a že přikázal, aby proto obžalowani se propustili na swobodu, žalobnjš ale, aby se podle zákonů potrestal. Druhau obranu podal roku 167 cjsaři Markowi Aureliowi, kdž Urbikus, préfekt města Říma, tři newinné křesťany k smrti odsaudil. Poněwadž w nj nesprawedlnost protivnjků, ossemetnost a zločinstwj pohanských mudrců okazuge, bylo se co obáwati, že za obět nenáwisti gegich padne: »Obáwám se,« pjsse proto, »že spiš ten o život mne připraví a že se stanu obětj wzteklosti oněch lidí, kteréž nesmjřitedlné zássťj proti tomu náboženstwj magj, gehož obranu gsem na se přigal.« Z stalo se tak. Na popuzení někteřých modlářů a zwláště gáfěhoš Řescence mudrce, gehož žiwobytj a ossemetnost částěgi byla od Justina kárána, byl s někteřými křesťany, práwě w něho messagjcjmi gat a k saudu

vládaře městského Rustika postaven. Tento mu přikazoval, aby bohů a zákonů císařských poslušně byl, načež Justinus odpověděl, že posluhá zákona Vykupitele svého Ježíše Krista, a že proto trestán a odsouzen býti nemůže. Nyní otázal se Rustikus, v jakém umění a v jakých vědách by zběhlý byl? »Gá hleděl,« pravil na to Justin, »všelikému umění se naučiti, a ve všech vědách zběhlý jsem; posléz ale odemždal jsem se učení křesťanskému, ačkoli se ono těm nelíbí, kteříž v bludech trvají.« Když se vladař otázal, co by to za učení a za věru bylo, odpověděl Justin, řka: »Pravá věra, kteráž my křesťané uznáváme, jest tato: My věříme v jediného Boha, stvořitele všech viditelných a všech tělesným zrakem neviditelných věcí; my uznáváme Pána Ježíše Krista Syna Božího, jehož prorokové předpovědali a kterýž také jednou přigde souditi celé pokolení lidské a zvěstovatelem jest spasení a učitelem všech, kteříž od něho učiti se mají. Gá ale bídny člověk jsem příliš slabý a nedostatečný, abych š to byl, o jeho neskončeném Božství podle důstojnosti mluvíti. To jest auřad proroků, neboť oni zvěstovali z vnuknutí Božího před mnohými sty lety přistij Zéhož, o Němž gá pravil jsem, že Synem Božím jest.« Na to chtěl Rustikus věděti, na kterém místě se křesťané scházejí? Načež mu Justin odpověděl: že tam, kde chtějí a mohou. »Či myslíš,« pravil pak dále, »že my

se jen na jednom místě scházíme? Z nikoliv. Bůh křesťanů není na žádné místo obmezen, neboť vša nemiditelný naplňuje nebe a zemi a však klanějí se mu věřící a velebí slávu Jeho.« Když však vladař na to tlačil, aby pověděl kde se scházeli, řekl Justin: »Je až posud přebýval vedlé domu gáfěhoš Martina, blíž Timotičých lázní a že giněho bytu neměl, a kdo k němu přišel, toho že zde vyučoval pravé maudrosti.« »Tedy jsi křesťanem?« otázal se tu Rustikůš. »Ano, jsem křesťan,« odpověděl Justin.

Po této odpovědi obrátil se Rustikůš s svými otázkami na ostatní zageť na Charitona, Charitonu, Evelpistu, Hierace, Paiona a na Liberiana.

Když pak i tito zmužile a srdnatě vyznali, že křesťany všau a ve své věci že umřítí chtějí, obrátil se opět k Justinovi řka: »Slyš pak ty, gežto tak vymluvný jsi a pravau věru mjtí se honíš, jsi gist, že se do nebe dostaneš, kdyžbys tě na celém těle zmrskati dal?« »Gá daufám, odwece Justin, že, když to přestojím, čímž mi hrozíš, tu odplatu obdržím, kterauž všickni vzali, jenž učení Kristovo zachovávali. Wjm zagestě, že všem, kteříž tak živi byli, milost Boží připravená gest po skonání světa.« »Myslíš tedy, tážal se zas Rustikůš, že v nebesích odměnu gakausi obdržíš?« »Gá to nemyslím,« pravil Justin, »ale wjm to tak dogista, že nemám žádné pochybnosti.« »Nuže

přístupme již k věci, kteréž více nám prospějí, pravil Rustikus, »poradte se mezi sebou, pak ale obětujte bohům.« »Nikdo,« odvěce Justin, »jež dobře smyslívá, neopustí víru a ctnost, aby v blud a v bezbožnost klesl.« A my také nic tak snažně nežadáme, než pro Pána Ježíše muky snášeti, pak ale spasení býti. To nám zislá spasení, a gístotu před soudnou stolicí téhož Pána a Spasitele našeho až veškerý svět před ním státi bude.« Tak také mluvili rozliční ostatní pak ale přidali: »Učin rychle, což činiti chceš, neboť my jsme křesťané a modlám obětovati nebudeme.« — Zdali pak marná maudrost světská tak radostné odhodlání a tak pevnou důvěru způsobiti s to gest? Proč chvějí se tak nazvaní silní duchové, když smrt se blíží? Bogi se pravdy, žežto tak dlouho se lži milovali? Běru zahladí Bůh maudrost maudrých a opatrnost opatrných zamrhne. (1 Kor. 1, 19.) — To uslyšev vládat vydal následující výrok: »Který modlám nechtějí obětovati ani zákonů císařských poslauchati, budou mrštěni, pak ale, jak to zákony předpisují, utraceni.« A tak se i stalo. Svatí mučedníci byli nenprw mrštěni a pak štati roku 167. Žela gegich pochováli někteří nábožní křesťané na určité místo.

Rozgymánj.

Svatý Justin hledal pravdy Boží ve školách nedůmyslnějších mudrců, hledal ale

darmo a teprve kďň do cirkwe swaté wstaupil, nalezl gi. W cirkwi katolické tam nalezá se prawá maudrost a neomylná prawda, od nj kďož se učj, zmaudřj nad wšěch maudré swěta; gi kďo poslauchá, nezablaudj; podle nj kďo žiw gest, žiw bude na wěky. Učitelem cirkwe gest sám Bůh, kterýž dáwá maudrost maudrým a žnámot rozuměgjcjm uměnj, kterýž zgeruge wěci hluboké a skryté a žná we tmách postawené, s njmž swětlo gest. (cf. Dan. 2, 21. 22.) Kďož cirkew učj, ten nepodobá se djetěti žmjtagjcjm se a točjcjm se kažďým wětrem učenj skrze neschetnost lidskaw, skrze chytrost bludných učitelů, ale prawdu činj w lásce a roste wšelkterak w toho, kterýž gest hlawa Kristus. (cf. Efes. 4, 14. 15.) Darmo se namáhá člowěk rozumem swým dostjhnauti Boha, darmo ušiluge tagemstwj geho wyskaumati. Ž nedostjhne, kďož hledá a newyskaumá, po čemž taužj tak gako sw. Justin Boha we školách maudrých nenalezl a tagemstwj geho newypátral, neboť Bůh přebýwá w swětle nepřjstupném, geho newiděl nikdo ž lidj, aniž widěti může; (cf. I. Tim. 6, 16.) nikdo ho nezná gediné Syn a komuž ho Syn žgewil. (cf. Mt. 11, 27.) Žgewil ho ale Syn cirkwi a cirkew zgeruge ho wšem, kterjž gsau pokorného srdce, a gi slyšeti chtěgj, aní kďo gi slyšj, slyšj Krista, a kďo Krista Pána slyšj, slyšj Toho, kterýž Ho poslal. — Wšsem že mnozi maudrostj swětskaw, kteráž před Bohem blážnowstwjm gest, opogeni, cjr-

few za učitelkyni mji nechtěli, ale raděgi za učiteli běhagi, kteří gim wyprawugi ničemné a babské básně, a vždycky se učice, někda i poznanj prawdy nepřicházegj; (cf. I. Tim. 4, 7. II. Tim. 3, 7.) owšem že ti a tacj se borešgi nad učenjm o Kristu ukřižowaném a držegj ge za bláznowstwj: (cf. I. Kor. 1, 2.) ale mēgme gen malé strpenj a zahladj Bůh maudrost mau: drých a opatrnost opatrných zawrhne (3s. 29, 14.) neboť

»Což bláznivého gest u swěta to sobě wywolil Bůh aby zahanbil maudré.« (I. Kor. 3, 9.)

»Pane, ku komu půgdeme? ty slowa wěcného žiwota máš; a my gsme uwěřili a poznali, že gš ty Kristus Syn Boží.« (Jan 6, 70. 71.)

»Amen, amen prawjm wám, že kdož slowo mé slyšj, a wěřj Tomu, kterých mne poslal, máť žiwot wěcný a na saud nepřigde.« (Jan 5, 24.)

»Wjra gde ž slyssenj, slyssenj pať sřze slowo Kristowo.« (Jm. 10, 17.)

»Gest pať wjra naděgných wěcj podstata a (gistý) důwod newiditelných.« (Žid. 11, 1.)

Modlitba.

Pane Jesu Kriste! Ty gš prawé swětlo, kterěž oswěcuje každého přicházegjciho na swět, ó oswět, prosjm temnotu dusse mé a nauč mne Tebe a Twau swatau wůli žnāti. Mluw, ó Wykupiteli! k srdci mému, neboť slyšjim gá služebnjš Twůg. Ty gš cesta, ó spravug noh

mé, Ty gŕi prawda, nauč mne prawé maudrosti;
 Ty gŕi žiwot, ó obžiw mne mrtwého k žiwotu
 wěčnému. Kdy, ó Pane! kdy asi budu Tě žiti
 od twárj w twár, gegž teš gen w podobenstwj
 widjm? Kdy Wylupiteli budu gá Twüg a Ty
 müg? Kdy nagde dusse má odpočinutj w Tobě?
 O! pogš giž Spasiteli a neprödléwey nawŕŕti-
 witi služebnjša, genž po Tobě tauži, o to Tě
 proŕjm we gménu Twém, kterýž gŕi a kralugeš
 na wěky wěkůw. Amen.

Na dneš geŕŕte připadá swatek: W Pergamě w Azii
 sw. mučedníků: Carpa, biskupa Thyaiirenského; Papila, jáhna;
 Agathonice, sestry geho, a Agathodora, služebnjša gegich. —
 Sw. Marima, Quinctiliana a Dady, mučedníků. — W Ra-
 veně sw. Urŕa, biskupa, a m. g. sw.

14.

Žiwot bl. Lidwiny, panny.*

R. 1433.

Nádobj hrnčjškého zŕuŕŕuge oheň, a lidj
 ŕprawedliných poŕuŕŕenj zármutku.« (Syr. 27, 6.)

Protiwenstwj, kteráž nebesa nám ŕŕŕŕlagj
 aneb dopauŕŕŕěgi, nemáme toliŕo trpěliwě ale i
 wděčně ŕnáŕŕŕeti; ano máme ge obgjmati a lŕ-
 bati gaŕo dobré djtě metlu milého otce obgjmá
 a celuge. Taŕ mluwila, taŕ gednala wěhlaŕŕná
 ona trpitelŕa blaŕoŕŕ. Lidwina. Lidwina narodila

* Sw. Liburtia žiwot dáme aŕ při popisowanj sw. panny
 Čäcilie, gelikož ŕe wplaučiti nedä.

se dne 18. Března 1380 w Šidamu Holland-
ském to městečku na řece Moser ležícím. Otec
gegi nazýval se Petr, matka Petronilla. Uč-
kolim z urozeného stavu pocházeli, byli nicméně
tak chudí, že prací rušau svých rožjimu si ro-
dělávati musili. Petr zastával mimo to službu
penocného w městečku. Dítěť měl dvěť a šice
osm synů a gedinau děwu Lidwinu, gež welmi
nábožně a bohabogně vychovávali.

Lidwina giž od dětinstwí zwláštnej nábož-
nost k Panně Marii chowala, když někdy bra-
třím obět aneb swačinu aneb coš podobného
donášela, neopominula ani gedenkrátě před obra-
zem Rodičky Boží w kostele, okolo něhož giti
musila, pozdrawení angelské se modliti. Tato
nábožnost roznítla w srdci gegim lásku ku Kristu
Pánu tak, že počítajíc 12 let slibem wěčné či-
stoty Gemu se zaswětíla.

Lidwina byla welmi krásné twáři a mra-
wů co nenussledytilegšjich, protož se giž tenkrátě
mnozí urozenostj a statky znamenitj mládenci o
ruku gegi ucházeli; ba i sám otec k tomu gi
měl, aby si ženicha zwolila. Ale Lidwina pro-
nesla se, že gaktěžjwa za žádného člowěka se
neprowdá, a že, kdyby k tomu nucena býti měla,
Spasitele swého prositi bude, aby obličej gegi
zohyzdil, a srdce každého muže od nj odwrátil,
a proto se giž modliewala, aby Bůh gi zachrá-
nil před wšelikým nebezpečenstwím čistoty. Z
ohradil nebeský zahradišť kwětinku tuto libě
páchnaucí ostrým trnjm dlouhých a welkých bo-

lesti i' rozrůstala za příklad trpělivosti a setr-
vání v lásce Boží.

V patnáctém totiž roce stála gednau v zimě na ledu, divagje se s rozkošj na družky své, an vedlé tamněgssjho obyčeje po ledě na kúslech se flauzagi, an z nenadání gedna z nich, nemohauce se pádu ubrániti, gi podrazila, tak že na hromadu ledu padla a gedno žebro si zlamala. Od toho okamžení stjhaln gi tolikeré nesnáze a bolesti, že zachování života gegjho pravým divem bylo. Po délsj čas nemohla ani žádných poformů požíwati ani spáti. Wssechn lékn byly bez aučinku; téměř ani gediným au-
dem na celém těle nemohla hýbati; a i to ney-
mensj, čehož požíla, rozmnožowalo bolesti gegj na neyweyš. Pak i dostala hližu, kteráž nestjls-
ným množstwjm čermů se zahmizila, wssechn
audn gegj wyschly nesmjrnau horzkostj a palči-
wostj až do kostj, což lékařowé ohněm sw. An-
tonjna gmenugj; oči gegj se osuly, že nemohla
ani we dne ani w noci swětla sněiti, w hla-
wě snáßela nesmjrné bolesti gako laupání no-
žů a gehel, w ústech ustawičné bolenj zubů,
w hrdle ale zánět; k tomu pak gessť přissel
náwal krwe, tak že gj často ústn, nosem, uffi-
ma a očima na gednau tekla, neustále wrhnu-
tj, hnězpj a zanjcenj wssech wnitřnjch i ze-
wnitřnjch audů, bodání w boku, wodnatelnost,
kámen a t. D., slowem nebylo ani gednoho
audu bez zwláßtnjho gakehoš neduhu. A w pře-
bolestném tomto staru stráwila osm a třidceti let!

První čtyry léta přicházelo to Lidwině velmi za těžko, že takové strašti bezesoušného potěšení snášeti musí; i reptala na bolesti své, pak se buď u lidí o pomoc a útěchu ucházela, anebo vším těšením mrzutě pohrdala. Tu ale seslal Bůh jednoho bohabogného kněze, jménem Jana Pota, a ten jí radil, aby všední svou myšlenku na přehořké umučení a smrt Pána Ježíše Krista obrátila a jedno tajemství po druhém pilně si rozjímajíc uvažovala, co vše Spasitel z lásky k ní trpěl, a co sv. mučedníci z lásky k Bohu snášeli a jaké odměny někdy od Krista za toto utrpení dosáhnou. Mimo to jí nabýzel, aby Pána Boha o svatou trpělivost prosila, k tomu cíli často večeri Páně přijímala, a v čas bolesti v tak nazvaných střelných modlitbách posílala a útěchy hledala.

Podle této rady Lidwina se svědomitě chovala, a brzy také upozorovala, že celá duše její jako se mění. Žádost po uzdravení, malomyslnost v bolestech, dychtění po lidské pomoci zmizely pogeďnou. Nyní si nenaříkala více, ani nebyla netrpělivá, ani s osudem nešťastná; ale odemžďajíc se úplně do vůle Boží, děkovala a velebila Boha ve všech bolestech, a mnohem více si ještě trpěti žádala. Když na ubohou trpětku pohlédl, k autrpnosti pohnut býti musel, vida, jak vždy veselá a spokojená myslí, gest, a zcela se svrchované vůli Boží odemžďává; ostatně byl rozum, paměť a ostatní smyslové její duševní zdravé, tak že každému, kdož k ní

přissel, útěchu, radu a pomoc w dusšewnj i tělesné nemoci poslytnauti mohla. Gegi chalaupka byla tačměř autočissťem w dom a sirotků, nemocných a churawých. Z chudj nalézali u ni pomoci, poněwadž negen sama swau, owšsem gen nepatrnu mohowitost gim rozdala, ničehož si nezanechajc, nýbrž i mnozi bohabogni lidé strže gegi ruce almužny gim dávali. Gať welebný musil to býti pohled na tuto tač. bolestnau pannu, ana sebe zanedbáwajc, gen o ubohého bližnjho se stará! Bůh tač okázal nad tym zalibeni swé, an negedenfráte zážračně dary gegi rozmnožil. Tu řikáwala roznjcená citem wděčnosti: »D gať welká gest moc Boha nasšeho! ó gať rádi mělibychom chudým almužny hudełowati!« Dstatně nepropustila Lidwina ničoho, kdož gi nawšstjwil, bez gaťehoš napomenutj a ponaučenj, a tu se častěgi udáwalo, že se mnohý zatwřelý hřissnjš na prawau cestu obrátil. Gednau k ni přissel člowěk, genž zločiny swými se honosil a bez studu hanebné swé obcowánj gi wyprawowal. Mjrně prawila na to bohumilá arpitelka, aby za pokánj přisstj noc stráwil leže na gedné a též straně. S hlasitým smjchem odesšel prostopássnjš. Nemohale w noci spáti, přicházelo mu leženj na gedné a též straně za těžké, a tu mu napadlo: »Gať pak budu moci w pekelném ohni wydržeti, kdož giž leženj na měkké posteli tač nesnesitedlné gest? — Z nepustil toto okamženj milosti Božj mimo sebe, nýbrž přeměsslel o žiwobytj swém, a

pňkage srdečně hříchů svých, přigal druhého rána
 Strausseně svátost poňanj. Giné hřissnjky pňi-
 wedla zaš na giný způsob k poňanj, an totiž
 wšsecký swé bolesti za ně Pánu Bohu oběto-
 wala: a tudy gim milosti wyprošila, že se na
 poňanj dali. Také za ubohé dusse w očistci
 obětowala bolesti swé, a mnohé z muř wyswo-
 bodila. A nicméně musila také od mnohých
 bezbožných lidj rozličné přjkořj snášseti, zwláště
 rmautila gi sswagrowá gegj, žena to swěhlawá,
 zlobiwá a urputná. Stázána gsauc gedenkráte
 Lidwina, gať to možná, že wšseliká ta přjkořj
 tať trpěliwě a tisse snášseti může, odpowěděla:
 • »Glabostj a nedokonalostj mrzutých lidj musjme
 snášseti s pokognau myslj, aby se buď přjkla-
 • dem cizj trpěliwosti napravili, anebo těm, kte-
 řjž toho potřebugj, přjležitost dali ku rozličným
 ctnostem, anebo abychom sami ge nedráždili a
 proti sobě nepopuzowali. Zdaž nemusjm býti
 dobrotiwá k těm, kterjž mne urážegj, hcili aby
 cestá milosti wždy wjc a wjc přede mnau se
 rozšširowala? Ano mám za to, že dlužnicj gsem
 wšsech, kterjž mne takto přinucugj běžeti po ce-
 stě zákonů Božjch.« — »Wjmet,« dj sw. Pa-
 wel, »že milugjcjm Boha, wšsecký wěci napo-
 máhagj k Dobrému.« (Řjm. 3, 28.) Ginj ale
 gessťe hůře s Lidwinau nafládali, za rozumem
 pominutau gi wydárwagjce a posměch si dělágjce
 z nj, řdnž w duchu wytržena byla. — A wšsať
 ii někdy hořce nařjkati budau: »Titot gsau,
 z nichž gsme někdy posměch mjawali, a kterěž

šla wtrhna do Sidamu přišel. Ušlyssewše někteří z komonstwa geho o Lidwině, chtěli gi widěti, a wzawšše faráře s sebou šli k ni. Ale byla to rota surowá, necitedlná, kteráž negenom ubohau trpitelku potupila, anobrž gi i na třech mštech tak welice ranila, že krew z ní gen srššela. Darmo zastával gi zarmoucený farář a bratra gegjho holčička; onoho wyhnala surowá lůza bitím, tauto ale tak nerázně na křesťansko mršštila, že po celý život chřomá zůstala. Na to umywwše krowj zprzněné ruce, odesli s křesťany a s rauhánym. Wšše to snášela Lidwina newjdnanau trpěliwosti a tichosti, škauč toliko: »Proč pak se neostýcháte skutky Božj na mně tak zle wykládati? Newjte gaký saud Božj na wás čeká?« Tak také stalo se; neboť wššichni tito ohawnj zlosynowé umřeli té gessťe zimny náhlau a neočekáwanau smrti; Lidwina ale dokonala tjmto způsobem wě nec utrpenj swého. Trpěliwost gegj byla gessťe na giný způsob zkauššena, tjm totiž, že gi Pán Bůh někdy wššj wnitřnj útěhu odegmul a gak o pustil. Tu wzduchávala: »Bože můg! Bože můg! proč si mne opustil? Neztratila wššak ni kdý dobré myšli w tak mutné době, nýbrž pošilowala swau dēinnau důwěru přigjmánym welebně swátosti; kterážto pokrm nebeský nehwoje k tomu přispjwal, že wnitřnj život gegj, život dussewnj wždy tak statný, tak silný byl, až i posléz na místo wššj giné potravny nastaupil. Při tomto přigjmánym welebně swátosti býwala někdy

nebeskau zářj oswjcená a gafo tělesným olem tělesné věci wjdáme, tať ona oswjcená gsauc swětlem s hůry, věci wnitřnj a dussewnj žřeg-
mě patrila.

Konečně udělil Bůh služebnici své oné foruny, kterauž gi byl okázal, a zgewil gi hodyntu smrti gegj. Tu zdowgnásobila wssedá nábožná cwičenj, kterýmž své utrpenj před Panem Bohem byla poswěcowala, přigala swá-
tosti umjrajjcjh, prosila wssedh za odpusttění, čím komu ublížila, pať žádala aby gi samotné nechali; gen geden pacholj přibuzný gegj směl žůstati. Pohřžena w hlubokau modlitbu, ležela zde bolestmi a neustálým wrhnutjm trápena gsauc, že diw se neudusila. Kdnyž to pacholj lidu domácjmu oznámil a tito přissli, našli gi mrtwau; gegj čistá dusse odebrala se do oné wlasti, kdež žádná nemoc nepanuge, dne 14. Dubna 1433, w 53. roce wěku swého, z nichž 38 w nemoci a stálé chorobě stráwila.

Po úmrtj gegjm zawřely a zhogily se wssedh rány těla gegjho, tať že bylo krásné a spanilé, audy zdály se býti plny zdrawj a sily, níkde nebylo widěti gizzw, níkde známky dlau-
hých bolestj. Lid sbjhal se k nj z blizka i z daleka, a níkdo nemohl se nasytiti pohledu na tuto nynj tať krásnau trpitelku.

U gegjho hrobu a na gegj přjmlowu staly se mnozi zážrafowé, mnozi uzdraweni byli, kdnyž se dotknuli onoho pasu, kterýž okolo beder mě-

la, aneb giného oděvu gegjho. Gegj swaté
žůstatky chowagj se ted w Brušfclu.

Rozgjmání.

Život blahosl. Lidwiny gest nám neny-
frásněgššim příkladem, kterak bychom se také my
w čas tělesné choroby a nemoci chowati měli.
Lidwina odemzdala se auplně do vůle Boží a
s osudem swým byla docela spokojena. Ne-
taužila po uzdrawenji ani po ulewenji bolesti,
ale mnohem wjce gessťe trpěti si přála. Gsme
my swaté panně w tom podobni? Býwáme
my spokojeni s tjm, co Bůh na nás poslal?
— Ach, negsme gj w ničem podobni. Když my
stúněme, mjmáme obyčegně žádosti a přání wel-
mi weliká. Željme toho, že nemocni gsauce,
ani na služby Boží giti, ani swé povinności
plniti nemůžeme; že gen obtížni gsme wssemu
lidu wůkol nás, a že kdybychom zdráwi byli,
newjm gať weliké věci bychom konali. Tak
mluwjce, domenyšljme se, že prý wsse to swatau
horlivosti gest; gá ale mysljm, že to nic giné-
ho nenj, než gen chaulestiwost, a že wjce si
žádáme zbawiti se obtížnosti nemoci, než obtížno-
sti práce. Proč smenyšljš welké věci? Lože twé
gest božístěm a rolj se žnj nenyhogněgššj. Ne-
třeba ti taužiti po mučednictwji, choroba twým
katem gest a lože twým žalářem, toholi dobře
použigeš, bude ti nemoc pramenem přewelikých
žásluh. Wěz, že kdyby Bůh twé práce potřes

bowal, neodgimal by ti dostatečné sily; teď ale žádá na tobě trpělivost a nikoli oběti; nežádá namáhání těla, ale tichost myslí. Weliké ty skutky, kteréž smeyssliš, magj spjisse základ we vůli twé, nežli w lásce k Bohu, neboť zagisté čím swětěgšij gest žádostem twým vůle Boží, tím prospěšněgšij bude ti nemoc nad wesškeré jiné činy; a protož:

»Strp strpenj (dopustěnj) Boží: spog se s Bohem a strp, aby rostl w čas poslednj žiwot twůg. Cožbykoli na tě wloženo bylo, přigmi a trp bolesti a w ponjženj swém zachowenž trpělivost. Nebo w ohni zkusowáno býwá zlato a strjbro, lidé pak Bohu wzácnj w ponjženj.« (Sirach 2, 3. 4.)

»Nezarmautil se (Tobiáš) proti Bohu, že naň rána slepoty přišla, ale nepohnutelný w bážni Boží trwal, djky wzdámage Bohu po wšsednj dny žiwota swého.« (Tob. 2, 13. 14.)

»Protož nebýwente neopatrni, ale rozuměgjcj, kterážby byla vůle Boží.« (Efes. 5, 17.)

Modlitba.

Propůgč nám, ó Bože! na přjmluně služebnice své Lidwiny, abychom wšseliká protiwensťwj tohoto žiwota s trpělivostí a se swatou radostí snášeli, a pro lásku k tobě pracowali, trpěli a umjrali; propůgč, abychom, řdnž tuto w slzách rozšjwáme, tam w radosti slij-

želi, a aby radost tato od nás na věky vzata nebyla, šrže Ježíše Krista. Amen.

Na dnešní den připadá také svátek: V Římě svat. mučedníků Tiburcia, Valeriana a Marima. — V Interamné sv. biskupa a mučedníka Prokula a sv. Domniny, panny a mučednice. — V Alexandrii sv. Thomaída, mučedníka. Sv. Ardaliona, herce, který chtěl se křesťanům vysmívat, náhle obrácen, wjru ústy i smrti potvrdil. — V Lugduně sv. Eumberta, biskupa. — V Alexandrii sv. Frontong, opata. — V Římě sv. Abundia a m. g. sv.

15.

Život sv. Petra Gonsalvi.

R. 1240.

Sv. Petr Gonsalvi aneb Gonsalez, 'gemuž také sv. Elma říkávali, narodil se roku 1190 w městě Astorga we Španělsch z rodičů urozených a bohatstvím slavných, ale od strýce svého, biskupa Astorganského vychován byl. Pod jeho bedlivau rukau uhladil Petr nejen pěkně mravů své, noprž také veliké učenosti nabyl, tak že, gakkoliw mlad, neyprw za kanowníka, pak i za děkana w kapitole Astorganské ustanowen byl. Mladácký děkan byl owšem dobře učený a mravů lahodných; ale ducha kněžského darmo bychom w něm hledali, ani do stavu duchowního newstaupil z náklonnosti, ale proto gediné, že se mu w něm wyhledka otevírala na wznesené důstojenství církewní. Gaký medle diw, pakli život dle smýšlení

svého zauplna zřídil. Regsa, gať řikáwáme, ani studený ani horký, wykonáwal wždy gen to, což powinnost přisně žádala, a chránil se při tom bedlivě welkých wýstupků a zřegmých pokléstů; že život podle ljbosti tak nazwaného welkého swěta tráwil, drahý čas w marných společnostech při kwasu a hře mrhal, že o zdokonalenij sebe pranic se nestaral, to si za břich nepokládal. — Takowý star gest každému duchownjmu nad mjru nebezpečný. Kdo w něm se nachází, vzdaluge se, ani to neznamenage, wždy wjc a wjce od cesty spasenij, a nesmiluge-li se nad ním milosrdný Bůh, sotwa učinij pokánij, neboť se w malatnosti své za tak welkého bjdniška ani sám nemá, ani za něj držán býti nechce, gaťým w skutku gest. »Už dořawad, prawj maudrost, blázní těch wěcj, kteréž gim gsau škodliwé, žádati budau, a nemaudřij ne nárwiděti uměnj? Obratěž se k domlawánj mému: hle pronešu wám ducha swého a ukážij wám slowa swá: Kdoby mne uposlechl bez strachu, odpotjwati bude a hognosti požjwati bude, zlého se neboge.« (Přjst. 1, 22. 23. 33.)

Pokořenj otewřelo zaslepenému Petrowi oči; spatřil duchownj swau nahotu, pocťil swau chladnost, a oblekna se rychle w oděw wraucné lásky k Bohu a k bližnjmu, stal se wzorem křesťanské dokonalosti. Petr chtěł totiž děkanskau důstognost co neyslawněgi nastaupiti. W tom aumynslu progjžděl na štkowstném koni celé město. Lid tlešťal mu pochwalu. Ale po-

tlesť změnil se w krátce w posměch. Kůň se počal spínati, brkne a leží i s gejdcm w lasluži. Smjchu a dyedtu nebylo konce. Tento posměch lidu sprostého dotekl se nenhlubších ledwý marnomyšlného ginocha, kterýž bněwem a hanbau zarděn, takto k lidu promluwil: »Poněwadž swět sřze přjwržence swé mně se wysmjwá, a to právě dnes, řdnyž gsem swobodněgi mu slaužiti chtěl: gá se nad podwodnjšem tjm mřtiti budu, okáži mu paty, opustjm geg a wysměgi se gemu; i obrátjm žiwot swůg, aby si budaucně posměchu ze mne nedělal.«

S dostál Gonsalvi wěrně k slowu swému. Lituge swé marnomyšlnosti a rozmařilosti, roztrhal násilně wřsecka pauta, kteráž ho na ossemetný swět tento wázala a odesel bez odkladu do Palencie, řdežto w tiché klázi, w modlitbách a postech žiwot tráwě, w saukromné tichosti wůli Boží znáti a swět přemáhati se učil.

Alle lidé swětřřtj nemohauce si tuto tať náhlau změnu wyswětliti, myřlili, že to gen pokřyřřtwj, uražená pýcha, anebo gaksí w nečas rozčjlená swědomitost gest, a wřtěli nad tjm hlauwau, a wřřemožně geg přemlauwali, aby opustě žiwot osamělý, opět w důřřtognost swau se uwázal a mezi nimi žiwot tráwil. On ale řtál pemně co řkála, nic si řečj aulřřných neryřřjimage, a aby nawřřdn swětu wňhost dal, wřřtaupil w Palencii do řádu řazatelského swatého Dominika, tenřřrate právě welebně wřřkwětagjchho. — Řdož swěta se odřřjci řce, nesmj

se nenávisť a pronásledovánj geho báti ani se austoků a pokússenj geho strachovati. Kdož zmužilostj a stálostj se ozbrojí, snadno nad ním swjtězi a se přesvědčí, že poražený swět swjtěze má w uctivosti, z přemoženého ale chaulostivce že si gen opět smích tropj. — »Gesližeti náš swět nenáwidj, di Pán, wězte, žeť gest mne prwé než wás w nenávisťi měl. Byste byli z swěta, swět což bylo geho milowal by; že pak negste z swěta, ale gá z swěta wywolil gsem wás, protož wás swět nenáwidj.« (Jan 15, 18. 19.)

W klášteře dokonál Petr swé obrácenj, snaže se gako pilná wčela sebrané kwěty různých ctnostj w aul srdce swého ukryti. Milosrdná dobrota Boží podporowala ho w započaté práci tak sštědře a hogně, že neumdléwal, anobrž se den ode dne wždy rychlegšim krokem k dokonalošti křestanské blížil. Powěst geho hlásala se již tenkrát po celých Špaňhelích.

Swjtězino takto Petr s pomocí Boží nad swětem a nad dáblem, uzavřel, že také bližnjho swého učiti bude, kteračby s nepřitelem spasenj swého zápasiti měl, dčeli nad ním swjtěziti. Z studowal co neypilněgi wjima swatá a spisy sw. otců; kdž den nestačil, nastawowal noc. Welmi bedlivě rozgymal život swatého Dominika, zakladatele řádu, a co pěkného a dokonaleho na něm shledal, zwláště geho wraucnost, horliwost, pokoru a laskjcnost, to wssemožně také následowati se přičinowal. Poněwadž ale, ne-

stawili Hospodin domu, darmo pracuji, kterjž stawěji geg, neustal horaucjmi modlitbami Boha prositi, aby ho milostiwě oswojil a potřebnými ctnostmi k auřadu pastýřskému nadal. Z nebyla modlitba geho oslyšána, tak že w krátkém čase tak daleko w umění bohoslownjm se zdokonalil, že přednostowé kláštera beze wšeho rozpaķu auřad kazatelský a zpovědnický mu swěřiti mohli.

Petr wyučowal teď lid slowem a skutkem. Slowa geho, an z útroby lásky plné přicházela, wníkala až do nehlubší skresse dusse a opět u posluchačů lásku plodila. Z mluwjiwal o blaženosti hřissnjka kagicjho slowy tak lahodnými, srdce i dusi zagymagicjmi, že hřissnjci neyurputněgssj, zwláště w biskupstwj Palenském, w slzách tonauce k nohám geho se uwrhowali a z nepravosti a z hřichů swých se láli.

Když se o těchto věcech nábožný král Španělský Ferdinand III. dowěděl, powolal služebnjka Božího ke dworu, a shledaw, že wse živá prawda gest, což se o něm wyprawowalo, tak si geg obljbil, že ho i při sobě mjiwal, když do pole táhl, a we věcech nedůležitěgssjch maudré radn geho wyhledáwal.

Tak veliké důvěry a přízně králowské neobracel Gonsalvi ku pohodlí a k užjtku swému, ale k oslawowání gména Božího a k zawedení lepšj kázně a bázně u wogstě a u dwora. On sám dáwal wšem dobrý příklad, neuchylowal se ani kroku od nábožného života, ani chowání

svého neměnil. Swatá rozgjmání, modlitby, tuhé pokání byla mu žaneprázdněním nemyšlegšjim, w prázdne chvilí buď si u wogšstě buď u dwora messkal. Tjm a takowým gednáním stalo se skutečně, že kleslá kázeň a bázeň Boží gať we wogšstě tak u dwora se obnowila, mnozi nepořádkowé a prostopášnosti se wypudili, a zbožnost a ctnosti žkwjtati počaly.

Že takowý muž mnohým swětákům, zwoláště u dwora frálowského protivným byl, wěc gest welmi přirozená, neboť »swět nenáwidj těch, kteříž negsau ž swěta,« (Jan 15, 19.) a ti ničehož tak wraucně nežádali, než aby se omrzelého mrawofárce, stůg to co stůg, zbawili. A an, an o to rofugj, wstaupj žena, kteráž rozprávku gegich byla poslauchala, a za sluffnau mzdu se nabjzj, že Petra k pádu přiwede, a tak mrawofárná ústa začpe. Ž wessla tedj, řdnž se saumrklo, w tom ohavném aumyslu do pokoge sluby Božího, předstjragjc, že s njm potagmu o předůležitých wěcech mluwiti má. Řdnž znamenala, že gsau gen sami dwa, umrhnumšj se na kolena, wyprawowala mu usedawým hlasem, že nenáwidj předesslého žiwota swého, a že opět k Bohu nawrátiti se chce, a prosj, aby žpowěd gegj wyslyšel. A tu gala se nestydatost a oplzlost swau zgemowati, ale s dábelškau offemetností, aby podpálila plamen nečistoty w srdci sw. muže. Petr prohljdna austru nepřátelstvá, wessel do wedlegšjho pokoge a rozprostřew pláští na weliký oheň, po-

ložil se naň. Gregiřka w patách za ním. Wi-
dauc ale, co se děje, a že sw. muž od ohně
žádného aurazu neběře, wessla do sebe, a py-
tagie mrzkého života swého s nemýtšj strau-
ssenosti z hříchůw swých se rozpowjdała. Ge-
gijho příkladu následowali wssični té hanebnosti
přwodcowé, genž se byli pilně djwali strze
stěrbinu we dveřich na wsse, což se dalo.

Sw. Petr Gonsalvi opustil, řdnž se wáltn
skončiln, dwůr králowstj, a odesel do fragin
hornatých, kamž žřjdfa řdn duchownj přicházal
a s newýslownou horlivosťj i namáhánjm ta-
mněgšjmu surowému a zanedbanému lidu slowo
Božj hlásal. Geg neodstrassila od spasitelného
aumyslu ani diwočost fraginnj, ani nepřjstupné
hornj, ani surowost lidu, než řdež pomoci bylo
potřebj, tam se odwážil a gafo angel strážný
pomoc přinášel, a poněwadž řeči swé také
mnohými zágrafy potworzowal, obrátili se mnozi
zatworzelj hřjssnjci na cestu sprawedlnosti, zwláště
w osadách biskupstwj Tudenstého (Tug) a Rom-
postelského. Mimo to staral se také welice o
plawce, lid to w náboženstwj welmi zanedbalý
a neumělý, w mrawech zpustlý a zdiwočilý.
Tn wyhledáwal na lodjch, chodil wssudy za
nimi a slowo Božj, řde gen možno, gim hlásal.
Už podnes gest u Špaňhelů a Portugálů w tak
weliké wážnosti, že w čas wichrů aneb bauře
na moři o přjmluwu ho wyhřwagj a nezřjdfa
orodowánjm geho zázračně z nemýtšjho nebez-
pečenstwj wyswobozeni bhwagj. Konečně při-

blížil se den, kdež neunavený slova Božího zvěstovatel věčnou odměnu vzíti měl. Bylo to právě roku 1240, an mu Bůh zjevil, že hodinka jeho se blíží. Tenkrát měl právě postní kázanj w Tudě. Žádaje w náručí svých bratrů zemřiti, strogil se bez prodlení na cestu do Kompostelly. Lauče se s Tudenčany, prosil velmi vohnutlivě, aby se za něho modlili, až o smrti jeho uslyší. »Učtoli mne,« doložil, »od té doby, co jsem se z milosti Boží světa odřekl, z ničehož nekárá srdce mé, myslím, že předce oné čistoty svědomí nemám, kterážby modliteb věrných duší nepotřebovala.« Než však cestu nastoupiti mohl, roznemohl se velmi těžce. Biskup Tudenstý, přítel jeho, zaopatřil ho svátostmi, a na to umřel w Pánu téhož roku na Boží hod velikonoční dne 15. Dubna. Jeho sv. pozůstatky mnohými zážrahy proslavené, nalézají se w hlavním chrámu w Tudě. Papež Innocens IV. prohlásil ho roku 1254 za blahoslaweného.

Rozgjmánj.

Když sv. Petr slabostí svých si vědom gsa, Tudenčanů prosil, aby za něho se modlili, až umře: čím wíce mělbychom my na dusse zemřelých pamatovati, aby očistění ode všij poskvrny tím spjše do radosti věčné se dostaly. To žádá od nás láska křesťanská, to nasse vlastnj blaženost; neboť kdož blížnjho miluge, ten

mu w potřebě geho wssemožně pomáhá, a kdož
ginému pomáhá; sám pomoci se nadíti může.
Zagistě, žeby se mnohá dušička z muť očistco-
wých oswobodila, kdybychom gi modlitbami, al-
mužnau a zvláště obětj mše swaté ku pomoci
přispjwali; kdybychom to dobře, což ona za žiwa
započala, ale nedokonala, dohotowili, a žlé,
čehož se dopustila, napravili. Ale bohužel, gať
přečasto spatřujeme, že w srdcích lidských wssedka
wjra se dušj, wssedka láska wyhasíná, tať že ani
nenjbližšj přjbužnj na duše swých otců a přátel
nepamatují. Mnohý nezdárný duchem swěta
nadutý syn plýtwá s zděděným po otcí zbožím,
dobře wěda, gať nabyto bylo, ale aby sprawe-
dlnosti zadosť učinil, to mu ani nenapadne.
»Co gest mi do toho, ať si za to tatjť sám
zodpowj,« tať ožywagjcj se lásku odbýwá; za
to ale postavj mu na hrob, kdež tělo hnige,
pěkný kříž aneb stkwostný pómnik, na duši
wzpomenauti, gj ku pomoci přispěti, to se zdá
přjliš babšké a zbytečné, ta nechť se trápj a
mučj. Kdybyste, ó lidé, uwážili, gať welkých
milostj aučastna se stane, kdož na duše zemřelé
wždy pamatuge, kdyby wám na tom záleželo,
mjtí u Boha orodownjky a přjmluwoce nyní giž
a zvláště až na saudu státi budete, i káli byste
se, za duše mrtwých modlili byste se, na-
prawowali byste křiwdy od nich učiněné, oželené
síce ale nenaprawené, wědauce, že:

»Swaté a spasitedlné gest myšlenj za

mrtvé se modlíti, aby od hříchů byli sprostěni.«
(II. Mach. 12, 46.)

»Slitugte se nade mnau, slitugte se nade mnau, aspoň wy přátelé moji, neboť ruka Páně dotkla se mne. Hle, nenjť mi pomoci wě mně.« (Job 9, 21; 6, 13.)

»Zmiž z země památka gegich, proto že nepřamatoval, aby činil milosrdenstwj.« (Žalm 108, 16. 17.)

»Modlete se za sebe wespolek, abyste spasení byli: mnohoť zagistě může modlitba [prawedliwého] ušlawičná.« (Žak. 5, 16.)

Modlitba.

Bože, stwořiteli a wýkupiteli wšech wě-
řicjch! propuď dušim služebníků a služebnic
swých odpustěni hříchů; aby promirtutj trestů,
čó wždy si byli žádali, na nábožné přimlau-
wání sw. Petra Gonsalvi dogjti mohli. Kterýž
gři žiw a kralugeš, na wěky wěkůw, Amen.

Dneš se gěstě swětj: W Řimě sw. Basilišw a Anastasie, jen urozených, kterěz za cjsare Nerona staty byly. — Sw. Marona, Eutygheta a Wiktorina, za cjsare Trajana umučených. — W Persii sw. Maxima a Olympiada, kterjž za panování Decia nepřaw ukrutně ubiti, pať ale hlavy gegich roztluceny byly sekerami. — W Gerentlně sw. Eutyghia, mučednička. — W Mire w Lycii, sw. Krescence, genž ohněm umučen byl. — Sw. Theodora a Pausilippa, za časů Hadriana cjsare, umučených, a m. g. sw.

16.

Život sv. Thuribia,

biskupa Cenomanenického (Mans).

Thuribius, rodem Říman, pověstný svou
tým obcowáním i urozeností, byl nejprv pro-
bestem pak i biskupem Cenomanenským. Milost
Boží byla s ním patrně. — Když za jeho
biskupování pohané a zvláště rozliční kacíři
proti církvi svaté povstali, všemožně ji uti-
skujíce, odporoval jim Thuribius zmužile, a stá-
dečko své před auklady nepřátelskými, co před
dramau zvířj statečně bránil. Byl pak i u těch,
kterž ku církvi nepřináleželi, dobré měl svě-
dectví, pilně vykonával, čemu učil: byl tichý
a laskavý, k nepřátelům svým dobrotivý, a
k těm, jimž se křivda děla, sautrpný; k sobě
ale přísný, v dobrém stálý a pevný, tak že
ani prosbami velkých pánů, ani pochlebenstvím
ba ani vyhružkami se v dobrém předsevzetí
zvíklati nedal. Z té příčiny newššimal si hrubě
pronásledování gakehosi Gajana, kterýž gestě
pohanem gsa, těžce to nesl, že manželka jeho
Savina křest svatý přigala. On gi týral
proto všeligať, stíhal gegi kroky, ano podežřivá
geho mysl až do kostela křestanského geg při-
wedla. Ade ale náhlau slevotau a hluchotau

za wssetečnost potrestán, wen z kostela wynesen býti musil. — Savina uslysserossi to; wrhla se po službách Božich sw. biskupowi k nohám a co se manželu stalo, mu oznámila. Tu poručil Thuribius přítomným křesťanům, aby klesse, k Pánu Bohu o uzdravení Savinina manžela se modlili. Po skončené modlitbě šel biskup ku Gajanowi, a nalezna ho skutečně slepého, hluchého, takto se modlil: »Pane Ježíssi Kriste, gessťo gfi Petrowi, služebníkú swému, křiče královstwí nebeského a následowně i geho nástupcům a ostatním biskupům moc. propůg: čiti ráci, rozmazowati a zamazowati, otwřati a zamřati, řka: „Cožkoli otwřete, otwřino bude, a cožkoli zamřete, zamřino bude“: rozkaž, aby se otwřely oči a usši tohoto muže, neboť si prawil: „cožkoli důwěrně žádati budete, dáno wám bude;“ neb slib Zwůg trwá na wěkn wěkůw.« Kdž pak přítomnj »Amen« doložili, ehle, otwřenný gsau oči a usši Gajana, kterýž radostj gako bez smyslů, newěděl co činiti má. Z wece Thuribius k přítomným, geho slowům a skutkům se diwjcjm: »Dnes naplnilo se, co sw. apóstol Pawel. předpowjdal: že poswěcen bude muž newěřcjm sřze ženu wěřcjm,« (I. Kor. 7, 14.) a gal se pilně Gajana u wjře wnučowati. Po skončeném wnučowánj uwěřil Gajanus, a uwrhna se k nohám Thuribiowým, prawil: »Děfugi Pánu Bohu, že mne oslepil, abych spatřil swětlo, a že mne ohluffil, abych slyssel prawdu, kterauž z newědomosti gsem zamřho-

wal. Domýšlel gsem se, že nepravé gest, což prawda bylo, a držel gsem za prawdu, což bylo lži, tmy držel gsem za swětlo, swětlo pať wydáwal gsem za tmu. Z welebjm a chwáljm Téhož, strže něhož očistili se smyslowé mogli od neřádu modloslužebnosti. Nynj poznáwám w prawdě, že ďáblowé lid oklamáwaji, aby nevěřice w Krista, věřili w. němé a hluché stáły a ostatnj tworn. Synđjm se řjci, čemu gsem se dřjwe klanjwal, a co nade mnau wládlo.«

To řdnž domluwil, obětowal darem Thuribiwí wšeckn stateť a zboží swé a přjstj pať welkonoce byl s celým domem swým, aš 314 osobami pokřtěn. Gajanus a žena geho odemzdali se službě swatě ejrkwa. Ze statků gegich stawěli se kostelové. Příkladu Gajanowa následowali mnozi ginj a znamenitj páni i přjbuzenstwo geho, gež Thuribius slowy a skutky wyučowal, řjdl a spravowal, gsa že wšsem wldný a lastawý. Řjkáwal k nim: »Řdnž gste gessťe byli Kewěřjcy, bylo wám swětlo wjry dáno, čjm wjce wám wěřjcm propügčeno bude wšse, očkoli se modliti budete. Dobrota Božj wždy na wás čeká, a čjm hogněgi každého z wás milostj swau obdařj, čjm dokonalegi skutky po dlé wjry swé řjdiťi budete.«

Pět let spravowal Thuribius biskupstwj Cenomanenské, an ho prozřetedlnost Božj povolala, aby wzal odměnu za žiwau wjru, řteráž ho po wšecky dny žiwota prowázela.

Na geho přímluvu stálo se za živobytí i po smrti mnoho zážraků.

Rozgjmánj.

Proč asi horlil sv. Thuribius tolik pro wjru katolickáu? proč wynasnažował se tolik, kacíře a pohany do lůna gegjho uvéstí? Proto zagisté, že bližnjho gako sebe milował, a wěděl, že mimo cirkew není možno spasenu býti. Držte se křesťané, držte se pevně této prawdy, od níž nasse budoucí wěčná blaženost záwisí. Mnozí domníwají se sice, že člověk w každé wjře spasen býti může, ale ti i táj gsau welice na omylu. Kdyby Nemilegssj wšse gedno bylo, ku kterézkoli wjře se přiznáwáme, proč tedj přišel Kristus na swět? proč učil nás wjře nassj katolické? proč umřel za nás na kříži? Proč chodil po zemi Judské a wnučował Židy, ač w gediného a prawého Boha wěřili, k učenj swému? Proč nastáli apóstolé Židy? proč přikázal jim Kristus, aby gdauce učili wesskeré národy a křtili ge we gménu Otce i Syna i Duchu swatého? A čemu bylo zapotřebj, že tolik tisíc tisíců mužů a žen, mládenců a panen, ano i pacholců a děvčat pro wjru katolickáu negen wšse zbožj swé a co pěkného na swětě měli, ale i život swůg nasazowali, kdž w každé wjře spaseni býti můžeme? A čemu bylo zapotřebj, že sw. Augustin od kacířstw swého do prawé cirkwe

přestaupil, kdyby také blud ku spasení vedl? Proč podstaupil on a s ním tisícé jiných, swatým obcowáním a hlubokau učeností wěhlasných mužů tolik práce pro wjru katolickau, kdyby lhostegno bylo, w kteréžkoli církwi živi gsme? O, totě přehřššná ossemernost, kdož tak smyššlj! O křesťane prawowěrný! nepřidáwen sluchu a wjry takowým řečem. Lidé ti chtějí se nenprw k lhostegnosti přiwésti, pať o wjru připrawiti a konečně u wěchnau zlázu uwrći. Kdož těm swůdnjkům pod rausskau snášseliwosti zloagjcj klam rozsjiwagjcjm wěřj, ten běží swéwolně a s očima otevřenýma do propasti wěčné, odkudž wykaupenj není. To wšak nemá tak rozumjno býti, gaťožby ti, kteříž w bludu aneb w zcestném učenj wězegj, žádné naděge ku spasení neměli. S mohau spasení býti, neboť milosrdenstwj Boží gest nesmjrné, ale tenkrát ge, když se w bludu beze wšj winy swé nalézagj, když se wynasnažugj prawau wjru nagjti a Pána Boha o to w modlitbách žádagj. Ti a taci, wedau-li žiwot dofonalý, mohau býti spasení i budau spasení, proto že prawdy hledagj a o nj se modlj. Ti giž negsau newěřjcj, ale dle wůle wěřjcj; ti negsau w skutku giž kacíři, ale prawowěrnj katoljci. — Kdož ale příležitosti má, wjru katolickau poznati, a poznati gi nechce, kdož gj odpjrá a oči a srdce před nj zawjrá: o tom se musj říci, že marně na budaucj blahoslawenstwj čeká; neboť

»Geden gest Pán, gedna wjra, geden frest.« (Efes. 4, 5.)

»Kdož cirkwe neuposlechne, budiž tobě gako pohan a publikán.« (Matth. 18, 17.)

»Přicházi-li kdo k wám, a toho (katoličského) učenj nepřinássi, nepřijmte geg do domu, aniž ho pozdrawugte.« (II. Jan 10.)

»Cirkew gest slaup a základ prawdy.« (I. Tim. 3, 15.)

Modlitba.

Přigmi, ó Pane Bože, věčná prawdo! přigmi mé wraucj dŕŕy, že si mně dal w lůně prawé wjrn se naroditi. S utwřz mne, ó Pane, we swaté katoličské wjře swé, abych neto-
liŕo niŕdy gj neopauŕstěl, byt i ŕiwot to stálo, ale také weŕŕere chowanj. wedlé nj uspořádal. Popatř také, prosjm, ó Bože, na owčičky mimo twůg owčinec, bludem kacířstwŕ pogaté, a zawo-
len ge, paŕtřři wěčnŕ, a do stádečka swého uweď, tať aby gjž geden byl owčinec, w kterémžby se sw. gméno Twé na wěky welebilo. Amen.

Desátý den:

Žiwot sw. Joachina Sienŕského, z řádu Sermitů.

R. 1305.

Joachin narodil se okolo roku 1258 w Sieně, odkudž i přigmj Sienŕŕ obdržel, že wznesse-
ného a slawného rodu Pelafani. Wŕborně wy-

chován gsa, wynikal nad wsecký gáf učenostj tak bohabognostj. Giž od dětinstwj swého chowage k Rodičce Božj zwláštňj uctiwost, ničdy okolo obrazu gegjho nessel, aby se byl nepomodlil alespoň pozdrawenj angelské, i tak byl také k chudým dobrotiwým, že welké otcowské gměnj samými almužnami nemálo ztenčil. Rodičům to owšem nebylo přjliš milé, newědaučjm gessťe, že Duch swatý tak milostiwě na synáčka gegich působj, protož geg i otec gednau za to pokáral. Na to odpowěděl Joachin: »Myslíš, dobrotiwý otče, že gměnj twé tě štěstným učinj, ačkoli se do něho nic nenachází dobrého a oblažugjčjho? Gměnj působj lidem ty nepřwěťšj starosti a nepokoge, a nic ge neodwracuge wjce od Stworitele gegich, gako bohatstwj.« To slyšjce rodičowé gehu, nezbraňowali mu wjce dobrodinj chudým dle wůle prokazowati, anobrž sami odřeknuwše se swěta, swaté a bohumilé obcowánj započali, on ale, ačkoliw gen pacholjkem, stkwěl se wsseni ctnostmi, tak že za štěstného se držel, kdož s njm obcowati mohl. Zatwřzeli hřjssnjci widauce gehu tuhé postj, wraucj modlitby a sšrauffené srdce, dávali se na pokánj a hřjssný žiwot naprawowali, ostatnj pak lidé wšseho stawu a powolánj počali dle přjkladu gehu ctjti zwlášt Rodičku Božj, Marii Pannu, matku milosti a autočistě hřjssnjků.

Joachin gsa od dětinstwj wraucjm matkú Božj ctitelem, chtěl se, dosáhna 14. roku službě

gegi auplně zasvětití, a proto sv. Filipa, generála řádu blahosl. Panny Marie o přigmutí profil. Ussysemosse rodičové, co obmenšlj, wnmławali mu to wssemožně, a na giná mysslenj ho přiwěsti hleděli. On ale odpowěděl: »že k tomu gsme se narodili, abychom přede wssjm Stworitele swého poslaucháli, a že budeme-li na marný saud lidstý dbáti, také wždy w nezbezpečenstwj blauditi budeme.« Tu počali rodičové mnohem silněgi na něho doléhati, a pláčjce prosili ho, aby gich na stará kolena neopaušťel, a že nebudau moci bez něho žiwi býti dohládagjce. Ale Joachim se odwoláwal na wýslownj rozkaz Marie Panny, a že, poněwadž Kristus Pán pro nasse wýkaupenj tolik protiwenstwj a tolik potupy snášsel, a konečně i uřížowán byl, že zaslusno gest, abychom pro něho také něco snášseli, a »dluh ten,« doložil, smazati ginať se nedá, leč kdýž se zaslýbjme, že se budaucně dořonale wůlj Boha a Rodičtý geho spravowati chceme.« Na to gich wssemožně těšil a sľibowal, že se za ně modľiti bude, aby žádaného pokoge w nebesľém kráľowstwj našli. Wsse nadarmo, neboť se usnesli, že ho z rána někam zawezau, dořudby na giné myssľenky nepřissel. To znamenage on, wstal té gessťe noci a odesel do klášťtera, kdež také hned bez prodlenj do oděwu Serwitsľého oblečen a na žádost swau Joachim nazwán byl, anť prwé se Klaromont nazýwal.

Joachim byl postawý weliké, twáři přjmě:

time, wzejřenj láskawého, a ačkoliv gen 14 let stár, wynikal předce čtnostj daleko nad ostatnj spolubratry. Gemu nebyla žádná práce protiwná; a nenopowrženěgssj býwala mu nenymlégssj; byl spočogen tau nensprostěgssj strawau a oděwem tjm nenchatrněgssjim, a aby swau hlubokau pokoru na gewo dal, chodil po almužně na ostatnj bratry. Tjm ale se rozhlassowaly wždy wje a wjece čtnosti geho, tať že se nad tjm rmautě, prošil, aby giž wyslán nebyl. Za to dolěhalo se na něho, aby se na kněžstwj wyswětiti dal, k tomu wssak nigak přiweden býti nemohl, tjm raděgi ale objral se nemocnými a mezi chudými rád dljwal. Usslyssaw, že někdo nemocen gest, bez messkánj ho nawssitjwil, ljbezňými slowy těssil, aby trpěliwě wsse snássel, že toho Bůh miluge, toho i tresce a následowně že se máme radowati z nemoci, ne pak se rmautiti. Chudým zas řikáwal, aby naděgi swau skládali na Boha, kterýž ge i celý swět nesmjrnau láskau miluge, což ústům lahodj, že připrawuge a požehnánj swé na ně wyléwá. — »Děi wssedch w Tebe daufagj Hospodine a Ty dáwáš gim pokrm w čas přjhodný, otwjráš ruku swau a naplňuješ wsseliký žiwočich požehnánjm.« (Žalm 114, 15.) — Divná wěc, že kterjž radny geho uposlechše, do wůle Božj se poraučeli, náhle pomoci nabýwali. Tjto wěci roznásselnj tjm wjece geho gměno, čím wjece wssj chwále se wnhýbal. Wida tedn, že dokawade w Sieně zůstane, cje swého nedosáhne, ustaupil na ně-

gafň čas do Arezzo, tať pľauho tam dliti chťe-
ge, ažby se snad na něho pozapomnělo. Než
toho se nedočkal — nemoha bohabognost swau
ufrýti ani iřta tčch ľ mlčenj pťiwěřti, řteřj na
geho orcdowanj náhle od chorob duffewřich a
řeřesněch uzdraweni byli. Powolán po krátkém
čase opět do Sienny, půřobil swým swatým ob-
cowánjm negenom že bratřj wřředň řđřony swé
řěhole swatoswatě zachowávali, nňbrž i giný
lid, ano i řlawem a bořatřtwjm wěhřasnj mužowé
geho přjřladu bedřiwě následowali, a aby řadau
gim byl a wůdcem na cestě blahosřlawenřtwj
prořřli. Proto wřřař nezřrdl Zoachin, ani se
nad giné newřpjnal, ale gařo přwé tať byl i
nynj pořerný a Bohu odewřdanh muž. Řdnž
geg bratřj pro milořřti Bořj gednoho řasu we-
lebili a za blaženého prohřřřowali, odpowěděl
řřřawřma očima: »Ach gať mňžete bratřj, mne
břřřřnjřka za blaženého řřřeti? Gaťe pať blaže-
nosti mňžeme na tomto swětě naleznauti?«
A gindň řaře, řdnž řo gistň od něho uzdrawe-
nň řřowěř wřchwalowal, řekl: »Ach bratře, co
pať řjm obmenřřřřě? wřřdāwew řaděgi řhwālu
řārci wřřeho dořřého. Gā neuřdrawil řē, řeč
Bůh wřřemohaucj, genž wřře dle swé wůle řpra-
wuge; a protož milugeřřli mne, mlčřž řaděgi o
tom, anř mimo Boha nřřřdo ten řāzřař ři přř-
přřowati nemňže.« — W postech a w modřřř-
bāch a w dořřočinēnj řažděmu, řřoř geho po-
moci potřřbowal. dořāhl Zoachin řoků 47, an
mu Řodřřka Boři, ařž on tať wěrně řřauřil,

zgewila, že má věčnou odplatu vzíti za věrnou službu svou. Bylo to právě na Zelený čtvrtek. Joachin měl nad tím návěstí radost přemělkau, prosil však, aby na zentří, tedy na velkém páteř umřítí mohl. Prosba jeho byla vyslyšena. Tu švolav vyslechl bratry, oznámil jim, že zezřejšího dne je opustí, protože ho Pán Bůh volá. Nikdo nechťel tomu věřití, gelikož auplně zdráv byl. On ale ugistil gich o tom a prosil za odpustěnj, pašliby proti vůli někomu byl ublížil, a žádal, aby za něho se modlili, slibuge, že také za ně u Boha orodovati bude.

Tak řdně na Velkém páteř se zpívalo: »a naklowim hlavu wypustil dussi,« nebylo i Joachina mjce mezi živými. Gať za živa, tak také po smrti jeho stalo se na jeho přimluru mnoho zážraků, načež papež Páwel V. a Urban VIII. řádu Serwitskému. powolili, iwečegně službami cirkewnjmi geg ctíti a geg wžíwati.

Rozgjmánj.

Sv. Joachin, ačkoli teprwa gen pacholjsem čtrnáctiletým, nicméně milostj Božj oswjcen, nablížel, že řdně Kristus pro náš trpěl, my také z lásky k němu něco podstaupiti musjme. Proč se broziš? proč se lekáš? — Kristus opustil pro tebe sláwu nebeskau, pro twé spasenj snássel wšelike strasti žiwota lidského, pro twé wykaupenj i na kříž se přibiti nedchal, a ty

byš, člowěte, ničehož pro Krista trpěti nedytěl? Pozdwični pak očj a wiž: Pán twůg a wůdce twůg trnjm gest forunowán, a ty služebnjf geho gen po weselostech taužjš a po pohodlj těla! Ty si přisáhl ku forauhwi křiže, a teď nestyďjš se slaužiti rozkosssem a tělesnosti, nestyďjš se gjsi a pjti a tráwiti dny dobré! Neřjfen, že byš rád pro Krista Spasitele trpěl, kdybyš gen wěděl, kdy a co trpěti máš. Gsi ty snad ten gedinj na swětě člowěf, kterjž necitj w audech swjch ginj zákon, odporugjcj myslj twé? (cf. Řim. 7, 23.) Pakli ale také takowj zákon w audech swjch citjš, pakli také tělesnost a člowěčenstwj w tobě s rozumem a s duchem bog stálj wede: gdi a podrobug tělo zákonu dusse, obřež srdce swé, den gazyfu uzdu, a s očima swjma učiň úmluwu, uřřjzug w sobě swět i še wssemi wássněmi a pracug gafo dobrj rjtiť Krista Jezisse. (II. Tim. 2, 3.) To čine žagisté mnoho trpěti budeš pro Krista Pána, kterjž od tebe nic giněho nežádá, než to gediné, abyš zákon geho swatj plnil a křiž geho na se wzal a následowal geg.

»Bogug tedj dobrj bog wjty a tak dosáhni žiwota wěčného, f němuž si powolán.« (I. Tim. 6, 12.)

»Protož poslňte se a nechť neoslábnau ruce wasse: nebo bude mjti swau mzdu práce wasse.« (II. Paralip. 15, 7.)

»Radugi se ž utrpenj, a doplňugi to, čez

bož nedostává z utrpení Kristových, na těle svém.« (Koloss. 1, 24.)

»Kdož miluje život svůj, ztratí jej: a kdož nenávidí života svého na tomto světě, k životu věčnému oštrhá ho.« (Jan 12, 25.)

Modlitba.

Ó Pane Ježíši Kriste, kdož mi dá, abych sobě umřel a Tobě žít byl! Ty dobro nenynáš! stal jsem se nymenším z lásky ke mně, ku stvoření svému nehodnému. Ó kdy počnu sebe nenávidět a tebe milovat? Ah Pane, hotož mi srdce mé! Tvůj chci být, nepohrden nikdy, ale den, abych v řad synů tvých připočten být mohl. Hnuj se k mému duši, což mimo Tebe jest; ó nuže, přitáhni mne k sobě, abych na věky v Tobě a s Tebou se radovat mohl, kterým jsem Bůh a Spasitel můj. Amen.

Dneš se také svatý svátek: V Korintu sv. mučedníků Kallista a Charisia se sedmi jinými, kterých vesměs utoreni byli. — V Sasarauguste (Saragozse) osmnácti sv. mučedníků: Optata, Euperta, Eufressa, Marciala, Urbana, Julia, Quintiliana, Publia, Frontona, Felice, Céciliana, Evencia, Primitiva a Apodemia a čtvero jiných, kterých od Daciana, vládaře Španělského, umučeni byli. — Tamtéž sv. Engratie, pannu a mučednice. — Tamtéž sv. Kaja a Krenencia, mučedníků. — V Brakate v Portugalsku sv. Fruktuosa, biskupa. — Sv. Paterna, biskupa Abricenského. — V Belgii ve Valencii sv. Dragona, vyžnavače, a m. g. sv.

17.

Život sv. Simeona,

biskupa a mučedníka, i tovarošů.

R. 341.

Simeon, příjmením Barzábora, syn waldháře — narodil se w městě Susa, z rodičů bohabogých. Roku 314 na biskupstvoj Atejsónské a Seleuské povýšen, držel stolicí tu po 27 let chwalitebně, až konečně učenj a napomínánj i životem a křovj swau potvrdil. Od Židů, křesťanům nikdy přegicjch a od kněžj moudloslužebných popuzen, wynesl král Sapor II. roku 340 zákon, w kterémž se poddaným wšsem pod trestem otroctwój zakazowalo ku wjře křesťanské přístupowati. Ti, kterjž ale již dříve w Krista byli uwěřili, ti měli se těžkými daněmi a wynymšleným týránjím od wjry té odwrátiti.

Stranu toho psal wýborný Simeon králi srdečně a upřímně, ale odpovědijlo mu, že wzdorem swým sobě i sauwěrcům swým zkázu kuge, a že král ze swěta šhlady geg i geho přjwřence. Na to odepsal biskup: že Kristus umřel pro spasenj celého swěta, a že tedy i on pro stádečko, kteréž pase, umřiti chce, zwlášť, an není co státi o život, řdnž ho nelze zachowati leč nepravostí a hřjchem. »Odstup ode mně, pjsse dále, abych gá život swůg chránil životem těch, kterjž křowj Kristowau wykaupeni

gsau, aneb abych, pro své zachování vydal ty, kteří strže milosrdenství Krista, Spasitele nasseho, milost našli, a pro rozkož těla svého, abych obětoval ty, než Kristus smrti svou vykoupil. Já nebráním nohám svým jíti po cestě smrti, tudíž on chodil, ani se nezpauzím obětovati se, jako pravý penový kněz obětován byl; nýbrž dávám krev svou za stádo své a za ovce své křk svůj mezi tvému podrobugi. Smrt má gest o mnoho menší cenn než vznesená smrt Páně, než za ně umřítí ráčil. Ty mi předhazuješ, že usmrcegi své saurce; to ale twá gest vina a nikoli má. Ty za to trestán budeš, já a lid můj vsať — my jsme tím newinni. J oni — mogj poddanj — stogi perně w svém úmyslu. Zkusíš a seznáš ge.«

Na dopis tento rozhněval se Sapor we-lice a rozkázal, aby se kněží a lewité i ostatnj služebnjci cirkewnj bez odkladu wraždili, kosteln drancowaly a bořily, swatyně zneuctjwaly, swaté nádoby posskwrňowaly. »Simeona ale,« tak rozkázal Sapor — »Simeona, toho správce čaroděgnjů, toho mi přiveďte, neboť on potuzpuge mé králowské welebnosti, a drží s cjsařem, kterňž geho Bohu se klanj, mým vsať powrhuge.« Ossemetnj Židé popuzowali krále gestě wjce, hanebně lhauce, že prý j cjsař listů a darů geho králowské welebnosti pra nic newáží, chatrné ale listy biskupowj ljbá a co w nich psáno, vsse bez průtahy wkonává.

Byl tedy Simeon řetězy svázan, a do země Huzitů ze Selencie, kdež se tenkrát král zdržoval, veden. S ním byli také dva knězi Abdhaifla a Hananias gati. V málo dnech dostali se do Ledan, do hlavního města Huzitů. Simeon musil se hned dostavit. Když přišel před krále neuvrhl se na zemi, gať to na východu v obvyčejí gest. Otázan od krále o příčinu, že se mu nyní neklaní, an to předce právě činil, odpověděl: »Druhdy nestával jsem před tebou, abych Boha svého zradil, a protož nezpěčoval jsem se tobě, ó králi, náležitě počty prokazovati: teď ale přicházím, abych pro wfru a pro učení nasse bogoval.« To slyšjee někteří z přítomných modloslužebných kněží, Magowé nazwaní, pravili: »Tento gest, genž daně neplatí a královské velebnosti tvé se protivuge, protož nechť umře.« Simeon odpověděl: »Nemáte, osfemetnjci, na tom dosti, že sami pravého Boha nepoznáváte a tuto wlast od něho odwracujete; chcete nás také zaplésti ve své daremné pletichy?«

Na to pravil král přivětivě: »Nech toho hádání, a posledni radu mé a modli se dnes še mnau k Bohu mému, a zůstaneš na živě a lid twůg zachován bude.«

Simeon wece: »Gá se neklaněl tobě, ktes řýžto mage dussi a rozum wětšj gfi než slunce, gať medle mohu se klaněti slunci nemiagjcjmu rozum, aby tě co svého ctitele, mne pať co soudce svého poznalo. Je ale djš: Pro tebe

i lid twoug zachowan bude; wždyž že můg a mého lidu Pán gest uřizowaný Kristus. Gá nehodný služebník geho umřu za sebe, pro něho, pro lid můg. Gá nepřicházím galsi chaulostiwě, nobrž srdnatě; a nestojím zde w potupě, nýbrž w sláwě, a nenechám se gako děcko slowy přemluwiti, nýbrž wykonám swědomitě gako muž práci swau. Od wás rady newezmu, neboť maudrost má přewyšsuge rozum wás.«

»Kdybys žiwého galéhoš Boha wyznával,« prawil král, »měl bych tě wymluwna; ty ale, gal sám se přiznáváš, wěřš w uřizowaného Boha. — Než poslechni a slaněg se slunci, gehož swětlo dává žiwot wssemu stwoření, To čině dám ti weliké a bohaté dary a učinjm tě mocným a slawným w zemi.«

Simeon odpowěděl: »Když Pán Jezžš, stwořitel slunce a lidj násilj od nepřatel trpěl, trpěl i twor geho, toto slunce, a že djlo geho gest, truchlilo nad Pánem swým. On wssak třetjho dne wstal z mrtwých, a pak wstaupil do sláwny nebeské. Ty mne wábjš dary a slibugeš poctiwost a sláwu; mne ale, púgduli po cestě, po kterěž kráčjm, gest budaucně mnohem wětšj sláwa připrawena, a takowé dary a milosti mne. tam očekawagj, o nichž ty nikdy si nesišchal.« Tu opět král: »Gest to posetilst, tak swěhlawným býti a sobě k wůli tolik lidj w záhubu uwrhnauti! Odwrát pak od sebe a od tolika tisjcu lidj smrt, kterauž ge utratiti přifáží,

a ussetři krwe své a krwe těch tisíců, kteréž k vražděni vydati jsem přinucen.«

Na to Simeon: »Wylegeš-li, gať hrozíš, newinnau krew, pňlati toho budeš, až k saudu a ku trestu powolán, aučeti ze wšech skutkůw swých minulých i nynějšších dáwati budeš. Gá wšak wjm, že oni sťže smrt swau wegdaui do králowstwj, ty ale zawražďěním gich umřeš. Pro smrt gegich newostaupjm ti žiwot swůg w Kristu. Nad žiwotem mým máš wšssemi moc? weźmi si ho rychle a usmrti mne, po čemž wůle twá bezbožná toliť dychtj.«

Tu pohrozil mu král, že ho zahubj, aby prť usmrcenjm geho ostatnj křesťané stali se wolnými a činjce wůli králowu, před smrtj se uchránili.« Načej zaš Simeon prawil: »Wdstup to od nich, aby oni tobě žiwu gsauce, Bohu umřeli. Zkauseg ge mečem swým a užtjš, že dobrá wůle gegich o mnoho gest stálegšj, nežli twá bezbožná wůle. Neboť geden kažďy z nich chowá perwě w srdci wjru swau a pro ni gistě přemoženi nebudaui. Wěz medle a wiz králi, že my své wznessené a wěčné gměno, které od Spasitele nasseho Zejzisse Krista pocházj, newyměnjme gaktěžiwu za slawnau a pomjgitedlnau forunu twau.« Tak gestě wjce mluwili mezi sebau. Než král Sapor wida, že wšsedka geho dobrá mjněnj, gať se domnjwal, na žmar přicházegj, natjdl Simeona až do rána u wazbě držeti, mage za to, že se snad předce ginať rozmyslj a po geho wůli bude.

U brány královského paláce, kterauž swázaný Simeon giti musil, seděl nemohýšj* komorník a bývalý vychowatel Sapora, stařík Gucazad. Ten také byl druhdy křesťanem, pozděgi ale, aby se králi zaljbil, slunci se klaněti počal. Uzřew biskupa, powstal proti němu a uctiwě ho pozdrawil, tento však nepohlédl na něho, nýbrž hněwivě odvrátil twář od odpadlka. To proniklo stařečka takowau ljtostí, že vzdychal a plakal, řka: »Ach, když Simeon, bývalý můj přítel, tak na mne se hněwá, gať asi bude Bůh se mnau nakládati, gemuž gsem se zpronewěřil?« Pak odegda do domu swého, odložil skřowstné rauchy a oblekna se w smutný šat černý, posadil se opět u brány na předešlé místo. Kdožkoli do paláce wcházjel aneb odsud wycházjel, díwil se tomu přestrojenj. Když také král se o tom dowěděl, dal se stařečka tázati na příčinu zármutku, zdalí se mu doma co nešťastného přihodilo? On ale wzkládal: že smrt zasluhuje. Tu powolal ho král, a proč tak nesmyslně mluwj a gedná, se wyptáwal.

Gucazad odpověděl: »To proto činjm, že gsem se ani k tobě ani k Bohu rozšafně nedchowal. Neboť lhal gsem Bohu opustě prawdu geho a twau vůli plně. Ale i tebe gsem oklamal, an gsem se slunci zewnitř klaněl, w srdci však se mu neklaněl.«

Rozhněwán prawil král: »Nad tjm toliko rmutjš se possetilý starče? Než gá brzy zármut-

teš a kánj twé ufončjm, gesli se ginaš nepo-
radšš.«

Na to odpowěděl Gučazad: »Ugissstugi a
přisáhám Bohu, Pánu nebes a země, že ať
prvé wůli twau gsem plnil, nynj déle gi zach-
wáwati nebudu. Gá gsem křesťanem a wíce-
krát Boha swého za tebe, za člověka klamného
nedám.« Na to král: »Gá štetřjm twého stáří
z ohledu na twé zásluhy, kterěž gšl šl o mého
otce a o mne žiřkal. Protož dáwám ti lhůtu,
abys se rozmyslil, od wjry těchto čaroděgů od-
staupiti a žiwot zachowati.« »Wěr mi,« řek
Gučazad, »ó králi, že ani ty, ani knížata před
tebau sedjci pewnau myslj mau nepohnau, abych
tworům se kláněl, stwořitelem gegich opowrhna.«
»Klanjm se tedy gá tworům, zlořečený zlosyne?«
otázal se hněwivě Sapor. »Řěžby gšl se žiwým
tworům kláněl,« prawil Gučazad, »ty se ale
klanjš tworům bezžiwotným a nerozumným,
určeným k službě lidské.« Tu hněwem rozpá-
lený král odsaudil starečka, aby stať byl.

Když ho wrchnosti zemské k poprawě wy-
wáděli, prosil gich stařeček, aby maličko pose-
čkali, že gessť něco králi zgewiti má. Z poza-
stawili se w marné naděgi, že snad odpadne.
Powolaw tedy komornjka, wzkázal králi: »Wěr-
ného a poctiwého gšl mne we wšech tagných
záležitostech swých šhledal. Tobě i otcí twému
slaužil gsem upřjmně. To gšl sám wyžnal. Wy-
plň, prosjm, tu gedinau prosbu mau a den we-
řegně ohlásiti: že se Gučazad neodprawuge pro

žrádu gakaus na záležitosťech zemských, ani pro ginů gakhši zločin: nýbrž gediné proto, že křesťanem gest a Boha zapřítí nechce.« Při tom si myslil, že, poněwadž powěst o geho pádu se roznesla a mnozi se nad tym horšili, že nynj opět se posilnj a potěšj, uslyšewše, že nenj utracen pro něgale prominěnj, nýbrž gediné pro wjru w Krista Ježíše.

Král Sapor to, gakhž Ćučazad žádal, dal promolati, domnjwage se, že gini tym wolněgi a ochotněgi od náboženstwj křesťanského odstupowati budau, uhljdawše, že křesťanům žádné milosti se nedáwá. Zpozďilec nepowázil, že owčičkj tym ochotněgi ku smrti poběhnau, řdnž ge pastýřowé předcházegj, a pospolitým hlasem k tomu wzbuzugj. A tak byl swatň stařeček, Dobrau zanechaw powěst, stat dne 16. Dubna na zelený Ćwtrotek.

Powěst o utracenj sw. Ćučazada pronikla rýdyle až do wězenj k Simeonowi, kterňž se z toho zaradowaw, řekl: »Weliká gest milost Twá, Ježíssi! weliká dobrota Twá, Pane náš! Slawná gest sja Twá, ó Ježíssi; slawná moc Twá, Spasiteli náš! Ty křjssj mrtwé, Ty zdwiháš flešlé, napravugeš hřjssnjkj a zaufagjcm dáwáš naděgi. Tento mučedlnjč byl dle smyslu mého poslednj, a nynj gest dle přánj mého prwnj. Wzdálen (cizj) byl od skutků mých, a nynj stal se swým obcowánj mým towarňšem. Wzdálen byl od prawdy mé a bljžegj učiněn wjře mé. Pohřžžen prwé we tmách, učiněn

gest nynj hostem u swatebnj wečeře. Wyznání
geho spogilo geg opět se mnau, kterýž se ode
mne dobrowolně byl odtrhl. Gá gsem ho před:
stihnauti mnil, a hle on mne předběhl. Pro:
lomil ohromnau žed smrti a potěšil mne. W něm
zjewila se cesta spasení a tjm mne potěšil. Stal
se vůdcem nohám mým na aužké cestě, a žrj:
díl troky mé po cestě protivenstwj. Proč me:
dle gá gesttě zde meškám? Nač čekám? Před:
chůdce můg zanechal mi zástawu a příklad swůg
a wolá mne: „Pogď nynj wesele! Nynj giž
nemáš na mne, Simeone, čehožby si káral, twáf
má nezardj se wjce před obličejem twým. Pogď
wesele do domu, kterýž gsem ti nenprw připra:
wil, a do přjbytku, kterýž gsem ti obgednal.
Radowati se budeme na wěcech wěčných, gako
gsme se radowáwali na wěcech pozemských.“
Má wina gest to, že neposlauchám hlasu geho
a lenugi následowati geg. O blažená ta ho:
dina, až přigdau a k smrti mne wywedaú!
Nebot žbawen budu těžkostí, kteréž mne obkličily,
a pokusšeni, kteráž mne obstaupila. Na to se
modlil: »Propůgč mi, ó Pane! korunu sláwy
Twé. Wždyi wjš, gak wraucně si gi žádám.
Milugi Tebe z celé dusse swé, i denž mi spa:
třiti Tebe a u wěčném pokogi s Tebau se ra:
dowati; neuwecháwen mne déle na tomto swětě ži:
wu býti, ani hleděti na zbořené chrámy, na
rozmetané oltáře, na zrusšenau swatyni, ani
žřiti, gak se slabj zapřenim posskornugj, chau:
lostiwj od prawdy odpadagj, a gak mého druhdy

hogného stáda vždy wíce a wíce ubývá. Ne-
denž mne déle patřiti, gať falešnj a licoměrnj
přátelé nynj mne nenávidj, bezživotj mého hle-
dagjce, gať zpláště ukrizowatelé nassj (Židé)
národ náš w hrdosti potupugj. Však k čemu
powolán gsem, w tom zmužile wytrwám, a
k čemu gsem powzbuzen, to srdnatě dokonám.
Za příklad býti woljm wesskerému lidu na wy-
chodě. Gaťo gsem prwnj stolowal u wčere
Páně, tak i prwnj umru a krew swau wylegi
před těmi, u nichž jsi žiwu býti žádám, kdež
nenj žádného zármutku a starosti, ani aužlosti
a těsnosti, kdež nenj žádného utiskowace a uti-
skowaného, ani ubližitele a uraženého. Tam
nikdo nenj obtěžným a nikdo žádné obtěžnosti
netrpj. Tam nebudu se strachowati králůw ani
se hroziti knížat, tam mne nikdo k saudu ne-
bude honiti, nikdo mne strassiti. Zahog rány
noh mých na kamenj rozbitých, ó cesto bez au-
razu! Občerstwi mé umdlené audy, ó Kriste!
olegi nasseho nasycenj; zapuď bolesti srdce mého,
ó kalichu nasseho wykaupenj; a zastaw potoky
slz mých, útěcho nassjch žádostj!«

An se takto modlil rukama k nebi pozdwi-
ženýma, ozářila se twář geho gaťo růže w pl-
ném kwětu a gaťo kwjtek w swém rozwinutj,
tak že se knězi Abdhaišla a Hananias welice
podiwili. Simeon přebděl celau tu noc před
welkým Pátkem na modlitbě, řka: »Učiniž mne
hodna, ó Ježíssi! abych w den smrti Twé a
w hodinu Twého umučenj kalich tento obdržel«

a pil. Gá si welice přegi, aby budaucj polož-
lenj řeklo: že také gá utracen gsem byl w den
Páně, a těšilo by mne srdečně, kdyby otcowé
dětem swým řikali: Simeon také stal se dne
17. Dubna w Pátek obětj, gako Bůh geho.◀

W třetí hodinu dennj byl rychle Simeon
před krále postawen, kterýž ho pobyzel, ano
prosil, aby gen gedenkráte slunci obětowal, že
wjcekráte to činiti nepotřebuge, pať že ho chra-
niti bude před nepřátely, wnhledawagjcjmi smrti
geho. Ale Simeon odpowěděl: »Nikdy se ne-
ustyšši, nikdy powjdáno nebude, a nikdy nepřá-
telé mogj plésagjce neřeknau: Simeon na Boha
gednau zapomenul a tworů se klaněl! Ustaň,
ó králi, dále přemlawati mne! pospěš si radě-
gi s obětj; neboť připrawen gest již štůl, a
gá taužjm po swatých hodech, k nimž mne
Bůh můg žwe.◀ To když promluwil, oslonila
twáři geho takowá welebnost, že se sám král
podiwil; wšak popuzen od dworánů swých, od-
saudil ho k štětj, načež hned odweden gest.

W městě bylo gestě sto. giných mužůw
uwězněno, z nichž někteří byli biskupowé, někteří
knězi, aneb ginj cirkewnj služebnjci.

Ti byli také žároweň s Simeonem na
poprawišťe wmwedeni.

Než se poprawa začala, musil se z rozkazu
králowa nenwšši sudj odsauzených gestě gednau
ptáti, zdaliby nechtěli slunci se klaněti a tak
žiwot swůg zachowati? Kdyby pať pod tau
wůminkau nřdo z nich žiw bñti nechtěl. mělo

se s popravau započti, tak šice, aby Simeon hrůzu smrti na všech poznal, a neposléze odpraven byl. Simeon ale ani toho neménšijho se nehroze, dodával odsauzeným srdce a zmužilosti, řka: »Budte silní v Bohu, bratři moji, a nebogte se, neboť berete s sebou naděgi budaucijho rozkřisťsenj, a to až trauba zazvonj, zbudj vás. Náš Pán byl usmrčen a žio gest. Tak žige také u něho smrt wasse. Wzpomeňte si na geho slowa: Nebogte se těch, kteříž zabjgegi tělo, ale dusse nemohau zabiti. Wedenkaždý, kdož žiwot ztratj pro gméno mé, nalezneť geg w žiwotě wěčném. W tom poznává se prawá wjra, kdýž kdo žiwot klade za přjtele swého. Poněwadž wy tedy žiwot swůg galožto prawowěřicj kladete, co přátelé odměnu wezmete. Pomněte na apostola řkaucijho: Pamatugž na to, že Pán Ježíš Kristus wstal z mrtwých! Zemřemeliť spolu s nym, spolu s nym i žiwi budeme: budeme-li s nym trpěti, budeme také spolu s nym kralowati. (II. Tim. 2.) Zažiwali, pro Krista na smrt wydáni budeme, zgeroj se i žiwot Kristůw na těle nassem. Dle zdánj swjtzji nad námi smrt, nad wámi (pohazné) ale žiwot. Wězte ale, moji milj, že tato smrt wěčně žiwa gest, a že tento žiwot váš žmře na wěky; neboť kdo bytnost Boží zapjrá, zahyne. Nynj owšem musjme pro něgaký čas protiwensťwój snášseti, za to wšak obdržjme nezwměluwanau a wěčnau čest a sláwu. Ať se i zničj naše žewnitěnj podstata, za to zas wonitě:

.nj se obnovj. Kdož nasseho Pána Jezu Krista z mrtwojch wzkřijšil, také nás do věčného královstwj uvede. Na světě jsme owssem od Pána nasseho vzdáleni, an ale nynj geg opawstjme, wegde me do geho věčné sláwy. Nasse gest láska, geho odplata; nasse wraucná náklonnost, geho odměna; nasse práce, geho zaplacenj; nasse utroenj, geho wzkřissenj; nasse krew, geho královstwj. Tam udělj nám pokoge a útěchy a občerstwenj a sladkost. On wolá k nám: Muže dobřj služebnjci, wegděte do radosti Pána swěho. Wy gste wýborně s hřiw nau hospodariili, wezměte tedy 10 hřiwen za dědictwj. Kdož wssicni mečem byli padli, přissel i řad na Simeona a na dwa s njm zagaté stařické kněze, na Abdhaiklu a na Hananiásse. Hananiáš odkládage oděw, trásl se na těle, ne wssal na dussi. Wedlé něho stál gedem wzácný pán, Fyřik, dozorce nad králowstwjmi umělci, nedlauho k té důstognosti powýšsený. Ten wida Hananiásse, an se celý třese, promluwil k němu, řka: »Maličko, můg stařečku, oči swé zawři a buď dobré mysli: nebo i hned swětlo Božj uhljdaš.« Gotwa to promluwil, byl gat a před krále doweden. Kdož se wssal k tomu, že gest křestanem, zgeroně a bez osthánj přiznaw bylo i hned rozkázáno, aby mu sji. požadaw prořezawsse, tylem gazyl wytrhli a tak ho usmrtili. Rozkaz byl bez odkladu wykonán. S njm byla také usmrcena geho dcera, Bohu poswěcená, genž swau naděai w Boha byla

vzkládala, a Krista, chotě swěho se odřici nez-
chtěla.

Rozgjmánj.

Gen gedenfráte měl sw. Simeon slunci
obětowati, wjce toho učiniti nepotřebowal, a
bylby život swůg zachránil. Mnohý čtauc to,
sobě pomysli, žeby sw. biskup byl mautřegi ge-
dnal, uposlechna tuto žádost králowu, a tjm
nebezpečenstwj smrti od sebe odwrátil. Mohl
napotom zase Bohu prawému se klaněti, geg-
ctjti a chwałiti a to w pokogi, gestto by byl, oběto-
waw slunci, rozgittené mysli pohanů utiřil. Blau-
djš wšak welice, kďokoliw byš tak smýřšlel, gsa
swětskaw chytrostj omámen a zaweden. Což gš
zapomněl na slowa Spasitelowa, genž dj:
»Kďožby mne zapřel před lidmi, zapřu i gá
geg před Otcem swým, genž gest w nebesjch«?
Zapomněl gš: že kďožby koli celého zákona o-
střjhal, přestaupil by pak w gediném, že učiněn
gest wšsemi winen? Protož dobře odpověděl
sw. Simeon králi, řka: »Nikdy nemá řečeno,
nikdy slyřšáno býti, nikdy nemagi nepřátelé mogi
plěsati, řkauce: Gedenfráte zapomenul Simeon
na Boha a klaněl se tworů!« A tak gako král
k Simeonu, mluwjwá i někdy k nám posušitel,
abychom gen gedenfráte, gen nynj zapřeli Krista,
gednagjce proti přikázanj geho, potom že mů-
žeme opěť Gemu slaužit, gen nynj abychom
následowali hřjřšných žádostj swých; tjm náš

ale gen do pásti své dostati hledj. S odpowězme mu peroně se sw. Simeonem: Nikdy se nemá státi, nikdy se z toho nemáš radowati, že gsem na Boha gen gednfráte zapomněl a břichu slaužil. Ustaň dále přemlawati mne!

»Synové swatých gsmе a onoho žiwota očekáwáme, kterýž dá Bůh těm, kteříž wjry své nikdy nemění od Něho.« (Job. 2, 17.)

»Vděte a štugte u wjře, zmužile sobě posilente a posilňte se.« (I. Kor. 16, 13.)

»Budemeli (spolu s Kristem) trpěti, budem i spolu (s Njm) kralowati; gestli:žet (Ho) zapreme, i On nás zapře.« (II. Tim. 2, 12.)

»Dobrý bog gsem bogowal, běh gsem dokonal, wjru gsem zachowal.« (II. Tim. 4, 7.)

»Nemožné (welmi těžké) gest těm, kteříž gednau gsau oswojcení a okusili daru nebeského, a aučastni učinění gsau Duchu swatého, okusili též dobrého slowa Božího a mocj wěku budawcjhо, a padli, zase obnowiti se ku pokání; gaťoť těm, kteříž znoudu frizugj sobě samým Syna Božího, w posměch (Geg) wydawagjce.« (Žid. 6, 4—6.)

Modlitba.

Neydokonalejší Bože! Genž wěrné své milugeš, račiž nám dáti, abyhom magjce na paměti, že gši powždy wšj lásky hoden, w žádné případnosti žiwota Tebe neopauštěli, a řdyž

náš pokusitel k tomu ponaukati bude, od Zebe opusťtění nebyli, strže Ježíše Krista a t. d.

Dnes se také svěťj svátek: V Řjmě sv. Uniceta, papeže a mučednjka. — V Africe sv. Mappalika, mučednjka. — Tamtéž sv. Fortunata a Marciana, mučednjů. — V Antiochii sv. mučednjů: Elia, kněze, Pavla a Zsídora, mnichů. — Ve Viennu sv. Pantağatha, biskupa. — V Terdoně sv. Jnnocencia, biskupa. — V Eistercii v Galii sv. Stěpána, opata, a m. g. sv.

18.

Život sv. Rudolfa, Wernera a Šimona,

pacholat, od Židů umučených.

Roku 1287 za panování papeže Honoria IV. a císaře Rudolfa I. usmyslili sobě někteří židé Bernstj ve Šwencych, že se zmocní něgakého křestanského dítěte, aby ge usmrtili.

Gednomu z nich podařilo se skutečně, newinné pachole, gménem Rudolfa, do svého domu přilákati, aniž to kdo pozorowal. Hned se sešli ostatní krwežjzňiwj židé, a odnesše pacholátko do podzemního sklepa, na důkaz své nenáwisti ku gménu křestanskému ukrutnými mukami ho usmrtili. Ale newinná smrt wolala k Bohu o pomstu, a ačkoliw židé ohaowný skutek bedliwě ukrýwali, přišlo wsse na gewo.

Duchovenstvo Bernské i ostatnj obec, uvažiwše, že newinný Rudolf pro wjru křesťanskau křew swau wycedil, pochowali ho s newwětšj sláwau co mučedníka w hlawnjm kostele před oltář sw. kříže, (kterýž oltář napotom zwán byl oltářem sw. Rudolfa).

Od té doby ctíme sw. Rudolfa, od židů z nenáwisti wjru křesťanské umučeného. U geho hrobu stali se na starých i mladých, na mužich i ženách rozličnj zázrakowé, na důkaz, že milá byla smrt Hospodinu, kterauž pro něho pacholj trpěl.

Židé tauto ukrutnostj winni, byly na to zgimáni a za žiwa kolem lámáni, ostatnj ale, o tom ohavném skutku wědaucj, z města byly wypowězeni. Od té doby nesměl žádný žid w něm bydleti.

Téhož roku 1287 umučili židé také sw. Wenera, mládence aš 14tiletého, gehož swátek na zentřegšj den připadá. Werner pocházel ze vsi Wamerat, aš den cesty od města Bacharach ležjci. Rodičowé geho, sprostj a bohabognj rolnjci, wychowávali synka se wšj péčj a Werner byl poslušný, nábožný a pln dobrořdečnosti, a co pracj a přičiněnjm swým wydělal, chudým za almužnu obětowával. Matka geho prodala se opět po smrti manžela, ale za muže welmi surowého a hrubého, gehož každodennj trýzněnj a týránj Werner sněsti nemoha, opustil dům a přišel po mnohém marném chozenj do hornj Wesalie, kdež se pracj rukau

swých živil. On pracował sice s nehywětššij pilnostj u křesťanů i u židů, ale proto nezanedbával choditi na služby Boží, kázanj poslušati, často welebnau swátost s wraucnostj přigjmati a život wěsti zcela dofonalý.

Gednau w čas postnj nagali ho židé, aby w gednom šlepe hlubokau gámu zemj naplnil a zarownal, což on s obwyklau pilnostj wykonával. Když se čas welkonočnj blížil, warowala ho hospodyně geho, řkauce: »Měg se na pozoru před zrádnými židy, neboť blíž se čas welkonočnj, ať tě nic zlého nepotká.« »To poraučjm Bohu,« odpowj mládenec w holubj sprostotě. Mež když byl na Zelený čtvrtek swau zpověd wykonal a welebnau swátost s obzwláštnj štraussenostj přigal, zamolali ho opět po poledni židé ku práci, ale sotwa že do šlepa wkročil, gali ho, strčili mu do úst olowěnou kauli, a aby křičeti nemohl, ústa zamázali, na to wyslejšse geg že štatů, powěšili za nohy na slaup hlawau dolů, aby poswěcenau hostii z něg dostali. To když se nepodařilo, bičowali geg nehyprw přeukrutně, pať mu wšsedň žjly pořezali. Tři dni byl giž ubohý pacholjš nemilosťiwě od wzteklých židů mučen, an gedna křesťanská dšewěčka w témž domě sudjho města na kwap zamolala, a na mjesto, kdež tento nelidský škutek se páchal, uwedla. Lekli se židé wzrazenj, a proto saudce ššědrými dary zaslepili, že k hanebné ufrutnosti gegich mlčel. Werner uzřew sudjho městského, zaradowal se w naděgi,

že na svobodu přigde; řdyž ale tento darý za-
slepen, ubohého se neugjmal, řekl: »Řdyž ty
mne se neugjmáš, ugmiz se mne milosrdný Bůh
a milá geho máteř.«

Řdyž nespravedlivý a bezbožný sudý odes-
šel, usmrtili židé ubohého Bernera, a spustiv-
še se w noci po ždi za město, do Mohuče po
wodě tělo swatého mučedníka zawésti chtěli.
Plauli celau noc, a předce z divného řizení
Božího přes mji cesty neuplauli; řdyž pak při
wýchodu slunce u welkých aužkostech neměděli,
gak se těla zprostiti, založili ge do gedné ge-
stkyňky, trnjm a řrowjm zarostlé, blíž města
Bacharachu, a nawrátili se opět do Wesalie.
Shawný skutek tento nezůstal dlaho ukrý;
neboť tétéž gestě noci widěli strážnj a hradnj
gasné swětlo nad gestkyňj se wznášeti, a ode-
brawše se tam z rána, našli hrozně zohawě-
né tělo pacholjka, načež ho do rádnyho domu
donešli.

Řdyž se pronešlo, řdo pacholjř gest, a že
gediné pro wjru usmrčen byl, řdyž se wyšetři-
lo, pochowali ho s welikau sláwau w kostele
sw. Kuniberta.

U geho hrobu stalo se přeweliké množstwj
žágračů na nemocných a chorých.

Mluwjce giž gedenkrátě o ukrutnosti židů,
z nenáwisti wjry Řristowé na řřestany spáchá-
né, nemůžeme opominauti sw. Šimona. Wlo
to práwě w auterý passigowý, roku 1472, řdyž
se židé w Tridentě do Synagožy sešli a tam

se usnesli, že na důkaz své nenávisti vojny křesťanské, jedno křesťanské dítě usmrtí. Jeden lékař mezi nimi slíbil, obět tu zaopatřiti. Ve středu na večer, když křesťané v kostele na službách Božích byli, spatřil on aš dvauleté pachole, gménem Simon, ano si přede dveřmi samogediné hrage. Slíby a aulísností přivolal ge k sobě a tagně odvedl. Na Zelený čtvrtek s večera sešli se znamenitějši židé do gedné světnice nad Synagožau, a počali o půl noci pachole mučiti. Zaczpawše gemu nepřw šátkem ústa, řezali tjlko geho a krew telaučj do mysy chytali, an gedni nohy a druzj ruce na kříž přeložené ubohého dítěte drželi. Na to postavili ho, ačkoliw téměř mrtvé, na nohy, a prozpěwugje: »Tak gsme nakládali s Ježíšem, Bohem křesťanským: tak ať všickni nepřátelé naši zahanbj se,« pjchaly tjlko geho ostny a sjidly, až dussi wypustilo. Gakkoliw obět zůřivosti své po něgaký čas ukrýwali, nic méně přišla jim předce spravedlnost na stopu, a na hrdle gich potrestala. Synagoža byla wyvráćena, a na místě, kde dítě bylo mućeno, wysta- wěla se kaple. Bůh oslawil newinného Simona mnohými zázrakj. Geho ostatky chowagj se až po dneš w kostele Tridentšém u sw. Petra. Sv. Simona swátek swětj se dne 23. března.

Rozgymánj.

Troge zavražděnj newinných pacholat stalo se od zlomyslných a ukrutných židů se wšij opatrnostj a tagnostj, a přede gest wyzrazeno! Mezůstalo skryto pod rausskau temnostj, gať byli vražedníci se domníwali, ono muselo každé přigiti na světlo a dogiti křowawé odměny své. Neb dopaustj často sprawedliwý Bůh, že neprawosti lidské, gakkoliw tagně spáchány gsauce, giž w tomto swětě na gewo wyházeji a weřegnau hanbau stjhány býwagi, aby lidé, bogjce se wyzrazenj, hanby a časného trestu od hřjssných skutků se zdržowaly. Každý rád za počestného a zachowalého držán byti dyce, každý ukrýwá neschetnosti a prostopášnosti své před očima swěta, aby zahanbenj a ginhých zljých následkůw ussel, protož kdýkoliw má w aumyslu, něco hřjssného spáchati, stranj se lidí, hledá samoty, čeká na tmou nočnj a použjwá wšeliké lsti a klamu. Což wšak mu to prospěge? Co ge platná geho péče a wymyšlená chytrost, aby spáchauý čin žádné oko nešparilo, žádné ucho o něm neslyšelo? Co onen bezbožnjš na odlehlém místě tropil, to ohlásj Bůh na cestách a náměstjch, co páchal w temnosti, přiwede Bůh na světlo, co on ukrýwá, to Bůh odkryge. Už se netěšj takowj spozdilci myšlénkau: Proč se we swětě mnoho zagatilo a ležj pohřženo w moři minulosti, čehož

se žádný wjce nedopjdi! Neboť přigde den, kdežto moře a hlubiny zavražděné své mornrhnu, kdežto se budau čisti z knihy před wssemi národy hřissné skutky gegich: gať zámíst i nenámíst proti bližnjm w srdcích swých chowali, gať tělesnými žádostmi hořeli, nosjce na sobě twář newinnosti, gať utrhačnými, oplzlými řečmi čas sobě krátili; tehďáž zástupům známých i neznámých se bude ohlассowati, kdo byl zlomyslný půwodce onoho nescěstj, kdož onu rodinu o gměnj gegi ossemetně připravil, ku křiwé přjsaze ruky své pozdwihl, aneb křwj člověka gi zprznil! Gednau zagistě, a to před wssjm swětem, se oznámj wsseliké neprawosti lidské, wsseliká křiwda musj zgewena býti; tomu dyce, tať to našjdil wsserwědaucj a sprawedliwý Bůh. Wyřby wssični lidé toho pamětlivi byli, když we spáchánj neprawostj na to se zpoléhaji, že se činowé gegich newyzradj, byť by powázjili, že co skryto gest, gen na čas skryto gest, a někdy gistě zgeweno bude.

»Nenj nic skrytého, co nebude zgeweno, a nic tagného, gessťto nebude zvědjno.« (Mat. 10, 26.)

»Podlé twrdosti své a neřagjcjho srdce shromaždugeš sobě hněw ke dni hněwu a zgewenj sprawedliwého saudu Božjho. (Řim. 2, 5.)

»Wssični my se musjme ukázati před soudnau štolicij Kristowau, aby přigal gedn každn wlastnj věci těla, gaťož činil, buďto dobré, nebo zlé.«

Modlitba.

Wšewědaucj Božj! genž wšse widjš a od-
frýwáš, přimod nám na pamět buďaucj zgewe-
nj wšsich hřichů, řdykoliv naděje, že sřrnty zů-
stanau, náš k nim láká, abychom tjm poučení
gsauce, hned od zlého úmyslu upustili, sřrže
Zežjše Krista, Pána našeho. Amen.

Dneš se geště swětj swátek: W Hjmě sw. Apollonia,
starosty, mučednjka. — W Mesianě sw. mučednjků Eleutheria,
biskupa, a Anthie, matky geho, kterjž neyprw divně mučeni,
potom zadusšeni byli. — Tamtéž sw. Koreba, mučednjka —
W Brescii sw. Kalocera, mučednjka — W Rordubě sw. Per-
fakta, kněze a mučednjka. — W Mediolaně sw. Galdina, bi-
skupa a m. g. sw.

19.

Život sw. Krescencia.

Ř. 396.

Krescencius narodil se we Florencii z ro-
dičů urozených, a což mnohem wjce platj, též
nábožných.

Abj ani sami ani synáček gegich nezapo-
minal na swé powinnosti, nazwali ho při křtu
swatém Krescencius, t. g. rostaucj w ctnostech, a
wychowávali geg pečlivě, snažnými modlitbami
Boha prosjce, abj práci gegich požehnal a sy-
náčka w bážni Božj odchowati gim popřál.

Krescenciůs působil rodičům svým mnohé a velké radosti: twář jeho byla sličná a jako anjelská, mravy usslechtilé a čisté, wsselického pokléstu prosté, byl poslussný, wliďný a ponjžený, w kostele a při službách Božjch wraucnosti plný, w učení bedlivý, slowa Božjho na nenweně žádostivý, slowem, giž co pacholík buzdaucj dokonalost a swatost na sobě znáti dáwal.

Powěst o bohabogném pacholíku roznesla se w krátce po celém městě, a došla až k ussím sw. Zenobia, biskupa Florentinského, kterýž povolaw pacholíka s otcem jeho, netoliko radost swau nad dobrau powěstj jeho gewil, nýbrž i žádal, aby u něho k dalsšimu wychowánj zůstal. Měj diwu, že Krescenciůs pod takowým učitelem při dobré své vůli a při srdci nepokaženém prospjwal maudrostj a milostj u Boha i u lidj; neboť »příkladem naučil se lázni.« (Přísl. 24, 32.) Wida sw. Zenobiůs, gať Krescenciůs nynj tuhými posty se kage, celé noci na modlitbách tráwj, žjněné rauchy na nahém těle nosj, a se wssemožně wynasnažuge, aby dokonalým služebnjkem Páně, ne pať služebnjkem tělesnosti se stal: přigal ho do kapitolj a za podjáhna wyswětil.

Krescenciůs takowé milosti za nehodného se drže, zdwohnásobnil nynj horlivosť swau a co pěkného a dokonalého na spolufanownjcjch widěl, to též bedlivě wykonáwal, a tať w krátčém čase z učednjka stal se mistrém w tichosti,

ve trpělivosti, ve poníženosti, ve bedlivosti při službách Božích a ve vraucnosti ve modlitbách.

Pro zachování své čistoty nespauštil se se žádným člověkem jakéhokoli stavu a vohlasy, od něhož by nebezpečnost mu hrozilo, ve rozmluvu, ačkoli jinak ke každému úslužný byl. Tak svaté a neuhonné obcování získalo mu tu nepřehlédlnou vážnost svého lidu, když o něm říkával, že není člověkem, nýbrž vtěleným anjelem, od Boha samého k nábožnému společenství vzdělávání a na příklad poníženosti, zdrženlivosti, poslušnosti a skraupnosti seslaným. Sám sv. Ambrož, biskup Milánský, velice si ho vážil, o jeho svatosti svědčil a svým přátelům ho poctil.

Gednau mešské Krescens u přítele svého, sv. Ambrože, byl poprosen, aby dva muže, posléze od ďábla, osvobodil. Mládenec vída, jak velmi trápení gsa, padl na kolena a pomodliv se, maličko požehnal jim, a očistěné propustil. Powěst o tomto zágraku předešla ho do Florencie, kamž to sv. Ambrož příteli svému, sv. Zenobiowi, byl psal, a byla příčinou, že wracugjce se mládenec spsude od lidu s welkau a neobnčegnau uctivostí uwjtán byl. On spsá gsa skromného ducha a nepřitel spj lidské chwáln, uzawýral se od té doby před lidmi a zdowognášobnil posty a kání swá.

Tím podrylo se poněkud zdrawy jeho. Předzwojdage z wnuknutí Božího den úmrtí svého, powolal sv. biskupa Zenobia, wzpo-

wjdal se mu, a gsa wssmi swátostmi od něho zaopatřen, po několika dnech w Pánu zesnul u přítomnosti téhož biskupa a ostatního duchovenstva dne 18. Dubna, roku 396.

Zenobius pochował miláčka swého, Krescensiusa, s welikau sláwau w kostele sw. Salvatora, a w slawné řeči geho swaté obcowánj a žiwot přítomnému lidu k následovánj přednesl.

Rozgjmánj.

Nebude dokonalým, kdo w ctnosti a wždy wjce a wjce neprospjwá, gako sw. Krescencius. On byl w skutku tjm, kým se gmenował. — Wzrůstajícím totiž w ctnostech a swatosti, gáž to byli rodičové geho žádali, dawssse mu na křtu swatém gméno toto. Neb nenj na tom dosti, že se těžkých hříchů warugeme, powinnosti stawu swého plnjme, musjme w křestanské dokonalosti také čím dál tjm wýsse postupowati, wždy wjce i menšjich chyb a pokléšků se wstříhati, wjce ctností a dobrých vlastností sobě přiosobowati, a ge wždy dokonalegi a auxplněgi wykonáwati. Gakož zrno horčičné w Evangelium dřjwe wzesslo, potom bugněgi a bugněgi rostlo, až se z něho stal strom weliký, pod gehožto listjím ptáci nebesstj hnjzda swá měli; tak se má i zárodek Ducha swatého, od Boha w dušši našši položený wždy wjce wywinowati, sjliti a bohněgšjho owoce přináseti. Žádá to čas od

náš, kterýž zde již trávíme. Přibýváli nám času a let, v nichžto spasení svého hleděti můžeme, přibývejte i ctnosti; prospívámeli starším a vzrostem těla, prospívejme i dobrými skutky a vzrostem ducha; trvámele déle ve škole tohoto světa, učíce se zde maudrosti a dokonanosti, gakáž gest z Boha, budme i maudřejší a dokonalejší. Je ale učeného stupně jsme gestě nedosáhli, že gestě dále v dobrém pokračovati máme, ukazuge nám Bůh tím, že Syna svého Ježíše Krista, Gehož we všem následovati a Gemu podobnějšímni státi se máme, nám za příklad a za wzor vsí dokonalości dal, a na pauti pozemské gestě náš nechává. A gak můžeme býti gemu podobnějším? Co musíme činiti? Musíme vždy auplněgi a dokonalegi zachováwati, což On plnil, žiti gak on žio byl, prosíjwati s nym wěkem a milostí Boží. Gestit on nestončeně dokonah, a tuť máme dosti příčin pospíšiti sobě, a rychle za nym postupovati, až náš Bůh k sobě powolá. Stále pokračovati musíme, chcemeli dokonali býti. —

Powážjmele těchto slow, Nemilegší! Kdo z nás smj ustatí aneb ulewiti w dobrém? Kdož smj říci: Mám již dosti na tom, zůstanu při tom žiwobytí, gakéž wedu nynj a dále nepůgdu wjce, nenj mi toho zapotřebj?

Kdož by necitil se pomzbuzena gestě dále pokračovati a setrwati až ku konci?

»Sprawedlivých stezka, gakó swětlo stíraucj,

pokračuje a roste až do dne dokonalého.« (Přisl. 4, 18.)

»Nebud zaměstnán modliti se vždycky, a neostýchej se až do smrti spravedlnosti nabývat; nebo mzda Boží zůstává na věky.« (Eklef. 18, 22.)

»Zdaliž newíte, že ti, kteří w závod běží, všichni zagisté běží, ale jeden obdrží základ? Tak běžte, abyste ho dosáhli.« (I. Kor. 9, 24.)

»Budtež wy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.« (Mat. 5, 48.)

»Bratři, gát nemám za to, žebych giž dosáhl. Ale to gedno mohu říci, že na ty věci, kteréž gsau z zadu zapomínage, k těm pak, kteréž gsau z předu, usilně chvátaga.« (Filipp. 3, 13).

Modlitba.

Milostivý Bože, dokonalosti věčná! udeľ nám Tvým věřjcjm stáلهo wzrůstu w lásce a nábožnosti, abychom w nich prospjwagjce vždy dokonalejšími se stali, strže Ježíše Krista, Pána nasseho. Amen.

Dentýž den:

Život sw. Leona XI., papeže.

Ř. 1054.

Sw. Leo pocházal z rodu hrabat, Dachsburg řetených, magjcjch velké statky w Elsfjch.

Otec jeho nazýval se Huĝo, matka Heilwiga z rodu Pánů z Eggseuheimu.

Při narození, višše se, byl prý po celém těle malými červenými řízky znamenán, což se jeho matce připisovalo, jenž nawykla s nepřetržitým vrauceností umučení Páně rozgymati.

Na křtu svatém mu dáno jméno Bruno. Výchovná matka, chtě synáčkovi pravau matkau býti, šogila ho sama proti obyčejí velkých paní, a on tak řka již s mlékem mateřským náchylnost a lásku ku ctnosti a k Spasiteli svému w sebe wšal.

Až do pátého roku vychovávali ho výchovnj rodičové sami, pať ale dali k pěstování Bertholdowi, biskupu Tulskému w Lothringách, kterýž rešidenci swau na seminarium k vyučování a rozdělávání synů šlechtických byl obrátil. Bruno učenlivostí, bedlivostí, dobrým chováním i velkým prospěchem w ctnostech a w umění, wšedky téměř spolužáky přestihna, rodičům, učitelům i biskupowi veliké působil radosti, tak že za kanovníka při hlavním chrámě Páně ustanowen byl.

Obcování mladaunského kanovníka bylo přewýborné. Čas po čtení a rozgymání, po modlitbách a službách Božích wybýmagjci, na vyučování chudých, aneb na narostřewování nemocných wynakládal. Když za jahna posvěcen byl, powolal geg cjsař Konrad, přibuzný jeho, k swému dworu, a bez jeho rady takměř nic důležitého nečinil. A wšak ani důwěra tato,

vynámenánj, ani dluhý u císaršlého dwora
messánj, newynwrátily stromnau a pořornau
mysl Brunowu, ano mnohem wíce gi upewnily;
neboť an ginj duchownj císaršlé přjzně k do-
saženj welkých hodností cirkewnych užjwali, Bruno
raděgi po nižšjich taužjwal, aby prážádná wina
swatofupectwj do něho se nenalezala. Důkazem
toho gest zagisté, že přigal nepatrné biskupstwj
Tulské, ačkolim mu císar w tom zbraňowal, a
giné wýnosněgšj slibowal.

Bruno ugal se biskupstwj swého že wšj
šilau, a wšse co nepřjlněgi zachowáwal, což opa-
trnost lidská, což cirkew a zákon Božj činiti při-
kazowal. Do klášterů uwwádel se zponenábla
dobrý řád a kážen, služby Božj a zvlášť cjr-
kewnj zpěw nabýwalj nové welebnosti a dů-
stognosti, a na místo bezbožnosti a swémolnosti
usedala nábožnost a bohomyšlnost. A chudým
a ke kostelům a ke klášterům býwyl sw. biskup
tak štědrý, že časem sám nauzi trpěl, a aby
nezapomjnal na pořu Páně, posluhowáwal
každodenně chudým, a nobn gim mýwal. Geho
trpěliwost a tichost byly takměř nepřemožitelné;
poklid dusse gehu nezwrátily ani strasti ani
šřastné náhody; on šj byl wždy stegný w žalosti
i w radosti, a tudy wšseckj nepřátelj přez-
mohl, chtějicj ho s císaršem swaditi. On také
nynj co biskup přemáhal tělo swé, byl žiw nad
mjru tuze, srdce i mysl swau upjnal stále na
Boha a ač zanessen nesmjrnými starostmi a
pracemi, nic méně gediné pro Boha wšse toto

podstupoval; slovem sv. Bruno byl příkladem a vzorem všem lidu živé mýrny, nemohutné důvěry, vroucí lásky, nelíbené pokorny, tichosti a trpělivosti, a »nedbál podle těla, ale podle ducha.« (cf. Řím. 8, 4.)

Geho ctnosti ukázali se v nevyhasnávajícím světle, když po smrti Damasa II., od císaře Gindricha III. a biskupů roku 1048 ve Wormsu za papeže zvolen byl. Bruno uslyšav to, zhrozil se. Náramné strasti, kterými tehdáž církev stlačena byla, a přísné aučty, kteréž z aučradu tak vznešeného bude dávati, polekaly ho; i prosil co nejsnažněji, aby nebyla kladena na něho důstojnost tato; čím však více prosil, tím více usilovali druzí, tak že mu sotva tři dni na rozmyšlenau povolili. Dny ty strávil Bruno v tuhém postu, v rozjímání své nevhodnosti a v modlitbě k Bohu. Když po třech dnech opět do svého vstoupil, šel se místo odpočinku v horším pláči, že hříchů svých se neustěnně uznávati, daufage stále, že tím knížata o své nevhodnosti přesvědčí, a na jiné myšlenky přivede. Ale tím právě zjevila se čistota srdce jeho. »Bůh nechce, pravil císař, aby církev ztratila muže, genuž takové skrauffenosti uděliti ráčil.« Vidá Bruno, že nelze výrok knížat změnit, uvolil, že přijme důstojnost, pakli duchovenstvo i lid Římský s tím srozuměni budou. A tomu se všichni přiznali. An vánoce byly na blízku, vzal Bruno odpuštění, a provázen některými výbornými duchovními, mezi nimiž i

Hildebrand, nápotomnj papež Řehoř VII. navrátil se do Řulu. Wánoce s neywětsjy pobožnostj slawil, a o biskupstwj se postaraw, wydal se na cestu do Řjma. Messel wssak w lesku důstognosti, na njž od cjsaře powýssen byl, nýbrž w oděwu pautnickém a pěssky, neustále se modle a rozgymage, a tudy i žewnitř důkaz dáwage, že dokud Řjmané k němu nepřistaupj, za papeže se držeti nechce. Kamkoli přissel, scházel se lid, aby widěl pokorného knjžete cjrkwě, obraz to sprostnosti apostolské.

Pisse se, že kdž k Augšburgu přissel, nebeské hlasj geg uwjtalj, řkauce: »Dj Hospodin: Gá mysljm o wáš mysslenj pokoge a ne trápenj; wzýwati mne budete a gá wyslyssjm wáš a wywedu zagaté wasse že wsschj mjest.« (Jer. 19.) Těmi slowy w předsowzetj swém posilněn, poswětil w Augšburgu kostel sw. Hawla, a pak dále cestu nastaupil.

Bljžjcimu se k Řjmu, wysšlo duchowenstwo i lid, slawné hymny zpjwagjce, naproti; on ale, gen swau nechodnost mage na mysli, wessel bosýma nohama do města, a pak od Řjmanů promázen, hogné slzy proléwage, upřjmo do kostela sw. Petra se ubjral. Pomodliw se na hrobě sw. apostolů, obrátil se k Řjmanům a řekl: že proti swé vůli od cjsaře za papeže zwolen byl, že ale opět se domů nawrátj, pakli by Řjmané dobrowolně geho wywolenj neuznali. Slyssjce duchowenstwo i lid Řjmský tyto řeči, přiznali se wssickni gednohlasně k wywo-

lenj Brunona za papeže, kterýž si na to gméno Leo dal. Byl tenkrátě aš 47 let stár.

Co swatý tento nenyněššj pastýř wšse podstaupil a učinil pro zwelebenj swaté cirkwe, pro utworzenj wjry, pro uwezenj dobrého řádu a kázně, udussenj hřichů, wšstjpenj ctnosti a pro wěchnau i časnuu blaženost wšsich w Krista wěřjch, nedá se ani wypsati. To gen uwecheme, že na gehu powzbuzenj semo tam cirkewnj sněmy se drželn, na nichž se nenprw gednalo o potlačenj swatokupectwj, pod kterýmž toho času swatá cirkew upěla, o wykořeněnj křwosmilných manželswj, tenkrátě welmi obněgných, o uwezenj tak nazwaného mjru Božjho (treuga Dei), dle kteréhož w gisté dny wšseliké nepřátelstwo a pŭtkn zaraziti se musily; pať o upewněnj a wyhládánj wjry proti kacířům, zwláště proti kacířstwj Berengaria, bludně o swátosti oltářnj učjcmu. Proti Michaelowi Cérulariowi Carhradskému, z malicherných přjcin gednotu swaté cirkwe swéwolně a drze russjcmu, zastáwal učěnj a obřady katolické cirkwe š newjdananu obezřetnostj a statnostj, ať bez prospěchu, an twrdá swéhlawost a hrdá neustupnost Michaela wšsecko porownánj a dorozuměnj w niwec uwedla, a roztrhnuršsi gednotu cirkwe, welkau část dussj do wěčné záhuby uwrhla.

Toho času zmocniwšse se Normané Italie, hrozně wšsecky křage plenili a lid nesmjrně utiřkowali. Sw. Dtec nemoha ge po dobrém na cestu sprawedlnosti a milosřdenstwj přiwěsti,

musil s nesmírným hořem brannau rukau proti nim sebe i své poddané i ostatní Itálii hágití, ale ruka Páně byla s nepřáteli a jeho vogsko bylo potřeno. Tu vydal se on, že všemu i k tomu nehybnějšímu odhodlán, do tábora nepřátelského. Zocivše zúřiví Normané papeže v neštěstí tím velebnějším, uvrhli se s pláčem na kolena swá a o požehnání prosili a řeči jeho poslauchali. Beze vši trpkosti a v sprostnosti holubice napomínal je papež, aby činili hodné ovoce pokání, a když mu byli stálau věrnost zaslíbili, požehnal jim a je pak propustil. Mnozí doprovázeli ho do Beneventu, kdež s neobvyčejnou slávou uvoztán byl. Celý ten čas, co v Beneventu se zdržoval, věnoval nepřetrženě nábožnému cvičení, modlitbám a mrtvení těla. Nosil vždy cilicium, ložem býval koberec na podlaže rozprostřený a kámen polštářem, spaní bývalo kratinké, většij částku noci zaugímaly modlitby a zpívání žalmů. Tři čtvrti léta (od 28. června 1053 až do 12. Března 1054) strávil sw. papež u Beneventčanů v neustálé kázni. Ale rozličné nehody a strasti, kteréž ho neustále stíhaly, co se papežem stal, mnohonásobné starosti o celou církev křesťanskou a k tomu příslušné bdění, tuhé posty a ostatní přísné krocení těla podryly životní sílu jeho, že již mimo trochu vody žádného pokrmu požívat nemohl. Synaucij síla byla mu znamením, že se blíží poslední okamžení. Žádostiv gsa co věrný

pastýř mezi ovčičkami swými smrt očekáwati, navrátil se opět do Říma. Na cestě bylo mu zgemeno, že blíž kostela sw. Petra zemře. Tam se dal tedy hned donésti. Poněwadž ale na zprávu o návratu geho přítomnj kardinálowé, biskupové a opatové se k milowanému nehybnějšimu pastýři hrnuli, dal se do swého na blízku ležicjho biskupského domu donésti, a tam náwštěwn přichozjho duchowenstwa přijmal, blížkau smrt swau gim předpowjdal, napomenul ge k čistotě, k swatosti a sprawedlnosti a celau noc w modlitbě wtrwal.

3 rána druhého dne rozkázal rašew swau i sebe do kostela sw. Petra donésti, kamž se weliké množstwj lidu a duchowenstwa sešlo. Toho okamženi použjwage sw. Dtec, napomjnal přítomnj lid, aby žádussnj zbožj za swé nedrželi, aby se wstříhali častého přísáhánj, zachowávali čistotu k přibuzným swým, a aby rádn desátky dávali z toho, což gim Pán Bůh udělil. Potom powolaw duchowenstwo bljže k sobě, složil weřegně zpowěd swau, pať pozdwihna se na loži poněkud, upřel zrakj na kříž a modlil se s pláčem, aby Bůh wšsem přítomným hříchy odpustiti ráčil. Na to dal rozhřessenj wšsem, kteříž se proti něterému zákonu cirkewnjmu provinili, řka: »Budete-li zachowáwati, co wám přikázal gsem, budiž wám odpustěno wše, čehož gste se dopustili,« nechal si dáti poslednj pomazánj, přigal welebnau Swátost a welnu wřele se modlil. Přítomnj odpowěděli po skon-

čené modlitbě: »Amen,« a lžbežná gafo z ráge pocházegjcy múně zaugala celý kostel. Na to modlil že gessťe za kacíře a bludaře, aby ge Bůh milostiwě oswjtití a do lůna cirkwe opět uwěsti ráčil, a přistaupiw pomoci biskupů k rakwi, prawil: »Wizte bratři, gať bjdná, gať pomjgitelná gest wšsecka sláwa lidšťá. Gá, genž až posud oplýwal gsem bohatstwjm, a důstognostmi ozdoben gsem byl, že wšseho toho ničehož si nezanechávám, leč tento mramor, gegž před sebau widjte.« Pak se k rakwi obrátě, žehnal gi hlasem mdlým: »Požehueň tě, kterýž tě z ničehož stwořil, a abyš schránkau těla mého byla, ustanowil. Přigmiž mne nynj a w den wěčné odměny postaw mne před trůn Boha, stwořitele mého.«

Glysse to zástup, dal se do hlasitého pláče. Papež rozkázal se na lože doněsti, a propustil lid s tím doloženjm, aby zitra přišli, a co se stalo, widěli. Celau noc tu stráwil sw. ten muž na modlitbách. Z rána druhého dne uwrhl se na zem před oltářem sw. Petra a aš hodinu se s neywěťšj štraussenostj modlil. Pak se dal zase na lůžko doněsti, rozkázal ticho, a napomjnal lid. Nynj musil geden z přjtozmných biskupů Mšši swatau slaužití, druzj wy: slůchali geho zpowed a swátosti umjragjcy mu udělili. To řdnž se bylo stalo, obrátil se k lidu, aby ticho zachowali prose, že trochu dřjmatí bude. Tak usnul w spanj wěčné, neb wstana aš po půl hodině geden z biskupů ohlédati,

zdali gessťe žiw gest, sežnal, že giž dussi swau Bohu odewzdal.

To bylo dne 10. Dubna 1054 w tu hodinu, w kterauž sám Kristus Pán byl dořonal. A w tom okamženiž zazněly samowolně wsecky zwoňy w Řimě a nadobytčegně ticho panowalo po celém městě. Pochowán byl s nenywěťšij sláwau w ten gessťe den před oltářem sw. Řehoře. Hoře pro něho bylo přeweliké, a mnoziž žážrařowé na geho hrobě učiněny byly, na důkaz wěčné sláwy, kterauž ho Bůh řoruno: wati ráčil.

Rozgymánj.

Gať pokogně očeláwal sw. Leo hodinku smrti swé, wida, ana giž na blizku gest! On se gi neleká, pomyslenj, že blizž kostela sw. Petra má umřiti, nenaplňuje srdce geho auž kosti a hrůzau; s odhodlanostj a důwěrným se odewzdánjm do wůle Božj patři na to, gať poslednj okamženiž minau, a žiwot geho řu řonci se dylj. Gsa při dobré paměti, nařizuge, co se s njm státi má, modlj se woraucně ř Stwořiteli swému, přiřjmá swátosti umjragjeřh, napomjná řněžj a okolnj lid ř dobrému a řehná ge. Toť gest pokog dusse řprawedliwé před smrtj! W nenytrpčj době, řdež dusse od řěla se laučiti a řemi tuto opuřtiti má, okauffj řobabogný řřesřan řladřosti mřru řebesřého, gaki řrdce geho blažj, běře řjl odměny řa žiwot w

Bohu vedený a dořonáný. Neb pohlédne-li oko jeho zpět na dny minulé, užíj, že ge w nábožnosti a swatém obcowánj strávil, užíj s potěšenjm množstwj dobrých skutků, kteréž byl z lásky k Bohu a bližnjmu vykonal, krásné ctnosti, kteréž si byl za čas přebýwánj swého získal; užíj, že hřjchu pečlivě se waroval, po winnosti sobě uložené horlivě plnil, a co možná, wěrně Bohu swému slaužil. Gaké to potěsenj pro něho. Patří-li na nynějšj staw swůg — hle! nachází se na konci pauti swé! Pominula wsecka protivenstwj, kteráž mu bylo snášeti pro gměno Spasitelowo, přemohl ssta- stně překážky a těžkosti, kteréž se mu w cestu stawěly, an dle přikázanjch Božjch pokračowati usilowal; přestál již strast a zármutek, genž častokráte srdce jeho obkličily, a čas zkaussky a pokussenj wšelikým nebezpečjm hrozjci byl již doplynul. Již se mu není obáwati bezprávj, násilj, bolestj a sauženj, již nepoteče žádná slza z oka jeho, gediné slza wděčnosti a lásky k od- platiteli wěčnému. Gaká to radost pro něj! A obracuge-li zrak swůg do wěčnosti, tuť roste pewná naděge a důwěra w srdci jeho, že se stane aučastným králowstwj Božjho. Bral totiž podjl w neskončených zásluhách Ježísse Krista, byl gimi osprawedlněn a poswěcen, a gest tudn dědicem říšse nebeské. Za se mu nyní otmjrá, tam mu lyne koruna sprawedlnosti, a již w duchu sbljži brány nebeské. Gaká to blaženost pro něj! Kdož by nechtěl na jeho místě býti,

Kdož by si nepřál takového pokope v hodinu smrti! Ten musí však také kráčet po cestě spravedlivosti, jako on krácel; musí uložené sobě práce od Boha svědomitě vykonati, a svého hříchu se vystrýhati. Následugme spravedlivého v jeho živobytí a dostane se nám jeho důsevného pokope před smrtí.

»Nechť umře duše má smrtí spravedlivých, a poslední věci mé ať jsou jim podobné.« (4. Mogg. 23, 10.)

»Drahá před obličejem Hospodinovým smrt Svatých jeho.« (Žalm 115, 5.)

»Spravedlivých pak duše v ruce Boží jsou, a nedotkne se jich muka smrti. Zdálo se očím nesmyslných, že umírají, a pokládáno jest za soužení vyjítí jejich, a kteráž od nás cesta jest za vyhlazení; oni pak jsou v pokoji. A gestliže před lidmi muč trpěli, naděje jejich nesmrtelnosti plna jest. Malice pokárání, v mnohem dobře způsobení budau; nebo Bůh zkusil jich a šlehal, že jsou hodní jeho. Jako zlato v peci zkusil jich a jako zápalnau obět přigal je, a časem bude ohled na ně. Stkvíti se budau spravedliví, a jako gístry na třetinovině probíhati se budau. Saudití budau národy a panovati budau nad lidmi, a královati bude Pán jejich na věky. — Ale bezbožní medlé těch věcí, kteréž obmenšlegi, trestání budau, kteříž zanedbali spravedlnost, a od Pána odstoupili.« (Maud. 3, 1—8. 10.)

Modlitba.

Nebeský Otče! račiž strže smrt gediného Syna Swého povráti, abychom v hodinu smrti, gsauce s Tebou a s bližnjm smjření, pokoge spravedlivých Tvých požjwali, genž gsí živ a kralugeš na věky věkům. Amen.

Dnes se gessťe svěťj svátek: Sv. Timona, gednoho ze sedmi jáhnů od apostolů ustanovených. — V Melitině v Armenii sv. mučednjů: Hermogena, Raja, Expedita, Aristonika, Rufa a Galata. — V Kaukolibere (Kolibre) v Hispanii sv. Vincencia, mučednjka. — Sv. mučednjů Sokrata a Dionysia. — V Jerusalemě sv. Pasnucia, mučednjka. — V Kantuarii (Kandlberg) v Anglii sv. biskupa a mučednjka Elphega. — V Antiochii Pšidie sv. Gírj, biskupa. — V Kláštěre Laubienském sv. Ursmara, biskupa a m. g. sv.

20.

Život sv. Sulpicia a Serviliana, Domitilly,

a giných mučednjů.

R. 115.

Ole svědectvoj sv. Pavla a giných děgepisců rozmáhala se vjra Krista Ježíše v Římě tak daleko, že až u dvora cjsářského a mezi přjbuznými cjsářskými své vyznavače měla. Z těchto se připomjná zvláště sv. Domitilla, neť Flavia Klementa, konsula, a Domiciana, cjsáře Řjmského vnučka, giž co dítě křtěna. Domitilla byla zasnaubena Aurelianowí, synu

Rímského consula, Aurelia Fulva, gemuž k vůli nad mjru se strogila, na budaucj manželský stav se těšíc. Ta měla dva komorníky, Nerea a Achillea, muže to swaté, (gegichž památka se dne 12. května swětj) kterjž, widauce gi tak krásně w. zlatohlaw ustrogenau, řekli: »Gaf se to strogjš, abyš se zaljbila Aurelianowi, ženichu swému, tak řdyby gfi strogila dussi swau, dostala byš za chotě Syna Božjho, krále nesmrtelného, genž by i tebe nesmrtelnau učinil a dal by tobě ozdoby a radost wěčnau.« »Můželi pak,« odpowěděla Domitilla, »krásněgšj láska býti, než muže mjeti, djtky zroditi a slavné gméno na budaucnost zachowati? Dstatně gest přetěžko rozkošsemi pohrdati, radostj žiwota nepožjwati, a gakobnychom žiwi nebyli, sladkostj tělesných nemilowati.« Na to ljčil Nereus žiwými barwami těžkosti stavu manželského, rozličné w něm strasti a protiwensstwj. »D gaf blahoslawené gest swaté panictwj,« pokračowal, »gsaucj wšsedh těžkosti těchto prosté, Bohu přjgemné, angelům milé. Kdož panictwj zachowává, gest podoben Bohu: kdož ale podobu Božj nemá, nemá gi proto, že ztratil neposstwrněnost a w porussenj se dostal. Může owšem žena lágjcnosti winu takowau shladiti, ale panictwj wjce nenabude. Každá ztracená wěc dá se opět nahraditi, ale neposstwrněnost nahraditi se nedá. Panictwj přerownssuge wšsedh ostatnj ctnosti a hned po mučedlnictwj sjidlo má; gemu pochlebuge wjra, naděge ho obgjmá,

lásky celuge; vsedny ostatnj ctnosti před twáři Boží stogij, trpělivost, wytrwání, stálost, po-
hrdání světa, bdění, hostinstwj, milosrdenstwj,
bedlivost, učení, pravda, rozšafnost a t. d.
posluhuj mu, duše panická wždy se bude
weseliti, wždy radovati, wždy slasti w nebi
newadnaučijch požjwati.« To řdyž Nereus do-
lumil, přewzal slovo Achilleus a wyprawowal,
že nedaji se popsati rozkosse a slasti, kterýchž
duše čistotná budaucně požjwati bude, že pa-
nictwj samo w sobě gest welice důstogné, že
nebogj se mužské drzosti a že se nespauští w
otroctwj tělesnosti, a že mnohem swobodněgšj
gsau panny než ženy, gelikož angelé gsau pani-
ců strážcové a ochrancové. Na to uwádj angela
takto pro panictwj horljcjh: »Řekni pať mi, ó
člowěče! w čem ubljižilo ti pannictwj, že ge od
sebe zapuzugeš a sořyni na geho místo uwádješ?
Řdyž gšj wyššel z matky své, narodilo se s tebau,
s tebau také gest fogeno, s tebau pláčawalo
pláč dětský, s tebau odchowáno gest lahůdkami
a slastmi, s tebau ono gjdalo, s tebau pjwalo,
s tebau řdyž gšj churaw byl, stonáwalo, řdyž gšj
bděl, bdjwalo, řdyž gšj spáwal, léhало, řdyž gšj
wstáwal, wstáwalo; s tebau, řdyž gšj se odjwal,
i ono se odjwalo, řdyž gšj se ozdobowal, i ono
se krásšlilo, a řdyž gšj študowal, ono se i s te-
bau učilo, s tebau gest křtěno, s tebau tělem
Božjim nasyceno a s tebau chce zasnaubiti se
Kristu, choti twému. O přeblažené swaté pa-
nictwj, kteréž řdyž béře odměnu, dořawad na

světě mezi hříšnými se nachází: galau asi vezme odměnu w budaucym životě.«

Tato slova pronikala až do duše Domitilly, tak že zarmaucena nad svým zasnaubením, o radu, co činiti má, prosila. Swatý mužové donesli vsse tyto věci k sw. Klementowi, papeži, strýci gegjmu, kterýž to uslyšew, řekl: »Widjm, že čas se blíží, kde mně, wám i gj palma mučednická khyne; než poněwadž Ježíš přikazuje, abychom se nebáli těch, kterýchž tělo usmrcugj, pohrdagjce člověkem smrtelným, snažme se Boha věčného poslussni býti;« a wstana, šel s nimi a posvětil Domitillu k ustawičnému panenstwj, raucho swaté gj dada.

Aurelian wida naděgi swau nagednau wywrácenu, rozhněwal se, a pod rozličnými zámisli sw. Domitillu k vůli své nakloniti hleděl. Nejprw wyžádal si od cjsaře Domiciana powolenj, nutiti gi k modloslužebnosti, což kdýž neprospjwalo, na ostrow Pontia gi wypowědel, myslé, že to aspoň vůli gegj změní. Nereus a Achilleus šli s nj, netoliko gj slaužjce, ale i w dobrém předsewzetj siljce. Po některém čase přišel sem také Aurelian, a wida, že láskau geho se pohrdá, slibowal oběma mužům welké dary, kdyby srdce Domitilly k němu nakloniti chtěli. Když ale tito s opowrženjm dary geho odmrštili, nechal ge nenprw welice býti, pať ge odemždal Minuciwu Rufu, konsulowi, kterýž gich nenprw ohněm a giným mučenjm donutiti

chtěl, aby modlám obětowali, a konečně, když vše nadarmo bylo, šel ge rozkázal.

Po umučení svatého Nerea a Achillea, ucházel se Aurelián poznovu o ruku Domitilly, však k svému žalu shledal, že nyní Eutyches Viktorin a Mare, jako první Nereus a Achilleus k stálosti gi vzbuzují.

Nemoha ge na svou stranu žádným způsobem dostati, rozěslal ge s povoláním cizincům na své statky, a těžkou prací, hladem a žizní ge mučil, však též nadarmo; neb i velké množství lidí od nich více křesťanské vyučeno gsauc, uvěřilo v Krista. To wida Aurelián, rozkázal ge usmrtiti.

Památka gegich svěť se dne 15. Dubna.

Domitilla nyní gsauc všj útěhy zbavena, neměla žádného, kdožby gi šilil a povzbuzoval. S daufal Aurelián, že aspoň nyní gi k manželskému sňatku přemluví. Za tau příčinou wymyslil si nový ausťok, gegž pomocj některých přátel wmwěsti chtěl. Šel totiž k dvěma urozeným mladíkům, k Sulpiciowi a Serwilianowi, tenkrát gešše we tmách modloslužebnosti wězjcím, a řekl k nim: »Gá wjm, že newěšty wasse Eufrosina a Theodora s Domitillau odchowány byly, a že gsau pannyn inaudré a opatrné; dám gá Domitillu do Teraciny w Kampanii přewězti, wy ale poslete své newěšty k ni, aby gi narostjwily a náklonnost gegj mi opět ziskali.« To se i štalo. Radost djweť byla veliká, že se po drahném

se: »Pane Jezu Kriste, keď si byl řekl: an gá s wámi gsem po wšsedny dny až do skonánj swěta, račiž okázati, že swědectwj mé prawdivé gest.« Tu poznamenala sw. křížem ústa djwčiny, řkauce: »We gménu Pána mého, Jezu Krista, mluv.« A djwčina otewřela ústa, welkým hlasem wolagje: »Prawý gest Bůh twůg, Domitillo, a prawda wšse, což z úst twých wysšlo.« To widauce Theodora a Eufrosina, umřhly se Domitille k nohám a uwěřili a daly se pokřtiti. W málo dnech byl také Theodorin bratr přiveden, a na modlitbu Domitilly oswjtil ho Bůh na těle i na dussi. Lid wšseden, muži i ženy, swobodnj i otroci, widauce wěci tyto, aneb o nich slyšjce, uwěřili w Krista; přjbytel Domitilly podobal se chrámu.

Co se toto zatjm bylo stalo, bral se Aurelian s towaryšsi Sulpiciem a Servilianem w průwodu hudebnjků do Teraciny w Kampanii, w tom vlastně aumyslu, že wšsicni tři gednjm dnem swé zasnaubenj slawiti budau. Sulpicius ale a Servilianus užřewšse, an nemá mluwj a slepý widj, a uslyšřewšse o wšsem, což se bylo dalo, uwěřili w Krista Ježíšse. Aurelian wynasnažowal se sice wšsemožně, gim to wynmluwiti, a aby zároweň s njm se oženili, ge nutiti; i řekli oni: »Wzdey chwálu Bohu, gebož mocj widjme že slepý widj, a slyšjme, že nemá onano mluwj.« Aurelian newššmage ſi mnoho řečj těchto, užamknul Domitillu, aby podlé ljbosti s nj nakládati mohl, a po gjdle nechaw

si hudbu hráti, gaſo při ſwadbě tančil až ſſonal.

Geho bratr Lururiuſ, chtě ſe mſtiti, žádal od Trajana, cíſaře, povolení, náſiljím nové tyto křeſtany nutiti, aby modlám obětowali, a pakliby ſe to činíi zdráhali, i na životě ge treſtati. Ole toho byli nenprw Sulpiciuſ a Ser- vilianuſ k Anianowi, vládaři města Říma, po- hnáni, na gehož rozkaz, kdž modlám ſe klaněti nechťeli, mečem uſurceni gſau. Nynj odeſſel Lururiuſ do Teraciny k oněm třem pannám, Domitille, Eufroſině a Theodoře, a nemoha ge k modloſlužebnoſti přemluvíti, uzaſknul ge do gednoho pokoge a zapálil. Druhého dne na- lezl ge Céſariuſ, jáhen, mrtvé ſíce, ale nepo- ruſſeně, ann gaſo modljce ſe, na twáři ležely, i wzaw těla gegich, wložil ge do nové rakwe a hluboko do země pochowal.

Rozgjmánj.

Welmi pěknými barwami ljičili ſwatj mu- čedlnjci, Nereuſ a Achilleuſ, krásu a důſtogo- noſt panictwí; chceſ-li ale i ty poklad tento neporuſſeně ſobě zachowati, muſíſ ſſedch pro- ſtředků užíwati, k tomu ſe hodjících. A předně obrať ſe w modlitbách wraucjch k Pánu Bohu ku pramenu wſſí číſtoty, předſtawug ſi žiwě geho wſſewědaucnoſt a wſſudypřítomnoſt, a bu- daucj ſaud ſi na myſl neuſtále připomjnen; za druhč newydáwen ſe w nebezpečnſtwí, ale ra-

děgi co neyrnchlegi gemu utjken; w bogi o čistotu gedině autěf wede f wjtězstwj. Upadneš-li ale mimo wůli w nebezpečenstwj aneb w pokušsenj, nedli dlaho, ale i hned od předmětu nebezpečného a pokušsegjciho aspoň w duchu se odwracug a utjken. Obrat se w skraussené a pokorné modlitbě ku Spasiteli ukřižowanému, obegmi nohy geho, nepausstěg, až tě požehná a bauři utissj; wzhýwen také Rodičku Božj, královnu wssedh paniců o pontoc a angela strážného, i wssedh patronn swé, proš, aby za tě orodowali a před klesnutj a před pádem tě zachránili. Za třetj den wýhost wssj zahálce, nestřjdmosti a rozmařilosti, wnhýben se zlému towarýštwu, a knihy nečisté a nestydaté nečjten. Drž bedliwau stráž nad wssemi smysli swými a tělesnost zwláště posty duš a moř; nebud pýšným a bližnjho pro hřjch bezbožně neodsuzug a konečně wywol si za zpowědnjka kněze zkusšeného, lastawého a stálého, a chod často i hodně ku wečeři Páně.

»Gafž gsem zwěděl, že ginaf nemohu býti zdrželimý, lečby mi to Bůh dal: přistaupil gsem ku Pánu a prosil gsem ho.« (Maudr. 8, 21.)

»Kdož miluge nebezpečenstwj, zahyne w něm.« (Sirach 3, 27.)

»Tatoť byla neprawost Sodomy, sestry twé, pýcha, sytost chleba a hognost a prázdnost (zahálka) gegj a dcer gegich.« (Ezech. 16, 49.)

»Učinil gsem smlawu s očima swýma, abych ani nemyslíł o panně.« (Job. 31, 1.)

Modlitba.

Ó nejsvětější Bože! milovníče duší čistých, utvoř náš, prosíme, na přímluvu sv. mučedníků a paní tvých, utvoř náš ve všem dobrém předsevzetí, a milostivě propuště, abychom čistotu těla a duše se vši pilností hájili, a po smrti v řadu pannic připočtení byli, kteříž beránka následují, kamkoli gde. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Na dnešní den připadá gesta sváté: Na hoře Ras-sinenské sv. Benedikta, opata. — V Alexandrii připomenutí mnohých sv. mučedníků, od Ariana zavražděných. — Sv. Filemona a Domuina, mučedníků. — V Kataně sv. Virilla, biskupa. — V Alexandrii blah. Serapiona, poustevníka. — V Lugduně sv. Lupicina, opata a m. g. sv.

21.

Život sv. Anselma, biskupa

a významáče.

R. 1109.

Sv. Anselm narodil se v Aostě v Piemontsku, okolo roku 1033. Jeho rodičové Gondulf a Ermengarda byli co do urozenosti a bohatství sobě rovni, ale co do mravů zcela nepodobní. Dítě Gondulf gsa svěťákem a marnotratníkem, o domácnost a službu pranic nedbal; matka pak Ermengarda byla žena bohabogá a ve všem dokonalá. Za se velmi

starala, aby Anselm v bázi Boží vzrostl a nevinnost svou zachoval; protož povolala doškolné učitele, a gač ctínoštem tač liternímu umění geg učiti dala. Anselm nadán gsa wtípnau hlavau a dobrým srdcem, žamilowal si bázeň Boží a učenj tač welice, že w 15. roce gednoho známého opata o přigmutj do kláštera prošil, ale opat oslyšel prosjicjho že strachu před Gondulfem, kterýž k tomu přivoliti nechtěl.

Anselm nad tjm se hrubě zarmoutiv, upadl w těžkau nemoc, w kteréž stále o klášternjm žiwobytj mluwil. Když wšak je mu zdrazwj wracelo, ustaupily tyto myšlénky zaljbenj se na světu a na marnostech geho, a když konečně i matka poněkud ho gessťe w uzdě drže, wšsi umřela, wštydla i býwalá geho nábožná horliwost; náruživosti dostávaly přewahu a on segda s cestu bázně Boží, přišel na širokau dráhu k věčnému zahynutj.

»Kdož se domníwá, že stoji, hlediž, aby nepadl.« (I. Kor. 10, 12.)

Gondulf po smrti ženy své na pořánj se dada, káral často a trpce syna ž nezbedností geho, ale nemoha ničehož pořjediti, w tač welškau nelibost si ho wzał, že Anselm ža dobré uznal, otcowšty dům opustiti, až by snad hněw časem se umjrnil. Ale právě to bylo prostředkem, kterýhož prožřetedlnost Boží k napramenj zaslepeného mládence použila. Tři léta potuloval se nynj Anselm po Francouzšku beže wššeho určenj, an tu tauha w něm powštala,

zanedbaná studia opět započítí. Z šel tedy k slavnému Lanfrankovi, přemorovi kláštera Betského v Normandii, za žáka přigat býti žádage. Anselm si vyndobil svým chováním v krátkém čase nejen vážnost a lásku mistra svého, ale také neustálou pilnostj nad westkeré spolužákj daleko vynikl. S láskou k studování navrátila se i tauha po dokonalenij mramů svých. Neboť uvažuge, že hlad a zima a bdění do noci, což si k vůli učenij libiti nedává, před Bohem žádné zásluhj nemá, anžatjm mnissi wše toto z lásky k Bohu snášegjci, welkých zásluh si dobývagj: počal litowati svých předessných pokléstů, a uzavřel, swěta se docela odřici a řeholnjmu životu se wěnowati. Než se wšak k tomu kroku odhodlal, rozvažowal si wěc tu na wše strany, radil se s Lanfrankem a s arcibiskupem Ruenským, Maurilem, a teprw kdž mu to schwálili, wšelké giné úmysly mimo sebe pustiw, do kláštera Betského wstaupil, mage roků as 27. Statky po smrti otce svého obrátil wšech na skutky dobročinné. — »Bez rady nic nečin a po aučinku nebudeš želeti.« (Sirach 32, 24.)

W gať dokonalém, w gať zbožném obcowání nynj Anselm žiw byl, z toho poněkud se dá saudití, že gjž po třech letech na mjesto Lanfranka, na opatstwj Raenské powolaného, do sazen byl.

Některj ze starších mnichůw reptali proti němu, a rozšiwagjce rŭznice, w nenáwist a w

špatnau pověst. ho uvéstí chtěli. Ale trpělivost jeho a tichost, pokora a obzvlášť lásko, vždy za zlé dobrým se odměňující, přemohla konečně bratři nenávist a změnila ji v synovskou upřímnost a náklonnost, tak že geg srdečně milovali a vši silau příkladu jeho následovali. — Máš-li protivný, chovaný sv. Anselm gest kljdem k srdci gegich! »Když se zljby Hospodinu cestu člověka, také i nepřátelé jeho obrátí ku pokoji.« (Přisl. 16, 7.)

Důstognost přeworšlá byla Anselmowi ostnem, že tjm horliwěgi po cestách dokonalosti krácel. On se tak často a tak nášlňně posiljwal, že i wsecku chuť k gjdlu stratil; modlitby wětšji část noci zaugjmagjci, wykonáwal se žiwau wjrau, s perwnau naděgi a s hōraucj lásko, k bratřim, zvlášť chorým, tak byl lásko- wý a dobrotiwý, že u nich službu otce i matky w stegně mjře zastáwal. K účtě Rodičky Božji, Panny Marie, sepsal mnoho spisů, mezi nimiž také geden o neposskwrněném početj gegim. Zvlášťnj ale pobožnost mjwal k utrpenj Krista Pána, z gehožto rozgjmánj takowá nenávist wšelického hřjchu w něm powstala, že řkáwal: žeby raděgi bez hřjchu w pekle byl, nežli s hřjchem w nebi.

Abý wšak dokonalegšji známošti w křesťanském učenj nabyl, a pak tjm důkladněgi giné w tom wyučowati mohl, oddal se s newětšji pilností na študowánj písma swatého a spisů swatých otců.

Mnohé spisy od něho sepsané a až na nasse doby zachované, gsau patrným důkazem, gať hluboko duch geho do učenj wjry křesťanské wnisl, gať rozsáhla geho učenost byla. On znal takměř vssecky strensse a spády srdce lidského i vssecky náruživosti gjm hýbagcej, tak že se nezřídka zdálo, gaťoby dusse gednoho každého na prosto před okem geho ležela. Proto dával také každému ty nenprospěšněgšj prostředky na ruku, a to nikoli gaťsi planě a prostě, nýbrž řeč swau příkladn a podobenstwjm wyjasňowal a perwnými důkazy wáhy gi dodával. Tak si nařikal gednau gistý opat, že při wšj přisnosti své že žáků swých nic wywěsti nemůže: načež Anselm odpowědel: Že při wychowáwánj wždy hlawnjm zákonem býti má láska otcowská, podobná zlatnjkowi, kternýž chtě z kusu zlata nádobu wywěsti, tu ge flepá, tu hladj, tu ohýbá, tu opět wydawá. »Chlěb a ostatnj žiwná strawa,« dj dále, »gest owšem sama w sobě zdrowá a prospěšná: dáwen gi ale djetěi beze mléka, a užřjš, že ge tjm neobčerstwjš, ba dřjwe usmrtjš. Nápodobně se musj i slabé dusse djetě mjrnostj, debrotiwostj, wšdnostj, trpěliwostj pošilowati a k Bohu wěsti. Kde se ale dětem neprokazuje žádné lásky, žádné dobrotiwosti, žádného milosrdenstw, tam wzroste s nimi nedůwěra a nenáwist ke wšsemu dobrému; wšsude čugi zločin, anebo se pokrytci stanau.« Ostatně použil Anselm k ponaučenj každé události, každého příběhu. Tak se gednau

stato, že zagje, od myslivců pronásledovaný, k němu, an právě na koni gel, své autočistě vzal. To užewsse lowci, dali se do hlasitého smjchu, radugjee se, že živého zagjee chytj. Anselm ale řekl gim: »Wy se směgete? Tomuto ubožátku wssak není do smjchu. Geho nepřátelé obkljčili ho, a on o život se strachuge, hledá ochrany. Tak děge se také dussi, když z těla vycházej. Tu gi i hned obkljčj nepřátelé gegj, zlj duchowé, giž dokawád w těle byla, mnohokráte po propastech hřjchu honili, chtjce gi ulowiti. Ale ona plná aužkosti ohljžj se po autočistě a po ochraně; dáblowé ale směgj se, nenagde-li níkde pomocné a ochranné ruky.« To powěděw, zwjrátko to opět na swobodu propustil. Gindy užel pacholjka, an má ptáče na niti uwázané, kterěž sotwa že se někdy do powětřj wznesclo, cjtjce nit powolenu, opět s radostj k zemi přitahuge. Z wece tu k průwodčjm: »Pozorowali gste žert pacholjka?« »Ano,« odpowěděli oni, »pozorovali gsme ho.« Na to on: »Tak také žertuge dábel s mnohými dušemi w osídla gehu upadlými, gež on podle ljbsti we wsselich hřjch uwrhuge. Gsaw mnozku p. sšaupostj a ginými nárůžiwostmi roznjce: ni a gim zdlaubé nawyklosti zcela oddáni. Těm stává se někdy, že se na své zločiny rozponj: najj, ge oplakawagj a od nich se budaucně chrániti slibugj. Gynhle, oni se gako to ptáče domnjwagj, že swobodně ljtati budau, než zlaw nawyklosti šwautáni, ledwa se powznešli, u-

padagj zaš w staré hřichy. Z nepřigdau na swobodu, lečby wššj šilau milosti Božj se dnytili a nit zlé narownlosti přetrhli.«

Patnácte lét byl Anselm giz přeworem, an roku 1078 wzdor wšsemu zpěčowánj na mjesto zemřelého opata, Herluina, dosednauti musil. Z nezměnil ani při nejmenššim staré žiwobytj, ale aby gednau Boha swého na Sioně spatřiti mohl, od gedné ctnosti k druhé se wznáššel, ano i swěřené stádečko k tomu wšsemožně přidržowal. Aby snáze tomu dostál, podržel si spráwu wnitřnj kláštera, o záležitosti ale žewnitřnj starost na některé žlussené a rozššasné bratry wnesl, k gegichž správě bedlivě přihlžjel. Poněwadž opatštwj také znamenité statky w Angličku mělo, musil Anselm často cesty tam konati. Při té příležitosti naučili se ho Angličané znáti a pro wýborné chowánj pro maudrost, učenost a moc diwotwornau welice si ho obljbili. Šám král Wilém, podmanitel řečený, genž každému Angličanu brožným a nepřjstupným byl, rád s ním rozmlawal a takměř celý giný u geho přjtomnosti býti se zdál; znalť Anselm wýborně k smenššlenj giných se naklonowati, aby wššedky žiřkati mohl.

Mezi tjm časem staly se w Anglii weliké a nemilé změny. Roku 1087. umřel král Wilém, podmanitel řečený; na geho místě nastaupil wládu syn Wilém rýřawý. Mladý král Wilém byl pán welmi násilný zwláště proti duchowenštwu. Aby důchodny žádusšnj tjm déle bráti

mohl, neobsazoval prázdna místa biskupská ani klášterům představených nedával. Důchody arcibiskupství Kantuarského tím způsobem již čtvrtý rok do pokladnice jeho se odváděly. Zmatek a hoře nad tím bylo veliké. Tu povolal hrabě Chester Anselma, aby, možno-li, pomohl. Kantuarští radovali se, když milého Anselma uzbřeli, a také i hned za arcibiskupa vymolali. Sám král Vilém uvořtal ho u dwora s velikau radostí, a štaupna s trůnu, objímal ho a vedle sebe posadil. Anselm jižťav si rozumnými a dogmatovými řečmi nepřerušil důvěru, připomínal králi pak laškově a mírně vši nespravedlnost k církvi, a světlými slovy prosil, aby pamětliv gsa budoucnosti, odušsi se staral. Zdálo se, že král hnut gest, neboť Anselma s uctivostí propustil. Gotwa ale odesšel, začkal se král, že gaktěživ na tu stolicí wíce biskupa nedá. Tu se ale ugal Bůh widitedlně potlačené církve. Král se totiž těžce roznemohl, a že ho svědomí hryzlo, povolal sw. Anselma, wyzpowídal se, škodu církvi učiněnou naprawiti sljbil, a na důkaz Anselma na arcibiskupskou stolicí w Kantuarii (Kandelberce) dosadil. Anselm se sice všemožně zdráhal, poukazuje na swau nehodnost a neschopnost, na své stáří a churavost, an ale všickni dobří a šlechtní prosbami neustávali, a král opětně sljbil, že naprawí čím se koli proti církvi provinil, uvažal se konečně w důstognost biskupskou. Od toho času stalo se žiwobyti swatého

muže takměř řetězem strasti rozmanitých nehod zkusiti, že nelze na pokání jistného člověka zpoléhati, byťby i u prahu hrobového hříšnost a nespravedlivost svou nahlížel a oplakával. Neboť sotva král se pozdravil, již i zapomenul na trest Boží, a zatvrdiv srdce své, počal duchovenstvo poznovu utiskovati, nové daně na ně rozkládaje, důchody jeho pro sebe obracuje, a mnohé žádosti a statky násilně ku své komoře potahuje. V nenasytné své lačnosti požadoval také od sv. Anselma welkau daň, ačkoliž již drahnau sumu peněz byl obdržel. An ale Anselm odpověděl, že mu w tom po vůli býti nelze, leda by dědictví chudých olaupil, ano poznovu ho napomínal, aby uštana od nové křivdy starau napraviti hleděl, rozhorklil se onen tak welice, že w hněvu svém opravdově přeměnil, gakh by ho s biskupství svrhnuł, a ponaukán a podporován od některých bídnych dwořanů a kněží byl by to také zagisté učinil, kdyby se nebyli ostatní vládkové ano téměř celý národ proti tomu zasadili. V své zaslepenosti šelil proti Anselmowi i u papeže Urbana II., ale papež o všem mage dobrau zprávu, ugal se pronásledovaného biskupa, a na důkaz, že ho má za newinného, tak nazvané pallium mu poslal; krále pak, aby od utiskování kostelů konečně uštal, wrole napomínal.

O všech těchto auskocích ničehož newěda, odewzdal se Anselm svému auřadu neunawe-

nau horlivostj; on napravoval vsedň nepořádky, kteréž se do biskupstvj geho v čas tak nepokogný byly vplížily, vyučoval sládečko sobě svěčené austně a pjsenně: byl všem zarmauceným laskavým utěšitelem, potřebným štědrým pomocníkem, a utiskovaným mocným ochrancem, práv pak cirkve svaté zmužilým hagitелеm. Tjm ale rozmnožil se počet nepřátel geho a utiskování duchovenstva vzrostlo. Král plenil statky biskupa, zagymal geho příbuzné a nesmjrné příkořj gemu samému činil. Všedka prosba a napomínání byla galowa. Tu uzavřel Anselm, že do Říma půjde a u papeže Urbana II. pomoci, aneb aspoň útěchy hledati bude. Král mu to všemožně bránil, ano i vyhrožoval, že půjde-li, wjce do země nawrátiti se nesmj; ale Anselmowi zdálo se lehčj býti bez wlasti, než dýwati se na utlačování cirkve. Než se na cestu wydal, wessel gestě gedenkrátě ku králi a tázal se, zdali by požehnán býti nechtěl, a kdýž král přiswědčil, požehnam ho, dwůr opustil. Nato napomjnal mnichy kláštera Kantuarského, aby w nastávajících a budaucích protivenskwch wěrně Bohu slaužili a vsedku naděgi swau w něm skládali. »Kdo budaucj králowstwj očekává,« řekl, »bláženostj zemské pohrdage, toho neodwratj žádná strast od služby Božj a žádná rozkoš lásku geho neudusj, ani ho sláwa wěčná nemizne, neboť wůle geho we všem podrobena wůli Božj.«

Máreš a lkánj osířelých bratrj vysloviti nelze. Řdnž se poněkud utiššili, požehnal jim Anselm a poljbiw ge, na cestu se wydal. W oděwu pautnickém wstaupil roku 1097 gessťe s dvěma bratry w Doveru na loď, a po několika měsícjch šťastně do Říma se dostal. Papež uwjtal ho se wššj počestností, i také sljbil, že se cirkwe Anglické ugme a gi chrániti bude. Parné ponebj Římské wššak neslaužilo Anselmowi wěkem giž sesslému a chorému; i odebral se tedy na pozwánj Jana, opata Telesínského, do letohrádku čili villy, Sclavonia řečeného, genž na temeně horny ležel a zdrawým powětřím powěstný byl. Zde tráwil žiwot w tichosti klášsternj a w tiché kagicnosti. Zde dořonal také giž w Anglii započatý spis: »Proč se Bůh wtělil?« (Cur Deus homo) a tak si žiwobytj toto od wššeho pomýku swětského wzďálené obljbil, že si přál, na wždy zde zůstáwati, a také swatého Dtece prošil, aby ho biskupské důstognosti a auřadu zbawil. Wššak swatý Dtec dauřage, že krále na lepššj cestu přiwede a Anselmowi nawrácenj se do wlasti usnadnj, odez přel mu prosbu geho.

Mezi tjm časem, co sw. Dtec s králem wygednáwal, byly sněmy cirkewnj nejprw do Bari, pať ale do Říma položeny, na nichž se mělo učenj katolické proti některým bludům ohlědati a wyložiti: bludaři pať a ostatnj odtrženci, kteřj by se do lůna cirkwe nawrátiti nechtěli, odsauditi. Anselmowa rozsáhlá učenost

a hluboká maudrost odkryla klam a lichost bludného učenj a různými důvody je porážela, že pravá vojra katolická nad všij pochybnost se utvrdila. Znamenage Anselm, že rokováni sv. Otce s posli krále Anglického tak snadno se neukončí, opustil Itálii a do Lionu se odebral, čekati chtěge, ažby se rozepře mezi ním a králem o práva církevní vedená, porovnála. Arcibiskup Lionský, Hužo, přigal geg co otce svého. Zde ho došla zpráva, že král, gsa na lovu šípem proklán, beže všij přípravy na věčnost se odebral. Anselm plakal hořce nad neštěstím ubohého krále, říkavage: žeby rád byl život svůj obětovat, kdyby krále od tak neočekávané smrti byl vysvoboditi mohl. « Tak, hle! miluge křesťan své nepřátelé, své protivníky. Máš i ty takovou mysl křesťanskou? Plakáváš i ty nad neštěstím nepřitele svého? —

Po smrti Viléma krále nastoupil vládu Anglická syn Gindrich. Tento osudem otce ostražen, lépe vládu svou pořádal; on umjrnil nesmjrné daně, ukazoval se ke všem přjmětivým a laskavým, duchovenstvo měl ve wážnosti, a žádussi církevi nawrátil a kněžím zadržené důhody. Mage mimo to přesvědčenj, že Anselm u všeho téměř lidu ve velké gest wážnosti, a že se mu mnohé křmody staly, povolal geg zpět roku 1100 a s welkau uctivostí přimjtal. Celá země plējala nad geho se nawrácenjm.

Než dobré srozumění mezi oběma muži nemělo dlouhého trvání. Král osoboval si totiž některá práva církevní, a gmenowitě podle ljbosti uprázdněné stolice biskupské a opatství komukoli žádati chtěl. Tomu se však arcibiskup rŕssj silau protivil, na zákony církevní se odvoláwage. An ani gedna ani druhá strana powoliti nechtěla, Anselm opět do Říma k papeži Paschalowi II. se odebral; kam také král své posly byl odeslal. Papež rozhodl při gať se slusselo a patřilo ku straně Anselma; což řdnž král Gindrich uslyssel, tať welice se nad tím rozhněwal, že Anselmu do Anglička nawrátiti se zapowěděl. Anselm žůstal tedn u swěho přitele arcibiskupa Lionského, Huřona, stále se modle za oswjcenj a naprawenj krále swěho a za blaho celého národu. Ž dočkal se také radosti, že se konečně rŕsse ku spokojenj rŕssech stran ukončilo, a on l: 1106 opět do Angličan se nawrátíl. S nesmjrným plesem uwjtal geg lid a taťměř na rukau ho nosil, i králowna Mathilda gewila nad tím neljčenau radost.

Od té doby nebyla mjce swornost mezi králem a biskupem zrušena; požehnánj Boží žpočjwalo na kráki, tať že nad nepřátely swými často swjtěžil, a rŕsse se mu dobře dařilo. On to i uznáwal s wděčnau myslj a proto se rŕsseho práwa odřjkal, kterěž by koliw k newoli mezi žemřkau a církewnj wládau přjčínau býti mohlo. — Gest to wěc dēgepřsem ugjřřěna, že řdnž žemřká wláda proti cirkwi se postawj,

obvyčgně o požehnání Boží se připravuge.
 »Nepřátelé Hospodinowi hned gaž počtění bu-
 dau a wyvýsseni: hynauce gažo dým, zahy-
 nau.« (Žalm 36, 20.)

Učkolí rozličné strasti a namáhání siju cti-
 hodného stařečka takměř stráвила, nicméně gessťe
 po tři léta pilně ku prospěchu svých osadníků
 pracoval, neřádn, kteréž w geho nepřítomnosti
 u nich vznikly, všemožně napravoval a stará
 nábožná cvičení austostně zachovával. Uši
 půl léta však před smrtí svou tak welice se-
 slábl, že giž Mši swatau čísti nemohl. Z no-
 sili geg do kostela, aby aspoň službám Božím
 přítomen býti mohl. Roku 1109 w auterý k
 večeru dal gessťe králi a královně, rodině ge-
 gich i celé zemi swaté požehnání. We středu
 ráno četl mu geděn z kněží umučení Páně čili
 Passige podle sepsání sv. Lukáše. Když přissel,
 kde se čte: »Wy pak gste ti, kteříž gste w mých
 posussenjch se mnau zůstali, a gát wám zase
 způsobugi, gažož mi způsobil Otec můg králo-
 wstwj, abyste gedli a pili za stolem mým w krá-
 lowstwj mém,« (Luk. 22, 28. 29. 30.) počal
 tissegi dyhati. »My znamenagjce,« tak pisse
 očitý svědek o geho smrti, »že umjrá, položili
 gsme ho na popel a na žiněné rauchy a w
 krátkém okamžení usnul w Pánu, gsa stár roků
 76.« Papež Klemenš XI. rozkázal roku 1720,
 aby k swatým učitelům cirkwe připočtěn byl.

Rozgymánj.

Strachem před smrtj povolal král Vilém sv. Anselma, wyzpovjdal se a sljbil, že hodné ovoce pokánj wydáwati bude: ale sotwa se uzdravil, giž opět do starých hříchů lezl, a konečně i w hříššich náhle umřel. To gest nám důkazem, že pokánj na smrtelné posteli zřjdfakdy upřímné a dofonalé býwá. — Smutné gest owšsem, že tať mnohým teprw oči se otewragj, řdyž na wěky se zawřjti magj; a že tať mnozi teprw tenkrát dofonale žiwu býti se učiti chtj, řdyž giž smrt před nimi stoj; ale mnohem smutněgšj, že tito i tacj škoro níkdj opravdu k Pánu Bohu se neobracegj. Předsewzetj gegich býwá obyčegně gen galowé, srdce zůstává nepohnuto, wůle beže wšseho aučinku. Či nezpowjdagj se mnozi z nich gen proto, že smrt jim sedj giž na frku, že se hrozj nastáwágicjho saudu Božjho a pekelných muk? Nepřestáwagj mnozi proto gediné hřěšiti, že wjce hřěšiti nemohau? Můžeme daufati, že srdce, tisjcerau wazbau na hřích upautáno, w gedíném ošamženi wěškeré ty wazby mnohými léty utworžené ztrhá, aneb že swědomj pro bolesti tělesné, pro sesláblost na dušsi a na těle wěškeré swé záležitosti w dobrý pořádek uweđe, k čemuž welkého namáhánj dušsewj i tělesné sily se potřebuge? Zdali možno, abychom se tať rychle w prohlubeň dušse ponořili, gessťo gme se po celý život gediné

fratodmylemí a roztržitosťmi zanášeli, aneb aby-
chom se plnau láskou k Bohu obrátili, kterýchž gediné
na věcech stvořených jsme až posud zalíbení
měli? Podíven pak se na život lidí těch,
kterj se pozdрави, na smrtelné posteli poňanj
učiníwše? Podobagj se stromu kwětaucjmu,
ale owoce newndawagjcmu, podobagj se zlo-
činci, kterýchž mučen, ze zločinů swých se wyzná-
wá, pak ale opět wše zapjrá. — A konečně
gafj býwá obnčegně konec lidí těch? Poněwadž
podanau milostj pohrdali, kteráž ge k napraweni
žiwota nutila: stáwá se, že ge smrt zachwacuge,
když se toho nyméně naděgi, že umjragj w
hřjssjch, w zaufalstwj. Hřjssnjče lehkomyslný!
naděge, že se pozděgi k Bohu obrátjš, gest osj-
dlo spasenj twému to neynebezpečněgssj.

»Kterýchž wěcj w mladosti swé gfi ne-
shromáždil, kterať ge nagdeš w starosti swé.«
(Sir. 22, 5.)

»A stalo se, že gakož mluwil (Bůh) a ne-
slysseli, tak wolati budau a newyslyssim, prawj
Hospodin zástupů.« (Zach. 7, 13.)

»Neprodléwen obrátiti se ku Pánu, aniž
odfláden den ode dne, nebo náhle přigde hněw
geho a w čas pomsty rozptýlj tě.« (Sirach 5,
8. 9.)

»Kterjken: Hřessil gsem a co mi se z toho
přihodilo smutného? Nebo Nemyšssj gest sho-
wjmagjcm odplatitel.« (Zamtěž 4.)

»Přijšlowj gest: Mládenec podlé cesty své, také řdyž se šstará, neuchýlj se od nj.« (Přisl. 22, 6.)

»Š blázne, této noci požádajj dusse twé.« (Luf. 12, 20.)

Modlitba.

Otče milosrdenstwj! ošwěť a posilň náš, abychom se probrali ze stamu liché gistoty, a rychle a oprawdomě se k Tobě obrátili, dřjwe než noc na náš přigde, kdež ničehož wjce činiti moci nebudeme. Pane zachowey náš, šice zahyneme! Amen.

Na dnešňj den připadá swátek: W Alexandrii sw. mučednjů: Aratora, kněze, a Fortunata, Felire, Silvia a Vitala. — Sw. mučednjů: Apollina, Isacia a Krotata. — W Antiochii sw. Anastasia, Sinaity, biskupa a m. g. sw.

22.

Žiwot sw. Cipodia a Alexandra, mučednjů.

R. 177.

Léta 177 zurilo se wztekle proti křesťanům zwláště w Lioně we Francouzštu; i zdálo se, že se wrchnosti, lid a wogšto k gich wyhubenj spikly. Neslýchané muřy byly na ně wkládány, ano i mrtwá těla pálila se a popel se w řeku Rhodanu uwrhowal, tať aby ani té neymen-

ſſi památky na zemi po nich nezůstalo. Císařský vládař giž se samolibě vychlaubal, že wesskerau fraginu pod geho správau wučistil od wyznawačů gména Kristowa. W tom wssak se zmeylil, neboť toho času bylo mu oznámeno, že se na blizku gessťe dwa mladj a horlimj křesta- né ukrýwagj.

Mládenci tito nazýwali se Epipodius a Alexander, oba pocházeli z křestanských rodičů, a byli na slowo wzatj gať tělesnau sličností, tak také učenostj a ctnostmi. Alexander byl rodem Řek, Epipodius ale Liončan. Oba mizlowali se giž co žáci, a náklonnost gegich wěkem rostla, žiwena gsauc ohnirau lástkau ku Kristu, až wyrostla w Bohu milé nerozlučitelné přátelstwj, že byli gaťo druhdy Dawid a Jonathan štegného srdce a smeysslenj. Z wzbuzowali se wespoleť k swatému obcowánj, k střidmosti, čistotě, wjře a skutkům křestanské lásky; Bůh byl gim cilem, ku kterémuž gediné hleděli. Za času pronásledowánj wyssli dle rady Krista Pána: »Když se wám protiviti budau w městě gednom, utečte do giného.« (Mat. 10, 23.) Utekli z Lionu, ukrýwagice se na blizce w gedné wesnici w domu gaťeš nábožné wdowj.

Dostaw, gať řečeno, vládař o nich nãwěstj, rozkázal ge zatknauti a k uswému saud postawiti. Z podařilo se pochopům, že ge wyslidili, a řdyž sřze malá dwjřka uteci chtěli, skutečně zatknuli. Při té přjlezitosti ztratil sw.

Epipodius střemjc, gegž wdoma naleznuwšši, co drahau památku bedlivě chovala.

Beze wšseho wyslýchání byli tedy do wězení uwrženi, neboť pauhé gméno křesťanské za zločinstwí se počítalo. Po třech dnech byli swázanýma na znať rukama na saud k vládati wedeni, kterýž se gich u přítomnosti zástupu zuřiwých pohanů na gméno a staro wyptával. Oni udali gména swá a wyznali srdnatě a zmužile: že křesťanyn gsau.

Na tak krásné wyznání začal lid zuřiwě na ně láti a wzteklý wládat takto proti nim sočil: »Tedy až posud trwá proti nesmrtelným bohům lidský wzdor? Z nynj sšlapagj se zákonu císaršké, i nynj urážj se gednjm a týmž zločinem císar i bohové? Kde pať gsau ty mučidla, kterýmž gsme křesťanyn trestali, kde křjže, kde meče, kde diwohá žwěť a ohnivé klesstě? Wyhlazeni gsau ti lidé, ani hrobů gim nepřegeme, a předce trwá památka na Krista! O zlosynnowé! gať se opowážujete w tom zapowězeném náboženstwí trwati? Wššať za zločin swůg máte podle zásluhy odměnění býti.«

Wesele a radostně stáli tu oba přátelé těššice se, že u žádaného cíle tak na blízku gsau. Obapolným pohleděním na sebe dodávali si zmlužilosti a srdnatosti k nastawagicjmu bogi. To znamenal bez pochyby wládat, a protož poručil Alexandra gakožto dospělegšjho odvésti, myšle, že s Epipodiem autlegšjim mnohem snáze hotow bude. Z obrátil se na něho s aulíšnau,

gedowatau řečj: »Ůsi sličný mládenec, a nebylo by dobře, kdybys trwage swéhlawě na nesmyslným předsewzetjm swém w záhuby se uwrhl. Mn ctjme nesmrtelné bohj, kterěj wssicni národowé i poswátná knjžata vlastnjmi gmény slawj; my ctjme pať bohj weselostmi, hodománjm, zpěwn, hrami, kwasn a rozkosssemi lástj; wy ale klanjte se usmrcenému člowěku, kterýž zaljbenj nemá na těch, kterjž toto činj, kterýž weselostj pohrdá, a gen w postech sī libuge, kterýž wssedčj sladké rozkosse zatracuge a gen nepłodnau čistotu miluge. A gať může ten někomu dobrého coš prokázati, genž sám sebe před pronásledowánjm nenbjdněgšjho lidu uchrániti nemohl. Powož sī to, mládenče, upušt od oné tichosti a užjwen we weselosti a w radosti rozkossj tohoto swěta.« —

Sle, to žnj gaťo hlas starého hada! Zdaž není swět až posud, gaťj prwé býwal? Udy gať mnozi gsau, kterjž w tenata gehu ubjhagi; gedj ž owoce podwodného a w brzce se giž ani stýdětī nebudau za nahotu swau, nýbrž zamhaučiwšse oči kolotagj se stále po šširoké cestě záhuby. »Škuteť sprawedliwého gest k životu, owoce pať bezbožného k hřjdu.« (Přisl. 10, 16.)

Na to odpowěděl we wjře stálj Epipodius pokussiteli swému: »Láska má ku Kristu a ku wjře katolické není tať slabá, aby liché důwodn twého ulitowánj tať snadno mysl mau mohly změnitī; takowé politowánj gest ukrutenštwj, a s wámi život wěsti gest wěčná smrt,

ſtrže wás ale zahynauti geſt ſlawné. Ty mlu-
wješ arci o tom, že wěčný Pán náš, Ježíš
Kriſtuš, uſkřižowán byl, o tom ale newješ, že
zaſe z mrtwých wſtal, a že ſtrže newňſlowné
tagemſtwj gſa Bůh a člowěk, ſlužebnjkům ſwým
ceſtu k neſmrtnoſti připravuge a uwádj ge
w nebeſké králowſtwj. Než budu s tebau w
ſproſté řeči mluwiti, ani wěcj wyſokých nechá-
páš. Geſt rozum twůg tať zaſlepen, že ani
newješ, že člowěk z dwogj podſtaty záleží,
z podſtaty těla i duſſe. U náš wládne duſſe,
tělo muſí poſlauchati. Mržkoſti, kterýmž wy
bohy ſwé ctjte, plodj rozkoš tělu, duſſi wſſať
uſmrcugj. Gaký medle pať to žiwot, kdež
neydoſonalegſſj částka zklázu trpj? My boguge-
me pro duſſi s tělem, my ſe potýkáme pro
duſſi s hřichem: wám ale břícho geſt bohem,
a domýſlíte ſe, že gaťo u dobytka po žiwotě
prohenřilém ſe ſmrti wſſe konec wezme. My ale
wſſični, kterjž w pronáſledowánj wáſſem zahy-
neme, wegďeme, opuſtiwſſe časnoſt, do wěčného
žiwota.«

Tauto oſtrau odpowědj wládař geſtě wjce
pohorſſen, rozklázał ſw. mučednjka w úſta býti.
Epipodiuš zaťuſiw těleſnau boleſt, ſtal ſe zmu-
žilegſſim a ſtatněgſſim, a wece krwácegjcjma
rtoma: »Gá wyznám, že Kriſtuš s Otcem
a s Duchem ſwatým Bůh geſt, a ſluſſno geſt,
abych duſſi ſwau za něho obětowal, genž Stwo-
řitel a Spasitel můg geſt; neboť tať nebude
mi žiwot odegmut, ale w giný lepſſj změněn.

Ostatně nezáleží nic na tom, na jaký způsob slabé tělo mé zemře, jen kdybych duše k nebesům se povznese a k Stvořiteli svému se navrátí.«
 To an Epipodius domluvil, velel vládař na křipec geg natáhnouti a železnými klitami své tělo rozermati. Wzteklemu lidu ta muka zdála se býti zdlauhawá, i křičel zuřiwě, aby mládež se mu wydal, že geg ukamenují aneb w kusy roztrhají. Wládař boge se růžnic a postupení svého důstojenství od zuřící lůžy, rozkázal sw. mučedníka wyvésti ze saudnice a stíti. Tak musila dle maudrého řízení Božího nedočkavá wzteklost pronásledowníků přispěti k rychlegššímu ukončení muk!

Gen málo dní trwalo rozlaučení sšlechtných přátel, ani se w krátce opět a na wěky spogiti měli w králowství nebeském. Po dwau dnech byl také Alexander, po gehož trwi zuřiwý saudce a lid žijžnili, z wězení wyweden a před wládaře postawen, který auliskně takto k němu promluwil: »Gessťe w twé moci gest, ugiti osudu předchůdců twých; rozvaž si to dobře, neboť tak pronásledowali jsme wyznawče Kristown, že dle mého mjnění ty gediný z nich zbýwáš; ani mimo giné nyní i druh twé posetilsti zahynul. Protož poraď si lépe, buď maudřegšší a ke cti nesmrtelných bohů každidlo zapal.«

Alexander odpowěděl: »Gá děkují Pánu, že si, připomjnage mi slawné wjtězství mučedníků a muky od nich přestálé, také mne k wy-

trwánj přjkladem gegich powzbudil. Mysljš, že dusse od tebe usmrcených lidj zahubenj gsau? Nifoli! onj přebhřwagj w nebesjch, ale pronásledownjci gegich upadli w onom bogi w záhuby. Twá důmněnj gsau bludná. Gméno křesťanské nedá se zahladiti, ono gest od Boha, zakladatele geho tak utworzeno, že žiwot lidskň ge zachowává, smrt ale dále roznássi. Bůh náš má nebesa, kteráž stwořil, drži zemi a wládne nad peklem; a dusse, kterěz, že gŕi zničil, se domnjwáš, wzatj gsau do nebeské řisse: wáš ale pohltj i s modlami wassimi propašť pekelná. A an wjm, že nehmilegšj bratr můg do wěčné radosti mne předessel, tjm důwěrněgi we wyznánj swém trwati budu. Gá gsem křesťanem, bhřwal gsem gjm wždj a zůstanu gjm k oslawenj Božjmu i budaucně. Muč dle libosti tělo mé, ano dle pozemské pomigitedlnosti osudu swětškému podroběno býti se zdá, dusse wšak nasse wezme a uchránj ten, kterjž nám ge byl dal.«

Hanbau a hñewem rozwzteklen nad těmi řečmi, rozkázal wládař sw. mučednjka natáhnauti na skřipec a nemilosrdně od třech katanů střjdawě bjti; a wšak dlawho trwagjcj muky nepřemohly zmužilost mládence, neustále gen Boha o posilu wzhřwagjcjho. Konečně otázal se ho sudj, zdalibj gessťe u wyznánj swém trwal, načež on s důstognau zmužilostj odpowědel: »Moldj pohanské gsau dáblowé: ale Bůh můg wssemořaucj, newiditelnj, wěčnj w předsewzertj mém

opatrowati mne bude!« Na to zvolal saudce: »Křesťané w posetilsti své tak daleko flešli, že se domysleli, že si dlaubými mučami slávu wyzískaji a své mučitelé přemohau; protož gerndylau smrti zahubiti třeba. Abychom se tedy nemuseli déle dwati na takowau twrdossjgnost a svéhlawost, má se Alexander hned na kříž přibiti.«

Ukrutnj katané natáhli i hned ruce a nohy ubohého mladjka na kříž a přivázali ge, on wšak dlaubo žiw nebyl, anť tělo geho raznami tak sedráno bylo, že wšecky wonitěnosti na prosto ležely. Pohřžen w Krista, a gméno geho stále až do skonání svého wyžywage, swatau duši swau wywustil.

Křesťané wynešli těla swatých mládenců tagně z města a pohřbili ge we blízkém pahorku w gestyni hustým křowjm zarostlé, a tak se oba, bywše w smrti odděleni, opět w gednom hrobě spogili a slawného wykřisťenij očekawaji.

Hrob swatých těchto mučednjků byl wždy u křesťanů we welké wážnosti, a zážrak byl swědkem oslawenij gegich. Ndnž napotom gáfáš morowá nemoc w Lioně panowala, a mnoho lidj umjralo, bylo gednomu urozenému, podobně nemocnému mladjkwí zgeweno, aby od nábožné ženy střewjc sw. Epipodia magicj prostředek proti své nemoci žádal. Lucia, tak se žena gmenowala, prawila, že newj o žádném přirozeném léfu, že ale mnozi se uzdrawili důwěrau w sw. Epipodia. Na to pomodlila se a dala

nemocnému nápoj dotýkaný střevicem sw. mužednjša a nemocný hned se uzdravil. Tím způsobem nabylo napotom drahé množství lidu svého zdravj, a uzdravivšse se, uvěřili w Krista, genž své miláčky tak divně oslawuge.

Rozgjmánj.

Sw. Alexander a Epipodius odrazili wšeliký autoť na wjru tím gediným důwodem, že dusse lidská nesmrtelná gest, a o gegj spasenj že gediné starati se máme. Z zagisté, Nymilegšj, nic nenj s to člověka smrtelného pod břemenem rozličných bolestj a strastj aupjeho tolik potěšiti a posilniti, gaťo ta radostná myšlénka, že dusse nasse gest nesmrtelná. — Když se ti tedj mnohé stránky w životě lidském tagné a nepochopitelné zdagj býti, a darmo rozum napjnáš k wopátránj, proč se s tím člověkem tať a s giným ginať děge; pomni, že dusse nesmrtelná gest, a že w blažené budaucnosti wšeliky záclony spadnau; muč-li tě pokušenj, aneb máš-li tuhý a prudký bog bogowati, aneb zdá-li se ti cesta ku ctnosti welmi těsna býti, pomni na nesmrtelnost; tím občerstwjš a posilnjš se tať, že statněgi budeš bogowati, žmužilegi po drsné cestě pūgdeš, a ku každé oběti wolněgšj budeš. Hrnau-li se na tebe starosti a bolesti, a klesáš-li pod břemenem gegich: pomni, že nesmrtelná dusse gest, a že coťkoli náš tu w slzawém audolj zlého potkává, k tomu gediné se

to děje, aby dusse nasse ode všeho trusu zemského se očistila a pak věčného blahoslavenství požívala. A když konečně hodinka smrti přigde, hrobová noc před tebou se otevře a smrt ve vsí hrůze na oči se ti postaví, pomni i tu na nesmrtelnost a na budoucí vzkříšení. Tau myšlénkou sileš gdi zmužile smrti vstříc, a ne-
bog se gi; hlas gegi gest gafo hlas přítele, w-
lagicího tě do vlasti nebeské; — ovšem gen,
nechal-li si sobě záležeti na plnění vůle Boží.

»Gá gsem vzkříšení i život: kdož věří ve mne, byť pak také umřel, živ bude.« (Jan 11, 25.)

»Přigde hodina, w kteraužto vsični, kte-
říž w hrobích gsau, uslyší hlas Syna Božího:
i půgdau ti, kteříž dobré věci činili, na vzkří-
šení života: ale ti, kteříž zlé věci činili, na
vzkříšení saudu.« (Zutéz 5, 28, 29.)

»Gesliže w tomto životě toliko naděgi
máme w Kristu: bjdněgší gsme, nežli vsični
lidé.« (I. Kor. 15, 19.)

»Bůh stvořil člověka neporuffitelného (ne-
smrtelného) a k obrazu podobensství svého učinil geg.« (Maudr. 2, 23.)

»Gesliže (spravedliví) od lidí muhy tr-
pěli, naděge gegich nesmrtelnosti gest plná.«
(Zutéz 3, 4.)

»Synové swatých gsme a očekáváme onoho
života, kterýž Bůh dá těm, gessito wjry své
nikdá nemění od něho.« (Zob. 2, 18.)

Modlitba.

O Bože! kterýž jsi skrze pokoru Syna svého klesagjic svět opět povznesl, račiž, prosíme, svým věrným neustálau radost propůgčiti, aby, kteráž si z nebezpečenstwj věčné smrti vytrhl, k užívánj věčného blahoslavenstwj přigiti mohli. Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

(To jest modlitba ze mše sw. na neděli II. po Velikonoci.)

Na dnešní den také připadá svátek: V Římě sw. Co-tera, papeže a mučedníka. — Tamtéž sw. Kaja, papeže a mučedníka. — V Smyrně sw. Apella a Lucia, učedníků sw. apo-
stolů. — V zemi Perské sw. Azada, Milefa, Acepsima, Zafuba, Alithala, Josefa, Azadana a Abdiefa, a více než dvou set biskupů, kněží, mnichů, panen a jiných sw. mučedníků od krále Sabora usmrcených. — V Kordubě w Persii sw. Par-
menia, Helimena a Chrysotela, kněží, Lukáše a Mucia, jáhnů, mučedníků. — V Alexandrii sw. Leonida, mučedníka. — V Senonech (Sené) sw. Leona, biskupa, wyznamáče. — V Ana-
stasiopoli sw. Theodora, biskupa, a m. g. sw.

23.

Život sw. Bogtěcha, II. biskupa, mučedníka a patrona Českého.

R. 997.

Dtec sw. Bogtěcha, Slavník, zastával w zemi České auřady wznesené, a byl pán nad mjru bohatý a mocný; při tom wšak také spravedlivý, zákonů Božích a církevních pilný,

ř chudým štědrý, ř všem mljdný, a proto i ode všech na nenyně ctěný a milovaný. Také geho matka Střezislawa byla panj wýborná, řteráž pohrdajc ršši zemřkau sláwau, w modlitbách a w postech Bohu slaužila, a wůli geho co možno neydořonalegi zachowávala. Řid nazýwal gi matkau řirořkú a opusřtěných, a řesřrau wdow a ciginců. Ř tak slawných rodičů narodil se řoku 956. pacholř řrásněgřř nad ostatnj synj, gemuž na řřtu řw. gměno dāno Wogtěch, co toliř znamenā, gařo útěcha wogřřa; řnad se Dtec domnjwal, ře něřdy slawným bogownjkem bude. Bůh w tom ale ginā řozřaudil. Pacholř upadl do řěžķe nemoci. Marřnā byla řřřřřa pomoc lidsřā, řmřt hřozila mu řakměř w řāžděm okamženj. Řu wřzali řarmaucenj a hořem řřřřenj rodičowě autořřřř ř Řodice Božj, a polořiwřře pacholřřa na oltār, řřřbili, ře ho, pakli ho Pān Bůh na řiwě zachowā, ř řawu duchownjmu wřchowāwati budou. Modlitba gegidj byla wřřřřřāna, neboř se pacholř řřřřale uzřrawil.

Řeyprwěgřř řāřřad ř bohābogněmu řiwořbytj a ř řiternjmu uměnj obřřřel řw. Wogtěch na hřadě otcowřřěm, w Řibici bljže měřřa Poděbrad w řragi Woleslawřřěm, w Řechách, ležjcjm u wřřku Řidlinj do Řabe, gednā od wřřborněho učitele řwěho, řnēze Řadlu, a gednā od bohābogně a řřřřālě matěre, Střezislawn. Řřdyž wřřā ř řřřřdijm řchopen se řtal, posřali ho rodičowě, řřřbu pařmětřimi, do Řař do Magđeburķu, (Řěwřna) a

svěřili ho tamněgššimu arcibiskupovi Udalbertovi. Bogtěch byl ginoch twáře sličné, postavy ušlechtilé, w gednání skromný a swého pomolaní nad mjru pilný. Z otevířela se mu srdce wšech učitelů i wšech žáků, zvlášt ale arcibiskup tak welice si ho zamilowal, že mu na důkaz swé srdečné náklonnosti při sw. biřmowání swé gméno Udalbert dal. Od té doby nazýwagj Němci až podnes sw. Bogtěcha Udalbertem, a Slowané wesměš gako prvé křestnjm gménem Bogtěch ho gmenugj.

Bogtěch měl w Mağdeburce wýborné učitele, z nichž Otherich aneb Otrif po celé německé vlasti pro učenost byl nenyšlawněgššim a nenywáženěgššim. A ten newtwjral toliko chrám maudrosti žáku swému, ale také mohutnými kroky na wrch křestianské dokonalosti ho uwáděl, a Bogtěch, kterž maudrost wzýwal a srdce swé k opatrnosti naklonil; porozuměl proto také bázni Hospodinowě a umění Božjho našlehl. (cf. Přisl. 2, 3. 5.) On byl k chudým nad mjru štědrý a lašlawý, rád namššěwował choré a nemocné, těššjwal gich, posluhowal gim, a od srdce rád, kdež třeba bylo, pomáhal; býwal w modlitbě wytrwalý a prázdne po práci hodiny obracel na modlitby, na nábožné čtenj a swaté rozgjmánj. Také byl nad mjru čistotný; w celém geho chowání gewila se nadobychěgná prostota a skromnost a ohniwá láska k Bohu i k bližnjmu; a při tom při wšsem ničjm se nehonošil, ničjm newychlau-

bal, alebrž wesskeré skutky aužkostlivě galsi před lidmi ukrýwal, ba kdž za dne, nepoznán gsa, Bohu a bližnjmu slaužiti nemohl, nastawowal i noci. Gať welice také o budaucj swé liternej wzdělánj dbal, a gať welice učenosti si wážil, z toho poněkud se dá poznati, že wesskeré knihy, kterěz dostati mohl, a zwláště spisy swatých otců škaupil a s sebau do Čech wzal.

Po smrti arcibiskupa Adalberta († 981 d. 20. Čerwna) nawrátil se Bogtěch do swé wlasti, a aby slibu swých rodičů zadosť učinil, do stawu duchownjho pod biskupem Pražským, Ditmarem, wstaupil. Po nedlauhém čase roz nemohl se také Ditmar welmi nebezpečně, a znamenage, že děle na žiwě nebude, počal nařjkati, že ač bedlivě owečty swé, Čechy totiž, pásł, nebył s to od pohanstwj ge odwrátiti a mrawny gegich zpusťlé naprawiti. W bolesti swé příkládal sám sobě wssého winu a brožil se té myslénky, že nynj ze swčenných dussj bude mět aučty klásti. Bolestné stonánj a úpěnlivý nářek umjragjcjho biskupa progál tak hluboce citliwau dussi Bogtěchowu, že wssj swčské marnosti dokonale se odřjkage, žiwot wěsti zcela duchownj a bohabogný sljbjl. Z počal hořce wssedh pokléjku pikati, kterýchž se byl kd gakkoliw dopustil, oděl se w žiněné rauch, nasypal popele na hlavu, a wssedh kostelnj nočnj dobau w tiché řagjcnosti obcházel. Ruce geho otewřely se w tu dobu štědřegi a hogněgi řáždemu nuznému a potřebnému, a poslednj doba

umjragicjho biskupa ničdy wjce z paměti mu newyšla.

Když po smrti Ditmarowé kníže České, Boleslaw, přijmjm nábožný, syn bratrowraha sw. Wáclawa, a duchowenstwo i ostatnj páni k wolenj nowého biskupa se na Lewém hradě sešli, koho by na jeho místo dosaditi měli, rofugjce: tu zwolali nagednau wšicni gako z gedněch úst: »A kohož giného, než kragana nasseho, Wogtěcha; jeho skutkowé, urozenost, bohatstwí a obcowánj k té důstognosti dokonale se hodj. On dobře wí, gakh by žiwot sám wěsti měl, a proto také zpráwu dussj zagisté opatrně powede.

Když se pronešlo, že Wogtěch za biskupa zwolen gest, sběhlo se duchowenstwo a wesskeren lid a plésagjce radostj, wzdámali za to djky Hospodinu. Gen Wogtěch rmautil se nad tjm, a wšeligak se snažil, wolence na giná myšslenj obrátiti, tu předstjrage mladý swůg wěf a nezkušsenost, tu zas nedostatečnost a nehodnost swau, a že, místo coby wěrné dusse k dokonalošti woditi měl, sám gessťe wůdce potřebuge. Wšak zpěčowánj geho bylo marné a zbytečné, neboť se w auřad, gehož tjži napřed giž ctil, bezděky uwázati musil. Tenkrátě bylo w obyčegi, že biskupowé pražstj, gako ginj w říši Německé od cjsaře potwrzení a w auřad uwezeni, aneb investowáni býti musili. An tenkrátě cjsař Otto II. práwě we Wlassjch messkal, musil také Wogtěch s českými posly za njm do Wlach. We Beroně došli cjsaře, genž Wog-

tècha welmi přiměřivě umjtal, s nym častěji obcowal, a potvrdim ho, od Willigisa, arcibiskupa Mohučského, právě přítomného, na den sv. apoštolů Petra a Pavla, roku 983, na biskupstvoj posvětití dal. To když se dalo, prosil Wogtèch me vraucné modlitbě Boha, »aby ho učiniti ráčil pastýřem podle srdce svého a modil ho po cestách dokonalosti, by všem svým osadníkům příkladem a vzorem býti mohl u mje a svatém obcowánj.« Od té doby nezviděl ho nikdo smějícího se; tážán gsa někdy po příčině, říkával: »Lehko gest biskupskou čepici a berlu nositi, ale těžko bude aučny dávatí z biskupovánj až přigde k jáudu neomilný a přjsný soudce živých i mrtvých, genž buď k věčnému životu vezme aneb do věčného ohně odsaudj.« —

Zdali pak také my častěji na aučny vzpomínáme, kteréž gednau všewědaucjmu Bohu budeme klásti? — »Gedení gest wydawatel zákona i soudce, kterýž může zkaziti i wyswoboditi.« (Zak. 4, 12.)

W slavném komonstwu, u wnitř ale s hlubokau pokorau ubjral se Wogtèch do milé vlasti. Když se konečně ku Praze blížil, zul obůw a bosýma nohama w slavné město wessel. Lidé plésali radostí, že tak svatého pastýře obdrželi.

Wogtèch ugal se auřadu svého s nenywětšj bedlivosťj a opatrnosťj, a zdá se, že nenyprw rozsáhlé své biskupstvoj prožjžděl, aby očitě

shledal, kde co dybje. Už w následugicjm roce 984 nacházjme ho w Slowansku, odsud odesšel prowázen býwalým učitelem swým Radlau do Ostřihoma ku dworu Uherstého wňwody Genzy. Genza uwítal biskupa s welikau sláwau a při obracowánj swých poddaných wšse možné podporowal. S pomocj Radlowau bylo také drahné množstwj lidj wjře swaté vyučeno a pokřtěno, mezi nimi i Stěpán, noworozený syn wňwody Genzy, kterýž napotom prwnjm králem Uherstým se stal a pro neauhonný žiwot a pro welké zásluhy o wjru a o církev w Uhřích za swatého prohlášen byl. Odsud odebral se, gať někteřj píši, do Krakowa w Polstě a na tom místě prý kázal, kdež nynj kaple gemu ke cti se nacházi.

Když se na to Wogtěch opět do Prahy nawrátil, wytknul si za cjl, wšsemožně pracowati na zdokonalenj swém a na zdokonalenj i oblaženj swých osadnjků. Z rozdělit nejprw opatrně wesskeren čas swůg a gednu částku měla zaujmati modlitba a rozgjmánj, druhau služby Boží a třetj práce auřednj w powolánj swém; hodiny potom wyhýwagjcj byly určeny vyučowánj mladšjho duchowenstwa. Každé okamženj mělo swatě tráweno býti. On kázawal téměř každodenně a osadnjky po dobrém i po zlém napomjnal, aby opuštjwše žiwot newázanný a bezbožný, celým srdcem se k Bohu obrátili. Proto měl k němu každý wolného přjstupu, každý nalezl u něho srdce sautrpné w strastech,

každý útěchu v zármutku, pomoc v potřebě; a
 nebylo okamžení, kteréhožby nebyl svědomitě
 použil ku poučení neumělých, ku pomzbuzení li-
 knarých, ku pokáráni zatvrzelých, ano láska
 k bližnímu vodila ho až do žalářů a kdyby
 byl mohl, bylby každému zagatému a věznému
 svobodu vykaupil. U jeho stolu sedávalo kaž-
 dodenně 12 chudých, a nemj se, žeby byl někoho
 bez štědré almužny propustil. Tak se píše, že
 gedenkrátě od gisté wdowy o almužnu prossen
 byl, an právě ničehož u sebe neměl. Nynprv
 omílal se laškavě, a aby druhého dne k ně-
 mu do domu přišla welel. Gotwa se ale že-
 na několik kroků vzdálila, zawolal gi nazpět a
 něco z oděvu svého gi dáwage prawil: »We-
 zmi toto za almužnu, neboť kdo wj, zdali zitra
 ještě žiw budu.« — Mimo to byl k sobě wel-
 mi přísný, gjdával a pjwal gen velmi málo a
 prawj se, že nikdy do syta se nenagedl. Z spanj
 jeho býwalo kratinké, a ač we swém pokoji
 čistě a pěkně připravené lože měl, nikdy na něm
 nelžhal, leč ale na holé zemi aneb na rozpro-
 střeně hauni, ostatek noci po wykonaných mo-
 dlitbách si odpočjwal; zkrátka: wedl proti ná-
 ruživostem svým a proti světu tak tuhý bog,
 že neodložil zbraně dřjwe, až ge wšedny udušil
 a svět si podrobil. »On wedl,« prawj o něm
 geden sauměký žiwotopisec, »žiwot dobrý, dobře
 také učil, a od toho, čemu ústy wyučowal, ni-
 kdý se neuchýlil.« Tak wznessenými ctnostmi
 nechlubil se, nobrž bedlivě rausskau pokory ge

ukrňoval a ničehož w takové ofšklivosti nemage než chlaubu a samolibost, četal w pokore, ažby ho Bůh sám chválil. (cf. 2. Kor. 10, 18.) Gakkolim blahoděgně sw. Bogtěch na vzdělání a zdokonalení lidu Českého pracoval, nic méně ohnivě geho horlivosti poněkud zdlauhavé aučinky libiti se nechťeln. Zastaralé obnčege pohanské, zhola učení Kristovu se přičej, nedaly se tak rychle a snadno, gať žádal wykořeniti, a drahně bylo gestě hříšníků zwláště mezi urozenými a bohatými, kteříž omrzelého mravofárce w nelibost si wzawosse nenáwistj, posměchem a newděčností mu zpláceli. Na newměš rmautil se, že mnozí welcí páni w mnohých ženstwj živi byli, že duchownj w manželstwj se nacházeli, zagatj Židům za otroky se prodávali, neděle a swátky se nezachowávaly. Z strachoval se, že gako předeš geho, biskup Ditmar, za wsseliké hřichy zpáchané za čas swého biskupowání bude Bohu musiti odpowjdati. Znamenage že wsseliké namáhání a usilování neřádn tyto překaziti marné a zbytečné gest, a že kyselost proti němu wjc a wjc se rozmáhá: uzavřel roku 989 do Říma putowati a tam, swolillibý papež, swého biskupstwj docela se odřeci. Strachkwaš aneb gíněnem klášternjm Christian, bratr wogwodny Boleslawo měl po něm biskupem se státi, anť dausal, že gemu gakožto bratrowi wogwodowému lid bude poslušněgšjm. Ačkoli Strachkwaš w tom po wůli mu nebyl, wydal se nic méně na cestu. Papež Jan XV. po-

wolil, aby se biskupstwj odřekl, a lamby chtěl odesset. Bogtěch usmyslil si, že nyní s bratrem swým nenmladšším Radimem aneb Gaudenciem, s probosstem Pražským, Belichem a s bývalým swým učitelem Radlau do swaté země putuje, ale opat Kasinský zrazoval ho z toho, říka, že by lépe a nábožněji gednal, kdyby seděl na gednom místě Bohu slaužil, než daremně se swětem taulal. Nyni bylby sw. Bogtěch rád na hoře Kasinské žůstal, an wšak tamějšj mnissi posawad za biskupa ho považowali, opustil mrzutě klášter, a k Bazilianům do Wallilufy a odsud na radu opata sw. Nila do Řjma se nawrátil, kdež s powolením papežským do kláštera sw. Alexia a Bonifacia na hoře Awentinské přigat byl. To když se stalo, opustili ho wšickni průwodcowé Čestj toliko Radim wěrně u něho wytrwal.

W tichosti klášternj wzdálen ode wšeho lomozu swětského pod wýborným mistrem zdokonalil se sw. Bogtěch ku podiwu, geho sšlechtná mysl a geho čisté srdce usšlechtily se gestě wjce tak, že wšedko gednání geho gediné w lásce Boží založeno a duchem Božím wedeno bylo; kdokoli k podobnému cíli směřowal nedolatelnau gakaui mocj na něho paután byl.

Pět let byl sw. Bogtěch w kláštere swatého Bonifacia žiw, an knjže Český Woleslaw i oštatnj lid těžko to nesauce, že biskup tak drahný čas wzdálen gest, na arcibiskupa Mohušského Willigisa a na papeže do Řjma se

obrátili slibugjce, že kdyby se Wogtěch opět do Čech nawrátíl, že ho we wšsem wssudny poslušni býti i život wedlé wůle a učenj geho nawprawiti chtějí. Swatý otec uwážim prosbu gegich a šhledam, že slusná gest, poslal Wogtěcha nazpět do Čech. S ním šlo 12 bratrů z kláštera Awentinského, gež on neryprw snad na Zelené hoře pak ale w Břewnowě usadil. Nadla stal se gegich prwnjm opatem gméno wzaw Athanasius.

Čechové uwjitali wracugjciho se biskupa s radostí a plésánjm, opět slibugjce, že poslusni budau. Ale při slibu také gen zůstalo, neboť zatwrdili se w hřjssich a zlé swé nawyklosti ani neodkládali, ani život nenaprawowali. Š zdálo se, že zákony Božské a cjrkewnj u nich prazádné wáhy a wážnosti neměly — z čehož sw. biskupowi weliký byl zármutek.

Gednau stalo se, že žena gednoho Pána, z rodu mocných Wrsowců w cizoložstwu zastihnutá dle tehdegšjch staročeských zákonů umřjti měla. Tu wzala autočiště k sw. Wogtěchowi, a že pokánj činiti bude slibowala, Wogtěch ukryl ji w panenském kláštere u sw. Girj, neboť bylo zákony cjrkewnjm ustanoweno, že z kostela a klášterů a giných cjrkewnjch stawenj níkdo pro gakýkoli zločin násilně wzat býti nesmj, a že gist gest pokud w něm se nalézá před proz následownjky swými. Wrsowcowé drali se násilně do domu biskupského, ubohau ženu hleda:

gje, a nenalezše gi, tupili biskupa, že cizoložnici proti právu přechovává.

Tu wessel mezi ně sw. Wogtěch a zdalibyhého hledali se otázal, nebera ohledu, že snad sám pod meči krvežiznivého lidu zahyne. Ale wůdce Brřowců obořil se ausměšně, řka, že čest mučedlnickau mu neproukážj, ale nad bratry a přibuznými geho w Libici se krwawě pomstj, nerozdáli ženu cizoložnau.

Mezi tjm wyhradil křosi, penězi uplacen gja, kde se ubohá žena ukrývá, načež byla násilně z kostela wywlečena a na poručenj uraženého manžela usmrcena. To wida Wogtěch s hněwem a pláčem opustil opět Prahu a do kláštera na hoře Awentinské w Římě se odebral. Bratři wesměš a opat Leo zwolášť uwjtali miláčka swého s plésánjm a za přewora ustanowili; on ale ač w důstognosti nad jiné postawen byl a wctnostech nad wšedňj wynikal, tať se skrowně, tať pokorně chowal, gakoby nemějšjm byl.

Opět se ucházal arcibiskup Willigiš na žádost knížete Českého Woleslawu u nowého papeže Řehoře V. o nawrácenj Wogtěcha do Čech. »Neslussj se, prawil k sw. otcí a k biskupům, aby gediná cirkew Česká osiřelau zůstala, ani wšse ostatnj cirkwe swé biskupy magj. Naakloň swatý otče milostiwě ucho swé k prošbám mým a nawrať Wogtěcha cirkwi Pražské, s njž on se zasnaubil.« Papež otázal se přítomných biskupů, gakby cirkewnj zákony o tom zněly, kteříž

gednoblásně odpowěděli, že biskup swéwolně biskupstwj swé opauštěgicj w kletbu cirkewnj upadá. Sw. otec, genž Wogtěcha na nenwenš milowal, sljibil sice nazpět ho poslati, ale počud možno učiniti odkládal, až opět od Willigisa na slib upamatowán byl. Znamenage tu Wogtěch, že giž nic na plat, a že se do Čech nawrátiti musí, předstaupil před papeže a prawil: »Nepřitel pokolenj lidského, swatý otče, záwidj mi poklid, gehož požjwám. Meděge se bez geho wnufnutj, že tam opět se nawrátiti musím, kdež pro dusse ničehož užitečného konati nemohu, sám ale na swé dusši welkau zklázu trpjím. Rač bříj mě mé ulehčiti a bezděky wracugjcjmu se aspoň gedinau milost popřeg. Budauli owčičky hlas můg slyšeti, žústanu a umru s nimi; pakli nic, rač powoliti, abych ty opustil, kterjž pohrdagi slowem žiwota, a žwěstowal ge pak národům newzdělaným, k nimž gessťe učenj Boží neprozniklo.« Slyše papež tyto řeči a wyrozuměw co dobrau dusši tu saužj, přiswědčil s radosti žádostem geho.

Wraucj slzy kanuly z očí bratřj, když se laučil a srdečné modlitby doprowázeli ho. Wogtěch šel přes Německo. Cesta trwala dwa měsice než se do Mohuče, kdež tenkrát cjsař Otto III. dlel, dostal. Přátelstwj mezi cjsařem a Wogtěchem, w Italii giž vzniklé, stalo se teď nerozlučitelné. Za dne i w noci, když powyk poněkud se utišil, obracel se biskup na cjsaře a lastawými slowy ho napomjnal, aby důstognost

svau nepokládal za což velikého, mace na paměti, že jen člověkem gest a že popelem bude a potrawau čermů; aby hrdosti své hledal w ochraňovánj chudých wdow a sirotků, a byl jim otcem i spomocnjkem; aby se bál Boha spravedlivého i saudu geho, aby ho milowal co dárce odpustěnj a pramen milosrdenstw; a aby uwážil, že aužká gest cesta, kteráž weđe k životu, a že málo kteří do něho wegdau; aby se tedy w pokoře ctných lidí držel, zlým ale w hrdosti pro spravedlnost se protivil; tak čině slibowal že dosáhne odplaty věčné. Prostosrdečné tyto řeči tak hluboko se w srdce cjsářowu zařořenily, že sljbil, že na ně nikdy nezapomene, že swatau cirkew wždy bude hágiti a podporowati, a že si Bogtěcha za zpovědníka zvolil a w gednom s ním pokogi spáwal.

Přátelstwí cjsářowu nepokálelo pokorné mysli sw. biskupa, neboť u dwora tak se choval, jako by byl služebnjkem wšechněch od nejmenšjho až do nejwětšjho. Na důkaz toho wždy w noci, an ostatnj spali, wstáwával a obum gegich čistjwal, a giné nžké služby jim prokazowal. Dlauho se nemědělo gať a kým se to děge, až gaťsi Wolsar, cjsářský komorník, ho wyzradil. Žehnagice se a platjce rozlaučili se, Otto cjsař a biskup Bogtěch, w Mořhuči; cjsař táhl proti Slowanům, bráně před nimi hranice Německé, Bogtěch ale nepřm do Francouzška na rozličná swatá mjsta putowal a pak teprw do své wlasti se nawrátíl. Uslý-

řaw ale, že Čechové bratry geho pobili, hradn spálili a poplenili, děkował Bohu, že ho milostiwě zbawil wšij zemské cti a do Polska se obrátil. Odsud wyslal posly do Čech, aby zkušil, zdali o něho Čechové stogj. Ale Čechové wzkázali řkauce: »My gsme hrjssnjci, lid nesprawedliwý, a twrdé řijge: Wogtěch wšak gest swatý, gest wřitel Boží a prawý Jsraelita s nym medle přebýwati nám nelze. S wjmeť dobře, proč se sem ten swataussek dere; my o něho nestogjme, neboť chce sem gen, aby nás potrestal pro to, co gsme na geho bratrjch učinili, nikoli ale pro nasse spasenj. Zde nenj ani gednoho, kterjž by o něho stál.«

Tedy přeswědčiw se Wogtěch, že w Čechách ničehož neporjdy, odebral se po některém přemyslenj do Pruska, kamž swětlo wjry Kristown gessťe nebylo wniflo. Wogwoda polský, Boleslaw, wyprawil mu loď a 30 ozbrogených mužů s nym poslal. Bratr Radjm a kněz Benedikt promázeli ho. Po Wisle dostal se až do Ůdanská a wssudn, zwláště w Ůdanskú, mnoho lidj pokřtil; odsud ale gessťe dále po moři až do Samlandu se ubjral. Teď poslal loď nazpět a s bratrem Radjmem a knězem Benediktem na pewnau zem u Fišhausnu wystaupil. Zde pozdržel se za několik dnj. Tu se sebrali nazgednau některj pohané a hanebně ho zbili. A wečeru powolán byl do gedné wesnice, kdež se ho tázali, odkud by byl, a co by chtěl. Wogtěch wyprawował gim, že pocházi z Čech, že mnichem

gest, prvé že i biskupem býwal, že sem ale přišel
gediné pro spasení gegich; aby ge naučil pra-
vého Boha znáti, krom něhož giného Boha
nenj. Ale lid byl jako hluchý k slovom geho
a patrně hněw a zlost swau na gewo dáwal,
konečně pohrozili mu smrti, pakli w té chvil
kráginu neopustí. Z trnulo bolestí srdce Wog-
těchowi nad zaslepeným lidem tímto tak, že již
obměnil oděw duchowní odložiti a w obec-
ném rausse se odebrati k Litwinům k slowanské-
mu to národu, jenž tu na blízku sídlil.

Když se rozednívalo, vydali se na cestu,
zpřeváním Žalmů pať si krátice. K polednímu
přišli na rovinu Romové, pohanům swatau.
Kadym četl mši swatau, a sw. Wogtěch večer
Páně dussi swau oběstwil. Po skončených
službách pagedli trochu, aby se na další cestu
posilnili, na to poodessel sw. biskup aš hon ce-
sty a položiw se na trávni kždřimnul. An wsi-
dlni tři tak odpočiwali, ničehož se nenadějce,
byli od zuřivých pohanů, jimž w čele kněz po-
hanský stál, přepadnutí a swázáni. Wida Wog-
těch, že přišla hodina, že Boha smrti swau
oslawiti má, promluwil k swým průwodčím, těsse
gich: »Bratři, moc našeho Boha, pro něhož
trpíme, gest wětší nad wšelikau ginau moc.
Nic se newrowná welebnosti a dobrotivosti
Geho. Což medle krásnějšiho býti může, než
sladký swůg život za nejsladšího Ježíše wzda-
ti? To uslyšew kněz pohanský Sifo, prohnal
biskupa ostěpem, řka: »Nynj se radug, gelikož

gsi prawil, že nic toliho si nežádáš, leč pro svého Ježíše umřítí.« Wida Wogtěch, že žádaná hodinka přišla, wztáhl ruce své k nebi, a hlasitě se za wražedníky své modlil, w tom ale sšesti gessťe ossťepy proflán, čistau dussi swau Bohu nawrátíl roku 997 dne 23. Dubna.

Průwodčj geho wnwázli šťastně z nebezpečenstwj a nawrátiwšse se do Polska, o wšsem wogwodowi Boleslawowi obššjrnau zpráwu dali, kterňž pak tělo sw. mučedníka od pohanů rozsekané, mnohými dary wýkaupiw, w Gnězdně s welikau sláwau pochował.

Rozgjmánj.

Čas ohavná gest zatworzelost a neřagicnost nassich předků, starých Čechů. Marně usiluge sw. biskup ge naprawiti, oni se zatworzugj wždy wjc a wjc a konečně giž ani slyšseti nechťegj słowa geho swatá, a swatá káránj. Tak neny-milegssj, tak také až podnes mezi námi se nacházegj lidé hřjssnj: zacpáwagj usši, aby neslyšseli, a zakrýwagj oči, aby newiděli milost Páně neustále na oči se gim stawěcj a wola-gjcgj: obraťte se od hřjchů swých a čínťte poťánj. Těm bjdnjkům gest milegssj běžeti za náruživostmi swými, a w neřagicnosti život dofonati. A odkud to wšse pocházj? Přednj toho přiči-na býwá, obyčegně hrubá neznámost základnjch článků křestanské wjry. Ti lidé ubožj neznagj ani Boha, ani powinnostj swých; neznagj ohaw-

nosti hříchů a následky mrzkého svého života k srdci si nepřipauštěj. Rudny stává se, že poznenáhla světlo wjry uhasíná, a že až zapomenau ty základnj prawdy, kterýmž se w mládi gen leda bylo naučili, do konce uhasne. Ted wyschladne také oheň lásky k Bohu a k bližnjmu, a když se ničehož do nich nenalezá, co by ge porozbudilo wssého zlého se uchowati a dobré skutky konati, padnau w neymrzčj náruživost, flesagi z hřichu w hřích a hřessiti stane gim naswyklostj, z něj si pomoci wjce s to nebudau. Aby tito bydnjci řwaucej svědomj utišili a bezbožné své obcowánj ospravedlnili, uwrhugi se w newěru, flesagi wždy hlaub a hlaub, a konečně za čest si pořádagi, gsauli bezbožněgssj wssedch bezbožnjků. S neslýchanau drzostj pohrdagi wssjm dobrým napomínánjm a co gim koli vlastnj svědomj, aneb zkormaucenj rodičowé, učitelowé a starostliwj pastýřowé dobrého radj, to gim býwá, — až mráz po člowěku gde — předmětem smjchu a žertu. Ale gať byli žiwi, tak také umjragj. Když se gim u bránn smrti otewře hrůzná budaucnost, když spravedliwý soudce na mysl se gim bezděkn postawj, když děle klamati nemohau: tu, Nemyilegssj, tu zaufagi, že by káti se mohli, a dussj swau hřjssnau k saudu a k zatracenj wyndychugi. Hrůzný gest počátek nekagicnosti, hrůzněgssj w nj setrwánj, neyhrůzněgssj ale konec. S nezpauštěgme se Boha, pokud žiwi gsme, aby také on nás neopustil, až umjratí budeme. Ale

nezaufeymež, neboť milosrdenstwj Boží gest moře, kteréz se nedá wyterpati.

»Marnj zagisté gsau wssični lidé, w nichž to neni známosti Boha.« (Maudr. 13, 1.)

»W poslednjm času přigdau posměwaci (náboženstwji), podlé žádosti swých chodjce w bezbožnostech. Žito, čehož neznaji, tomu se rauhaji. Gsau wlny baučlivé mořské, wnmjtagjce gafo pěnu swé hanebnosti, hwězdy bludné gsau, gimžto bauře temnostj zachowána gest na wěky.« (Epist. Judy 18, 10, 13.)

»Bezbožné oslepila zlost gegich. A neznali tagemstwj Božich, aniž se nadáli mzdy sprawewedlnosti, aniž w saud wzali počestnosti dussj Swatých.« (Maudr. 2, 21. 22.)

»Medadj myšlenj swých, aby se nawrátili k Bohu swému: nebo duch smilstwj u prostřed nich.« (Džeáš 5, 4.)

»Beseli se, když zlé činj a plésaji w věcech nehorsšich: gegichžto cesty gsau přewrácené a zlopověstnj křokové gegich.« (Přisl. 2, 14. 15.)

»Ty, podlé twrdosti swé a nekagjicjho srdce, shromaždugeš sobě hněw a zgewenj sprawedliwého saudu Božího, kterjž odplatj gednomu každému podlé skutků geho.« (Přjm. 2, 5. 6.)

»Wětšj gest neprawost má, nežli abych odpustěnj zaslaužil.« (1. Mogg. 4, 13.)

Modlitba.

Ó Bože milosrdný! genž nechceš smrt hříšník, ale aby se obrátil a žil, zatluč milostj svou na zatvorené srdce, a mluv k duši naší: »Hodina jest že sňa vstáti; nyní jest čas přigemný, nyní den spasenja a propuštění, abychom že sňa hříšného vzbuzení plni sili se přičinili, nyní již pravé pokání činiti a s obrácením se neodkládati až na onen čas, kde mluvití budeš: Teď není již času. Ó smiluj se nad námi, Pane milosrdný. Amen.

Dneš se gestě světj svátek: We Valencii sv. Felixe, kněze, a Fortunata a Achillea, jáhnů, mučedníků. — W Milaně sv. Marola, biskupa a vyznavače. — W Tullu w Galii sv. Gerarda, biskupa a m. g. sv.

24.

Život sv. Gířj, mučedníka.

R. 303.

Není snad ani gednoho svatého, o kterémžby tolik nepravdivých věcí se psalo, jako o sv. Gířj, tak, že velmi těžko vybrati z množství rozličných lichých zpráv to, což pravdivého a skutečné jest. My se w té věci přidržíme starého Řeckého spisovatele, Metafrasta, genž o něm krátce toto napsal:

Sw. Ğirj narodil se w Kappadocii z urozených a bohatých rodičů, kteržž geg w náboženstwj křesťanském wychowali. Po smrti otce a matky své odessel do Palestiny, kdež po matce mnoho statků zdědil a na to do služby wogenské wstaupil, w kteréz si srdnatostj a ginými ctnostmi gať welké hodnosti u wogšstě, tak i plné důvěry cjsaře svého Diokleciana ziskal. Když cjsař křesťany pronásledowati počal, wystaupil Ğirj ze služby wogenské, a nemoha se déle na nesprawedlnost djwati, pod nžž křesťané trvěli, wessel k Dioklecianowi, a swobodně mu wntýkal, gať nesprawedlnost gest křesťany tak ukrutně beze wšj přičiny pronásledowati a utiřkowati. Co Ğirj předzwjdati mohl, stalo se. Rozhněwaný cjsař rozkázal ho nejprw do wězení uwrći, pať mu slibowal nenřtkwělegšj odpłatu, mučil ho wmyšlenými mukami, aby ho od wjry křesťanské odlaučil; an ale wšse marné a zbytečné se ukázalo, dal geg dne 23. Dubna roku 303 řtiti.

Rozgjmánj.

Sw. Ğirj maluge se obyčegně co rytjř na koni, u gehož nohau zabitý drať; což wyznamenává, že sw. ten mučednjř wšseliká pokusšení dábelřká milostj Božj a perwau wjrau přemohl. Z my býwáme pokausšení od draťa pekelného, totiž: od samolásky, tělesnosti, hrdosti, zářstě a giných a giných náruživostj, proti nimž tuhý

Bog věsti bychom měli. Gim, totiž náruživostí, musíme odegmauti sílu a živost, nechceme-li, aby nám škodily. Tu neprospívá, jako rákosy ge uřezati gen, nobrž vykořeniti ge musíme, sice poznomu a bugněgi pučiti budau. Tu také nepostačí gen některau částku z nich umoriti, nobrž i nehlubší kořen vyrwati musíme. Neboť jako zvíř raněná wytelegšši býwá, tak také obyčejně ohromná náruživost mnohem býwá násilněgšši; i oheň mnohem více se rozhárá, kdž trochu se pokropí. A protož nemysli, že udušiw gedné náruživosti, pokog mji budeš; gsaut gessťe mnohé giné na žiwu, kteréž tě zahubí; a co prospěge také gednoho wraha se zprostiti, kdž mnoho gich gessťe zůstane? Gediná náruživost dosti bjdn žplodí, a bjdná to gistota mezi méně nepřátely přebýwati; wždňť gedinní gíž k zahubení twému postačuge. A protož chcešli jako sw. Širj wjtězem býti nad dračem, to gešť nad náruživostmi swými, wegdi mužně a ostrážitě s nimi w bog; modlitba, posty a almužna budetež twau zbraní a swátost pokánj a wečeře Páně nechť tě sílj a zbraní dobře bogowati učj.

»Po žádostech swých nechod a od wíle své odwrať se.« (Ekli. 18, 30.)

»Wždňť a wssudň mrtwenj Zežíssowo na těle swém nosíce, aby i žiwot Zežíssuw zgewen byl na tělech nassich.« (2. Kor. 4, 10.)

»Ne že bych gíž dosáhl (základu wěčného blahoslavenstwí), aneb gíž dokonalým byl: ale suážně běžim, ždaliž bych něgatkým způsobem

uchwátíl, načej i uchvácen gsem od Krista Ježíše.« (Filip 3, 12.)

»Bogowánj gest život člověka na zemi.« (Job. 7, 1.)

»Dobrá věc gest modlitba s postem a s almužnau.« (Job. 12, 8.)

»Což pať mi řikáte Pane, Pane! a nečinjte co pravím.« (Luk. 6, 46.)

Modlitba.

Ó nejsvětější Bože! Ty chceš, abychom dokonalí a svatí byli, jako sám svatý a dokonalý jsi. Než víz, ó Bože milosrdný, víz, jak těžko nám křehkým stvořením gest k tomu cíli se dostat, na kteráž se pokuseni ze všech stran walj. Ty-li, ó Hospodine! nám nepřispěješ, zahyneme. Ó pogrđ! ó Bože, a den srdci zmužilost, bychom negen šťastně s nepřátely swými bogowali, alebrž sobě také ge podrobili tak, aby se námi stali jako stupně k Tobě, Pane Bože, medaucj. Skrze Ježíše Krista. Amen.

Zentýž den:

Život sw. Fidelia ze Sigmarině.

R. 1622.

Svatý Fidelis spatřil světlo světa roku 1577 w Sigmariněch, w městečku Šwábském. Dtec geho gmenowal se Jan Roy, matka Gez.

nověša Rosenberger, Fidelis ale po swém fmo-
tru slaul Marek. Oba rodičowé gsaue sami
welmi zbožnj, dali si také na bohabogném
wychowánj swých djetel mnoho záležeti, zvláště
matka o to pečowala, aby do autlého gestě
srděčka bážen a láska Boží se zasmwala. W
tom spasitelném usilowánj podporowal gi wo
smrti manžela welmi silechetný pěstau Gerhab,
muž to wýborný a wsseligak dokonalý, tak že
synáčel gestě w děčňch letech se wzorem skrom-
nosti a mrawopočestnosti stal. Mage Marek
hlawu schopnau a do študij welikau chuť, po-
slán gest do Friburku we Breisgamě, kdež s
tak welikau bedlivosťj se učil, že po wssedka
léta wždy mezi sauzáky nepřewněgšj býwal.

Když do toho wěku přišsel, že se měl k ně-
gakému stawu odhodlati, modlil se co nepřawauc-
něgi k Bohu, aby ho milostj swau oswojiti rá-
čil. Rozkládal si wssedky stawy na wsse stra-
ny, radil se s maudrými muži, zvláště se
zpowědnjkem swým, skaumal swé náklonnosti a
prameny gegich a konečně po wssestranném uwa-
žowánj usnesl se, že práwa študowati bude,
w naděgi, že těmi wědomostmi lidu welmi do-
bře bude moci slaužiti. — »Gestto newjme co-
bychom činiti měli, toto nám pozůstává, aby-
chom oči swé obrátili k Tobě.« (2. Král. 20,
12.) Marek nabyl w práwech weliké zběhlosti a
proto wssady znamenité chwály dostel; wssak i
w ctnostech nískerať po zadu nezůstáwal, čit se
zachowaw ode wssj náruživosti, do nichž mládež

tak ráda upadává. Hodiny prázdne byly věnovány modlitbám, čtení některé nábožné knihy aneb rozmlouvání s přáteli podobného smyslu; a aby se budaucně všeho pokléstu uvaroval a nevinnost, již co nedražšího klénotu si vážil, uchovával, zdržoval se všedy horkých a opogných nápojí.

Po skončených studiích, vydal se s některými mladíky na cestu do dalekých zemí a navrátil se započal svůj právnícký auřad. Byl lid větší důvěrnost k němu měl, dal se po přejších žlauffkách ve Willingu na doktorství povýšiti, kamž se tenkrát učitelové byli vromorowau ránu z Friburku utekli. Spravedlnost a bázeň Boží byly mu v přetěžkém tom a nad jiné služkém stavu takměř pravýdkem, od kteréhož se při vedení rozepři nikdy neudýlil, a tím si veliké vážnosti každého poctivého člověka získal. Že také nikdy žádné pře neodkládal, ani bez potřeby neprotahoval, že velmi rád se ujímal utíkaných, nazýwali jeq vůbec zástupcem chudých. To však nelíbilo se některým jiným nesvědomitým mužům, kteříž rozličnými ausťky ho nabýzeli, aby se udýlil od cesty spravedlnosti a slusnosti. To bylo jeho poctivosti velmi bolestné, a an se budaucjho pokuseni bál, opustil dráhu právníckau a do zákona kapucinského v Altendorfe vstaupil, v kterémž se již bratr jeho pod jménem Apollinariis nacházel.

Když oblačen byl v oděv klášterní, dal

mu P. Guardian gméno Fidelis, to gest: Wěrný, řka k němu slova, kteráž Kristus Pán ku biskupovi Smyrnenskému (Zgwenj 2, 10.) pravil: »Bud věrný až do smrti a dám tobě korunu života.« Tato slova wtisł si Fidelis hluboko do srdce a k ustawičnému upamatování na papjr napsal.

Nowiciat swůg započal s welikau horlivosť; a kdž někdy mu radili, aby horlivosť swau trochu umjrnil, řkával: »Ach nebraňte mi pracowati we winici Páně, neboť gsem welmi pozdě přišel. Wy gste wstaupili sem w kwe-taucjm wěku, gá ale mladá léta swá zaswětíl marnému swětu, protož slusť se, abych zmrhaný čas opět dle sily wynahražowal.« S neubasla geho horlivosť pokud žiw byl, an gi podněc-owal mnohými modlitbami, rozgjmáním a ginými kagjcimi skutky tak, že žiwot geho daleko nad zákony kláštera tužšj byl. Po skončených študijch bohoslownjch stal se kazatelem a zpo-wědnjkem, po několika pak letech Guardianem w rozličných klášterjch, posledně ale w kláštere we Feldkirchu, we Boralbergu. Na wšech mjstech, zwláště ale na poslednjm, pomocj milosti Boží naprawil i nenzatworzelegšj hřjssnjky a nenurput-něgšj kacíře do cirkwe swaté uwedl.

Kdž se Guardianem, to gest představe-ným kláštera stal, byl na sebe tjm pozorněgšj a tjm přjsněgšj a neustále se modljlwal o mi-lost Boží, aby swým podržzeným bratřjmu k spa-senj slaužil a nikoli k pohoršení. Ač welmi.

mírný byl a v káráni pokléstů na neuvěřitelně
 laskavý a milostivý předce na zachování zá-
 konů klášterních neustupně trval, a od nich ani
 za mák se neuchýlil. Častěji čtání základ-
 ních pravidel řeholních dodávalo mu síly. Jeho
 vážnost byla u všeho lidu nad míru velká,
 obzvláště an všem byl přístupný, rád každého
 poučoval, rád každému radil, každému pomá-
 hal a útěchu v zarmaucené srdce mluvil.

Když se pověst do Říma donesla, že
 velmi blaženě na všechny strany působí, byl
 roku 1622 od společnosti pro rozšíření víry
 do Běvdenu poslán, kdež kacířský Kalwinismus
 nad míru se rozmáhal, aby křesťanství u něj
 takto opět rozhorlil a utvrdil. Fideleš po-
 gal sebou ještě několik mnichů svého řádu,
 mužů horlivosti a bohemskosti planující, a
 ve gměnu Božím spasitelnou práci v hornaté
 krajině té započal. Nic nebylo s to odstraniti
 ho, ani nešťastné strasti a lopotná práce, ani pa-
 trné nebezpečnosti života. Z žehnal Bůh vel-
 mi milostivě práci jeho, tak že drahé množ-
 ství lidí všeho stavu a všeho povolání od-
 křesťanů se bludu do lůna církve se navrátilo,
 líných se povzbudili, křesťanství posílili. Ká-
 zanj jeho bývala ale také srozumitelná a spro-
 stá; v nich obrážela se celá duše jeho, a že ze
 srdce vycházela, pronikala i srdce posluchačů tak,
 že kacířové jako v úžasu uznávali, že nemu-
 flili, žeby vjra katolická na tak pevných zákla-
 dek zpočívala, že právě byli slyšeli. Zvláště

si dal Fidelis záležeti na dítkách, gež srdečně co otec miloval, k nim se snižoval a články wjry katolické gim wysvětloval. Rodičové sami wzdili často k němu dítka swé, a aby ge u wjře katolické vyučil, prosili. Ano i dospělí lidé naswštěwowali ho, aneb k sobě do domu wolali, po wjry katolické základech se tážjce, načež gim on s tak ochotnou myslj odpowjdal, že někdy i celé noci we vyučowánj setrwal. Gaký diw medle, když na práci pro Boha a we gménu Božjm započatau požehnánj nebeské se wyljwalo. Tak hynulo kacířstwj a církew prawá se zachowala. »Bůh rozptyluge myšlenj zlostných, tak aby nemohly wykonati ruce gegich, což začaly.« (Zob. 5, 12.)

Mezi tjm přissly Welkonoce roku 1622. Fidelis mage aumysl, ty swátky w klášteře tráwiti, odebral se do Feldkirchu. W gecho nepřjtomnosti zmužil se kleslý Kalwinismus a wěda, že dokawad auhlawnj nepřitel Fidelis na žiwu bude, nemožno bude déle se udržeti, tjm méně rozmnožiti, spikli se kacířové a usnesli se, že ho zawraždj, až se nawrátj. Fidelia wěc ta nebyla tagna; než nedbage na nebezpečnstwj smrti, wydal se po swátcech opět na cestu do Bündtenu, a zde obyněgnau horliwosti swé apoštolské práce wykonáwal. Kalwinisté bauřili lid, žiwé řeči wssady roztrussugjce, gako by Fidelis násiljm blud gegich udušiti a potlačiti chtěl. Gíž bylo patrno, že se stane obětj rozgitřené luzy. Dne 22. Dubna w pátek wydal se do

Grüßu, od bratra Jana promážen. Cestau tážal se ho tento, co pať bychom dělali, kdyby náš náhle zástup zbognjů přepadl a zabiti chtěl? »Cobychom dělali, odwece klidně Fidelis, to, co činili ginj mučedlnjci Božj: vzdali bychom se pro lásku Božj trpělivě smrti.« Téhož také dne psal gessťe některé listy a mage předtuchu smrti w každém se podepsal: »Petr Fidelis, nehodný kapucin, brzo pořm čerwů.« Přjstj noc ztrávil celau na modlitbách, w kterýchž žiwot swůg Pánu Bohu poraučel. W Sobotu ráno t. g. dne 23. Dubna držel gessťe překrásné kázanj a obrátim se k přjtomným wogáfům napomjnal ge, aby pamětlivi byli swého spasenj. Hluboce pobnuti sli wšickni k swatému přigjmánj. Přjstj noc ztrávil opět na modlitbách. W neděli ale dne 24. wzpomydam se, čel časné ráno Mši swatau a posledněkráte tu kázal. Neb odbognj sedláci wzkázali mu, aby gim w Sevis kázal, že do Grüßu přigjti gim nelze. Fidelis wydal se bez průtahy na cestu. Jakub Kolonna z Felsu s některým wogskem promázeli ho, ač tomu odpjral, by ho před nátiskem chránili. Přigda do Sevis wstaužil i hned na kazatelnu, kdež slowa napsaná w oči mu byla: »Dneš budeš gessťe zde kázati, wjcekráte ale nic.« To ho wšak nezastrassilo, neboť započal swau řeč na slowa Pawla apostola: »Geden Bůh, gedon Pán, gedna wjra.« Kolonna i ostatnj wogsko byli přjtomni, u dweřj kostelnjch stála stráž. An Fidelis kázanj swé odbýwá, wznikne

cínkot zbraně a nesmjrný roš. Padne rána a stráž ge zabita, w tom okamženi střeleno na kazatele, ale chybeno. Lid se řine z kostela, wogsto se chápá zbraně, než přemoženo klesá pod ranami vražedníků. Fideleš poslekná u oltáře modlil se o stálost a o trpělivost w nastávajícím pronásledování, pak zdvihna se ubíral se tisse ku Grüssu. Sotwa ale kus cesty urazil přihnál se zástúp ozbrojených kacířů jako vzteklych psů a šplagjce mu co nenohavněgi mohli, nutili ho, aby se wjry katolické odřekl, ginať že hanebně umře. Což on učiniti nechtěl, že pravá wjra gest gediné wjra katolická twrdě, uderil ho gedem z kacířů do hlavy. Fideleš wykřikna: »Ježíš, Maria! Smilug se nade mnau, ó Bože!« klesl na zem, brzo wšak se zpamatowaw poslekl a za vražedníky své se modlil, kterjž njnj vzteklych autok na něho učinili. Už dwadcet ran bylo mu do prs zasazeno; téměř žádný aud nezůstal bez pohromy. Což vzteklost kacířská wymyslila, to na něm způsobeno. Gestě na mrtwolu w surowosti své škákali, geg kopali, gakoby newjm gakého rekowstwj dořázali. To se stalo dne 24. Dubna 1622 w desátou hodinu rannj. Po něm bylo wjce pěti set katolíků zavražděno. Geden Kalwinský kazatel, genž umučený téhož swatého přjtomem gsa, geho tichost, trpělivost a odemždání se do wůle Božj widěl, prawil: »Wjra, kteráž takto umjрати učj, musj prawá býti,« a opustiw blud, složil wyznání wjry katolické.

Druhého dne na to pochovával kostelník tělo sw. Fidelia, kteréž po několika měsících wyzdviženo a dne 18. Řigna slavně do Feldkirchu do kapucijnského kláštera přeneseno bylo. Poněwadž se na přjmlumu sw. Fidelia mnozí žázařowé stali, prohlásil ho l. 1729 papež Benedikt XIII. za blahoslaweného a roku 1746 papež Benedikt XIV. za swatého. Tělo geho odpočívá až po tu dobu we Feldkirchu.

Rozgjmánj.

Swatý Fidelis uwažuge, že pozdě do služby Boží wstaupil, zdwogil proto bedlivosť a následowně také mzdu wzal tu samau, kterauž dělnjci, celý den pracowawše, dostali. Snad také ty člowěče přjliš pozdě Boha swého znáti gš se naučil a přjliš pozdě slaužiti gš mu začpočal? Zomuzli tak, zdwog tedn pilnosť swau a Bohu wěrněgi a bedliwěgi služ a zagistě, že také penjz, to gest: sláwu nebeskau dostaneš, gařo oni dělnjci, kterjž teprw o gedenácté hodině nagati byli. — Co ale činiti, pakli gš gestě do služby Boží newstaupil? — Přjky hřjchu swého, a dnes gestě ho napravowati začni. Dnes gestě, řku, neboť newjš gař dlaugo Bohu budeš moci slaužiti a spasenj swé konati. Přjgdeť zagistě noc, kdez žádný nemůže dělati (cf. Jan 9, 4.) něčeho ř spasenj swému. Řdny ale noc ta přjgde, nřřdo wěděti nemůže. Řegde tu o wěc nepatrnau ale o celau wěčnosť. To ři

rozvaž, ó člověče! Teď máš ještě čas, gať dlaho mjtí ho budeš, kdož wj? Možno, že giž gest u konce! Z gdi tedn chutě do práce, obrať se k Pánu Bohu, a služ mu celau dussj a celým tělem; služ mu ale wěrně až do smrti. Nebo opustjšli opět službu geho a dáš se do služby swěta a ďábla, foruny wěčné neobdržjš. Powož gať často až posud že služby geho gšl wystupowal a gať lehkomyslně dobrý byt gšl opauštl. Gotwa že gšl se wyzpowjdal z hřjchů a Bohu swému slaužití započal, giž se ti opět služba Božj zprotiwila. Wiš, že ti člověk odporný gest, kterný slowa a slibu swého ne-držj? Gať medle ty se Bohu ljbítí můžeš, an neustále mu slibugeš, že život swůg naprawjš a wěrně budaucně mu slaužití budeš? Stnd se za wřkawost swau a budaucně aspoň swé sliby a dobrá předsewzetj wěrněgi zachowáwen, šice neobdržjš foruny wěčné, neboť stogj psáno:

»Bud wěrný až do smrti a dám tobě forunu života.« (Zgem. 2, 10.)

»Kdož setrwá až do konce, tenš spasen bude.« (Mat. 10, 22.)

»Dokud čas máme činme dobře wšsedněm.« (Gallat. 6, 10.)

»Wy nynj wy, kterjž řjkáte: Dneš neb zjtra půgdeme do onoho města a pobudeme tam přeš celý rof, a budeme kupčítí a něco zjstáme; gestto newjte co zjtra bude.« (Zať. 4, 13. 14.)

»Gať musjm dělati djlo toho, kterný mne

poslal, dočudž den gest: přichází noc, kdež žádný nemůže dělati.« (Jan 9, 4.)

»Pomni, odkudž gšl wypadl, a prwnj skutky čin.« (Zgew. 2, 5.)

Modlitba.

Ó Bože, světlo očí mých! pogb a obrať nohy mé na cestu spravedlnosti; učin ze mne služebníka svého, a nauč mne, gať bych ti, Pane můg, slaužití měl. Dej mi sílu, abych wěrně w službě Twé wytrwal, oči mé zastři, aby neviděly marnosti světské a usši jacpi, aby neslyšely pokušitele, od Tebe, Pane a Bože můg, mne odlučujcijo. Utwrz mne w milowánj Tebe a až služby mé zde w tomto slzawém audolj potřebowati nebudeš, za mzdu mi králowstwí nebeského uděliti račiž, strze Ježíše Krista Syna svého. Amen.

Na dnešnj den připadá gestě swátě: W Římě sw. Eaby, setník, w smole warěného a pať státěho. — W Lioně sw. Alexandra, genj ukrutně mučen, na křiži jiwot došonal, s njm bylo 30 giných mučedníků umučeno. — Sw. Eusebia, Reona, Leoncia a Longina, kterj za cjsare Diokletiana stati byli. — W Anglii sw. Mellita, biskupa. — W Zliběře w Hispanii sw. Rehoře, biskupa. — W Bririi sw. Honoria, biskupa. — W Hibernii sw. Egberta, kněze a mnicha. — W Remezi sw. panen Bony a Dody a m. g. sw.

25.

Život sw. Marka, ewangelisty.

A. 68.

Učednjci Páně uhrýwali z hluboké pokory tať bedlivě své dobré skutky a činy, že pozdějšim wěkům taťměř nemožno gest, coť důkladného a celého o životu gegich wyprawowati. Nynowce to platj o swatých Ewangelistech, kterjž spisugjce hlavně řeči a skutky Pána nasseho w nich o sobě mluwiti se ostýchali, gaťkoli příležitosti k tomu nescházelo. Žej o swatém Markowi máme gen zlomkowité zpráwy. Sw. Mareš, gmjn prwe Jan, bljzký přjbužný sw. Barnabásse, byl rodem Žid a z traginy, Cirenaika řečené, pocházel. Podlé wyprawowánj některých starých spisowatelů byl prý Mareš po wzkříšsenj Páně od apóstolů na wjru křesťanstwa obrácen, oť zwláště sw. Petr weliké zásluhy mjtí se zdá, an geg synem svým gmenuge. (1. Pet. 5, 13.)

Swatý apóstol Pawel a sw. Barnabáš wzali Marka z Jerusaléma s sebou do Antiochie a napotom na cesty do Epyru, do Pisídie a Pamfilie. Wšak Markowi tenkrátě gestě chawlostiwému zprotiwily se brzce cesty, na nichž gen strasti snášeti musil a mimo to stále w nebezpečenstwj života wězel. Z opustiw Pawla a Barnabásse, svého přjbužného, do Jerusaléma se nawrátil.

Marek měl sice, gať widěti lze, wjru a lásku, ale wjra geho a láska nemzrostly gestě w takowau sílu, aby se byl pro Krista mohl wssého odřeknauti, a wsseliké strasti a nebezpečnstwj snášeti. Neustálým wssať a horlivým cwičenjm se w dokonalosti křestanské dosti časně tak se zmohl, že wtrkawosti swé pílage poznowu národům sw. Ewangelium hlásati se odhodlal, a tjm přjzeň sw. Pawla apóstola opět u weliké mjře si žískal. Nynj stal se wěrným towarýšem sw. Petra. Zoho prowázel na apóstolských cestách, s njm pracowal na winici Páně, s njm dělil také wsskeré protivensstwj a strasti, s njm také posléz do Řjma přissel. Zed žádali ho Řjmané, aby gim to napsal, což byli austně od sw. Petra o životě a smrti Pána Krista uslyšseli, čemuž sw. Marek swoliro sepsal ono sw. Ewangelium, kterěz w Pjismech swatých nowého zákona na druhém místě stoji. Sw. Petr prossel bedliwě spis ten a šhledaw, že wsse, což tam se čte, paubá prawda gest, schwálil a potwrdil ge. A z toho se dá poněkud wyswětliti, proč aš w Ewangelium sw. Marka ničehož nečteme, gať Kristus Pán Petra pochwálil a odměnil, kdž ho za Syna Božího uznal, ani o tom, gať po moři chodil, an na opať zapřenj geho zewrubně se wypisuje.

Okolo roku 49 poslal sw. Petr Marka, swého milého syna, gať geg nazýwá, do Eghypta, kdež tenkrát ohawnosti a powěry pohanské w takowé mjře panowaly, gaťo snad níkde ginde,

aby obywatelům slovo o spasení zvěstoval. Sv. Mareš počal práci v Círéne Pentapolské na pomezí Egyptském s velikým prospěchem, že drahné množství pohanů uvěřilo, a že modlářští chrámové se rússili. Po gedenácte pořád zběhlých lét probíhal odsud fraginu Libickau a Marmarickau, načež i do Alexandrie se obrátil, tenkráte velmi slavného města. Zde s podobným prospěchem slovo Boží hlásal. Geho živá wjra, wřelá kázání, na nichž milost Boží spočívala, gehotuhé a neuhonné obcowání a konečně i zážrzkové na chorých a nemocných otemjrali mu srdce takměř wšech posluchačů, a w krátkém čase tak drahné množství Alexandrinských wjru Kristowu wyznalo, že již na mnohé osady se rozdělití musili, aby ge napotom tím pohodlněgi sw. Mareš wyučowati a swátostmi opatřiti mohl.

Alexandrinskí křesťané wynikli brzo nad jiné osady horliwosti a dořonalosti, gelikož neplnili gen, co swaté Ewangelium gim za powinnost ukládalo, nobrž i to, co swatá církev některým wěřjcím toliko radj a proto gen ewangelickými radny gmenuge. Zdržowali se totiž od wjna a lahodných pokrmů, zachowávali čistotu po celý život, odřjkali se zboží zemského a trwali často na modlitbách a w postech. Z můžeme směle se Zalmistau zwolati: »Veliké věci činil Bůh w Egyptě, předivné w zemi Chammě;« (Zalm 105, 21. 22.) neboť naplnilo se, což dáwno Isaiáš prorok předpowjdal, řka: W ten den bude oltář Hospodinůw u prostřed

země, i poznán bude Hospodin od Egypta a a poznají Egyptští Hospodina v ten den a ctíti geg budau obětmi a dary, a činiti budau sliby Hospodinu i plniti. A Hospodin zástupů žehná jim řka: Požehnaný lid můj Egyptský. (Isai. 19, 19. 21. 25.)

Rychlé to rozšiřování se křesťanství v Alexandrii vzbudilo proti sv. Markovi hněm pohanů u nejvěšší míře, tak že mu aukladn strogi. Sv. Mareš boje se, aby snad pro něho nemozniflo pronásledování vši církve, ustanovil Anania, svého nejprvnějšího učedníka za biskupa v Alexandrii, jiné pak muže za kněze a jáhny a město opustil. Teď gal se sv. Evangelium hlásati po Pentapoli a jiných krajinách, biskupů a kněží, kdež toho potřeba, ustanovuge i jiné věci ku zdaru církve potřebné nařizuge. V tom čase prý také opět do Říma se odebral. Po dvou letech navrátil se zas do Alexandrie, kdež k nejvěšší radosti geho počet věřících nad míru se rozmnožil. Geho příchod nezůstal dlaugo tagný: neboť zážrakové od něho ve gměnu Kristovu na chorých, němých hluchých a slepých činěné byli zgeronj a patrni, načež se liry pohané usnešli usmrtiti geg.

Dlaugo nemohli se ho nikterak zmocniti, čímž vzteš gegich více rostl. Gednau ale na melifonoce uslyšawše, že se se svými k službám Božim odebral, shlukli se a přepadli ho, an právě swatau obět koná. Rozřazená lůza vrhla se v zuřivosti své na něj, hodila mu pro:

waz na hrdlo a gašo drawau zwěť wláčela po ulicjch města pokrřugjc: že toho wola wléci musěj do Bukoleš, což bylo mřsto u moře ležjcj, auskaljm a propastmi powěstné. Od rána až do večera byl takto nemilosrdně wláčen; země a kamenj žčervenaly od krwe geho, semotam ležely kusy masa ž těla geho. On ale po celý ten čas děkował neustále Spasřiteli swému: že ho za hodna uznal trpěti pro swaté gměno geho. To se udáło za panowánj cřsaře Nerona rofu, gaš se podobá, 68 dne 24. Dubna.

Když se saumřkło wsazen byl do wězenj. Nepřátelé rokowali zatjm, gaš by geg zahltiti měli. W tom wřřať otřesau se základowé žaláre a angel Páně dotřna se ho, wece: »Služebnjče Božj, Marku, gměno twé napsáno gest w knize žiwota. Tys přřpočtěn ř sw. apostolům, twá paniátka nezahyne na wěky. Tys se řtal towarřřem mocnostj nebesřřch, a ony doprowodj duřři twau do nebe, řdež pořog wěčň a swěťlo nehasnaučj mřti budeř.« Tu pozdwiřna rukau sw. Mareš wzdal dřřy za potěřřitelné widěnj to, že ř swatřm přřpočtěn má býti, pať doložřl: »Prořřm tě, Pane Jezu Křiste, přřgmi duřři mau w pořogi a nedopařřřtěg, aby od milostři twé se odlaučřla.« To řdyž domluwřl řtal řám Křřtus přřed njm, tať odjn, gašo za řasř Uposřřtolů chodřwal, an dj: »Marku ewangelřsto! pořog ř tebau!« »Pane můg, Jezu Křřste!« odpowěděl Mareš a w tom Spasřitel zmřzel. Swatř Ewangelřsta řtráwřl celau tu

noc w chwalořečenj milosrdenstwj Božího a w modlitbách. Na uswitě sehnał se nesmjrný daro lidu ku wěženj, a wywlekłse sw. mučednjka wrhli mu opět promaz na hrdlo, a vláčeli ulicemi města smjch a žerty si při tom z něho dělajce. Tehdáž sw. Marek sepnuw ruce, Hospodinu se poraučel, řka: »Hospodine, w Twé ruce poraučjm dusi swau,« a to řekna, skonál.

Litj pohané nemagjce na smrti sw. muže dosti, chtěli gessťe po smrti hněw swůg na mrtwém těle wyliti a zamýšleli ge spáliti. Ale náhlá bouře zmařila obmysl gegich, načež křesťané swaté tělo wzawosse počestně pochowali.

Za panowánj cjsaře Leona I. 815 byly zůstatky sw. Marka do Benátek přeneseny, kdež až po dneš w slawném kostele sw. Marka odpočívaji. Sw. Marek gest patronem města toho.

R o z g j m á n j.

Sw. Marku bylo zgeweno, že gméno geho zapsáno gest w knize života. Medceš wěděti, zdali také twé gméno w knize života zapsáno gest? O tom ti, ó čłowěče, gisté zpráwy dáti nemohu, proto že »žádný čłowěk newj, zdali lásky, čili nenáwisti hoden gest.« (Kaz. 9, 1.) Předce ale daufati můžeš, že také twé gméno se tam zapjše, budeš-li pilně zákony zachowáwati, kterěz Kristus Pán tobě k zachowáwánj we swatých Ewangelijch představuge. Toli plniti budeš, bez pochyby na gisté gfi cestě k životu

wěčnému wedaucj, neboť sám Kristus dj: »Chcešli wjiti do žiwota, ostrjhen přikázanj.« (Mat. 19, 17.) a opět: »Ten, kdož činj wůli otce mého, kterjž w nebesjch gest, ten wegde do králowstwj nebeského.« (Mat. 7, 21.) Ale bohužel, že mnozi žiwota budaucjho nehledaj zachowáwánjm zákona Božjho, ale po cestách bezbožnosti a hřjchu. Ti hledaj gen swých wěcj a ne těch, kterjž gsau Ježíše Krista. (Filip. 2, 21.) Ti slyšj jice slowo Božj, ale neplnj ho, slyšj hlas pastýře swého, ale nenásleduj ho, tať že se o nich řjci může: »Odwratili se od Boha a neuzitečni gsau. Hrob otewřenj gest hrdlo gegich, gazykny swými lstimě mluwj, ged litých hadů pode rty gegich. Gegich ústa zlořečenj a hořkosti gsau plná, noby gegich rychlé k wyléwánj krwé, a bázně Božj neny před očima gegich« (cf. Řim. 3, 13—17) a ať djm, což gest: negsau poslussni Ewangelium. (cf. Řim. 10, 16.) A kdo Ewangelium poslussen neny, kdož nenáwidj ctnosti, a bezbožnosti pásse, kdož nemiluge ani Boha, ani bližnjho, gať, řekněte, gať ten může si dělati naděgi, že gméno geho se napjše w knize žiwota? D nemylte se, pjše sw. Pawel, nemylte se: ani smilnjci, ani modláři, ani cizoložnjci, ani měkci, ani samcoložnjci, ani zloděgi, ani lařomci, ani opilci, ani zlolagci, ani dráči králowstwjm Božjim wládnauti nebudau. (1. Kor. 6, 9. 10.) Metěš se, že na smrtedlné posteli se s Bohem smjřjš, alebrž se bog, že tobě tať se stane, co se králi Antiochu umjragjcjmuh přihodilo: »že

modliti se budeš Pánu, ale milosrdenství od něho nedosáhneš.« (cf. 2. Machab. 9, 12. 13.)

»Mnoho gest povoláních, ale málo wyvolených.« (Mat. 20, 16.)

»Kteréz Bůh povolal, ty i ospravedlnil, kteréz pať ospravedlnil, ty i oslawil.« (Řim. 8, 30.)

»Hospodine, kdo bude přebýwati w stánku Tvém? aneb kdo odpočine (bydleti bude) na hoře swaté Tvé? Ten, kdož chodj bez poskwrny a činj spravedlnost: kdož mluwj prawdu z srdce swého, kdož nečinil lži gazykem swým: aniž činil bližnjmu swému zlého, a pohanění nepřigal proti bližnjm swým.« (Žalm 14, 1. 2.)

»Wcházegte těsnau branau: nebo... těsná brána a úzká cesta gest, kteráž weđe k životu: a málo gest těch, kterjž gi nalezagj.« Mat. 7, 13. 14.)

Modlitba.

O nedobrotiwěgšj Spasiteli! Ty gšj nejdražšj křwj swau gména nasse do knihy života zaznamenal. Ale my newděčnjci, my ge opět hřichy swými wymazali. Z nehněwen se, dobroto wěčná, když w pokoře se k Tobě obraceme, wolagjce: Smilug se nad námi nehodnými, ale nasse winy opět sblad, a gména nasse do té knihy zapiš, w kteréž gméno sw. ewangelisty Twého Marka stogj. Poruč, což chceš,

abychom konali, a co konati máme, k tomu nám dostatečné síly propůjč, tak abychom aspoň budoucně v lásce Tvé obcugjce hodni učiněni byli zaslíbenj Tvých, genž gšl žiw a tralugeš na věky věkůw. Amen.

P o z n a m e n á n j. Sv. Řehoř I., papež, ustanovil, aby na dnešný den po celé sw. církwi slavný průvod se držel a litanie o všech Swatých se zjwaly. Aučel geho při tom byl, abychom pohledem na zelenagjci se oienj upamatowali se na nesmjrná dobrodinj Božjá, a nezapomjnali, že darů těch negenom k dobremu dle wíle Páně užívati, ale i dárce upřímným a pokorným srdcem za ně děkowati máme. Mimo to máme také Pána Boha s krausseným srdcem prositi, aby oienj naše pozehnal a zachowal, od nás milostiwě odvrátil bič swůg: hlad a wogny, nemoci a morowau ránu, i vše jiné zlé, dušš i tělo hubjci, a pakli by za dobré uznal, že k spasenj našemu prospěšně gest, těmito strastmi stihánu býti, aby nám tu milost propůčil, bychom tyto tihoty aspoň s swatau trpěliwostí snášeli a s krausseným srdcem a kagjci dušš k Němu se opět nawrátili, Gehož gšme hříchy swými byli urazili. Gá řku káti se musíme při průvodu tomto, musíme počestně se chowati a nábožným a s krausseným srdcem k Bohu se modliti. Z té také příčiny býwal za starodáwna tento den průvodnj dnem postujm a w mnohých kraginách býwalo w ohněci, že messkerý lid w ten den w rauchy kagjci se odel a boš slavnému tomuto průvodu přítomen byl. A což nehlásá nám kříž, genž w cele celému zastupu gest, nehlásá nám kříž všeliké ctnosti, kterej bychom konati měli? Zaslugheme giti za křížem a milostí a smilowánj Božjho aučastny se státi, řdyž newynasnazugeme se také mšewěg Kristowých následowati a swé tělesnosti nášl gáfěš uciniti? A konečně, zdaž neukazuje se w slavném tomto průvodu gednota všech katolšků u wjre, naděgi a lásce? A protož »wolejme k nebi a smiluget se uad uámi Pán Bůh,« (I. Mat. 4, 10.) a nezapomínejme, co řk Kristus: »Gesliže by dwa z wás šwolili se na zemi o všelikau věc, za kterauž by koli prosili, stancí je wám od Otce mého, genž w nebejch gest. Nebo řk gšau dwa nebo tři shromážděni we jměnu mém, tut gšm gá u prostřed nich.« (Mat. 18, 19. 20.)

Dneš se gestě světj: W Syrakuse sw. mučednjšů: Evodia, Hermogena a Kallista. — W Antiochii sw. Stěpána, biskupa, kterýž za cjsaře Runona w řece Drontě utopen byl. — Tamtéž sw. Zilona a Agathopoda, jáhnů. — W Alexandrii sw. Anina, biskupa, učeďnjša sw. Marka, ewang. — W Laupech (Lobbes w Bene-gawě) sw. Ermina, biskupa a m. g. sw.

26.

Život sw. Klěta a Marcellina.

Ř. 94. — Ř. 303.

O sw. papeži Klětowi a Marcellinowi welmi málo nám zaznamenali stařj letopisowě; co wšak o nich wjme, podotknauti zde aspoň slušj.

Sw. Klětuš, syn Emiliana, gednoho Řjmana, byl pro welkau nábožnost od sw. Petra apostola, gať se prawj, i še smatým Linem a Klémentem na biskupstwj poswěcen a konečně po smrti sw. Lina, gať se podobá, na stolici papežskau dosazen, giž od roku 78 až do roku 94 držel. Co wšse dobrého za ten čas pro sw. cirkew učinil, gaťými ctnostmi se přede wšsemi stkwěl, o tom nedosšla náš žádná zpráwa. To se toliko wšse, že za panowánj cjsaře Domiciana pro wjru mučedlničké koruny dosáhl. Pohřben ležj w Řjmě w kostele Watifanském, u sw. Petra.

Také o sw. Marcellinowi, papeži, nemnoho wjme, cobj se š plnau prawdau twrditi dalo. To gediné gišto gest, že rodem Řjman byl, a po 8 lét a 7 měsjců cirkew sw. zprawowal (od roku 296 až do r. 303.) Za geho panowánj vzniklo na rozkaz cjsaře Diokleciana

a spolucjsaře Maximiana Herkulea tak welké a tuhé pronásledovánj křesťanů po celé Římské říši, že 15,000 mučedníků za 30 toliko dnj w rozličných krajch usmrceno bylo. W bjdném a strastném tom čase byl papež Marcellin utěšitelem a slytelem sfljčených křesťanů; ano gednoho času, rozerván bolestj nad bjdu swých owčiček, wesel k Maximianowi, cjsaři, a tágal je, proč trpj usmrcovánj služebníků Božjch, kterjž se za něho i za celau wlast modlj. Mjsto odpowědi rozkázal rozhněwaný cjsař holemi geg bji a rohnati. To než se stalo, dal Karpasius, mjstowládač, sšřipeč přiněsti a před twářj ubohého papeže sw. Krescencia na něj natáhnuti, bji, ostrými křikami trhati a ohněm páli, tak že pod těmi mukami bjdně zahynul. Wšak Marcellin gen tentokrát smrti usšel, neb nedlauho na to, roku 303, z rozkazu cjsařského stat byl. S njm byli také Klaudius, Quirinus a Antonius usmrceni. Těla těch swatých mužů ležela po 25 dnj nepohřbena. Tu ale osmělil se gedn kněz, gmnem Marcellus, a w noci těla ta sebrav, pohřbil ge na dráze Salarské, na hřbitowě sw. Priscilly.

O sw. Marcellinowi někteřj kronikári wyprawuj beze wšeho důvodu, že prý skutečně modlám obětowal, pať ale bolestj a ljtosťj přemožen, w gakémj církewnjm sněmu w městě Sinuesse od 300 biskupů držaném, z přečiněnj swého se wyznal, a aby pokánj se mu slusné uložilo, prosil. Na to ale před cjsaře Diokle-

ciana se postaviv, trpké vyčítky mu prý dělal, že ho přinutil a přemluvil k pálení kadidla modlám; načez stát gest. Toť vše ale gest věc nymyšlená od kacířů Donatistických beze všej podstaty a důvodu, ani ani geden že sauwěhých děgepisců o tom se ani při neyemensšim nezmiňuje, o městě Sinuesša nikdo nemj, a k wjře nepodobno gest, že by se w ten čas mohlo 300 biskupů segiti, když pohané hlásali, že wjra křesťanská giž potřena a wyhlazena gest. Prawda šice, že stáwáji akta sněmu Sinuesšského, ale ty gsau tak plná podobných věcj, že každý saudný čtenář ge co podwřzené a smyšlené zawrhnaui musj. Než, dá-li Pán Bůh zdrawj a sily, promluwjm obšjrněgi o tom we své cirkewnj hystorii, kterauž, gať přjetomné djlo dokončjm, k tisku podám. —

Rozgjmánj.

Swatý Marcellin nebera ohled na wlastnj život, šel k ukrutnému cjsaři a hágil stádečko své, ano i život swůg za ně wšložil, neboť dobrý pastýř život swůg dáwá za owce své. (Jan 10, 11.) Tjm způsobem bychom měli také my k bližnjmu swému se chowati. Geho časné i wěčné blaho mělo by býti předmětem nassjch starostj a péčj. Což nestáwá se často, že dobré gméno gehu gizliwj gazyřowě kálegj? nestáwá se, že se mu na statcjch a zbožj zlomyslně šfo-da děge, aneb že záwistiwj nepřátelé mu ubližuaj? Proč nehágjš cti a gména gehu, proč

trpješ zřázu na statcích geho, proč se ho neugimáš u záwistnjíků a nepřátel? Gdi k sw. Marcellinowi, on ti ukáže, gať se má zákon Páně plniti, řkaucj: »Gať chcete, aby wám lidé činili, i wy gim též podobně činite.« (Luf. 6, 31.) Nerjšeň, že toho učiniti š to negši, že byš sám si nepřátelny způsobil, žebyš sám si mnoho zlého pripravil. Gest to ale skutečná prawda, že ugma se bratra nepřátelny si způsobjš? gest to prawda, že háge bližnjho sám na sebe nessřěstj umalugeš? A geli tomu tať, záležj ti wjce na přjzni bezbožnjíků, nežli na wážnosti ctnostného, wjce na přátelstwj swěta než na milosti Božj? Slyš pať, co Dawid král pjše: »Mlad gsem byl a šstaral gsem se a newiděl gsem sprawedliwého opustěného, ani semeno geho hledati chleba.« (Žalm 36, 25.) Slyš tať, co stogj w knize maudrosti: »Sprawedliwj na wěky žiwi budau, a u Pána gest odplata gegich a myššlenj gegich u Neywěššjho. Protož přigmau králowstwj krásň (slawné) a forunu sličnosti (ozdobnau) z rukň Páně: nebo prawicj swau zastře ge a ramenem swým swatým hágiti bude gich.« (kn. maudr. 5, 16. 17.) Wjz pať, že sw. Marcellin toliť swěťšých ohledů neměl, řdyž ku cjsaři za lid prositi ššel, gať ty mjtí chceš, než bližnjmu přispěgeš. A což Kristus Pán, genž žiwot swůg za twé spašeni obětowal, toho nezasluhuge, abyš pro bratra swého něco protivného snáššel? Protož »gdi a učiň též.« (Luf. 10, 37.)

»Amen pravým vám, cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.« (Mat. 25, 40.)

»Nemilegšji, milugme se wespolek: nebo láska z Boha gest, a kažďh, kdož miluge, z Boha se narodil; kdož nemiluge, nezná Boha, nebo Bůh láska gest.« (1. Jan 4, 7. 8.)

»Žádný nehleden gen toho, což gest vlastního geho, ale také což gest druhého (bližního).« (1. Kor. 10, 24.)

»J my máme za bratří život ten klásti.« (1. Jan 3, 16.)

Modlitba.

Pane Bože můj a Wskupiteli můj! Tyš přikázal, abych Tebe milowal nade wsecko a bližního mého jako sebe samého. — J daufám, že se nade mnau smilugeš, a abych zákon tento plniti mohl, milostiwě mi propuščjš. Nebo wiž, Spasiteli můj, wiž, že ze sebe milowati tě nemohu, pakli Ty oheň w srdci mém neroznjtjš; neboť swět a má tělesnost odváděgi mne od Tebe, a welké wěci mi slibugi, Tebe-li se spustjim; giž, giž klesám, ó Pane můj, ó poden mi pomocnau ruky swau a postaw mne wedlé sebe; nechť pak boguge proti mne kdo chce, čehož se mám báti? Twau milostj rozpálj se srdce mé a plamen lásky powzne se nad wsselike stwořenj Twé, a gá budu Twůg a Ty můj na wěky wěkůw. Amen.

Tentýž den :

Život sv. Bašilea, biskupa, muč.

Když roku 316 císař Konstantin svjtzím nad Maxenciem, u vládu Římského císařství na zapádu se uvažal, nastaly pro wjru křesťanstva po třístaletém pronásledování pěkné pokogné doby, neboť Konstantin neņem sám křesťanům welice přál, ač geště křtěn nebul, anobrž i císaře Liciana na wýchodu, swata swého, k tomu namluwil, že téhož i buďaucjho roku w Mediolaně zákon wydali, že buďaucně každému Římanu wolno a swobodno gešt, k wjře se přiznáwati, ku které chce. Ale Licinius počal swého powolenj pykati, a odegma křesťanům wšsedu přjzeň, postavil se w čelo pohanstwa a opět křesťany welice sužował. W řadě mučednjků, za panování téhož císaře násilně pro wjru usmrcených, stkwj se také sv. Bašileus, biskup Amasenský w Pontě. On byl muž wýborný, we wšsedh ctnostech zachowalý, pln horlivosti, bedlivosti a lásky, gehož swaté a neunawené péči pěkné wykwjtánj cirkwe Amasenské se připisowati musj. O geho umučenj pjsse geden očitý swědek takto.

U dwora císaře Licinia, muže welmi chlépného, žila gedna panna, gménem Glafura, císařownina komorná, a od dětinstw swatým křtem do lúna swaté cirkwe uwečená. Tu sna

žil se chlipný císař zavěsti, a o nenydražší po-
klad gegi, o newinnost připrawiti. Glafyra
bogje se, aby násiljm k hřichu nucena nebyla,
zgerwila císařowně, co se s ni obmenšlj, a o
propusttění ze služby prošla. Císařowá nápo-
dobně wjru křesťanskau wyznáwagje, dala Gla-
fyře drahně pokladů a tagně do Arménie, na
gedno bezpečné místo, doměsti rozkázala, powěst
tu roztrussugje, žeby umřela. Řizenjm Božjm
ale stalo se, že na cestě do Amasee, hlawnjho
to města w Pontu, ptissli. Glafyra, gjž se
město i ten frag ljbily, uzawřela zde zůstati,
zwasltě an se dowěděla, že tu ge mnoho kře-
šťanů, ano i wyborný biskup. Geden zname-
nitý měšťtan, Quincius, podstaupil gj část domu
k obýwání, a s biskupem sw. Basileem gi se-
známil.

Těhož času stawěl biskup w Amasei nový
kostel. Glafyra darowala k geho dostawenj
wsse své gměnj, a an to gessť nepostačowalo,
psala o přjspěwek císařowně, a kde se zdržuge,
spolu zpráwu dala. Dobrotiwá císařowna po-
slala gj k dostawenj chrámu Božjho znamenitě
peněz, ano také biskupowi Basileowi psala, aby
se Glafyry ugal, žádagje. Tu ale stalo se
bez pochyby z dábelstěho nastražení, že Glafy-
řin list se dostal do ruky Benigna, komornjka
Licinia císaře; z něhož řdyž on wyrozuměl,
že Glafyra gessť na živě gest, a že u bisku-
pa Basilea w Amasei se zdržuge, hned to pánu
swému s gakausi dábelstau radostj donešl.

Usslyssaw tu zprávu Eicinius, tať se hněvem rozpálil, že na tom místě vládaři Umasenskému rozkaz poslal, aby Basilea i Glafyru gal, w ofowu uwrhl, a tať spautané do Nikomedie poslal. Než wssať rozkazu zadosť se stalo, pozwolal Bůh Glafyru na věčnost. Gegj swázteť swětj se dne 13. Ledna w Latinské cirkwi, w Řecké ale dnešního dne še sw. Basileem. Z byl tedy Basileus sám w pouta spiat a do Nikomedie weden. Dwa jáhnové, Parthenius a Theothimus, doprovázeli ho. Na cestě musili wssiděni od surowého wogsta weliké nesnáze snášeti. Přissed do Nikomedie, byl biskup do wězení uwržen, oba ale jáhnové byli hospodau u gakehoš Elpidefora, welmi nábožného a dobrotiwého křesťana, gehož dům wedlé žaláře stál. Ten způsobil swým dwěma hostům a sobě přjstup k uwězněnému biskupowi, gegj na modlitbách nalezli. Po dokončené modlitbě obrátil se k přítomným jáhnům a napomjnal ge, aby byli perwji a stálj we wjře, a zrakj swé aby wždy naděgně obraceli k Bohu, genž mocen gest, nás před smrtj zachrániti a nářek w radost změniti, slzy pak w smjch, práci w odpočinutj; a aby tělesnost a rozkosse zemské drželi pro Krista Jezjše za smeti a za prach zemskj, a tať učinili se hodny gakožto dědicowé Kristowj s wnwolenými Božjmi w králowstwji nebeském wěčných radostj požjwati. Elpideforowi ale prawil, že Bůh j ho wnwolil za nádobu lásky, aby tedy ge neopauštíel, ale

rošsedn nesnáze s nimi snássel, a kdy a v čem by pomoci geho potřebovali, jim přispíval a pomáhal.

Gotwa tito muži velebného biskupa opustili, musil se k Liciniowi dostaviti, kterýž ho trpce káral, že Glafyru přechovával, a pak propustiv ho, po vládaři města (tribunum urbis) mu vzkázal: že mu vše promine, ano i velké poctivosti udělí, bude-li mu po vůli, bude-li bohům obětovati. Na to odpověděl biskup: »Kefni králi svému: že kdyby mně celé království své dal, to mně nemynahradí, oč mě připraviti chce, an živému Bohu se klaněti mne zrazuje, ďablům pak se modlití ponauká. Já mu ale radím, aby opomrhná modlámi, k živému Bohu se navrátil, gehož opustil, a aby pokání činil za hřích své, nechceli, aby strasti a bídny na něho se uvalily, seslané od téhož spravedlivého soudce, o němž, že Bohem není, on praví.«

Tu řeč uslyšew Licinius, poslal k svatému muži podruhé vladaře městského, aby mu trestem tělesným i smrti vyhrožoval, a nebude-li modlám obětovati, aby mu hlavu sraziti a mrtvol do moře hoditi kázal. Namáhání vladaře, míti biskupa po vůli, bylo marné a bez prospěchu, an na ty vyhrůžky weselau myslí odpovídal: že neměťší geho snaha gest, živému Bohu svému se klaněti a zákonům geho poslauchati, a že pokud duse v těle bude, Boha, Stvořitele svého nezapře, až tedy na:

kládá s ním wedlé ljboſti, že hotow geſt pro
 Kríſta wſſe i ty neykrutěgſſj muſy ſnáſſeti.

Wida wládař, že nad biſkupem neſwjtězj,
 kázal ho neyprw bičowati, pať ale hlamu mu
 ſraziti a mrtwol do moře hoditi. Wýroť ten
 nezarmautil ho ani w neymenſſjím, ani s
 wděcnau myſlj modlil ſe při bičowánj: »Žádne
 ſauženj, žádná aužkoſť, žádné nebezpečenſtwj,
 žádný meč, žádný oheň neodlaučegj mne od
 láſky ku Kríſtu Ježíſſi, neboť on mocen geſt
 wſſeho zlého mne zbawiti.« Kdž na mjſto
 poprawnj weden byl, modlí ſe neuſtále žalmy.
 Elpideforuſ, Partheniuſ a Theotinuſ i někteřj
 ginj křeſťané doprowázeli ho. Kdž příſſli na mj-
 ſto, dal Elpideforuſ wogjuúm penjze, aby po-
 wolili odſauzenému biſkupowi s přáteli ſwými ge-
 ſſtě trochu promluwiti. Na to poſleĸna roz-
 pial ramena a takto ſe modlil: »Ty Bože, kte-
 rýž gſi angely ſtvořil a nebe gaťo plachtu roz-
 pial, a zemi nad wodami upewnil; kterýž gſi
 také moře ſtvořil, i wſſe, což w něm geſt, a
 každěmu a wſſude gſi přítomen a rád wůli plnjš
 těch, kterjž ſe tebe bogj a zákony twé zachowá-
 waaj: wſlyſſiž modlitby mé, a ſtádečko mé,
 kteréz gſi mně nehodnému ſwěřil, račiž oſtrjhati,
 před modloſlužebnoſtj a pronáſledowánjm zach-
 owati a od kacířſtwj a rauhawého bludného
 učenj chrániti. Ty, genž wſſe můžeš, wýwrať
 modlářſtwj a moc ďábla ztroſťkoten, ſtádo pať
 ſwé miłoſtiwě rozmnož, a toto měſto i wſſecky
 wlaſti ſpog, aby ſe ſtaly gednjm národem, ma-

gjcjm toliko gednu mysl a gedno srdce: poznati tebe, prawého Boha, konati dobré skutky a tobě se líbiti, aby na věky velebeno bylo ode všech gméno Otce i Syna i Ducha swatého.« A wyřkna Amen, obegmul Elpidefora a věrné své jáhny a požehnav ge, obrátil se ku katorwi, řka: »Muže, příteli, wykonej práci, pro kterauž zde gsi!« a potleřna odtrhl hrdlo weselau myslj, a w tom sražena byla hlawa.

Elpideforus wynasnažowal se darmo mnohými darn přítomné wogsko k tomu mjeti, aby tělo sw. mučednjka do moře neházeli, tito ale bogjce se trestu, neswolili, a wzawšse hlavu hodili gi w moře, pak i tělo. Elpideforus chtěl nynj, gať mu swatý biskup přikázal, hosty své do Amasee doprowoditi, a tu stalo se řizenjin Božjm, že do Sinope připlauli, kdež we snách napomenuti byli, že tělo sw. mučednjka naleznau. Z zgednali si plawce a sjř, a hle! po krátkém namáhánj wytažen ceh mrtwol sw. biskupa beze wšj posskwrny, toliko kdež hlawa od těla byla oddělena, widjn čerwený pruh. Radost nábožných těch mužů byla nad tjm nálezem weliká, ja wzawšse swaté tělo do Amasee ge přinesli, tam slawně, gať mohli, pochowali, na východnj straně kostela od něho wystaweného, tam právě, kdež se pozůstatky také giných sw. mučednjků nalézaji.

Rozgjmánj.

Co se naslibowal cjsať Licinius sw. Basileowi, aby ho k hřichu, to gest, k zapřenj Krista Pána zawedl; ale Basileus stál pevně co škála a raděgi smrt podstauvil, nežli by k hřichu byl swolil, dobře wěda, že wesskerý swět není s to wynahraditi, oť se gediným gen hřichem připrawugeme. Tak, křesťané! tak také wám přechať swět slibuge newjm co za rozkosse a za radosti, řdnyste opustiwosse Boha w službu geho wstaupili. Ale newěřte gemu a nezpolehente se na řeči geho, šic upadnete w tenata geho a poljbenjm zradj wáš. Lidé swěťstj, w tenatedy swěta giž lapenj, magjce oko dusse swé zatemněné a tmú w srdci, newidj, že wsse gen klam a mam gest, co se nám slibuge a že bažjce gediné po tom, konečně upadneme do propašti pekelné, ale až smrt oko gim otemře a oswjťj se tam w dusi, tu teprw užřj, ach giž pozdě, že wseliká rozkoš swěta trpká gest, že weselj gest žarmutek, poctiwosti hanba a žiwot smrt, tu teprw budau bēdowati, že tak lehkoměrnj byli a swětu wjce wěřili, nežli Bohu swému. Bůh pohrozil rodičům, že budauli ze stromu zapowěženého gjsti, umrau, ale ďábel porozbuzowal, aby gen gedli, že neumrau, ale budau gako bozi; a oni uwěřili a umřeli. Takowé gsau následky slibu swěta! Ďábel slibowal Kristu Pánu wšedka králowstwj celého swěta, ačkoli pánem gegich nebyl. Takowé

gsau sliby swěta! A protož lidé, kdyby wás někdo ponaukal ku zlému, welké věci wám slibuge, upamatugte se na sw. Basilea a rcete ku pokussiteli: Je byšby wám i celé králowstwo se dalo, že se wám newynahradj, oč se gediným gen hřichem připrawjte — o milost Boží a forunu wěchnau — a raděgi i život swůg nastawte, tať gako Basileus učinil, nežli byste pokussitelowi po wůli byli. Budeteli ale obcowánj mjiť s lidem zlým a bezbožným, budeteli poslauchati radny geho, a k čemu wás ponauká, konati: tu wězte, že w málo dnech stanete se podobně zlými a bezbožnými, a že každá částka wasse dobrá se nakazj, gako owoce čerstwé zkážu bráwá, u nakazeného-li ležj. Proto zakázal Bůh lidu Židowskému wsselike obcowánj s národy pohanskými. Ale kdž na to lid nedbal, nakazil se. Protož dj Žalmista Páně: »Smjssili se s národy (pohanskými) a naučili se skutkům gegich a slaužili rytinám a obětowali syny swé a dcery swé dáblům.« (Žalm 105, 35. 36. 37.) A protož wolá k nám maudrý král Zsraelstý: »Synu můg, gestližebny tě lákali hřissnjci nepřimolug gim. Gestližebny řekli: Pogď s námi... nechodiž s nimi, zdrž nohu swau od stezek gegich; neboť nohy gegich ke zlému běžj.« (Přisl. 1, 10. 11. 15. 16.)

»Co gest platno člowěku, byť pať wsseděn swět žissal a na dussi škodu trpěl. (Mat.)

»Wěda wám, kterjž řjkáte zlému dobré a dobrému złé: kladauce tmy za swětlo a swětlo

za tmy: posládagice hořké za sladké a sladké za hořké.« (Sf. 5, 20.)

Modlitba.

Ó Bože dobrotivý, milosrdný! Ty neopausstíš nikoho, kdož důvěrně k Tobě se utíká. S neopausstěg také mne nehodného. Eñhle, dlanu ho, ach! velmi dlanu odvracel jsem tváři svou od Tebe, krásu nebeská, a nachylowal jsem ucha svého k wolánj nepřátel Tvých. Ale teď zformutilo se srdce mé, giž nechci déle naslauchati k marnostem světským, než Ty, ó Bože, mluv k duši mé a začni, ať otřeše se útroba má, abych wytrhnul se z náručí světa a Tebe na věky obgymal. O to Tě prosím skrze Syna Tvého, Pána našeho Jezu Krista. Amen.

Na dnešní den připadá gesťte swátel: W Brakare w Portugalech sw. Petra, biskupa, mučedníka. — We Wjdi francouzské sw. Klarencia, biskupa. — We Veroně sw. Lucidia, biskupa. — We wsi Centule sw. Richeria, opata. — W Trevis (Troyes) sw. panny Exuperancie a m. 3 sw.

20.

Život sw. Anastasia, papeže.

R. 402.

Po smrti Siricia, papeže, dne 20. neb 21. února, roku 398, byl na jeho místo wywolen Anastasiuš, rodem Říman, muž w každém ohledu té důstognosti hodný. Sv. Jeronym pravj o něm, že byl bohat na chudobu a hor:

živý o cirkvi co apostol. Anastasius newládl
 lodkau cirkve gen čtyry léta, wšak w krátkém
 tom čase weliké zásluhy si získal o pravau
 wjru a o kázeň cirkwnj. S něm se wisse, že
 přikázal, aby budaucně cizinci do stamw duchow-
 wnjo se nepřijmali, lečby od swého biskupa
 byli propuštěni a listem swobodným se wyká-
 zali (*literae dimissoriales*), a aby wšickni lidé
 stáli při čtení sw. ewangelium na důkaz, že
 w uctivosti je magj, rádi ho poslauchaj, i ho-
 towi gsau skutkem je wykonáwati. Nenywěť
 djký ale gsme mu powinni, že stálostj a urči-
 tostj swau potlačil wzniagjící blud Drigenistů,
 to gest nepředložených zastawatelů a chranitelů gi-
 nak welmi učeného kněze Drigena, gehož spisy se
 wůbec držely za pramen rozličných bludů a ka-
 cjerstwj. Wšak swárý gestě sem tam dautna-
 gicj aš po 140 letech opět w živý plamen se
 žňal, a teprw na pátém wšeobecném sněmu
 cirkwnjm w Konstantinopoli l. 553 uduseny
 byh. — Podobnau horlivosti bdel Anastasius
 také nad cirkwí Africkau, kdež tenkráté Dona-
 tistické bludn bugně wyrážely, tak že Aurelius,
 biskup Kartagšťh, si u něho stěžnost. wedl na
 weliký nedostatek duchownjch a na zhaubu cirkwi
 z toho powstáwagjící. Anastasius gsa nad mjru
 wjdnný a že každé službě ochotný pán, zwláště
 kde se gednalo o spasení duffi, pomohl témuž
 nedostatku, začej Aurelius w sněmu cirkwnjm
 roku 401 djký mu wzďává a lastawě si při-
 pomíná, gať bratršťh a otcowšťh od něho po-

wzbuzen byl, Donatistškému bludu odpjati. — Škoda, že příčinlivý tento swatý Dtec již roku 402 na věčnost se odebral. Swatý Jeronym praví a smrti geho: Že Řím hoden nebyl, takového papeže dlouho míti, a že papež tento toho nezasluhowal, dočkat se, kdyby hlava světa klesla. A skutečně nedlouho po smrti geho wybogowali Gothové Řím a wydrancowali ho.

Rozgjmání.

Proč ať horlil sv. Anastas tolik o spasení duši? Proto že znal cenu duše a věděl, že nemůže přítelem Páně býti, kdož se o spasení duše nestará, za kterauž Kristus nendražší krev svou wyliti ráčil. Ach křesťané, kdybyste uwážili velikau cenu duše, kdybyste uwážili krásu gegj, zagišlé žebyste dle příkladu sv. Anastasia o spasení gegj se starali. Duše lidská gest stvořená dle obrazu Božího, nad kterýž nic krásnějšího a dokonalejšího wymysliti se nedá. A ten obraz duše twé čím krásnější bude, čím dokonalejší, čím blíže ho k Bohu, ku pramenu wšij krásy postavješ. Milugeš-li tedy Boha, gať ugistugeš, gať se smješ opowážiti duši, obraz Boží neřádem hříchu poskwrňowati? proč prodléwáš wytrhnauti ho z hnoge tělesnosti, proč odkládáš obmýti ho od skwrn a spjny? Přítel rád příteli skwrny s twáři stjrá, a ty bys nechtěl očistiti ani duši svou, ani duši bližnjho? Powáž pať, gať nesmjrnau cenu duše lidské Krista Pána stály, powáž, že wykaupeny gsau křwí geho,

považ, že Bůh sám za ně umřel, že umřel za ně na kříži. Ty djš, že milugeš Krista Vykupitele a Spasitele svého, okaž tedy, že milugeš duši, a že záhuby věčné vytrhnouti se snažíš; okaž, že o spasení její se staráš; okaž, že obraz tento Boží v sobě čistý zachováváš a v bližním očistiti hledíš. Nemůžeš-li to skutkem dokázati, dokazug to přem, nemůžeš-li přem, dokazug gazykem, nemůžeš-li gazykem, modli se aspoň denně, aby Bůh pro jméno Syna svého duše nasse očistil, očistěné zachoval, čistě zachované ctnostmi ozdobil, ozdobené opět k sobě přigal, odkud svůj počátek vzal; nebo »Gesť liže by kdo z vás poblaudil od pravdy, a ně: kdo by geg zase obrátil, máť věděti, že ten kdož by odvrátil hříšnýka od bludu cesty geho, wysvobodj duši geho od smrti a přikryge množstwj hříchů.« (Zak. 5, 19. 20.)

»Stvořil Bůh člověka k obrazu svému: k obrazu Božímu stvořil ho.« (1. Mogg. 1, 27.)

»Zdaliž newíte, že chrám Boží gste a že Duch Boží přebývá w vás.« (1. Kor. 3, 16.)

»Vědauce, že ne porušitelnými věcmi, zlatem nebo stříbrem vykupaeni gste, ale drahou křwj gakožto Beránka newinného a neposkvrněného.« (1. Pet. 1, 18. 19; cf. 1. Kor. 6, 20 a 1. Tim. 2, 5. 6.)

»Tak žádostivi gsauce váš, chtěli gsme s chutj wydati wám netoliko Ewangelium Boží ale také duše své, proto že gste nám byli welmi milj.« (1. Thess. 2, 8.)

M o d l i t b a.

Bože Stvořiteli a Vykupiteli všech věrných duší! Až dluho, příliš dluho hanobili jsme hříchů svými duše své, dle obrazu Tvého stvořené. Přigď prosíme, přigď aspoň teď milostj svou nám ku pomoci a lastavě nás ode všeho trusu zemského očistiti račiž. Stvoř, ó Bože v nás srdce čisté a ducha přímého v střevách našich obnov, a nedopauštěj, abychom více duše své hanobili, leč vodiž nás po cestách zákona svého a konečně až dokončíme své putování, k sobě nás vezmi, kdež bychom Tvé krásy na věky požívatí mohli. Amen.

Tentýž den:

Život sv. Zity, panny.

R. 1272.

»Což bláznivého gest u světa, to sobě vymolil Bůh, aby zahanbil maudré; a to což gest u světa mdlého, vymolil Bůh, aby zahanbil silné; a neurožené u světa a potupné vymolil Bůh, a to což není, aby ty věci, kteréz gsau, zřádkil.« (I. Kor. 1, 27, 28.) O pravdivosti slova těchto dáwa nám život sv. panny Zity skutečný příklad.

Zita narodila se roku 1212 na vesnici Monteseğradi, vzdálené několik hodin od města Luzy ve Blassjích. Rodičové její byli sice lidé

sprostj a chudj, ale při tom bohabognj a nábožnj. Zwláště matka Bonišjma dala . si na dobrém wychowánj dcerusskz záležeti, kteráž od nenautlegssjho wěku ke wssemu, což za wůli Božj se gj wydávalo, nenwňssj gewila poslussnost.

Když dosáhla 12. roku, wstaupila w městě Luce u gednoho měšťtana, gménem Fatinelli, do služby, a setrwala w nj po 48 let až do své smrti. Můžei wzorem a příkladem býti wssem čeledjnům, gať w stawu swém se mohau poswětití a zdokonaliti, gen když gi následowati budau.

Zita wstávala welmi časně giž před určitau hodinau, aby nabyla času k modlitbám a ke Mši swaté, giž každodenně s welikau stráusšenostj slýchávala. Na to šla po své práci; aby wssak na Boha stále pamatowala, modliewala se mezi pracj ony křaťaunke ale nad mjrú prospěšné modlitby, kterýmž střelné modlitbičky řjkáme. Neustále pracowati bylo gi takměř přirozeno, a po celých těch 48 lét, co we službě byla, ani gediné čtwrt hodiny nezahálela, neboť zahálka počátek gest wssého zlého; ano když giž sestárla, a wjce za přjbužnau a přjtelkyni než za děwečku w domě se držela a chowala, prawila k těm, kterjž gi k odpočinutj pobjzeli: »Snad nebudete tomu chtjti, aby smrt mne w zahálce překwapila?« A pracugje nepracowala pro pauhau mzdu, aneb pro gahýkoli giný zist pozemskj, alebrž toliko z lásky k Bohu, a z té

příčinu bývala vždy veselá a dobré mysli; nic jí nepřicházelo v nehost, nic jí nebylo obtížno; an svou práci toliko z čistého ohledu na Boha konala, byl vesměs život neustálou takměř modlitbou; o ni můžeme říci, že měla ruce při díle a srdce u Boha. Prázdné dny ve dny nedělní a sváteční byly všecky Pánu Bohu zasvěceny. V ten čas byl jí kostel Páně domovem; tam, kdož chtěl, mohl jí viděti na službách ranních i odpoledních, pohřženu v nehyblivší vroucnost, zvláště když šla k stolu Páně. Ostatní čas trávila podomácku, buď v modlení aneb v čtení některé nábožné knihy. A to činila s tak velkou skřípností, že nejdříve slzami očí se jí zarojily. Tance a gíná nebezpečná vyrazení, jakými se za našich časů dny Páně a svátky tak často zneuctívají, a při kterýchž newinnost a ctnost tolikráte trpí, bývala její nábožné mysli a bohomyslnému srdci co sůl v očích, věda, že se nelze radovati zde še světem a v nebesích s Kristem Ježíšem, a že nepřehrává láska k nebeskému Otci v tom, když svět miluje. Mimo to chodila v každou sobotu na jednu horu několik hodin od Lufy, kdež kostel sv. Angela strážce stál, aneb podle možnosti i na jiná svatá místa putovala. Jednoho času mydala se, mnohými pracemi zdržena byvši, teprve pozdě na cestu k svému milému Angeli strážci, nic při tom nepospíchajíc. Tu dohonil jí jeden známý na koni, kterýž ausměšně k ní pravil, že takto

gdauc pozdě na místo dogde. »Sedte, pane, dle ljbosti,« odpowěděla ona, »mne také Kristus domede, kamž hodlám.« A an, když geždec u kostela w neywětšim kwapu se octl, užřel Žitu, ana w modlitbě hluboce pohřžena gest. U welkém podiwenj otázal se, gať sem tať rychle přisla; »Gať Pán Bůh chtěl,« řekla ona.

Wrchnosti své byla Žita poslussná, uctiwá k nj a wěrná. Cožkoli se gj přikazowalo a proti swědomj nečelilo, wykonáwala s neywětšj ochotností beze wšseho reptánj a odmławánj, třebať to i wěc zpozdlá. Ž bylo na weselé gegj myslia na ochotnosti, s kterauž hned každý rozkaz wykonáwala, widěti, že we wrchnosti své Boha ctj a pro Boha gj poslauchá. Ž té také přjčiny nehleděla niťdý na žišť swůg, než wždý gen na užiteť své wrchnosti; od nj hleděla každau nehodu a škodu wšsemožně odwrátiti, nedopaušřtěla ani sobě, ani komu ginému, aby se i w neymensšj m zpronevěřil, uwažugjc, že ukrýwač tať hanebný gest, gaťo žloděg, a že domácj žloděgomé gsau horššj wšsech giných.

Mimo tyto ctnosti, o kterýchž se giž mluwilo, mimo pracowitost, nábožnost, poslussnost a wěrnost, i to se na sw. dřevecce této welobj, že o čistotu swau welice byla pečliwa, anť niťda ž paměti gi newysslo, že nic nečistěho do králowstwj Božjho newegde, a že gen, kteřjž čistěho srdce gsau, Boha widěti budau. Proto bděla wždý nad smysly swými a nad každým hnutím w srdci, aby nic nečistěho w ně se ne-

wlaudilo. U gegi přítomnosti nesměl nikdo bez trpkého pořádní mluwiti řeči oplzlé a nečisté. Ona gich nenáwiděla co smrti, a opomázil-li se kdo podobného coš promluwiti, umlkla geho ústa, řdyž swatým hněwem rozpálena, lárarým okem na něho wzhlédla, aneb tresty Božími a lidskými mu wnhrožowala. Gednau osmělil se geden bugný mladík tať dalece, že gj poljbiti chťel. Ale rázná gegi řeč a zedránj twáři mladíka ztrotily drzost geho, že wjcekráte coš podobného se neopomázil. Sama o sobě ale byla tať cudná, že níkdá ani při neywětšjím parnu a při gaťekoli práci štat š krku neodložila.

Woněwadž ale těžko, čistotu těla a dusse zachowati, řdyž se tělesnost nedusj a nemořj posty, bděnjm a ginými kagjcjmi skutky, protož tať sw. Žita wzdy na tuhé uzdě swé tělo držela. Na wzdor těžké práci postjwala se téměř celý roť, často nic nepožjwagjc, mimo chléb a wodu; níkdý nasycená od stolu newstáwala, a gen welmi zřjdfa trochu wjna se napila, obyčegného to nápoje we Wlassjch; mimo to nošila wzdy žjněný pás okolo beder, ljhala na holé zemi, postel swau chudým postupugjc ř odpočinutj, a často i celé noci na modlitbách wntrowala, o perwnost a stálost Pána Boha wzjwagjc. Ř tomu ře wšsemu přigde gegi weliká láska ř bližnjmu a neustálá péče o geho časnu i wěchnau blaženost. Ž té přjčiny mjwala wzdy něgaťau zásobu rozličných wěcj, aby chudému bližnjmu pomoci a radost způsobiti

mohla. Žádným starým statem, gať w domech často w zkázu přicházívá, nepowrhla, nýbrž wšse bedlivě shledáno, předěláno aneb spraveno, a tak chudj přiodjívání. Nejwětšj částku mzdy své obracowala na chudé a nuzné, ano s dovolenjm svých pánů, což ústům svým utrhla, chudým rozdáwala, a často také u wrchnosti za ně se přimlawala, neboť gj welice bolelo, kdž ubohý bližnj nauzi třel a ona pomoci nemohla. Gak Pánu Bohu milá byla almužna sprostě děwečky této, okázalo se nezřjďka zážračným způsobem. Kdž gednoho času od gaťehoš chudása o almužnu byla žádána, právě an nic neměla, běžela a wzala šlenici čerstvé wodny a poznamenanawssi gj swatým křížem, ubohému podala, kterň napim se prawil, že gaktěžiw tak wýborného wjna nepil. Winda zas, bylo to právě o wánocjch, chtěla do kostela na gitřnj giti, welmi nuzně proti tuhé zimě opatřena. Tu wnutil gj hospodář kožich swůg. Žita přisředssi do kostela, uzřela žebráka polooděného a zimau se třesaucjho. Na nic se neohlížegjc, — neboť láska nesmenšssi nic zlého — dala chudému kožich s tjm doloženjm, aby po skončených službách Božjch opět ho nawrátil, a odstranila se na své obyčegné mjsto w chrámě. Po službách Božjch ale žebráka nebylo níde k spatření, i musila zarmaucená Žita bez kožicha se domů wrátiti, kdež na ni trpké wñčitky a předházký čelaly. Pokorně a tisse wyprawowala pánu swému, co se událo, ale udobřiti ho tjm ne-

mohla. Když wšak přišlo k obědu, přišel žebrák přeutěšeného pohledu, ložich w náručí nesa a Zita ho s newýmluwnau ljbězností a djkučiněnjm nawracuge. Když ale na něho promluwili, zmizel před očima gegich, nebeskau útěchau srdce naplniw, gakau gakiěžiw nebýli pocítili.

Pán Bůh dopustil na milau swau Zitu také rozličné nehody, aby se ukázalo, zdali ho miluge, a aby tjm k wěššj dokonalosti přišla. Zita mušila totiž od spolučeledjnů pro swau tichost, mrawnost a bohabognost mnohé welmi trpké wěci snášeti. Posmjwali se a spjlali gj, žalowali na ni neprávě u wrchnosti, winili gj z rozličných pokléšků a wšeligať očerňowali a osočowali, čjmž se stalo, že po něgaký čas o přjzeň panstwa swého přišla. Než Zita mazgjc mysl a srdce upewněnou w Bohu, nedbala mnoho na řeči tyto. Z gegich úst newyššla w tom čase žádná stjžnost a žádný nářek, ona byla i tenkrátě gakó wždy gindň přjwětirá, že wšsem ochotná a služebná, k ubližitelům swým laskawá a wliďná. »Prošjm wás, usšetřte mne,« býwala gegj řeč, aneb »nehněwente se, anť se to neslussi,« ano i k nobám gegich kľekala, za odpusstěnj prosjc, třebaš i winna nebyla. Zagistě že gj w usšich zněla slowa Pána, iřaucjho: »Dbětugeš-li dar swůg na oltář a tu se rozpomeneš, že bratr twůg má něco proti tobě, necheyž tu daru swého před oltářem, a gdi prwé smiř se s bratrem swým, a potom přigda

obětovati budeš dar svůj.« (Mat. 5, 23. 24.)
 Tato smířenlivost a tichost nechybila se nikdy se
 žádačím následkem, a to zvláště, poněvadž
 za obrácení bližních svých každodenně se mo-
 dlila, a božskou nadána maudrostí, vždy při-
 hodně každého ponaučiti, povzbuditi a pokárati
 uměla. V krátkém čase nahlídl každý křivdu
 její učiněnou; páni navrátili jí opět svou dš-
 věrnost a lásku, a ostatní čeledínové obdivo-
 vali její ctnosti a mnozí mezi nimi zanechavše
 život prostopášný, obrátili se na pokání. Ale
 její ponížená a skromná mysl rmautila se nad
 vážností, kteráž se jí po tomto obrácení pro-
 ukazovala, a aby svou ničemnost tím lépe na-
 gewo dala, uvažovala se v neomyšlené práci,
 chodila velmi často ku zpravě Boží, ano
 často i veřejně na se žalovala, že pomrhelem
 zaslubuje býti celého člověčenstva. To však
 rozmnožilo vážnost její tak velice, že v domě
 paně Fatinelliomu již nebyla držána za služebnici,
 nýbrž za neomyšlenější přítelkyni a dobrodětku;
 místo hmotné práce bylo jí dozorství nad ce-
 lým domem i její čeledi svěřeno, a ona měla
 auplnau svobodu, dle libosti své bohabogně,
 nábožné myslí hověti. Pan Fatinelli zvláště
 v takové jí měl uctivosti, že jediný pohled a
 gediné slovo její postačovalo, jeho prchlivost
 v meze mjrnosti a tichosti uvést. Tato wol-
 nost, dle vůle Bohu slaužiti, byla sv. Panně
 owsšem nad mjru milá, než že byla na práci
 nawyflá, již Bohu zasvěcovati uměla, nemohla

zahálku snésti, a protož podle síly neustále pracovala.

Os m a čtyřiceti lét přežila Zita w domě páne Fatinelliowu, an se hodinka gegj přiblížila. Lehká zimnice byla zvěstowatelkau gegjho úmrtj. Na přjstj Pána Boha, spravedlivého saudce, připravowala se s nehměťssj bedlivosťj a wraucnostj, dala se zaopatřiti, a na to umřela dne 27. Dubna 1272 w 60. roce věku swého.

Smrt gegj rozněsła se divným způsobem po celém městě, an náhle pacholata, nic o tom newědauce, po wssch ulicjch wolali: »pogďte do kostela sw. Triğidiana, neboť sw. Zita umřela,« a někteřj lidé widěli prý dlaugo gasnau hwězdu, ana nad obydljm gegjm stogj. Gegj sw. tělo bylo pochowáno w kostele sw. Triğidiana, kdež se ona tať wraucně modljwala. Roku 1580 bylo wzgdwiženo a beze wssj poškwrny nalezeno, a aní mnohé zážrahy u hrobu gegjho se stalj, powolil papež Leo X. wěřegně gi ctiti; Innocens XII. pať roku 1696 za Swatau gi prohlásil.

Rozgjmánj.

Wsaui mnozi, kteřjž se domnjwagi, že lidé swěťssj pracj tělesnau a starostmi zemšťými za nepráždnění negsau s to, Pánu Bohu dofonale a wěrně slaužiti, aneb že kdož gen powinnosti powolánj a stamu swého wěrně plnj, welikých zásluh před Pánem Bohem má. Wá ale mysljm, že toto smenšlenj gest gessitnost ta ney-

wětšj. Neboť jsem gist, že žádná práce není tak uštwičná, aby nám dosti času nezbylo, kde bychom se s Pánem Bohem objrati mohli, a komu času se dostane k zahálce, k nočnjm postulkám a k ginému hrjssnému wyrazení, tomu bychom myslil, čas také zbýti musí k modlitbě a k službám Božjm. Mimo to, komu na spasení duše záležj, zagisté také wšj silau hleděti bude, aby něco času wyzískal, kdeby se gediné s Pánem Bohem objral, wěda, že gako tělo pokrmu tělesného potřebuge, tak podobně duše pokrmu dušewního zapotřebj má. Z té přjčiny swatá Žita každodenně dřjwe wstávala a tjm způsobem uspořené čas službám Božjm zaswěcowala. Dstatně na omylu gest, kdož se domníwá, že čas práci tělesné ugmuth a službě Božj obětowaný zmařený gest, neboť požehnánj přicházi s hůry a darmo ušluge člowěk, nepřigdeli Bůh ku pomoci. Gednoho gest zapotřebj a to gest, spasení duše. Konečně buď si práce sebe ušlněšj, kdož s Bohem počjná pracowati, s Bohem w práci pokračuge, s Bohem také práci končj, ten slaužj Bohu neustále a wěššerý geho žiwot gest modlitbau neustálau. Nemyslete, že to wěci gsau gen malicherné a nepatrné, neb ginať saudy swět a ginať Bůh. Bůh hledj na aumysl a nikoli na paubé skutky, a kde wětšj láska, tam wětšj zásluha. A Žita ač gen práci nepatrnau se zanášela, stala se dokonalau, že z lásky k Bohu pracowala. A protož, řjká-li se, že dosti pro spasení duše gest, gen kdož

powinności swého powołání plníme, právě pohanská to gest řeč. Pakli na tom dosti, proč wstaupili gsme do cirkwe sřrže křest swatý, slo-
wem, proč ustanovil Kristus křest a ostatnj
swátosti, proč nezůstali gsme pohann, aneb Tur-
ky, aneb Židy, wždny i ti mohau powinnosti
swé co auřednjci, wogáci, řemeslnjci, rolnjci,
služebnjci a t. p. plniti. My ale gsme kře-
šťané a powinnosti swé musíme co křesťané plniti,
a kdož nezachowává těch powinností, pro toho
neumřel Kristus, pro toho není wykaupení, není
spasení. Tenť gest sůl, kteráž nesolj, gest swět-
lem, kterěz neswjtj. Z té zagisté přjčiny také
sw. Žita byla žima negen dokonale, netoliko co
děwečka dokonalá, ale také co křesťanka doko-
nalá, dobře wědauc, co Pán dj:

Kdož pak gest z wás, mage služebnjka gež-
to oře, aneb pase, aby gemu, kdynž by se s pole
nawrátil, řekl: »Pogď hned a sedni za stůl?«
Ždali děfuge služebnjku tomu, že učinil, což mu
rozkázal? Nezdá se mi. Tak i wy, kdynž uči-
njte wšsecko, což wám rozkázáno, rcete: »Slu-
žebnjci neužitečnj gsme: což gsme powinni byli
učiniti, učinili gsme.« (Luk. 17, 7. 9. 10.)

»Wšsecko, což není z wjry, hřjch gest.«
(Mtj. 14, 23.)

»Bez wjry nemožno gest ljbiti se Bohu.«
(Žid. 11, 6.)

»Marto, Marto! pečlivá gš a rmautjš se
při mnohých wěcech: ale gednohoť gest potřebj.«
(Luk. 10, 41. 42.)

Modlitba.

O Pane Jezu Kriste! kterýž krew swau
 gfi wylil pro spasenj mé, eyhle gá dussi swau
 krowj předrahau wykaupenau množstwokráte uwrhl
 zbytečně do wjru swěta a hřjchu, kdež hynula.
 O přigď medle pastýři dobrý a wotrhni gi z tla-
 my lwa iwaucjho a uweď do stádečka Twého,
 ať se tam pase na slowě Twém, a na wěky
 požjwá ochrany Twé. Ach kolikráte, Spasiteli
 můg neymilegšj! kolikráte prodal gsem dussi
 swau swětu a hřjchu, kolikráte hledal gsem zist
 pozemskj o dussi se nestarage! Giž giž pronikni
 mne, Pane Ježjssi, ohněm lásky swé, abych bu-
 daucně odřjkal se wšj služby swěta a gediné
 Tebe wnhledáwal a Tobě slaužil, kterýž odmě-
 ňugeš sluzebnjky swé králowstwjm nebeským.
 Amen.

Dneš se také swětj: W Nikomedii sw. Enthima, bisku-
 pa a mučednjka. — W Tarsu w Cilicii sw. mučednjků Kasto-
 ra a Stěpana. — W Bononii sw. Tertulliana, biskupa. —
 W Brizii sw. Theofila, biskupa. — W Carhradě sw. Jana,
 opata, pro ctěnj sw. obrazů umučeného, a m. g. sw.

28.

Žiwot sw. Witole a manž. Valeriany, mučednjků.

R. 66, neb 171.

Sw. Vitalis, otec sw. Gervazia a Pro-
 tazia, pocházal z Mediolanu, ze předků wsoce
 urozených a sšlechetných. Wstoupil w dospě-
 legšjch letech w službu wogenskau, stál, ač od

Dávna křesťanem, s Paulinem vládačem (consulari), křesťanů velkým protivníkem, v jakémjsi přátelském svazku, protož mu možno, každého k mukám a k smrti odsouzeného křesťana v žaláři navštíjviti a k stálosti vzbuzovati. Bez pochyby také častěji Paulina přemlouval, aby s nimi mírněji zacházel. Dlouho dařila se mu spásitelná práce bez podezření a bez překážek, an konečně prozřetelnost Boží geg samého mučednictvím korunovati dopustila. Jednoho času prováděje Vitaliś Paulina do Ravenny, ušel hned, gať wessli, že gaťjsi lékař, gménem Ursicinus, z Ligurie rodem, po přestálých pro wjru křesťanstwa hrozných mukách, k smrti odsouzen gest, a na popravu nýsto, genuž Palma řjkali, se wchwádj. Tu přepadl ubohého Ursicina strach a hrůza, on se lekal smrti, a aby gjussel, chystal se noctným modlám obětowati. To znamenage Vitaliś, na nic ohledu nebera, přikročil, a takto wolal: »Hleď Ursicine, abyś sám se šípem věčné smrti neranil, kterýžto giné si léčjwal. An po mnohých mukách dosáhl si palmy, hleď, abyś neztratil mučednickau forunu, od Boha ti připrawenau.« Slyše to Ursicinus, pykal své chaulostivosti a zmužiw se, na kole nau poprawců prosil, aby pospjšili rozkaz sudjho wykonati. Po skončené poprawě wzal Vitaliś* tělo sw. mučednjka a w Ravenně, gať mohl, počestně pochowal. — Od té doby strážil se Vitaliś Paulina. Nad tjm zamrzel se

* Sw. Ursicina swětj se dne 19. Čerwna.

tento welice, a řdyž uslyšel, že Vitalis horlivým gest křesťanem, že odsauzené bratry k žmužilosti napomíná, ano i ty, kteříž bohům obětowati chtějí, od aumyslu odvádí: tak se rozlil, že rozkázal bez prodlení ho zatknouti a k saudu swému postawiti. Vitalis nezapjral, že křesťanem gest, anobřž důtklivě Paulinowi domlawal; wšak Paulinus zatwrdil srdce a odwrátil mysl swau, že milost Boží w dušsi geho wstaupiti nemohla. Nynprw rozkázal Vitale na štripec natáhnauti, myslé, že ho tak aspoň zastrasí. Ale Vitalis promluwil, řka: »Blaudjě, Pauline, domnjwáš-li se, že mne mučenjm přemůžěš a u wěčnau záhubu uwrhneš, kterýžto gsem potolikráte pomocj Boží giné wěřicj před nebezpečnstwjm zawedenj chránil.« Na to poručil ho Paulinus na poprawiště wěsti, a nebude-li chtěti bohům se modliti, nestjnati ho, gafo Urficina lékáře, ale do hluboké gámy uwrhnuti a za žiwa prstj a kamenjm zashpati, což také se bez odkladu wykonalo, ani Vitalis wjře swé se zpronewěřiti nedytěl.

Uslyšewšši Valeria, dyť Vitalowa, že manžel gegj w Rawenně mučednickau smrtj umřel, wydala se s welkými autratami na cestu, chtějc tělo geho s sebau do Mediolanu wzjti; neporjídila wšak ničehož. Bracugjc se domů, přissla na zástup lidj, ani modle Silvanu oběti přinássěj, a ty sundawšse gi s koně, pobjzeli, aby s nimi gedla z řmji Silvanu obětowaných. Gim odpowěděla sw. Valeria: »Gsem křesťan:

kau, a protož z obětj wasseho Silvana gisti nesmjm, neboť apostol zapowjďá nám netoliko z obětj modlářských požíwati, ano i gich se do-
týkati.« Ta slowa popudila welice zaslepených modlářů, a oni w zuřivosti ubohau ženu tak ubili, že gi průwodčj gegj polomrtwau do Mediolanu donesli, kdež po třech dnech w Pánu skonala. W kterém roce wsse toto se stalo, auplně newj se; mnozi twrdj, že prý za panowánj cjsaře Nerona, asi okolo roku 66, ginj zas, že teprw až w roce 171.

Ro z g j m á n j.

Učkoli sw. Vitalis přjzně Paulina wlá-
daře si wázil, a ku prospěchu utištěných křesťanů použíwal, wida wssak, že déle bez hřjchu gj užjwati nelze, raděgi se lidské přjzně odřekl, nežli by Boha urazil. Tak, kězbychom my také wždy se chowali, kězbychom podobně smenšleli a gednali. A wssak bohužel, když se gedná o přjzeň lidskau, bhwáme skoro wždy welmi ochotnj. Gakého tu běhánj a honěnj, abychom si přjzeň lidskau zjškali a udrželi; gakého plazenj a kořenj, gakého pochlebowánj a ljsánj, až i porussowánj a uplácenj a giných nessledetných tretů. A táž se, k gakému konci a cili? za odpowěd dostaneš: abychom skrz přjzeň lidskau buď dosáhli něčeho dobrého, po čemž dusse. taužj a srdce mjtí si přege, aneb abychom něco zlého od sebe odwrátili, kteréhož se dusse leká a boji. Lidé malé wjry a kleslé naděge, newjte, že srdce lids-

stá w ruce Páně gsau? newjte, že Bůh gest, genž řidj a spravuge dusse a srdce nasse? newjte, že Bůh proniká ledwj a wnitřnosti? — Kdyby gsi člowěče, mage žádost poctiwau a prosbu spravedliwau, kdyby gsi gen stý djl toho času, a té práce, a těch obětj obrátil na uprossenj Boha, a na wydobyti milosti geho, kterěz tě přjzeň lidská stogi, žagisté že byši mnohem dřjwe, mnohem laciněgi, mnohem gistěgi cje swěho dosáhl. Neboť když Bůh s námi, kdož gest proti nám, a máš-li Boha za nepřjtele, co prospěge wesslerá přjzeň celého swěta, neboť »Bůh rozptyluge radny národů a zamjta mysslenj lidská a zawrhuge radny knjzat,« (Žalm 32, 10.) »a proti Hospodinu neni moudrosti, neni opatrnosti, neni radny.« (cf. Přjst. 21, 30.) Co mnjš, že mocněgšj gest člowěk než wssemohaucj Bůh? mnjš, že dobrotiwěgšj člowěk, než nenlaskawěgšj Bůh? mnjš, že poctiwěgšj člowěk, než swatý a spravedliwý Bůh? Nesljbil Wykupitel a Spasitel náš, že očkoli we gměnu geho prositi budeme, dáno nám bude? Proč tedy, ó člowěče malé wjry, proč důwěřugeš wjce w pomoc lidskau než w pomoc Božj? Proč očekáwáš wětsšjho dobrodinj od ossemjetních lidj, než od spravedliwého a dobrotiwého Boha? Proč gest ti milegšj přjzeň swěta, než přjzeň Božj? — Proto, že malé gsi wjry, fšlé naděge, mrtwé lástj! Wiž ale že: »Nebude-li Hospodin stawěti domu, nadarmo pracugj, kteřjž stawěgi geg.« (Žalm 116, 1.)

»Xépe gest naděgi mji w Hospodinu, nežli naděgi skládati w knížatech.« (Žalm 117, 9.)

»Každý, kdož prosí, béře; a kdož hledá, nalézá, a tomu, kdož tluče, bude otevřeno. A poněwadž wy zlj gsauce, umjte dobré dary dawati synům (dětém) swým; čím wíce náš Otec nebeský dá ducha dobrého těm, kteříž ho prosí.« (Luk. 11, 10. 13.)

»Začkoli prositi budete Otce we gménu mém, toť učinjm, aby oslawen byl Otec w Synu; budete-li zač prositi mne we gménu mém, toť učinjm.« (Jan 14, 13. 14.)

Modlitba.

Pane Bože, Otče náš nemilostiwějšj! Nepokláden nám, prosíme, za hřích, že gsme w starostech swých zemských wíce o přjzeň lidškau dbali, nežli o přjzeň Twau, ach kolikráte wolal gš náš k sobě, kolikráte podáwal gš nám pomocnou ruku swau, my ale w zaslepenosti swé řjkali: kdo daufá w pomoc lidškau zahanben nebude, a odwraceli se od twáři Twé. Teď ale přicházjme z hlubokosti srdce swého wolagjce: Pane, pomoz nám, hyneme! D neodvraceg od náš milostiwého oka swého, ó Pane, ale wytrhni náš, a kdykoli we gménu Syna Twého gednorozeného o pomoc Tě wžhwati budeme, milostiwě také wždy náš slyš a žádané pomoci propůgč, oč Tě prosjme we gménu téhož gednorozeného Syna Twého, Ježíšse Krista. Amen.

Tentýž den :

Život sw. Dydyna a sw. Theodora,
mučedníků.

R. 304.

Když ukrutný tyrané ani pohrůzkami, ani mukami, ba ani smrtí panny křesťanské ku zapření Krista přinutiti nemohli, usnesli se zagiště z wnuknutí dábelstého, že dají ge k všeobecnému zprznění, aby, nemožauce nad myslí swj. těžiti, aspoň nad tělem gegich moc swau prokázali. Ale Kristus zachował wěrně dusse swé také na těle bez porussenj, gakožto mimo giné na swaté Theodore wiďeti lze.

Roku 304 rozkázal w Alexandrii zemský sudj, Prokulus, sw. Theodoru, pannu, sobě předstawiti, a takto s nj wyšetřowánj počal.

Prokulus. Gakého gš starou?

Theodora. Gsem křesťanka.

Prof. Gš urozená čili otrokyně?

Theod. Gž gsem řekla, že křesťanka gsem. Kristus mne přjstjm swým oswobodil; ostatně zrozená gsem z rodičů swobodných.

Prof. Zamolente dozorce města. — Toho, když přissel, otázal se, cobý o panně Theodore wěděl; kterýž zapřisáhal se, že gest swobodna, že powěst má welmi chwalitebnau, a z rodu wysoce urozeného že pocházi. »Když tedy swobodně gš rozená,« otázal se teď sudj sw. panny, »proč medle neprowdala gš se?«

Theod. Pro Krista. Přissed tělesně na

swět, oswobodil nás od zlázy a sľibil život wěčný. Budu-li perwě w něho wěriti, daufám, že mne neposřworněnou zachowá.

Prof. Cjsařowé přikázaly, abyšte wy panny buď bohům obětowaly, aneb utrpjite hanebné zprzněj.

Theod. Dle mjněnj mého wjš, že Bůh na wůli hledj, a on zná wůli mau o zachowánj čistoty. Přinutjš-li mne k hanebnosti, nebude mi to k pohaněnj pro násilj.

Prof. An wjm, že urozená gš, a an bych usřledytilosti twé rád usřetřil, mám nad tebou lřtost a radjm ti, abyš mnau nepohrdala; to ti, pro bohy! nic nezpomůže. Cjsařowé přikázali, abyšte wy panny buď obětowaly, aneb k pohaněnj dánny byly.

Theod. Giž prwé řekla gsem ti, že Bůh na wůli hledj; on gsa wřřewědaucj, zná i mnsřlenj nasse. Budu-li k tomu přinucena, nám za to, že neseřmilnjm. Čhečšli mi hlavu, aneb ruky, aneb nohy utjti, aneb celé tělo rozřekati, to gšau řřutkowé twého násilj, nikoli ale wůle mé. Gá chci w Bohu zůřtati, gemu gsem se zaslřbila, gemu řwé panenřtwj obětowala i řwé wnznanj. On gřřř Hospodin, a podlé wůle řwé obět řwau zachowá.

Prof. Nepotupug pať tať welice rodiny řwé a neubjhej marně w pohaněnj, neboť dle řeči dozorce městřřého gš zřrozená řwobodně, wřřoce wážená a z neyprwěngřřj rodiny pozcházjš.

Theod. Gá wyznáwám nenpraw Krísta Pána, kterýž mi swobodu a důstognoſt dal, a daufám, že swau holubici chrániti bude.

Prof. Ach gať welice blauidjš, wěřjc w člověka ukřižowaného. Nedomnijwen ſe, že tě čiſtau zachová, až do wěřegného domu wegdeš. Za to ode wſſech budeš gmjna za blázna.

Theod. Gá wěřjm w Krísta, genž trpěl pod Pontſkým Pilátem, on mne wytrhne z ruſkau těch nepřátel, a uchrání mne poſſſworněnj, wytrwám-li we wjře. Geho ale nezapřjm.

Prof. Dlauho gſem twé žwáſtánj poſlauchal, a treſtům gſem tě nepodrobil; ſetrwáš-li w odporu ſwém, budu s tebau gaťo ſe ſproſtau děmkau naſládati, a rozkáží zákony cſarů, pánů naſſjch na tobě wyſſonati k wýſtraze pro wſſecky twého pohlawj.

Theod. Gſem hotowa tělo ſwé, nad njmž moc máš, ti wydati, ale nad duſſj má Bůh gen moc.

Prof. Poličfugte gi notně a řekněte : nebuď tať hlaupá, ale gdi a obětug bohům.

Theod. Bůh wj, že gá ani obětowati, ani dáblům ſlaněti ſe nebudu; neboť Bůh mým ſpomocnjšem geſt.

Prof. Blázniwá, teď přinutilaš mne, že tě, urozenau pannu, w hanbu umrhnauti a této lůže wydati muſjm, kteráž na twůg ſaud čeká.

Theod. Boha wyznáwagjc, negſem bláznem, a co ty hanbau nazýwáš, ſlaužj mi ke cti a k wěčné ſlávě.

Prof. Giž tě dále štetřiti nemohu, ale wykonám na tobě zákony cisařské. Domníwage se, že tě přemluwím, snášel jsem tě: teď ale řdybnych dále tě štetřiti chtěl, provinil bych se proti rozkazům cisařským.

Theod. Gať ty se bogješ, a co ti přikázáno wykonati se snažíš; tak gá také wěrnost Bohu zachowati dychtím, bogje se prawým frásem pohrdati.

Prof. Smým wzdorowáním potupugeš zákona nesmrtelných cisařů, a mne takměř držíš za blázna. Šled se, ať toho nepykáš. Tři dny dávám ti na rozmyšlenau. Ale přísáhám ti, že, neswolíš-li, do weřegného domu tě odведу, aby wšecky ženské to widěly, a twau škodau se kály.

Theod. Žiwť gest gestě starý Bůh, a ten nedopustí, abych ho zapřela. Z jsem hotowa své tělo ti wydati, anť pro mne i ony tři dny giž uplynuly. Čiň medle gať se ti libj. To gediné tě prosím, zachowey mne neposskwrněnu tak dlaubo aspoň, až saud nade mnau wyneseš.

Prof. Gá přikazugi, aby Theodora po tři dny w slusnem wězenj držána byla. Snad mezi tím, pykajic své twrdosšignosti, wzdorowati přestane. Nikdo gj nášilj nečin, neboť pocházi z urozené krwe.

Po třech dnech sedě Profulus opět na saudu, kázal Theodoru předstawiti, a weceť nj: Pakli gš se ginat usmyslila, obětug a pak beze

trestu domů gdi; setrwáš-li ale w předsewzjetj swém, bez zprzněnj nezůstaneš.

Theod. Giž řekla gsem ti a opět řci se nezpěčuj, že Kristu gsem se zasljbila, čistau zůstati. Kristu gsem učinila slib a wyznánj panenské čistoty, on wj gať čistau djwku swau ochrániti.

Prof. Pro bohy! bogjm se, že se provinjm proti zákonům cisařským, budu-li déle s saudem odkládati. Poněwadž swéwolně trest pohaněnj we weřegněni domě na sebe gš uwalila, modlám obětowati nedtjc, nuže snášseg ho. Uwidjme, zdali tě Kristus ochrání, genuž k vůli w swém zporu trwáš.

Theod. Bůh, kterýž skryté věci zná, a wisse wj, než se co stane, a mne dle zasljběnj až po tuto dobu neposskwrněnau zachowal, ten také ochrání mne před nečistým a ohavným lidem, kterýž djwku Boží pohaněti obmenšlj.

Po těchto slowech byla djwka Páně na rozkaz sudjho skutečně do weřegněho domu odwedena. Wcházegjc pozwedla očí swých k nebi a takto se modlila: »Otče Pána nasseho Jezu Krista, přispěg mi a wyswobod mne z tohoto hřjssněho domu, kterýž gš Petrowi u wězenj přispěl a wyswobodil geg bez aurazu; wywed také mne odsud neporussenau, aby wšicni uzřeli, že djwka twoje gsem.«

Gako hladowj wlcí žirali smilnjci, kdo prwnj tohoto beránka uchwátj; ale Kristus byl s pomócj swau na blizku, a poslal k oswobození panny bohabogněho gednoho panice. Ten

znage cesty Boží, oblékl se w šat wogenský, a gako by geden byl z chlupnjku wessel do komůrky Theodoriny; kteráž užrewsse ho zarděla se a běhala po pokoji. Ale mládenec prawil: »Gá negsem takowý, za gakeho mne držš. Zewnitř gsem wlkem, uwnitř ale beránekem. Nehleď na šat proti mně swědčij. Gá dle smeysslenj gsem bratrem twým, a proto přissel gsem w oděwu hřissnjka, abych tě odsud wřswobodil, a wessel gsem, abych wnhledal a offetřil zbožj Boha swěho, tebe služebnici geho, geho holubici. Pro měnme šaty, a opuřt w oděwu tobě prw strassném toto mjesto hanby a tak naplnjme slowo apostola: Buďte gako gá.« (Gal. 4, 12.) Theodora swolila, nahljžjc, že Bůh, genž druhdy angela seřlal, aby tlamy lwů zawřel, nynj ho pošlá w oděwu wogjna, aby swau owčičku oswobodil.

Theodora oblekla se w šaty wogenské, wtiskla přilbici w twář, gako by se lidj styděla, a s sklopenýmá očima s niřým nemluwjc, řřř lid zewluginj prošla. Gsauc zbawena wřseho nebezpečenřwj, powzněsla dussi ř Bohu, djký wzďámagjc za oswobozenj. Mládenec zůřstal na gegjm mjestě zakuflen, přepásaná mage bedra a řorunu wjtěžnau řkoro na řele.

Uřř po hodině wessel geden z chlupnjků do komorn, ale na mjestě panny nalezl muže. ř prawil ř sobě w podiwenj: »Co pař řežjř takě panny w muže změňuge?« a wygda wen, tázal se: »Řdo pař to tam ředj? řde pař řest uzař

mřená panna? Gá slýchával, že Ježíš wodu změnil we wjno, a měl gšem to, což snadšší gest, za smyšlěnkú; teď ale, což těžššího gest, widjm; neboť on změnil pannu w muže, a gá se obáwám, aby mne w ženu neproměnil. Dnen ale mládenec, kterýž z milosli Boží zagatau sestru oswobodil, nezapjral skutek swůg, nýbrž wolal nahlas: »Mne neproměnil Pán, alebrž korunowal mne a gi; neboť gi, kterauž gste měli, nemáte wíce, toho ale máte, toho držte! Gá tať obdržím dwogj palmu sláwn, gaťo panický wogáf a gaťo bogownjř pro Krista.«

Tu rozkázal sudj udatného mládence před sebe postawiti a tázal se ho: gať mu řjkať? kterýž odpowědel: Dnydymuš.

Sudj. Kdo tě k tomu skutku ponuknul?

Dnydym. Bůh mne sám k tomu poslal.

Sudj. Powěz, než tě mučiti dām, kde gest Theodora?

Dnydym. U Jezu Krista, Syna Božího, gá newjm, kde gest; to ale wjm a ugistěnjm gšem, že služebnice Boží gest, a že, poněwadž Krista wyznala, zůstala neporussenau, i že Bůh gi nepossřworněnou zachowal. Protož co se stalo, nepřipisugi sobě, nýbrž Bohu, neboť podlé wjry gegj učinil gi Bůh, gaťož sám o tom wjš, chcešli se přiznati.

Sudj. Z gaťého gšř staru, Dnydyme?

Dnydym. Gá gšem křestanem, jřze Krista oswobozen.

Sudj. Mučte ho dwognásobně pro zločin jeho.

Dydym. Prosim, učin rychle, co cisařowé ti přikázali.

Sudj. Při božích přísáhám, že dwognásobně mučen budeš, nebudeš-li bohům obětowati; neboť gen tenkrátě promine se ti opowážliwý čin twůg.

Dydym. Gá ti dokáži skutky swými, že bogownjkem gsem Boha swého pro zaslíbenj, kteréz se mi stalo. Proto učinil gsem ten čin, aby ona pannau zůstala, gá wssal Boha, genuž se flanjm, abych wyznal. Zůstanu-li pewně u wjře, pod mukami twými nezahynu. Protož rychle gať se ti^o ljbj, čin, neboť dáblům obětowati nebudu, třebaš mne do ohně uwrci kázal.

Sudj. Pro welkau opowážliwost twau budiž ti hlawa sražena, a že neposlussen gšl byl zákonů cisařských, mrtwol w oheň uwržen budiž.

Dydym. Budiž pochwálen, ó Bože, otče Pána nasseho Ježísse Krista! gessito gšl skutkem mým nepohrdl, ale služebnici swau wyswobodil, mne ale dwogjm nálezem korunowal.

Šdyž tať wyneffen byl na něho nález smrti, byl taťé bez odkladu štat a tělo w oheň hoženo.

Tať wyprawugj nám listiny tyto události, k čemuž sw. Ambrož přidává: že prý swatá Theodora, uslyšewssí, že Dydymus na smrt se wywádj, přiběhla, za něho chtjc umřiti. A tu prý se oba o smrt hádali: Dydymus chtěl

umřítí, že saud na něho byl wynessen, Theodora ale zase, že si ho newynowila, aby za něj umjral, leč gen aby newinnost gegj uchował; že nechce křwj geho winna bříti, a že gen po haněnj chtěla se zprostiti, nikoli ale umučenj. Konečně stalo se oběma whod, gelikož sudj oba k smrti odsaudil.

Rozgjmánj.

Swatá Theodora i swatý Dydymuš dovoláwagj se Boha a Krísta Pána za swědka, chtjce řečem swým wáhn a wážnosti dáti. Za starých dob swaté cirkwe, nebřwalo w obnčegi, mimo nutnau potřebu přisáhati, to gest, Boha wšsewědaucjho a sprawedliwého^o za swědka řečj a skutků swých bráti. Tenkrátě platilo slowo wjce, nežli nynj zápisň a úpisň; kdo něco twor dil aneb odpjral, řekl gen: ano aneb ne, a co přes to bylo, drželo se za swéwolné uraženj gména Božjho a za hřjch. W tom ohledu giž mnoho se změnilo a wegdemeli gen trochu mezi lid, shledáme po hřjchu: že mnozi gednať z lehkomyslnosti, gednať ze zlosti, gednať ze zwnku, aneb i z předloženj Boha a Marii Pannu a wšseckň swaté Božj za swědkň berau a tjm řečem swým lichým, podwodným, křiwým a lživým wjru zgednati ušilugj, gačo by Bůh nelyssel křiwé gegich řeči, gačo by newiděl hřjssné skutň, gačo by trestati gich nemohl. S může-li se hrůzněssjho coš pomysliti, než když Boha wšsewědaucjho běreme za swědka řečj a skutků

swých křivých a hříšných, a tím takměř ho wz-
 ýwáme, aby potvrdil, co křivě gsme mluwili,
 co neprávě gsme konali. Mráz. po člověku
 gde a dusse auzkostj se chwěge, považugemeli, co
 to gest, dussi a tělo profljnati, peklo a tresty
 wěčné na se swoláwati, swého spasenj i Boha
 se odřjkati, a proč? — pro mrzkau lež, pro hrst
 prsti, pro marnost swětskau. Nenj šice zaká-
 žáno ani hříšno přísahati, gen kdnž se to dēge
 s předloženjm; pro gístau a žiwau prawdu;
 pro wěc důležitau a swatau; kdož ale to činj
 lehkomyslně, pro wěc negístau aneb do konce
 křiwau, pro wěc nepatrnau a mizernau ten
 nechť uwážj, což pjsma swatá dj:

»Neweźmeš gména Hospodina Boha swé-
 ho nadarmo; neboť nebude mjti za newinného
 Hospodin toho, kdožby wzal gméno Hospodina
 Boha swého nadarmo.« (II. Mozž.20, 7.)

»Přisahánj nechť nepřimykajj ústa twá,
 nebo mnozj gsau pádomé w něm. Gmenowánj
 pať Boha nebýwenj ustawičně w ústech twých a
 k gménům Swatých nepřiměšug je (nepřisahen
 škrze ně): nebo nebudeš bez winy od nich.«
 (Sir. 23, 9. 10.)

»Slyšeli gste, že řečeno bylo starým: Ne-
 budeš křivě přísahati: ale splnjš Pánu přísahy
 swé. Ale gáť prawjm wám, abyšte nikterak
 nepřisahali. Ale buď řeč wasše: gest gest; ne
 ne! což pať nad to wjce gest, to od zlého (hří-
 šné) gest.« (Mat. 5. 33. 34. 37.)

»Muž (člověk), kterýž mnoho přísahá na:

plněn bude nepravostí a neodejde od domu jeho rána. A nezpůsobil-li by přísahu, hřích jeho na něm bude, a nedbal-li by na ni, hřešší dvog: násobně: přísahal-li by darebně, nebude ospravedlněn, neboť naplněn bude odplatau dům jeho.« (Sir. 23, 12. 13. 14.)

»(Blaženj) pravj Hospodin, přigde do domu toho, genž přísahá šrže gméno mé lživě: a přebývati bude u prostřed domu jeho a strávj geg i dřjvj jeho, i kamenj jeho.« (Zachar. 5, 4.)

Modlitba.

Utiň, ó Bože, v náš, abychom vždy svatého gména Tvého se báli a ge milovali, neboť neustaneš ty spravovati, kteréž gš v lásce své utvrdil. Šrže Pána našeho Jezu Krista. Amen.

(To gšt modlitba je mše sv. na neděli II. po sv. Duchu.)

Na dnešnj den připadá také svátek: V Atině sv. Marka, učenjka sv. Petra, biskupa a mučednjka. — Sv. Afrodizia, Karalippa, Agapia a Eusebia, mučednjků. — M. Pannonii sv. Polliona, mučednjka. — V Pruse v Bithynii sv. mučednjků Patricia, biskupa, Akacia, Menandra a Polyena. — V Turiasse (Taracona) v Španělsku sv. Prudencia, biskupa a vyznamace. — V Gerfinium sv. Pamfila, biskupa, a m. g. sv.

29.

Život sv. Petra, mučednjka.

ř. 1252.

Svatý Petr narodil se roku 1205 ve Veroně. Jeho rodičové patřili ku kacířské sektě

Katharů, nemyřčijmi bludy nakrassených. Petr, ač w očitém nebezpečenstwj wězel, že také swe-
den bude, nic méně divným řizenjm Božjm
zachoval se čist a prost od bludů swých rodi-
čů a ačkoli gen pacholjk, ani sliby, ani rozumová-
njm, ba ani tělesným trestánjm nedal se pře-
mluviti, podjl miji w mrzkých schůzkách ge-
gich. Otec chtěge z Petra miji muže učeného,
posílal ho do školy k gednému katolickému učí-
teli, kdež se sedmiletý pacholjk psanj a čtenj učití
měl, wšak mimo wůli otcowu také náboženstwj
se učil. Gednoho času gda že školu, potkal se
se strencem swým arcifacijem, od něhož tážán
gsa, čemu se we škole naučil, odpowědel, že apo-
stolskému wyznánj wjry: »Běřjm w Pána
Boha Otce wšsemohaucjho, stwořitele nebe i
země.« Strenc odmlauwal mu, řka: že Bůh
nestwořil widitedlný tento swět, anobřz gačáji zlá
prabytnošt aneb ďábel. Ale Petr stál na swém,
a že gináč mluwiti a wěřiti nebude, dokládal.
Kozhorlený strenc běžel i hned k bratru swému a
mnohými důkazy mu radil, aby syna Petra
wjce do katolické školy neposílal, že gest se co
báti, aby gsa dostatečně wyučen, nepřestaupil
do cirkwe katolické ku weliké škodě a záhubě
bludu. Ale otec domnjwage se, že časem swým
některý arcifacij hlauwu mu zaš napravwj, ne-
dbal na řeči bratrowy, ano konečně syna Pe-
tra, řdž se k tomu hodil na wšoká studia do
Bononie poslal, bez pochyby w toím aumyslu,
aby si negaké slawné gméno wydobyl a k pod-

tom gakkoli k sobě přisnů, s křehkostmi giných welmi trpělivů býwal. Geho newětšsji snaha w těch letech k tomu čelila, aby zachował au-
plnau čistotu dusse a těla, a prawj se, že to s Božj milostj tak daleko přivedl, že tělesná hnutí nikdy u něho místa neměla, a že pro zvláštnj čistotu časem od rozličných nebesťtanů nawšstě-
wowán býwal. Tak k. p. se pjše, že se mu gednau w kláštere sw. Jana křtitele blíž města Romo, zgerila sw. Aněžka, sw. Kateřina a sw. Cécilie, kterěz on nad giné swaté co zástupitel-
kyně panictwj ctjwal, rozmlawagje s njm o wěcech náboženských. Někteří z bratrj gdauce mimo a slyšjce hlasj ženské, žalowali na něho u přewora, neboť pod těžkým trestem zakázano bylo, ženškau osobu do kláštera uwěsti. Petr nechťe pro pokoru wyzraditi, gaká milost ho potkala, místo osprawedlnowánj uwrhl se na zemi, řka: »že welikým gest hřjssnikem.« Za řeč držela se za wyznánj pokléstku, protož od přewora trpce pokárán byl; poněwadž se ale pře-
stupck wjce nepředloženošti, než glé wůli připi-
sowal, nebyl ze zákona propuštěn, ale toliko k tuhému pokánj do kláštera Jesi wykowězen a odkázán. Tak hle! skauhá Bůh swé miláč-
ky, a tak rozdjlnj gsau saudowé gehu od sau-
dů lidských! Newinnů musj trpěti gako zločinec! Petr podrobil se rozkazu a we wšsji trpělivosti a pokore snášel, cokoli se na něho w kláštere Jesi uwrhlo, daufage, že zahanbeni budau a za-
hynau, kterěz utrhači dussi gehu a přikryti bu-

dau studem a hanbau, kterjž mu zlého hledagj. (Žalm 70, 14.) An ale Bůh gessitě prodléwal newinnost geho na swětlo wynésti, zformautila se dusse geho. On wessel gednau po gitřim do kostela, a flekna před obraz ukřižowaného Spasitele, žalostiwě si nařikal: »Což neyhladšši Ježíssi, což neznáš newinnost mau? proč dopustils mne newinného tak nesprawedliwě odsauditi?« A tu slyssel hlas gafo od obrazu Páně wyházejicj. »A což pak gsem gá zlého, Petře, učinil, že mne na kříž přibili? Gdi medle a uč se ode mne wsseliké strasti trpěliwě snášseti.« Zato slowa způsobila zagatému weliké zarděnj, ale i welice ho potěšila. Ted si žádal, aby walila se na něho ta newětšši protiwenstwj, ted i smrt pro Křišta podstaupiti hotow byl, aby se gemu tjm podobněgššim stal. Wšak Bůh, »genž mu ukázal sauženj mnohá a glá, obrátil se a obžiwil gca, a wywedl z propasti země.« Geho newinnost se pronesla, načej opět do kláštera Komenského powolan, tam se wšj silau na budaucj auřad kazatelský se připravowal.

On držel zahálku za pramen wšeho zlého, protož se také neustále zanášsel swatými pracemi, a bedliwě bděl, aby žádná glá myšlenj w srdci geho newznikla. Mimo to byl nad mjru nábožný, we wšsem protiwenstwj trpěliwý, ke wšsem přjwětivý, a mrawů usslechtilych a wážných. Do něho nenacházela se žádná hrdost aneb wysofomyšlnost, ano tak byl ponjžený a pokorný, že každému z bratrj po celý čas swého

života, s neyvětšj ochotností slaužíwal, nemocným wšfelikau službu prokazowal, mrzutý auřad wrátného dobrowolně zastáwal a k pracem i nenomrželegšjim od srdce rád se propügčowal, a ačkoli zaměstknán pracemi takowými, byl nic méně wždy w duššj šhromážděn a s Marij sedáwal u noh Páně, takměř dnem i nocj se objrage swatým čtenjm. Pisma swatá a giné nábožné knihy byly stálými geho průwodčjmi, w nichž on čjtáwal, řdy gen měl pochwjlj, s nimi se radjwal w negistotě, w nich w žármutku poetšsenj hledal. Mage nad to od Boha dobrý wtíp a k učenj welikau chuť a pilnost neunawitelnau, wydobyl si w čtenj swatém a w učenj bohoslownjm neobyčegné zběhlosti, tak že se držel za řklad učenosti a pjsm swatých. Zwláště obracel žřetel na bludny kacířů, genž tenkrátě téměř celau gížnj Ewropu učenjm swým málmiss, a welmi bedlivě se k wywrácenj gegich připravowal. Co diwu, že po takowé příprawě gsa na kněžstwj poswěcen, auřad kazatelský po wlastech zwláště wlastých s newýslowau horliwosti a užítkem zastáwal! Geho powěst roznesla se brzo w daleké křage, a řdnž bludny wywracel a čístau a prawau wjru Kristowu hlásal, takowý stáwal se někdy šhon lidj, že ani neyvětšj kostely nemohly ge obegmauti, a on z tlačenice wynešen býti musil. Kam přissel, býwal wždy s neyvětšj sláwau wjtán a lid dral se k němu prawě gako k Apostolu, ljbage mu ruce aneb oděw, žádage požehnánj, přiná-

šlege nemocné k uzdravení — neboť byl také od Boha dimotvornau mocí obdařen — a taková pozornost slova z úst jeho přijímal, že se slova Páně skutečně naplněna býti zdála, řkauce: »Ne samým chlebem žije člověk, ale každým slovem, kteréž vychází z úst Božích.« (Mat. 4, 4.) On nenraděgi mluvil, gať veliká potřeba jest k Bohu se navrátiti a pravé pokání činiti, a přemnozí zatvrzelí hříšníci na pokání se dávajíce, život svůj napravovali, nepřátelé se smířovali, cizí zboží se navracovali, křivdy odprošťovali, slovem, nový život tam švítati počínal, kdež slova jeho gen gedenfráte zazněla. Neméně požehnána byla také rozmlauvání jeho s bludáři a s kacíři, kteříž nemohouce odolati síle jeho důkazů, zášturně se do lúna sv. církve navraceli, jelice, že tak dluho od pramene pravého života, od své církve vzdálení byli. »An gať krásné ndhy zvěstugjcich pokog, zvěstugjcich dobré věci.« (Mjm. 10, 15.) »Blahoslavený, kdož vypravuge spravedlnost uchu poslauchajicmu (bedlivému poslauchači).« (Sirach 25, 12.)

Tyto výborné následky nepřipisoval Petr své horlivosti a učenosti, ani svému obcování svému, nýbrž milosti Boží, dobře věda, že ani ten, kdož štěpuge, něco jest, ani ten kdož zalévá: ale Bůh, kterýž grůst dává. Z té příčiny držival sebe vždy gen za nástroj milosti Boží, a prosil Hospodina, aby mu dátil ráci ducha apostolského, posluchačům pak vůli

pomolnau, a citlivé ochotné srdce ku pravdám Božím, a třeba-li, aby i mučednickau korunu mu připravil. Za to bývala s ním milost Boží v každé době, a divotvorně řečem geho ráznosti a síly dodávala. Tak k. př. hádal se gedenkrátě v Mediolaně s gednjm arcibiskupem o wjru u přítomnosti duchowenstwa, auřadnjků a drahného množstwí lidu. Hádka trwala dlouho na den, tak že nesmýrným slunečnjm horkem wssični přítomni mořeni byli. Tu wcece onen arcibiskup: Petře, ašili tak swatý, gať hlaupý tento lid o tobě plácá, proč necháváš ge tolik slunečnjm wedrem mučiti a neprosíš Boha, aby něgakým mráčkem ge zastjnil? Sv. Petr sljbil to w důwěře w pomoc Boží, pakli w lůno sw. cirkwe se nawrátj; a wstaupna na powýššené mjesto prosil Boha, aby k rozmnoženj a k utworzenj králowstwí nebeského oblakem před slunečnjm wedrem služebnjky své zastjnil. A hle! byl wyslyšán. Nesmýrný ples powstal u katoljků, mnozi kacíři se obrátili, an zaš ginj gafo druhdy Farišewé se zatwardili, magjce oči newiděli, usši a neslyšeli.

Nepřítel lidští wida, gať gedna dusse po druhé přičiněnjm Petrowým z klepet geho je wydjrá, tak na swatého muže se zazlil, že geg buď w blud uwrhnauti aneb usmrtiti uzawřel. Zwonukal mu rozličná pokussenj proti sw. wjře a welikým autokem naň hual. Než Petr zběhlý gsa na cestě dokonalosti, bráwal w čas pokussenj wždy své autočistě k modlitbám, a

tať wždy »žahanbeni byli a zastyděli se, kterjž hledali mu zlého.« (Žalm 70, 24.) Kdnyž gednfráte w podobné potřebě před obrazem Nodického Boží fleče se modlil, uslyšel slova, kteráž Kristus Pán k Petru apostolowi byl druhdy prawil, řka: »Gát gsem prožil za tebe, aby nezbyhnula wjra twá,« (Luk. 22, 32.) a pokušeníj geg hned minulo.

Memoha knjze temnosti pwnau wjru Petrowu wymrátiti, uzavřel geg sřrže bludaře, swé přjwřence, zahubiti. To se gak následuge stalo. Swatý otec Innocenc IV. patřil bolestným srdcem, gak kacířstwj hnusné nowěgšjch Manichaeů pod rozličnýmí gměny ukrnto, zwláště w sewernjch Wlassjch ossemetně se zmáhá. Aby tomu přjtrž se stala, a swůdnictwj kacířskému se konec a cjl položil, wyslání brli že zákona kazatelského, čili Dominikánského, zkussenj kněži, kterjž by na wssedch stranách proti těm bludům stáli bog wedli. Do Mediolanu byl Petr poslán, gednak že tam takměř blud sjdlo měl, a podporowán obecnuu mocj byl, a gednak že Petr w tom bogowání byl nezbybělegšj a nenobratněgšj, a gíž od mládi wědel, gak ausřočně ti kacířowé pjsina swatá k swému mjnění a bludu natahowali a krautili. Petr ugal se swěreného auřadu wšj sílau, bludaře wssady swau wýmluwnostj a ostrowtipem potjral, anjž oddedu a odpocinutj gún nepoptege. Tjm wssak popudil gich proti sobě w takowé mjře, že se usnesli, geg stůg co stůg ze swěta zprowoditi. Petra to dábelské usne-

ssenj tagno nebylo. Na Květnau neděli, 14 dní před swau smrtj, zřegmě se o tom na kazatelnici pronesl, řka: že ho nenj tagno, že se kacíři na usmrcenj geho usnesli, i také giž wraha za welký penjz nagali. »Nechť dělagj co chytěgj,« doložil pak, »zagisté zkusj, že po smrti mnohem wjce proti nim bogowati budu, než za živobytj swého.« Nato oběsal ku neděli prowdnj některé přechowawače a podporowatele kacířů, odesel do kláštera Romskeho, chytěge tam přes swátky zůstat. Co on zatjm w Romodle, usnesli se w skutku kacířowé, že ho, až se wraceti bude, zavraždj. W sobotu před prowdem wracel se, prowázen bratrem Dominikem opět do Mediolanu, an ho wrah gedem, gménem Karinus, náhle přepadl, a máchage po něm mečem, napolo mrtweho ležeti nechal. Z bratr Dominik, genž kwjlenjm celé wůkolj byl naplnil, tak welice raněn gest, že po několicu dnech dussi swau wypustil. Když se Petr trochu zpamatoval, počal odříkáwati »Wěřjm Boha, čemuž se w dětských letech byl naučil, a smočim prst w krew swau, napsal na zemi: »Wěřjm w Boha Duce.« Zpozorowaw to wrah, probedel ho práwě, an řekl: »Pane! w ruce twé poraučjm dussi swau;« a na to odebrala se dusse geho w frage nebeské, 6. Dubna 1252.

Petr byl tenkrát 47 let stár. Tělo mučednjka Božjho bylo s newětšj sláwau do Mediolanu přeneseno a w kostele Dominikánském pochowáno.

Nynj se vyplnilo, co byl předpověděl, že po své smrti mnohem více kacířstwj bořiti bude; neb množstwj kacířů widauce díron, kteréz se u geho hrobu staly, wrátilo se do lůna církwe katolické, načež i papež Innocens IV. za swatého geg wyhlásil.

Rozgjmánj.

Tak gak si sw. Petr nařikal, proto že newinně křiwdu trpěti musil, tak my také často reptáwáme řfagjce: Ach kdybychom winni byli, gak rádi bychom wsselike nehody w protivensstwj i pomluru a utrhanj nesli, ale newinně tolik křiwdy s trpěliwostj snášeti, to Bůh ani neřádá, ba ani žádati nemůže. Z pohledni pak člowěče netrpěliwý na uřizowaného Spasitele, a řekni, co On prowinil, že přibit gest na kříž? — Gsi newinněgšj, než Bůh twůg, gsi swětěgšj nežli Swatý swatých? A an Bůh twůg trpj, a trpj pro tebe a za twé hřichy, a ty před geho twářj nečistý gsa, nechťelbyš trochu trpěti? Djs, že newinně trpjš. Možno, že tolik winen negsi, gak snad mnohý giný člowěk, ale čjm newinněgšj gsi, tjm to pro tebe gest weleb-
něgšj, že trpjš; a řekni sám, gaká aš byla by to čest, gaká zásluha, kdybyš winen gsa, protivensstwj snášeti musil? »Gaká gest slawa, pisse sw. Petr (1. Pet. 2, 20.) gestliže hřessice tressy snášjte? ale gestliže dobře činjce trpěliwě snášjite, tať gest milost u Boha.« Kdyby Spasitel twůg kříž na horu Kalwarie wleka tebe poprosil,

abyš mu nesti geg pomohl, wjm zagisté, že byš to š welikau radostj a ochotnostj učinil. Muže! proč tedy neneseš kříž, kterýž na tě Bůh twůg wložil, genž proti kříži, kterýž Kristus Pán nesl, gen lehaunť gest. Š gak aš byl byš se chowal, když by tě trnjm korunowali a bičovali, an nynj ani toho nejmenšjho ponížení nesnášjš; gak byš se aš byl chowal, kdyby ti byli spjalali a utrhalí, když nynj ani slowjčka urážlivého netrpjš? Či snad míníš, že kříž gen pro Wykupitele twého náležj, tobě ale gen weselj a rozkoš? Než wjimo swaté dj:

»Menj učednjš nad mštra, aní služebnjš nad pána swého, dostit gest učednjku, aby byl gak mštr geho, a služebnjš gak pán geho.« (Mat. 10, 24. 25.)

»Š Kristus trpěl za nás, wám pozůsta: wino přjklad, abyšte následowali šlépěj geho, kterýž břjchu neučinil, aniž gest leš nalezena w ústech geho; kterýžto když mu zlořčili, nezlořčil zase: když trpěl, nehrozil: ale wydáwal se šaudjcjmu ho nespravedlivě.« (1. Petr 2, 21. — 23.)

»Žádný z wás netrp gak wražděnjš, aneb zloděg, aneb zloagce, aneb žádostiwý cizjch wěcj. Wessliže pak kdo trpj, nestwď se za to, ale osla: wug Boha w tom gménu.« (1. Petr. 4, 15. 16.)

Modlitba.

Widjm Tě, nentrpělíwěgšj Ježíši, že muž gš bolestj, šlyšjm Tě škaucjho: »Kdo chce přj:

giti za mnau, wezmi kříž svůj a následug mne!« J dci wziti kříž svůj, dci giti za te: bau, wěda že nad sllu nebudeš mne zkausseti. Ty znáš co slla má gest, znáš bříme hewádka svého, čím gá před twář Twa učiněn gsem. Od Tebe, wjm, že wsse přicházi dobré i zlé, chudoba i wznessenost, a gestliže dobré věci brali gsm z ruky Twé, zlách vroč bychom nepřigj: mali? Twůg hněw, ó Pane, ponešu trpělivě, neboť hřěšil gsem Tobě, a daufám, že až pořáán budu a se napravwjm, opět mne na milost přigmeš a žiwot dáš wěčný; kterýž gš žiw na wěky wěkůw. Amen.

Dneš se také swětj: Na ostrowě Cypru sw. Euklia, učednjka sw. Pawla. — W Cirtě w Numidii sw. biskupů a mučednjů Agapia a Sekunda Nemiliana, wogáfa, Tertully a Antonie, panen. — W Bririi sw. Paulina, biskupa. — W kláštere Kluniacenském sw. Hugona, opata. — W kláštere Molismeniškém (Molesme) sw. Roberta, prvního opata Cister: ského a m. g. sw.

30.

Žiwot sw. Kateřiny Sienské, panny.

R. 1380.

Sw. Kateřina narodila se roku 1347 w Toskanském městě Sieně aneb Senis, odkudž se nazývá Sienská aneb Senenská. Dtec gegj, Jakub Beninkasa, byl barwjem, muž nad mjru trpělivý a rozšlafný, kterýž w domě na dobrý pořádek dbal, a an sám nikdy se nerauhal,

také níkdý rauhánj netrpěl. Přitom byl vždy myslí veselý, že všem wšední a k službám ochotný. Požehnaný Boží bylo s ním očitě. Jeho manželka, Lapa nazwaná, byla matkou pět a dwadceť dětí, mezi nimiž Kateřina se sestrou Johannau předposlední byla. Také Lapa byla žena wýborná a bohabogná. Oba rodičové dali jí na dobrém wychowánj četné své rodiny welice záležeti, giž od autlého věku ku kázni a bážni Boží ji wedauce. Kateřina sotwa že se jí rozum wynnul wynikala nad bratry a nad sestry zbožností, rozumností, a stala se miláčkem netoliko rodičů a přibuzenstva, nýbrž téměř celého města, tak že žijďka kdy doma zůstávala, ani kdo k nim na nawštěwu přišel, prosilwal o powolenj, co angeljčka krásnau a newinnau holčičku s sebou wzejti a s ní se weseliti. Teprw pět let stará gšauc, narwřla jí giž pozdrawenj angelské často a s welkau wraucností se modlii, a kdykoli se jí událo giti po schodech nahoru aneb dolu, flekávala na každém stupni modlitbičku tu odříkawagjc.

Když Kateřina asi 6 roků dospáhla, nawřtjwila se starším bratrem Štěpánem sestru Bonaventuru giž prowdanau. Bracugjc se domů, pozdmihla oči swých a w tom užřela nad kostelem Dominikánském w powětří Krista Ježíše w oděwu papežském na stwostném trůnu sedjícího, an 3 awostolé Petr, Pawel a Jan kolem něho stoj. Nábožnau myslj utkwělo

oko i srdce gegi na Kristu Ježíši, kteráž při-
 větivě se usmývaje, gi žehnal. W rozkossné
 to widěnj zabrala se tak hluboko, že bratr Ště-
 pán násilně gi dále táhnauti musil. Gako z
 hlubokého sna procitnumssi, pravila k němu:
 »D řdybys widěl, co gá gsem widěla, newytr-
 howal bys mne,« a opět upřela zraků swých
 na to zgemenj; řdyž ale giž bylo zmizelo, dala
 se do hořkého pláče, že se o takowau rozkoš
 swéwolně připravila. Že to widěnj nebylo gen
 pauhé domněnj dětské obrazotvornosti, ukázalo
 se na následcích, ani Kateřina od té doby zcela
 se změnila; teď nebylo do ni nic dětského
 wjce, gen dospělý rozum a maudré předloženj.
 Zanjcena paprskem lásky Boží, vyhledávala
 teď mjsta skrutá, aby se bez překážky modliti
 mohla, mluvila málo, utrhowala si spanj, ko-
 nala rozličné lagicj skutky, a ostatni děti, řdyž
 se okolo ni shromáždily, k podobnému žiwobytj
 dobrosrdečně wzbuzowala. Žiwot sw. otců na
 pauštich ku podivu mysl a srdce gegi zauj-
 mal, tak že gi ch následowati si usmyslila, a
 opustiwssi domow, w gakeš gestyni za městem
 se uhrňwala. Gsauc wšak z hůrn poučená, že
 nenj wůle Boží, aby wedla žiwot osamotnělý,
 nawrátila se opět k rodičům, kterjž ničehož o
 wšem tom newěděli.

Mezi tjm dosáhla sedmého roku, a zanj-
 cena gsauc neywraucněgšj láskau ku Kristu Je-
 žiši, od něhož se dowěděla, že mu štaro pa-
 nický nad giné milý gest, složila slib ušlawičné

čistoty, prosje pokorně matky Boží, kteráž první mezi všemi ženami panenství se Bohu zavázala, aby ji vzala pod ochranu svou a že synem Božským zasnoubila, slibujíc, že co živa giného ženicha míti nechce. Od té doby rostla ku podivu v ctnostech, nemajíc žádného giného myšlení, krom Bohu se líbiti, a gemu tělem i dušej slaužiti. O slibu gegnu newěděl nikdo.

Tak dospěla věku dospělého, a rodičové již přeměnsšleli o zasnoubení gegnu, newědauce, že se byla Kristu Ježíši zasnoubila. Ten au= mysl způsobil jí mnoho kolešej: gednať nechřela pro welkau uctiwošť rodičů swých zarmautiti, a gednať byla hotowa i žiwota pro swůz slib nasaditi. W té tjšni zmnožila swé kánj a mo= dlitby o pomoc a ochranu Boží; i mohla zagistě s Žalmištou Páně řjkat: »Ty gš (Bože) obránce můg a autpěššič mé: Bůh můg dau= fati budu w tebe. (90, 2.) Na tebeť asem u= wržena hned že žiwota matky mé. Neodchá= zenž odemne, nebo sauženj welmi bljšťe gest, nebo nenj, řdobn mi zpomohl. (21, 11. 12.) Wyslyš, ó Bože, modlitbu mau, a nepohrdey prosbu mau, pozorug mne a wyslyš mne. Kdo mi dá řřjda gafo holubici, abydy zaletěla a od= počínula? (54, 2. 3. 7.) Na mneť gsau, ó Bože, slibowé twogj, kteréž vyplny. (55, 12.) Smilug se nademnau, neboť gest mnoho wál= čjcdj proti mne.« (Tamtéž 2. 3.)

S bogowali skutečně mnozj proti nj; ne= boť rodičové widauce, že Kateřina nechce podlé

světa se dwořiti, wzali autočistě k dceři Bonaventurě, giž Kateřina co nesyřdečněgi milowala, zdali by nemohla gi na giný aumysl pripraviti. Bonaventura radila gi tedy, aby k wůli rodičům trochu se strogila a podle giných děwcat swého stawu se řjdila, že proto čistotu nasaditi nemusí a t. d.

Neminná djwka nenadagje se ničehož glého, počala se trochu strogiti, a méně giž lidí a světa se stranila. Brzy wšak hořce swé powolnosti vykala. Smrt, sestru nedlaugo po této radě při porodu zachwátivši, gestě w kwětu lét gegjch, odhalila Kateřině záclonu s očí a ukázala gi swět w nemrzčij nahotě. Z odloživši ofamžitě wessřerau ozdobu, zpowjdała se w hořkém pláči z powolnosti swé gafo z hřjchu newětšijho, nařjkala na sebe, že wjce sestru než Boha milowala, a strogenjm těla, brzce gsaučjm potrawau čerwů, mnoho hodin promařila. — Gest to wěru welká přewrácenost, štat za předmět chlauby mji, gestto by nám měl býti předmětem zahanbenj, do něhož, wyzurssse se z newinnosti, upadli gsme, tať že nahotu swau oděwem ukřýwati musíme. Nebhloby slusněgi, abychom kagicjm úmyslem gen w oděw sprostý se oblačeli? »Kdož se strogiti chceš, ozdobugdussi swau ctnostni. Oděwem nechlub se ničh, ale w bágni Boží buď chlauba twá.« (Sirach 11, 4—9, 22.)

Kateřina se nynj nawrátila k prwněgsšjmu žiwotu. To bylo rodičům gegjm nemilé, genž

poznovu na ni domlouváním i vyhružkami naléhali, aby si konečně garkého ženicha oblíbila. Ona ale se pronesla, že garkěžiwa se za muže newdá, a na důkaz i pěkné wlasny swé si ostrýhala. Rozmrzelj rodiče, ač ginať byli welmi nábožnj, nynj twrdě s nj zacházeli, těžké práce ufládali a žádného času k saufromným modlitbám a k rozgjmánj nepřáli, nýbrž propustiwše dēwečku ze služby, gj wšeliké hnusné kuchynské práce odkázali.

Kateřina přewzala s radostí wšedny práce a s neoblomenau tichostí snášela rodičůw trpké wýčítky, bratrj a sester domluwy, ostatnjch pať lidů posměch, a tjm tak na duši se sesílila, že co gj býti mělo k porážce, k wjtězstwj gj wedlo. Ztráta samoty byla brzy wynahražena tjm, že si w útrobě swé komůrku saufromnau wzděkala, w njž se wzdor wšem pracem tělesným neustále s swým chotěm nebeským, Kristem Ježíšem, objrala. »Bůh mne naučil,« píše o tom, »w duši si pokogjček wzdělati, do něhož bych se mohla uzavřati, a sljbil, že mi w něm dopřege takowého mjru a ticha, kteréž žádná strast zrušiti s to nenj.« To samé radjwala swému duchownjmu zpráwci, mnohými pracemi zaneššenému, řkauce: aby si wzdělal w srdci pokogjček a niďn z něho newycházal. »Nemůžeš wždy,« píše o tom dále, »nemůžeš wždy zewnitř o samotě býti, ale wnitřnj samotu dusse wždy máš zachowáwati a udržeti. Tak obcowala Kateřina před twářj Božj w newinnosti a

svatosti, a aby tím čileji a ochotněji práce uložené konala, představovala si, že neslauží otci a matce a bratrům, alebrž Kristu Pánu, Marii, svaté jeho rodičce a apoštolům. — Kdobydchom také my svaté to umění znali, v saukromnosti duse své s Bohem stále se obj-
rati, a práce naše pro Boha a z lásky k Bohu vykonávati: požívali bychom také zagisté po-
koge, gakžby žádná nehoda zkáliti s to nebyla; naše práce byly by požehnány, netoliko nyní, nýbrž i v budoucnosti, gelikož by se v Bohu konaly. Naše nedbalost zbavuge náš mnohých pokladů duchovních. »Protož bratři, buďte stáli v díle Páně vždycky, vědauce, že práce naše není daremná v Pánu.« (I. Kor. 15, 58.)

Wytrvalost bohabogné panny svjtěžila ko-
nečně. Otec dával na ni častěji pozor, kdž
prázdná gsauc práce, v kautečku klečíc se mo-
dljvala, a několikráte spatřil, an holubice nad
ní se vznášjí, z čehož saudil, že Duch svatý
ve všem jí řídí a spravuge, a že svaté tau-
ze gegí děle protivovati se nesmj. Dal jí tedy
auplnau svobodu, dle ljbosti své nábožné myslí
hověti, vykázal jí komůrku, kdežby se bez pře-
látky modlila, a celau lásku jí zas navrátil.
Gcho příkladu následovala ostatní rodina, pře-
svědčivši se, že gediné z wnuřnutí Božího ge-
dná. Teď pronesla se také Kateřina zřegně:
že jí Boha, Pána nebes i země, za chotě wy-
wolila, a že tedy o pozemském sňatku ničehož
slyšeti nechce. Od té doby se také níkdo neo-

powážil, wjce gj o té wěci mluwiti aneb na ni doléhati.

Sprostěna gsauc wšsich překážek, o záwod počala nynj život wěsti welmi tichý a kagicj, tak gaš horaucj láska k tomu gi pudila. Teď negjdala wjce masa, ani nepřjwala mjna, a od dwadcatého roku odřekla se i chleba. Kořinky bñly teď gegj potravau, čistá woda nápojem, holá země ložem, spanj kratinké, bedra gegj swjral železný řetěz, a aby tělesnosti žnifu nedala, bičowala se třikráte za den až do krwe. W tom čase wstaupila do bratrstwa kagicjch sester sw. Dominika, k čemuž gi zgewenj se tohoto swatého pumzбудilo. Od té doby, co na se wozala oděw Dominikánský, zdwogila swá kánj a wedla tak tuhý život, že gen zázrakem Božim na živoě zůstala. Celá tři léta stráwila o samotě w swém pokojčku, s žádným nic nemluwjc, mimo se zpowědnjkem, a nikam než do kostela newycházegjc. Při tom byla pokorná a poslušná, zwláště swého zpowědnjka, že takměř od něho záwisela a gen gediné slowo postačowalo, že přetuhé swé kánj umjrnila. Poslušnost zagisté lepsšj gest než oběti, a wesskerj kagicj skutkové zůstawagj bez ovoce, pakli wonitřnj člowěk wnyššj wůli se nepodrobuge a swé wlastnj se neodřjká. »Kdo nemá život lásky,« prawj táž swatá, »ten podobá se we swém gendánj ženě, mrtwé děti rodjcj. Chcešli dle přjkladu Spasitele wůli Božj plniti, w němž spasenj twé záležj: potřebj gest, abyš na prosto w

ničem na vůli swau nedbal, gi se održkal a poslaťowal; neboť čím wjce sám sobě budeš umjratí, čím pilněgi od sebe wnmjstati, což twého gest, tím wětšj hognostj Bůh w tebe bude wkládati, což geho gest.«

Pekeľnj angelé hleděli se záwistiwým okem na pannu, co anděl čistau, anaž se denně wjce a wjce k nebesům bljži, a nichž oni sami pro hrdost swau šwrženi byli. Protož z dopuštěnj Božjho wšfemožně se wynašnažowali nápodobně gi šwrhnauti a ponjžiti. Tu stawěli gi před oči dusse oplzlé obrazy, až hrůzno na ně se djwati, tu zaš hrdá a wšfokomyslná myšlenj, a nutili, aby ustála konečně od takowého mrtwenj sebe, že wšfe marné a zbytečné gest. Sám Kristuš, zdálo se, že choť swau opustil, anť temná rauffka ducha gegjho zastřela, předešlá útěcha ze srdce zmizela, a gaťáš wlažnost na mjesto prwněgšj horaucnosti a trudnost na mjesto weselosti štaupila. Weliká byla ta pokušsenj a swodná; než swatá bogownice neustála, ale zdwogiwšši swé modlitby a kánj, daufala pe:wně w pomoc Božj, a tak dlawho k Bohu wolala, až gi wyslyšel a od pokušitelů pekel:njch na wždnj zprostil. Neb zgewil se gi Kristuš widitelně, w gasné záři na křjži pně a krmj celý zalitý, a wece: »Wiz, dcero má, co gá pro tebe gsem trpěl, nebudiž ti medle protivno také z láškj ke mně trpěti.« »A kdes byl choťi můg,« tážala se Kateřina, láškau oplýwagjc, »kdes byl, kdnž srdce mé toľka oplzlost:

mi bylo poľauffeno?« »Gá byl w srdci twém, milá Kateřino,« odpowěděl on. »A gaľ mohl gfi, Pane, w srdci mém přebýwati,« tážala se opět swatá panna,« gessťo tenkrátě tolikerým neřádem a oplzlostmi přeplněno bylo?« »Což mělaš w tom poľuffenj žaljbenj?« Jotázal se gi nyní Pán. »J nikoli, neměla gsem w tom žaljbenj, ale nesmjrnau bolest gsem trpěla,« prawila ona. »A to twá gest zásluha,« odpowěděl Kristus. »Gá přebýwal w srdci twém, gá djwal se na twůg zármutek, řdňž gfi se nemohla nečistých obrazů, proti vůli twé powstáwagjcejch, zbawiti, gá tě řilil, abyš neklesla, a bránil tě před nepřátely twými, a řdňž gsem tě řkusil, ořwjtil gsem tebe opět a zahnal poľuffenj. — Řdo řlým myřlenkám odporuge a nelibuge ři w nich, ten nebýwá gimi pořřřwrněn.«

Po třech letech bylo sw. panně řgemeno, aby giž mezi řidi řšla, a gim w poloře a w lásce wřřelíkau duchownj a tělesnau službu prořkazowala. Kateřina gřauc wděčná za ochranu Bořj w neřťuřřřim bogi, bez odkladu vůli Bořj wyřkonáwati se gála, ani při neřmenřřim neopauřřťjce od neustalého obcowánj ř Kristem Pánem w srdci řwém. Řéhoř řasu rořnemohla se řěwěřka, a tu přewřžala Kateřina wřřj domáci práci na sebe, obřwólářřťě wřřař ugjmala se neunawenau lásřkau řhudých a řhorých, geř řle řjbořři podporowati nábořřňj otec rád powolil. Neřprivě peřowala o řtydřliwé řhudé po domjch a o řařowé nemocné, řteřjž ode wřřřech byři opu:

stění. Hospodin okazoval zgeroně, gať milé mu gsau ty tělesné skutky milosřdenstwj, an se negedenfráte w rukau gegjch pro chudé určená almužna diwotworně rozmnožila, a zdrawj se gi nawracowalo, řdnž gsau nemocna, nočnj dobau, aby gi žádný newiděl, chudým potravu aneb giné potřebnosti doněsti chtěla. — Pro obstaráwánj nemocných konala skutky ř wjře nepodobné, přeniáhagjc wssj osřliwost i newděř a utrhanj chorých.

Galási wdowa w Sieně, gménem Zekka, byla malontocenstwj po celém těle tať welice osypána, že za město wstěhowati se musila, aby se i ostatnj lid nenakazil, řdež gi nířdo obsluhowati nechťel. Gotwa že to Kateřina uslysela, pomoc swau gi nabřdla a dwařrát za den gi nawstěwugjc, welmi lařřawě a bedliwě slaužila. Za wděř tupila gi nemocná a trpké činila wřčitky, anať wřředko, cožkoli ř lářřky řu Kristu se gi prořazowalo, držela za powinnost. Ale řwatá panna učiněna gest gaťo člowěř, řterýž neslysji, a řterýž nemá w úřřech swých odmławánj, (Žalm 37, 15.) a řdwogiwřři pečliwost swau, ani tenřrate gi neopustila, řdyž i sama na rukau byla nakazěna, nēdbagjc, že se celé tělo nakazj. Tať obstarawala nemocnau, až tato umřela, wřřdn gi těřřjc a řřljc; napotom gi umřela a pochowala. A hle, ruce gegj očistily se a zdrawěřřji se staly, než řdn gindá.

Giná řase wdowa, gménem Andrea, měla na řřřjch řařa, ohyřřdnau to nemoc, wřřdn dál

a dále se rozžiragciji a nesnesitelný smrad vy-
dávagciji. Nikdo jí nechtěl pro ohyzdnost ne-
moci a pro nelibý zápach w ničem posloužiti. Z
tu obsluhowala Kateřina s láskou a trpělivostí,
s weselau twářj ránu gegj wyčistugjc a zawa-
zugjc. Mezi tím rozežrala se rána ubohé ženy
tak welice, že giž téměř nebylo možno pro
smrad wydržeti, a zdálo se, že také Kateřina
klesne a tělesnost nad láskou swjtězi. Ale ona
zapálená swatým hněwem nad chaulostiwostí
swau takto k sobě mluwila: »Ty se sřitjš se-
stry swé, krowj Kristowau wyčaupené, gess-
sama w tu, ano i w ohawněgšji nemoc upa-
dnauti mŭžeš? Žiwť gest Bůh! to bez trestu nemá
se státi,« a sloniwšji twář, tak dlouho se na rozgi-
třenau ránu díwala, až wšselikau osfliwost pře-
mobla. — Kterého hrdiny skutkowé mohau se mě-
řiti s tjmto skutkem slabé této díwky? Nemusíme se
zardžiti nad swau chaulostiwostí, gess-
to tak často pod
galowými wmluwami bližnjmu slaužiti se zpjráme?

Na tak čistau a tak udatnau lásku za-
newřel ďábel mnohem wjce, a znamenage, že
nemocná žena srdce proti zlému opatřeně nemá,
použjwal jí k pomstě nad newinnau pannau.
On jí přinutil k newděku, že se za lásku hně-
wem a nenáwistj odměňowala, w zlaui powěst
swatau pannu uwáděla a gjzliwým gazykem
spjlala, že prý, kdž od ní domu se wracuge,
s gakýmš mladjkem tagně se scházjwá.* Brzce
roznesla se glá powěst po celém městě, až i

* Glau slowa samé sw. Kateřiny.

sestry z bratrstwa neauhonné panně to předstíraly s trpkými wěcitkami, kteráž wšak na to wšse nic giněho neodpowídala, než: »Dprawdu, sestry milé sřze milost Krista Ježíšse, gá gsem panna,« a newděčné ženě nigakž se nemstila, o to gediné usílujc, aby gi k poznání spáchané křiwoty a k pokání přiwedla. Po wykonané službě ufrýwala se w pokogjček swůg, se modljc: »Wšemohaucj Bože! choti můg neymilegšj, ty wjš, že každé panny powěst gest welmi autlá, a že welmi nebezpečno gest, stydlíwość zaslíbené tobě choti pomlúwami przniti, neboť sám tomu gš dyl, aby blahoslawená Rodička twá se zasnaučila. Ty nápodobně wjš, že toto dábel na mne wymyslil, aby mne odwrátil od služby, gž gsem se z lásky k tobě podrobila. Pomoz mi medle, Bože můg, gestto znáš mau neauhonnost, a nedopauššteg, aby starý had, umučenjm twým potřený, nade mnau swjtězil.« Na to zgewil se gj gednau Pán, dvě koruny, gednu złatau a gednu z trnj w rufau drže, a aby gednu si wywolila, přikázal. Mačej ona: »Ty wjš, Pane, že chci w tomto žiwotě umučenj twěho aučastna býti, a že bolesti twé mně k radosti gsau,« a wzawšši korunu trnowau twrdě na hlavu si gi wstawila. Posléz gi nazpomjnal Hospodin, aby nepřestáwala choré ženě slaužiti, slíbuge, že swým časem dobrau powěst gj nawrátí. Když se ale zlá powěst o Kateřině i k matce gegj, Lapě, donesla, bránila gj tato, ač oněm pomlúwám newěřila, wjce ne-

roděčné ženě slaužiti. Tu rossak wrhla se Katerína k nohám gegjm, pokorně prawjc: »Zdaliž pak Bůh, matko neykladššj, pro nemoděčnost lidj denně milosrdenstwj gim prokazowati přestává? zdaliž pak Spasitel, kdnž na křžži pněl, pro utrpená rauhánj ustal, dokonati wykaupenj swěta? Wiž láska twá, že opustjm-li gá chorau ženu, někdo se gi neugme, a že pak umřji mušj. Máme my býti přjčinau gegj smrti? Dábel gi swedl a snad oswojtj gi Bůh, že pokléšty sw: pozná.« U co předpowjdała, stalo se. Žena pomlauwačná poznala křwdu, kterauž neauhonné panně způsobila, odprosila gi, odwolala weřegně wšsečty pomluny a w neywětššim hoři pykala prowíněnj swěho. Ted stkwěla se ctnost panny u wětššim lesku, než kdy gindá. »Zagisté s plěsánjm žiti budau, kteřj se slzami rozšjwagj.« (Žalm 125, 5.)

Braucná láska sw. Kateríny k bližnjmu gewila se zwláště w starosti o spasenj nesmrtečlných dušj. Ona hořela takměř celá horliwostj, aby hřššnjka na cestu sprawedlnosti uwešla; nic gi nepřicházelo za těžko, gednalo-li se o zjstánj poblauzeného bratra, plakala, modlíla a postila se, bděla a neyťužššimu pokánj se podrobowała, aby pro tak ubohého smilowánj Božj wyprosila, i pjše se, že častokráte gediný pohled i neyzatwřzelegššj hřššnjky obměčíl a k ljtosti pohnul; někdo také od nj neodcházal, aby se nebyl něčemu dobrému přiučil a poněkud

aspoň se polepšil. »Kdož ctnostný gest a od Boha oswícené oči má,« říkávala, »tení drží hříšného člověka za stvoření podle obrazu Božího stvoření, a protož také v bezbožníku své ho Boha miluge pro Boha.« Tak tu p. gedna sestra z bratrstva, gménem Palmerina, beze vsj přičiny Kateřiny welice nenáviděla, nemohauc aj ani widěti ani slyšeti. Nadarmo gi v nemoci nawstěrowala Kateřina a wsselikau službu prokazowala; ani blížká smrt ani pokora a láska swaté panny nebyla s to, zatwřelé srdce Palmeriny obměkčiti a udobřiti, anobřž wyhnati gi z domu kázala. Tedy se gala Kateřina, na kolena se uwrhnuwši, za ubohau ženu modliti, řkauc: že newstane dřjwe, leč bude wyslyšsená. Po třech dnech wzhledl Pán na ustawičnau modlitbu služebnice své a oswjtil zaslepenau Palmerinu, že poznawši břichy své, hořce ge oplakávala, Kateřinu ljtostně odprosila, a smjřena s Bohem a lidmi život swůg dokonala. Podobně přiweden gest roku 1370 ku pokánj gakýš mēššan Senenský, Andreas Maddini. Ten bohatec na zbožj pozemské, chud byl na ctnosti, ano neprawostmi wsseligakými welice zprzněn. Na smrtelné posteli nechtěl o smjření se s Bohem a o pořizenj poslednjm ničeho wěděti, s kněžjmi hrubě zacházel, a tak u wěčnau záhubu ubýhal. To uslyšawši Kateřina, modlila se za něho téměř po celau noc a newstala dřjwe, až se srdce geho obměkčilo a on na usmritě powolaw kněze, k ne-

smjrné radosti wesskeré rodiny swé skraussené pokánj wykonal.

Gindy opět byli dwa zlopověstnj laupežnjci k smrti odsauzeni, kteříž i na cestě k prawě ani té nemensšj známky kagjcnosti neukazowali, ano neustále zlořečili, a Bohu se raubali. Sw. Kateřina widauc to, obrátila se we wraucné modlitbě k Bohu, aby milostiwě na ty bjdnjky wzhlédnauti a twrdá srdce gegich obměkčiti ráčil. Nagednau utichla ústa rauhawá odsauzenců, wzteklost se umjrnila, paprsslek milosti Božj srdce pronikl, a oni se wššj skraussenosti oplakávali zločinj swé, berauce sebau naděgi smilowánj Božjho k poprawě. A takowých příkladů by se mohlo uwěsti wjce, anž zpowědnj k gegj, kněz Raimund, kterýž nám žiwot gegj obššjrně popisuge, prawj, že není možno wypsati, gať mnoho dobrého modlitby a řeči gegj způsobily, gať mnoho hříššnjků se obrátilo, gať mnoho zatwzelených a urputných zločinců k poznánj a na pokánj, a gať mnoho prwé marnomyšlnosti propadlých lidí k odřeknutj se swěta přimědla.

Sw. Kateřiny aučinkowánj blahoděgné nezůstalo toliko na rodinné město Sienu obmezeno, alebrž i do dalekých krajů se wzťahowalo, anž k rozkazu Božjho mnohé cesty do rozličných wlastj konati a wššude každému, bez ohledu na staw a pomolánj, wůli a saudy Božj zwěstowati musila, při čemž to bylo nenydiwněgššj, že se na tisjce lidí sbjhalo, gaťo newiditelnau

traubau šwoláno, šdnyž někam přiššla, a že též měř gedenskaždý domů se wracel š perwným předsewzetjm, že prawé a stálé pokánj konati bude.

Něco wyprawowati o gegjm wytrženj, o nebeském zgewenj, o diwotworné moci, o tuhých postech, byloby přjliš obšjrné; to ale zatagiti nelze, gať weliká byla láska gegj ku Kristu Jezjissi, tať že pro samau tauhu po něm až onemocněla, a šdnyž nemohla wyprositi, aby gi z tohoto bjdného šwěta š sobě powolal, aspoň o to prošla, aby geho swatého umučenj stala se aučastna; načež Pán rány šwé gj wtisł, aniz čeho zewnitř bylo znamenati, ačkoli bolestně gecjtila. Měla tať milost od Boha, wnitřnj a mrawnj staw lidj š nj přicházegjcejch poznati, což bez podchyby se proto stalo, aby šwá napomjnánj tam mohla obrátiti, šdež toho byla nenywětšj potřeba. Gestli přicházely něšdny osoby šmilštwem zprzněné: odwracela wždy š newolj twář, nemohauc šmrduť z nich wycházegjcej zápach šnésti. — Nesnesitelný gest šmilný čistému člowěku; gať ohawná musj nečistota teprw býti čistým duchům a duchu nenyčistšjmu, — Bohu! »Šteřj šsau w těle (tělesnj), Bohu šjbiti se nemohau.« (Šjm. 8, 8.) A šdož gest š to posati, gať welice taužila po wečeři Páně, a gať weliké šlasti cjtjwala při stolu geho. Tu špogowala se dušše gegj š Šjm, gehož milowala, tu přetykalo šrdce gegj nesłýchanaui radoštj, a čašto se stáwalo, že wečeře Páně gedinau gegj

potravau bývala, gaťož to gísto gest, že ge-
denfráte od popelečnj Středy až do nanebe-
wstaupenj Páně krom nejwlebnějšj swátosti,
gíž denně přigjmala, pra nic giněho nepožjwala.

Powěšt o Kateřinině swátosti, diwotworné
moci, o maudrosti a prozřetelnosti roznesla se
w daleké frage, a mnohé důležitě wěci proto
byly gi k porownánj a k ukončenj swěčeny.
Tak gi poslali roku 1376 Florentinané k pa-
peži Řehořowi do Awignonu s plnou mocj, aby
s njm gednala o newolech, kterěz mezi swatau
stolicj a obcj Florentinskau powstaly. Ačkoli
tentokráte ničeho neporjídila, předce za to po-
wzbudila sw. Otce, u něhož u welké stála wáž-
nosti, že se konečně odhodlal, swé předsewzeti
rychle wykonati a z Awignonu do Řjma opět
přesjdliti, gaťž se roku 1378 dne 13. Zářj
stalo. Po smrti Řehoře wymolen byl Urban VI.,
za gehož panowánj, gať sw. Kateřina byla
předpowěděla, welké rozmyššky w cjrkwí sw. po-
wstaly, anť Urbanowi protipapež Klemenš VII.
na boť postawen byl, mage sjdlo s wěrnými
swými w Awignonu. Sw. panna želela hořce
tak hnusného stawu sw. cjrkwě, a austně i pj-
semně knjžata, kardinály i papeže k swornosti a
k sgednocenj powzbuzowala. Urban VI. měl
gi také we welké wážnosti, i do Řjma gi pro-
to powolal, aby tjm snáže gegj radn pouzjwati mohl,
neboť nepochybował, že Duch sw. w nj přebýwá.

Uwšak mnohé práce a strašti pro dobro
sw. cjrkwě podstaupené a snášené podryly ko-

nečně bez toho giž zemdlenau tělesnau sílu swaté panny a uvrhly gi w Itjní na lože. Gi nebylo tagno, že dáwno žádaná doba přišla, kde se s chotěm swým nebeským na wěky spojí. Powolala duchownj swé bratry a sestry a mluwila k nim: Že kdo se chce službě Boží odmězdati, musí se odříkati sebe samého i wšškerého swěta i wššeho stwoření, k čemuž neyprw něgšjim a neyaučiniwěgšjim prostředkem modlitba gest, anť modlitba wššelikým ctnostem život dáwá i zrůst; že cožkoli náš potká, k našemu dobrému se děje, to že pewně wěřiti a následowně zákonů Božich i představených poslussni býti, obcowánj cizjho wššak nikoli si wššjmati, we wššem na wůli Boží ohled bráti máme, a mnohé jiné řeči. Ntato prošla gich w neyhlubšj pokoře za odpustění, pakli by se proti nim w čem byla prowinila, rozlaučila se s nimi a těšila zarmaucených, slibujíc, že prospěšněgšjim bude po swém rozlaučení, než až posud byla. Ntato wyzpowjdała se ze wššech pokléstků, gichž si po celý život wědoma byla, a přigala s neyhlubšj wraucností welebnau swátost i pomazánj, prosíc spolu, aby plnomocných odpustků aučastna se stala. Nynj počala k smrti pracowati, w tuhém gsauc bogi s nepřitelem lidským, kterýž gi předhazowal, že wšše, cožkoli činila, z marné žádosti po chwále lidské stalo se. »Nestalo se,« odpowěděla tu umjragjci panna hlasem žregním, srozumitelným, »pro chwálu lidskau, ale gen pro čest a chwálu Boží.«

Na to trvala ona geſtĕ dĕvjí na modlitbách ; a kdýž konečně duſſe tělo opauſſtěla , zvolala : » Pane , w ruce twé poraučím duſſi ſwau ! « a ſkonala dne 29. Dubna roku 1380. gſauc teprw 33 let ſtará. Papež Piuſ II. prohláſil gi roku 1461 za ſwatau , a Urban VIII. přiřázal ſwátek gegj ſwětiti dne 30. Dubna.

R o z g j m á n j.

Swatá Kateřina pyřala toho welmi bo-
leſtně , že na radu ſwé ſeſtry ſtkwoſtněgi , než
mřwala w obyčegi , ſe ſtrogila. S ! oč boleſt-
něgi měli by oni ſwětáci toho pyřati , že odj-
wagi ſe w ſſat pohorſſliwý a neſluſſný , že tĕm
mnohého urážegi a duſſi geho zabjgegi ; oč bo-
leſtněgi měli by pyřati , že čaſto mnoho hodin čaſu
nendražſſjho gediné na ſtrogenj a ſintĕnj obě-
tugj a tĕm powinnosti ſwé i křeſtanské i ob-
čanſké zanedbáwagi. S kěžby ſlyſſeli apoſſtola
řkaucjho : » Zbožj waſſe ſhnige a raucha waſſe
od molů ſe pořazi ! « (cf. Žak. 5, 2.) Kate-
řina žkuſila to , že Bohu ſe neljbj marnost w
oděwu , gať aſi protiwiiti ſe mu to muſj , kdýž
lidé w neſluſſný a pohorſſliwý oděw ſe oblě-
řagi gediné proto , aby ſe marnomyſlnjkům za-
ljbili , a gať mohau ſe tyto wyſſňořené a uſtro-
gené lautky Bohu ljbiti , geliřož ſw. apoſſtol dj :
» Kdýbnych ſe lidem zaljbiti dĕřel , ſlužebnjkem
bych Kriſtowým nebyl. « (cf. Gallat. 1, 10.)
Kdo w marném a ſtkwoſtném oděwu ſi libuge
žagiſtĕ že člowěkem geſt lehkomyſlným , nebo

»oděw těla a smjch zubů a chod člověka ukazugi powahy geho, dj maudrý Sirach.« (Sir. 19, 27.) A nechceš-li za lehkomyšlného člověka držán býti, proč se tedy lehkomyšlným ukazugeš? A mnoholi aš tomu člověku záleží na spasení geho, kterýž wšeliký čas obrací na ozdobenj těla, kterýž na ozdobenj duše své obrátiti měl? Welikéli aš čistoty w srdci takového člověka se nalézá, kterýž swau nečistotu na těle nosj? Protož zagisté dj sw. Eyprian: »Strogjše-li se marně a příliš proto, abyš giným se zaljbil: nerci, že w srdci čist a stydlivý gš, neboť oděw ze lži tě winj,« a sw. Bernard prawj: »Zewnj ozdoba gest oděwu mučeněm, že uwnitř gš ohzdny a pln mrzkosti,« tak že se welni na ně slowa Páně hody řkaucej: »Věda wám; neboť gste podobni hrobům zbjleným, kteřjž, ač se zdagj lidem zewnitř krásnj, ale wnitř gsau plnj wšj nečistoty. (Mat. 23, 27.)

»Oděwem nechlub se ničdá.« (Sir. 11, 4.)

»Kteřjž se měkkým rauchem odjwagj, w domjch králowjškých gsau.« (Mat. 11, 8.)

»Magjce pofrm a čjm bychom se odjwalí, mēgmez na tom dosti.« (1. Tim. 6, 8.)

»Chci . . . aby ženy w oděwu slusném (se modlily) stydlivosti a střjzliwoštj ozdobugjce se a ne kadeřawými wlasj, neb w zlatě, neb perlách, neb drahém rausse, ale takž gakž slusj ženám přiznawagjcjm se k křesťanskému náboženstwj střze dobré skutky.« (1. Tim. 3, 8. 9. 10.)

»Žen ozdoba nebuď zewnitřnj w zpletánj wlasů, aneb obkládánj zlata, aneb w oblačení nádherného šatstwa: ale ten wnitřnj člověk, kterýž gest skrytý w neporuffitelnosti pokogného a krotkého ducha, kterýž gest před obličegem Božim bohatý.« (1. Pet. 3, 3. 4.)

M o d l i t b a.

Bože, Otče nebeský, kterýž gŕi nás naučil odjmati se: račiž, prosíme, také té milosti nám propůgčiti, abychom neopýchali pro oděw, ale raděgi oblékali se w rauchy pokory a newinnosti, tať aby newinnost a pokora nasse bližnjmu slaužila k powstánj, gaťo hrdé a nesluffné rauchy pohorssenj a k pádu mu bylo. To nám propůgč skrze Syna swého gednorozeného, genž pro marnost nassj obnažení snášeti ráčil; genž s Tebau a s Duchem Swatým Bůh w gednotě gest, po wšsedny wěky wěkuw. Amen.

O b s a h

životů Svatých v měsíci dubnu.

Den		Str.
1.	Život sv. Hugona, bisk. Gracianopolitanského	1
2.	„ sv. Františka, zakladatele řádu Paulanů	14
„	„ sv. Marie Egypťské	29
3.	„ sv. Richarda, biskupa	40
4.	„ sv. Isidora, biskupa Sevillského	52
5.	„ sv. Vincencia Ferreria	67
6.	„ sv. Celestina, papeže	82
„	„ sv. Viléma, opata	86
7.	„ bl. Hermana Josefa	99
8.	„ bl. Alberta	108
„	„ sv. Waltera, opata	118
9.	„ sv. Marie Kleofášovy	129
10.	„ sv. Badema, opata	133
„	„ sv. Ezechiela, proroka	140
„	„ sv. Terencia, Afrikana, Marima Pompeja, Zena, Alexandra, Theodora a společníků, mučedníků	415
11.	„ sv. Leona Velikého, papeže	153
12.	„ sv. Gaby, mučedníka	164

Den		Str.
13.	sw. Hermenegilda	173
"	sw. Justina, mučedníka	180
14.	bl. Edwiny, panny	192
15.	sw. Petra Gonsalvi	203
16.	sw. Thuribia, biskupa	213
"	sw. Joachína Sienstého	218
17.	sw. Simeona, biskupa	226
18.	sw. Rudolfa, Wernera a Šimona	241
19.	sw. Krescencia	248
"	sw. Leona XI., papeže	253
20.	sw. Sulpicia a Serviliana, Domitilly	265
21.	sw. Anselma, biskupa	274
22.	sw. Epipodia a Alexandra	290
23.	sw. Wogtěcha, II. biskupa Čestého	300
24.	sw. Giry mučedníka	319
"	sw. Fidelia ze Sigmaring	322
25.	sw. Marka, ewangelisty	333
26.	sw. Klěta a Marcellina	342
"	sw. Basilea, biskupa	347
27.	sw. Anastasia, papeže	355
"	sw. Ziry, panny	359
28.	sw. Vitale a manž. Valeriany	370
"	sw. Dydyna a sw. Theodory	376
29.	sw. Petra, mučedníka	386
30.	sw. Kateriny Siensté, panny	398